IRWIN SHAW

CERȘETOR, HOȚ

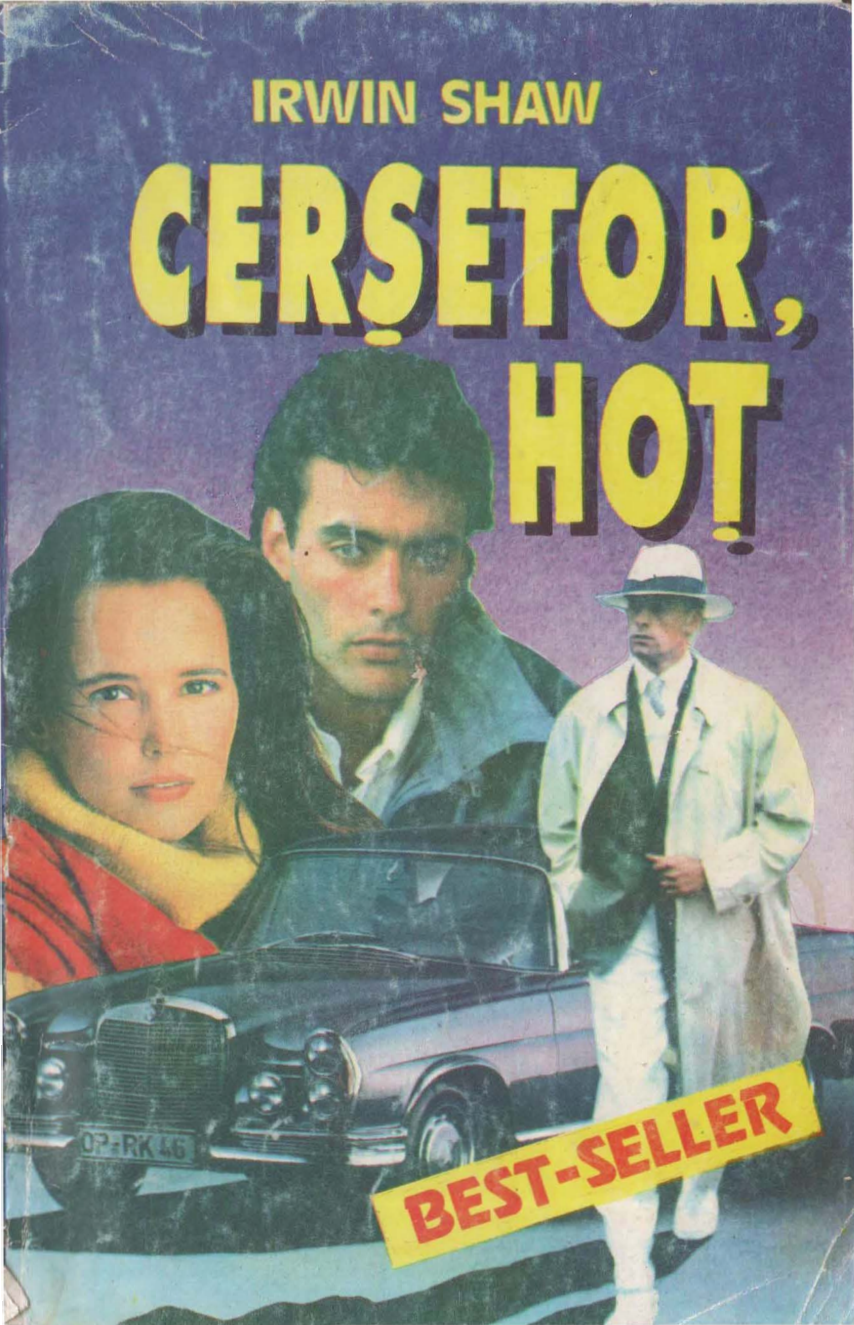

BEST-SELLER

IRWIN SHAW

CERŞETOR, HOŢ

Traducere de AGOP BEZERIAN

Editura CONSTELAŢIA — S.R.L.
Bucureşti 1993

Coperta de: PUŞA HALPERT

Copyright by IRWIN SHAW 1969, 1970
New English Library / Times Mirror
London

Pentru versiunea românească toate drepturile sînt rezervate
editurii CONSTELAŢIA — S.R.L., BUCUREŞTI

Tehnoredactare computerizată
Bun de tipar: iulie 1993
Tiraj: 5.000 exemplare
Format: 16/54 x 84
Tiparul executat sub comanda 1/429 la
ROMCART S.A. — BUCUREŞTI — ROMÂNIA

Lui Jim şi Gloria

Nota autorului

În mod obişnuit nu e nevoie de o prefaţă la un roman însă datorită prezentării la televiziune a serialului „Om bogat, om sărac" (volumele I şi II) consider că cei care vor citi „Cerşetor-hoţ" trebuie să ştie că această nouă carte este continuarea versiunii tipărite *a romanului „Om bogat, om sărac" şi nu a celei televizate şi că orice asemănare cu versiunea oferită de televiziune este pur întîmplătoare.*

Realizatorii de la televiziune au dobîndit, prin contract, dreptul de a crea scenarii originale, fără altă permisiune din partea autorului. În virtutea acestui drept ei au făurit o versiune proprie privind povestea familiei Jordache.

Nădăjduiesc că aceste lămuriri vor înlătura orice confuzie din mintea cititorilor care au urmărit una sau ambele serii televizate.

1

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1968

„Nu-s bună de nimic", zice Monika; dar rostește cuvintele numai pe jumătate serioasă. Căci Monika nu e lipsită de calități. Faptul că sînt îndrăgostit influențează, fără îndoială, judecata mea despre ea. Dar asupra acestui subiect voi reveni.

Odată m-a întrebat ce scriu în caietul meu. Colonelul, i-am răspuns eu, ne spune mereu că noi, cei din N.A.T.O., ne aflăm în linia întîi de foc și de apărare a civilizației umane. E important, am continuat să o lămuresc, ca generațiile viitoare să știe cum a fost în linia întîi de foc a civilizației, la Bruxelles, în a doua jumătate a secolului al XX-lea. Poate că vreun savant prăfuit va scormoni prin ruinele orașului și va da peste acest caiet — cu marginile arse și paginile pătate de rugina sîngelui meu închegat — și va fi recunoscător lui Wm. Abbott Junior pentru prevederea de a fi pus pe hîrtie observațiile sale privind traiul soldatului american simplu cînd apăra civilizația la fruntariile Europei; cît costau stridiile, care erau forma și dimensiunile pieptului iubitei, distracțiile sale firești, ca de pildă regulatul și furatul benzinei de la armată și altele de genul acesta.

Monika m-a întrebat: „Trebuie să fiu totdeauna frivolă?", iar eu i-am zis: „Cum altfel să fii?". „Tu nu crezi în nimic?", m-a întrebat ea din nou. „Eu cred că nu trebuie să merg împotriva curentului, i-am răspuns. Dacă trece o demonstrație pe stradă mă alătur manifestanților și țin pasul cu ei, salutînd mulțimea cu mîna, prieteni și dușmani deopotrivă". „Întoarce-te la mîzgălelile tale și scrie acolo, în caiet, că nu ești un adevărat reprezentant al generației tale", mi-a spus ea.

Mîzgăleală e, poate, cuvîntul potrivit pentru ceea ce fac eu. Provin dintr-o familie de intelectuali. Atît mama cît și tatăl meu sînt — sau au fost — lucrători cu condeiul. De un anumit gen. Tata făcea parte din serviciul de relații cu publicul, deci era membru al unei profesiuni care nu prea se bucură de stimă deosebită din partea concetățenilor, fie din aulele academice, fie din birourile editoriale. Totuși, oricare ar fi succesele sau nereușitele care pot fi puse pe seama lui, el le-a realizat la mașina de scris. Acum tata locuiește în Chicago și îmi scrie adesea, îndeosebi cînd e cherchelit. Iar eu îi răspund cu conștiinciozitate. Sîntem prieteni buni, mai ales că ne aflăm la șase mii de kilometri depărtare unul de celălalt.

Mama scria articole critice pentru niște reviste neînsemnate și scîrboase. Acum mi se pare că lucrează într-un studio cinematografic. Legăturile

noastre sînt minime. Am crescut în muzica maşinilor de scris şi mi se pare normal să-mi aştern gîndurile pe hîrtie. Aici distracţiile sînt puţine, dar e mai bine decît în 'Nam, cum ne spune mereu colonelul.

Joc tenis cu el şi-i laud backhand-ul slab, aceasta reprezentînd un mod de a promova în armată.

Dacă presupusul atac rusesc împotriva N.A.T.O.-ului nu va avea loc, deşi colonelul susţine că este iminent, atunci voi continua să mîzgălesc. În felul acesta voi avea o preocupare şi nu mă voi plictisi, dacă lucrurile vor trena. Mă întreb ce face rusnacul de partea cealaltă a baricadei, la Cartierul general al forţelor armate ale Tratatului de la Varşovia, în timp ce eu scriu rîndurile acestea.

Alexander Hubbell era gazetar; sau,cel puţin, lucra pentru revista *Time*, ediţia de Paris. Săptămîna aceasta însă se afla în vacanţă împreună cu soţia şi de aceea se presupunea că este scutit de îndatoririle sale de ziarist. Soţia se odihnea la hotelul de la poalele promontoriului, iar Alexander Hubbell se îndrepta către prefectura poliţiei din Antibes. Îl intriga numele de Jordache, peste care dăduse în *Nice-Matin* în urmă cu trei zile. Un american cu acest nume fusese asasinat în portul Antibes, cinci zile după căsătoria sa, iar poliţia era în căutarea criminalului sau a criminalilor. Pentru moment încă nu fuseseră lămurite motivele acestei crime. Victima, care era proprietarul iahtului *Clothilde*, ancorat în portul Antibes, fusese omorît cu lovituri bestiale chiar pe puntea navei sale.

Hubbell se mîndrea cu memoria sa. Tocmai de aceea îl necăjea faptul că nu ştia de unde să ia numele acesta care i se părea familiar şi ar fi trebuit să-l recunoască. Şi-l aminti, brusc, şi răsuflă uşurat.

Cînd încă mai lucra la New York, într-unul din numerele revistei *Life* apăruseră fotografiile a zece tineri politicieni de viitor din Statele Unite, iar sub una din ele se afla scris „Jordache" (nu îşi amintea numele de botez), primarul unui orăşel — Whitby — la vreo sută cincizeci de kilometri de New-York. Apoi îşi aduse aminte şi alte amănunte. După articolul din *Life*, izbucnise un scandal: studenţii nemulţumiţi de la colegiu demonstraseră în faţa casei primarului, iar soţia acestuia apăruse în cadrul uşii beată şi goală. Cineva o fotografiase, iar apoi poza făcuse înconjurul colegiului. Dar un bărbat, a cărui soţie se dăduse în spectacol cu fundul gol în faţa mulţimii de studenţi turbulenţi, putea să se debaraseze de ea şi să se recăsătorească, luînd o femeie cu deprinderi mai puţin şocante.

Desigur, s-ar putea să fie o simplă coincidenţă de nume, în fapt fiind vorba de două persoane diferite, gîndea Hubbell aşteptînd să se schimbe culoarea la semafor. Un iaht la Antibes era la foarte mare depărtare de Whitby, New-York. Oricum, merita să se intereseze. Dacă se dovedea că e vorba de acelaşi tînăr politician, cazul îi putea oferi prilejul să însăileze o povestioară, fără să ţină seama că este în concediu. Petrecuse deja cinci zile fără să facă nimic şi începea să se plictisească.

Singurul poliţist din anticamera cu vopseaua scorojită pe pereţi picotea în spatele biroului, dar se trezi bucurîndu-se evident că va avea cu cine schimba o vorbă; iar cînd Hubbell îi spuse, în franceza lui corectă, că e gazetar şi se interesează de crimă, se lumină chiar la faţă. Se duse într-o altă cameră şi reveni după cîteva clipe anunţîndu-l că *le chef* îl primeşte chiar acum. Crima la Antibes nu părea să constituie un subiect obişnuit, în după amiaza aceea.

Le chef era un tip scund, tuciuriu, cu ochi somnoroşi, îmbrăcat în bluză albastră cu mîneci scurte şi pantaloni de bumbac, mototoliţi. Un dinte din faţă, de aur, scînteie cînd întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos, *monsieur*?

Hubbell îl lămuri că detaliile despre uciderea unui american în Franţa, mai ales dacă era vorba de acel Jordache la care se gîndea el — o personalitate de importanţă considerabilă acasă la el — ar interesa publicul din S.U.A. El şi redactorul şef al ziarului ar fi foarte recunoscători dacă *monsieur le chef* ar putea arunca o rază de lumină asupra acestui caz.

Le chef era obişnuit cu gazetarii francezi, care nu acordaseră importanţă crimei, socotind-o drept rezultatul încăierării de rutină pentru încheierea socotelilor între două bande din cele care mişunau în zonă. Însă ziaristul acesta abil — reprezentant al unei publicaţii prestigioase care cerceta cazul unui compatriot ucis într-o localitate turistică ce atrăgea mulţi americani — era altceva! *Le chef* ar fi fost mai bucuros dacă criminalii ar fi fost arestaţi deja şi închişi în spatele gratiilor; deocamdată însă nu existau indicii pentru depistarea acestora.

— Aţi descoperit vreo urmă în legătură cu făptaşii şi motivele care au determinat asasinatul? întrebă gazetarul.

— Depunem toată stăruinţa, ne ocupăm de cazul acesta douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, îl asigură şeful poliţiei.

— Aţi găsit vreun indiciu?

Poliţistul ezită. În filme reporterii erau aceia care descopereau amănunte omise de poliţie. Americanul părea să fie inteligent şi exista posibilitatea să cunoască vreun detaliu util.

— În noaptea nunţii sale, zise acesta, *monsieur* Jordache a fost implicat într-o ceartă foarte brutală — mi-a spus cumnata lui — într-un bar din Cannes, *La Porte Rose*, cu un individ care e cunoscut poliţiei. Un străin, un iugoslav, pe care îl cheamă Danovic. L-am interogat, iar el a prezentat un alibi perfect valabil. Totuşi intenţionăm să-l chestionăm din nou. Partea proastă e că a dispărut. Deocamdată îl căutăm.

— O ceartă extrem de brutală, repetă Hubbell. Vreţi să spuneţi că s-au încăierat?

— Da, a fost o încăierare de o brutalitate nemaipomenită, mi-a spus cumnata victimei, confirmă poliţistul.

— Cunoaşteţi cumva cauza?

— Cumnata afirmă că străinul vroia să o violeze cînd a intervenit *monsieur* Jordache.

— Pricep, zise Hubbell. Obişnuia acest Jordache să provoace bătăi prin baruri?

— Din cîte ştiu nu, răspunse *le chef*. L-am cunoscut personal pe *monsieur* Jordache. De fapt, uneori mai beam şi cîte un păhărel împreună. Mi-a părut foarte rău cînd am aflat despre moartea lui. Era un om paşnic şi lumea de aici îl stima. Nu am cunoscut să fi avut duşmani. Totuşi, nu cred că este una şi aceeaşi cu personalitatea de seamă din America, despre care vorbeaţi dumneavoastră.

— *Nice Matin* scria că poseda un iaht. Hubbell rîse uşor. Mi se pare un detaliu destul de important.

— Lucra cu iahtul, îl lămuri *le chef*. Era căpitanul navei pe care o închiria în timpul sezonului. Din asta trăia.

— Înţeleg, zise Hubbell. Nu şi-l putea imagina pe nici unul din cei zece tineri politicieni de viitor din America cîştigîndu-şi traiul prin închirierea unui iaht în Mediterana, indiferent de cîte ori s-ar fi expus despuiată soţia sa, la ea acasă. Povestea devenea mai puţin interesantă. Poate că în spatele acestei crime sînt motive politice, îşi exprimă el părerea.

— Nu cred, nu era un om cu veleităţi politice. Totuşi, vom face investigaţii şi printre politicieni, promise *le chef*.

— Contrabandă, cumva?

— Nu-mi vine să cred. Poliţia deţine informaţii, ori măcar are unele bănuieli şi în acest domeniu.

— Mi l-aţi putea descrie? Hubbell insista în virtutea deprinderii sale de reporter.

Le chef ridică din umeri.

— Un om cumsecade care îşi vedea de treabă. *Un brave type*, cum numim noi în franceză astfel de oameni harnici. O apreciere cumpănită, uşor ocrotitoare, ţinînd seama că vine din partea unui poliţist francez, îşi zise Hubbell. Toată lumea îl cunoştea ca om cinstit, continuă *le chef*. Nu întreţineam relaţii deosebit de apropiate, vorbea foarte puţin franţuzeşte, nu ca dumneavoastră, domnule. Hubbell acceptă complimentul dînd din cap. Iar engleza mea — recunosc cu regret — e foarte rudimentară, zîmbi el. De aceea cînd ne întîlneam nu discutam despre concepţiile noastre filozofice intime.

— Cunoaşteţi cumva cu ce s-a ocupat înainte de a veni aici?

— A fost marinar, începu poliţistul şi şovăi. Odată, la un pahar de vin, cînd se referise la nasul rupt şi cicatricile de pe faţa lui Jordache, acesta îi mărturisise că a fost boxeur profesionist şi îl rugase să nu dezvăluie nimănui taina lui. În bodegile de la ţărmul mării boxeurii puteau constitui ţinta huliganilor aţîţaţi şi deveniţi agresivi din cauza băuturii. „N-am venit în Franţa ca să mă ţin de încăierări, îi spusese Jordache. În privinţa asta Franţa nu îmi poartă noroc. Am susţinut un meci la Paris, iar adversarul m-a făcut chisăliţă" rîsese el. Judecînd după aspectul cadavrului, gîndea *le chef*, nu a avut mai mult noroc nici în ultima lui luptă din viaţă. Ei bine, îşi zise poliţistul, de ce să nu-i povestesc acestui gazetar detaliile pe care le cunosc,

căci nu îi va căşuna nici un rău lui Jordache care, oricum, nu va mai bea nici un pahar la vreo bodegă de pe ţărmul mării? Se pare, zise *le chef*, că a fost pugilist de profesie, ba chiar a susţinut cîndva, în meci-vedetă, o întîlnire pe ring la Paris şi a pierdut prin *knock-out*.

— Un pugilist? Interesul lui Hubbell fu stîrnit din nou. Secţiunea sportivă a ziarului ar putea încropi un articolaş de cîteva sute de cuvinte, căci dacă individul boxase în meci-vedetă la Paris însemna că avea stabilită oarecare reputaţie în domeniu. Iar faptul acesta putea trezi curiozitatea americanilor faţă de un boxeur compatriot asasinat în Franţa. Va pune cap la cap amănuntele pe care va izbuti să le culeagă, le va transmite prin telex la redacţia centrală şi-i va lăsa pe cei de acolo să dea materialului forma definitivă. Oricum la redacţie, la New York, umblau la toate articolele sale şi le refăceau cum le plăcea celor de acolo. Jordache? zise Hubbell, nu-mi amintesc de nici un boxeur cu numele acesta.

— A folosit un nume de împrumut pe ring, spuse *le chef*, propunîndu-şi în gînd să cerceteze mai atent această perioadă a vieţii lui Jordache. Boxul profesionist implică totdeauna amestecul gangsterilor şi s-ar putea să dea de capătul unui fir: vreun angajament neîndeplinit, vreo promisiune nerespectată, vreo înţelegere încălcată... Ar fi trebuit să aibă în vedere mai din timp acest aspect. Şi-a luat numele de Tommy Jordan.

— Aha, făcu ziaristul, detaliul acesta mă ajută. Parcă îmi amintesc ce s-a scris despre el în presă, afirmîndu-se că promite a fi un element de viitor.

— Eu personal nu cunosc nimic în privinţa asta, răspunse *le chef*. Despre meciul lui de la Paris am citit în *l'Equipe*, care scria că Jordan a dezamăgit toată lumea. În gînd poliţistul îşi propuse să contacteze pe cineva din Marsilia despre care ştia că întreţine legături cu membrii din *le milieu* [1]. Se ridică în picioare. Trebuie să mă apuc de treabă, explică el şi adăugă: Dacă doriţi mai multe informaţii poate discutaţi cu familia sa. Soţia, fratele, fiul...

— Fratele lui se află aici?

— Toţi membrii familiei se află aici, răspunse *le chef*. Au fost în croazieră împreună.

— Cunoaşteţi cumva numele mic al fratelui său?

— Rudolph. Familia lor era de origine germană.

— Rudolph, îşi aminti Hubbell, Rudolph Jordache. Acesta era numele din *Life* ! Deci nu el s-a căsătorit aici.

— Nu, răspunse *le chef* cam impacientat.

— Şi soţia lui e aici? îşi continuă interogatoriul Hubbell fără să fie impresionat.

— Da, şi date fiind circumstanţele ea — cumnata celui asasinat — este persoana de la care puteţi afla mai multe amănunte decît v-am furnizat eu.

— Cumnata? făcu Hubbell, ridicîndu-se şi el în picioare. Cea de la bar?

1 Lumea interlopă.

— Da. Vă sugerez să discutaţi cu ea. Iar dacă aflaţi ceva care mi-ar putea fi util, vă rog să mă vizitaţi din nou. V-aş rămîne recunoscător. Acum, mi-e teamă că...

— Unde aş putea să o găsesc?

— La Hôtel du Cap, în prezent. Îi ceruse lui Jean Jordache să rămînă în Antibes şi ca să fie sigur că nu va pleca îi reţinuse paşaportul. Avea nevoie de ajutorul ei dacă îl găsea pe Danovic. *Dacă* va mai da de el vreodată. O interogase pe Jean, dar aceasta era isterică şi beată şi nu obţinuse de la ea decît o poveste confuză şi incoerentă. Iar un medic cretin îi administrase nişte sedative, susţinînd că starea femeii — alcoolică recunoscută — este foarte labilă şi că nu răspunde de urmări dacă *le chef* continuă să o tracaseze cu interogatoriul. Pe ceilalţi, zise el, cred că îi găsiţi în port, pe *Clothilde*. Vă mulţumesc pentru interesul manifestat, *monsieur*. Sînt convins că nu v-aţi irosit timpul. Întinse mîna.

— *Merci bien, monsieur*, răspunse Hubbell şi-i strînse mîna. Obţinuse informaţiile pe care le dorea şi plecă.

Le chef se aşează pe scaunul său şi apucă receptorul ca să telefoneze la Marsilia.

Iahtul mic, alb, se legăna uşor, spintecînd undele Mediteranei, sub razele strălucitoare ale soarelui de după-amiază. În depărtare, pe coastă, clădirile de pe ţărm şi de pe povîrnişurile dealurilor păreau nişte cubuleţe roz şi alb ce se profilau pe fundalul verde al pinilor, măslinilor şi palmierilor. Dwyer stătea la proră. Purta o bluză din jerse alb-imaculat, cu numele iahtului — *Clothilde* — imprimat pe piept. Era un bărbat scund, muşchiulos şi se vedea că plînsese. Datorită incisivilor centrali proiectaţi spre exterior, fusese alintat cu porecla de *Bunny* [1]. În ciuda aspectului vînjos şi a îmbrăcăminţii de om care munceşte avea în el ceva frapant feminin. „Nu sînt homo", afirmase vehement chiar la prima discuţie pe care o avusese cu cel a cărui cenuşă tocmai o spulberaseră, încredinţînd-o apelor mării. Privea cu ochii săi blînzi, negri, împăienjeniţi de lacrimi, la frumoasa coastă de care se îndepărta nava. *Vremea omului bogat*, spusese cel care fusese asasinat.

Poţi repeta de cîte ori doreşti, gîndea Dwyer, *dar n-a fost vremea lui şi nici a mea. Ne-am amăgit, am venit într-un loc nepotrivit, am greşit.*

Wesley se afla singur în cabina pilotului. Îmbrăcat — ca şi Dwyer — în pantaloni albi de doc şi bluză de jerse, stătea cu mîinile pe roata timonei din lemn de stejar lustruit şi plăci de alamă strălucitoare, cu ochii pironiţi asupra punctului de pe ţărm unde se înălţa cetatea Antibes. Ca şi Dwyer se gîndea la omul a cărui cenuşă o încredinţaseră mării, la bărbatul care îi fusese tată. „Sărman nebun, prost, ticălos!" rosti băiatul cu glas tare, plin de suferinţă. Îşi aminti ziua cînd tatăl său, pe care nu îl văzuse de mulţi

1 Iepuraşul

ani, venise să-l ia de la şcoala militară de pe malul Hudsonului, unde se bătuse cu jumătate din elevii de toate vîrstele, din toate clasele, indiferent de statura lor, cu furie oarbă, nestăpînită, lipsită de orice sens.

— De-acum ai terminat cu încăierările, îi spusese taică- său. Iar pentru că el tăcuse, bărbatul dur îl întrebase: Ai auzit?

— Da, domnule, îi răspunse Wesley.

— Să nu-mi spui „domnule", sînt tatăl tău, îl pusese la punct bărbatul.

Greşise tatăl său: trebuia să fi ales alt membru al familiei pentru a impune legea sa, gîndea băiatul cu ochii mereu aţintiţi asupra cetăţuii unde — după cum i se spusese — Napoleon fusese ţinut prizonier o noapte după ce debarcase, venind din Elba.

La parapetul de la pupă stăteau în picioare — îmbrăcaţi în straie cernite — Rudolph Jordache, unchiul, împreună cu Gretchen Burke, mătuşa băiatului, fratele şi sora celui ucis, orăşeni neobişnuiţi cu marea, dar obişnuiţi cu situaţiile tragice, cu chipurile împietrite îndreptate spre orizontul însorit. Nu se priveau, nu îşi vorbeau, nu se atingeau. Ceea ce nu fusese spus încă în această senină după-amiază de vară nu trebuia să constituie motiv de jale, de explicaţii sau regrete.

Femeia, în jur de patruzeci de ani, era înaltă, mlădioasă, cu ţinuta mîndră. Părul negru, ce flutura uşor la adierea brizei, îi încadra faţa palidă, dar luminoasă, pe care se descifrau totuşi semnele vîrstei. Fusese frumoasă ca fată, era frumoasă şi acum, însă de o frumuseţe aparte. Faţa ei gravă, pe care se citea suferinţa, era marcată de o senzualitate tulburătoare ce nu constituia o trăsătură temperamentală, efemeră, ci o caracteristică statornică. Ochii, îngustaţi pentru a se apăra de săgeţile strălucitoare ale soarelui, erau de un albastru intens, umbrit uneori de reflexe violet.

Era fatal să se întîmple aşa, gîndea ea. *Trebuia să ne aşteptăm la asta, iar el probabil şi-a dat seama. Poate nu în mod conştient, totuşi a ştiut că violenţa atrage violenţă şi că ea nu se va termina decît tot prin violenţă. Demn fiu al tatălui său acest intrus blond într-o familie ca a lor, atît de deosebit de fratele şi sora sa, amîndoi, bruneţi, deşi zămisliţi în acelaşi aşternut.*

Era un bărbat mlădios. Supleţea aristocratică, — yankeie, bine întreţinută, a trupului — care fără îndoială nu o moştenise de la părinţi, ci şi-o făurise prin disciplină şi efort de voinţă — era scoasă în evidenţă cu şi mai multă pregnanţă de costumul, impecabil croit, din stofă de culoare închisă, ce îi conferea un aspect aproape ambasadorial. Era cu doi ani mai mic decît sora sa, dar părea şi mai tînăr, datorită unei false reminiscenţe de tinereţe pe faţă, precum şi a ţinutei sale de om al cărui mod de a se exprima şi de a se mişca era totdeauna chibzuit şi calculat; un bărbat care se bucurase toată viaţa şi obţinuse victorii, dar cunoscuse şi înfrîngeri, care îşi asumase răspunderea în orice situaţie, care izbutise să se scuture de sărăcie şi lipsuri adunînd o avere considerabilă, care fusese neînduplecat la

nevoie, viclean cînd abilitatea îi putea folosi, aspru cu sine şi cu alţii sau generos — după posibilităţi — cînd avea putinţa să-şi manifeste generozitatea. Resemnarea, ce îi fusese impusă, se reflectă în conturul gurii cu buze subţiri, în ochii veşnic iscoditori, şi putea fi uşor detectată. Chipul său putea fi al unui fost general al forţelor aeriene, încă tînăr, trecut în rezervă pentru cine ştie ce greşeală comisă de vreun subordonat, care însă îi fusese imputată, pe drept sau pe nedrept.

A acţionat singur, gîndea Rudolph; *a intrat în camera unde dormeam, apoi a plecat, închizînd fără zgomot uşa după el. A plecat şi s-a dus să întîmpine moartea, dispreţuind ajutorul meu, dispreţuindu-mă ca bărbat, neîncrezător în capacitatea mea de a face faţă cu bărbăţie într-o situaţie ce necesită un om adevărat.*

Jos, în cabină, Kate îşi făcea valiza; nu îi luă mult timp. Deasupra tuturor lucrurilor aşeză bluza albă de jerse care îl făcuse pe Tom să rîdă cu poftă cînd văzuse cum numele iahtului, imprimat în faţă, fusese deformat de pieptul ei plin; apoi puse rochia frumoasă pe care i-o cumpărase Tom pentru a o îmbrăca la ceremonia de căsătorie.

Îl cicălise pe Thomas să o ia de nevastă. Da, cicălit era cuvîntul potrivit. Nici o neînţelegere nu le umbrise pînă atunci fericirea, dar cînd îşi dăduse seama că a rămas gravidă... Englezoaica muncitoare, de obîrşie umilă, supusă, totuşi cu bun-simţ... Voise să fie mireasă! Dacă n-ar fi avut loc căsătoria, nenorocita aia palavragioaică, preţioasă, cu pretenţii de doamnă, extravaganta nevastă a lui Rudolph n-ar fi avut prilejul să se îmbete, n-ar fi ieşit cu un peşte iugoslav, n-ar fi trebuit ca un bărbat să se bată ca să o salveze din ghearele ticălosului, iar omul — care era incomparabil mai bun decît soţul lui Jean — ar fi trăit şi astăzi!

Destul cu toate astea! îşi zise Kate. *Destul, destul!*

Închise valiza şi se aşeză pe marginea cuşetei, cu mîinile strînse în poală, peste pîntecul unde începea să prindă contur pruncul din trupul ei puternic, bronzat, şi aruncă o ultimă privire prin cabina strîmtă, familiară, ascultînd clipocitul apei care se auzea venind de afară, prin hubloul deschis.

Thomas, gîndi ea. *Thomas, Thomas!*

— Cine-i Clothilde? îl întrebase ea.

— A fost o regină a Franţei. A fost o fată pe care am cunoscut-o cînd eram adolescent. Avea aroma ta, îi răspunse el.

Jean, soţia lui Rudolph Jordache, era singura care lipsea din grupul celor care îl plîngeau pe dispărut, pe vasul care se îndrepta spre coasta Franţei. Stătea pe o bancă în parcul hotelului şi privea la fiica sa care se juca sub ochii atenţi ai fetei pe care Rudolph o angajase pentru a avea grijă de copil pînă cînd — spusese el — Jean se va putea ocupa din nou, singură, de Enid. Cînd va lua sfîrşit situaţia aceasta? se întreba ea. Peste două zile, peste zece ani sau niciodată?

Era îmbrăcată cu pantaloni şi pulover; nu îi trecuse prin cap să ia şi haine de doliu în bagajul ei. Rudolph răsuflase uşurat cînd ea îi spusese că nu va veni pe *Clothilde*. Jean nu putea îndura gîndul de a fi nevoită să înfrunte privirile liniştite, dar acuzatoare ale soţiei, fiului şi prietenului drag al celui care acum nu se mai afla printre ei.

Dimineaţa, cînd se privise în oglindă, se speriase văzînd ravagiile pe care evenimentele din ultimele zile le făcuseră pe chipul ei micuţ, gingaş, ca de fetiţă. Faţa şi întregul corp păreau să fi suferit torturi îngrozitoare. Avea impresia că trupul ei va exploda şi că nervii, cedîndu-i, vor plesni — ca nişte fire încărcate de electricitate care s-au rupt şi au scăpat de sub control — străpungîndu-i pielea şi ieşind afară prin toţi porii.

Doctorul îi prescrisese nişte valium, însă efectul medicamentului trecuse. Dacă nu era copilul, gîndea ea, s-ar fi dus şi s-ar fi aruncat — fără să şovăie — în mare, de pe stînci. Şedea acolo, la umbra copacului, în văzduhul îmbălsămat de aromele picante de pin şi levănţică, şi îşi spunea: *„Nimicesc tot ce ating cu mîna"*.

Hubbell îşi sorbea cafeaua pe terasa unei cafenele din piaţa principală şi se gîndea la ceea ce îi spusese poliţistul care — era convins — ştia mai mult decît îi relatase. Era de aşteptat însă o asemenea atitudine din partea unui poliţist, mai ales cînd cazul de care se ocupa era atît de încîlcit încît nu reuşise să-l rezolve. „Cumnata ar putea să vă ajute mai mult decît mine", îi sugerase acesta. Cumnata! Doamna care apăruse în pielea goală în faţa mulţimii de studenţi, soţia tînărului primar cu viitor promiţător. Nu încăpea îndoială că merita să fie scris un articol de vreo sută de cuvinte. Vizita în port putea fi amînată. Plăti cafeaua şi urcă într-unul din taxiurile de la parcare, poruncind şoferului să-l ducă la Hôtel du Cap.

Doamna Jordache nu era în cameră; o văzuse îndreptîndu-se către parc împreună cu copilul şi dădaca, îl lămuri omul de la recepţie. Hubbell se interesă dacă exista un telex la hotel şi dacă îl putea folosi în seara aceea. Uşoara ezitare pe care o sesiză la acesta înainte de a-i răspunde: „Asta se poate aranja", Hubbell o interpretă, în mod corect, că va fi necesar să-l stimuleze cu un bacşiş. N-avea nici o importanţă, revista *Time* îşi putea permite o asemenea cheltuială măruntă. Îi mulţumi funcţionarului de la recepţie şi ieşi pe terasa cu scara ce cobora la aleea din parc pe care se putea ajunge la piscină, la restaurant şi la mare. O clipă îşi simţi inima cuprinsă de invidie cînd îşi aminti de camera strîmtă din micul hotel situat pe drumul gălăgios unde în momentul acela soţia sa se odihnea. Revista *Time* plătea bine, dar nu suficient ca să poată trage la Hôtel du Cap.

Coborî şi se îndreptă spre parcul înmiresmat. După un minut zări o fetiţă în costum de baie alb, jucîndu-se cu mingea, cu o tînără fată. Alături, pe o bancă, şedea o femeie în pantaloni şi pulover. Scena nu îţi sugerea şi nu o puteai asocia nicidecum cu o crimă.

Se apropie încet de grup, se opri o clipă ca şi cînd ar fi vrut să admire un strat de flori, apoi — zîmbind copilului — înaintă şi salută:

— *Bonjour*. Bună ziua.

Fata îi răspunse *„Bonjour"* însă femeia de pe bancă tăcu. Hubbell observă că era foarte drăguţă, bine făcută, cu trupul proporţionat, dar faţa îi era trasă, palidă, cu cearcăne în jurul ochilor.

— Doamna Jordache? se adresă el.

— Da? Vocea femeii era fără vlagă, lipsită de inflexiuni. Îşi ridică, încet, ochii spre el.

— Sînt de la revista *Time*. Hubbell se considera un om onorabil şi nu voia să se dea drept un prieten al soţului ei sau al bărbatului asasinat şi nici să pretindă a fi un turist concetăţean care, aflînd despre drama petrecută, dorea — în stilul franc, american — să-i prezinte condoleanţe. Asemenea trucuri ieftine le puteau folosi confraţii mai tineri care se zbăteau să strecoare în revistă cîteva rînduri cu semnătura lor. Am misiunea să scriu un articol despre cumnatul dumneavoastră. Hubbell folosise o minciună nevinovată care se încadra în limitele codului său etic. Adesea cei cu care discutai se simţeau îndatoraţi parcă să te ajute cînd aflau că îţi făceai meseria.

Totuşi femeia tăcea, continuînd să-l fixeze cu ochii săi lipsiţi de viaţă.

— Şeful poliţiei mi-a spus că aţi putea, eventual, să-mi daţi unele informaţii referitoare la caz. Informaţii de fond, adăugă el. Cuvintele „de fond" conţineau o rezonanţă inofensivă ce implica presupunerea că detaliile încredinţate de interlocutoare nu vor fi date publicităţii, ci doar folosite orientativ de către un jurnalist cu simţul răspunderii care voia să evite erorile atunci cînd îşi redacta materialul.

— Aţi vorbit cu soţul meu? întrebă Jean.

— Nu încă. Nu l-am întîlnit.

— Nu l-aţi întîlnit, repetă Jean. De nu l-aş fi întîlnit nici eu! Pun rămăşag că şi *el* gîndeşte la fel!

Hubbell era uimit deopotrivă de intensitate vocii şi de cuvintele pe care le rostise femeia.

— V-a spus poliţistul de ce eu v-aş putea da informaţii? Glasul ei era acum aspru, tăios.

— Nu, minţi Hubbell.

Jean se ridică brusc în picioare.

— Întrebaţi-l pe soţul meu, zise ea, întrebaţi blestemata aia de familie şi daţi-mi pace!

— Doar o întrebare, doamnă Jordache, dacă-mi permiteţi, insistă Hubbell, cu glasul emoţionat. Îl veţi da în judecată pe individul care v-a atacat?

— Ce importanţă are? răspunse ea posomorîtă. Se aşează, obosită, pe bancă şi privi la copilul care alerga după minge sub razele strălucitoare ale sorelui.

— Plecaţi! Plecaţi, vă rog! mai zise ea.

Hubbell părăsi taxiul şi o luă de-a lungul portului. Nu prea-i un loc potrivit să-ţi dai duhul, gîndea el în timp ce se îndrepta spre baraca unde se afla instalată căpetenia portului, ca să întrebe unde era ancorată *Clothilde*. Căpitanul portului, un bătrîn cu faţa tăbăcită de vînt şi soare, şedea afară pe un scaun proptit de peretele barăcii şi îşi fuma pipa, luîndu-şi totodată baia de soare de fiecare după-amiază.

Căpitanul portului făcu un gest cu mîna în care ţinea pipa spre gura portului unde apăruse un iaht alb ce înainta încet.

— Iată-l. Vor rămîne aici o bucată de timp. Li s-a rupt pala elicei de la tribord, împreună cu arborele. American? întrebă el.

— Da, confirmă Hubbell.

— E o ruşine ce s-a întîmplat, nu-i aşa?

— Îngrozitoare! răspunse Hubbell.

— Tocmai au împrăştiat cenuşa în apele mării, continuă bătrînul să furnizeze în mod voluntar informaţiile cunoscute. Un loc potrivit, ca oricare altul, pentru un marinar. Nici mie nu mi-ar displăcea.

Chiar şi în plin sezon căpitanul avea destul timp de conversaţie.

Hubbell îi mulţumi şi ocoli portul, aşezîndu-se pe fundul plat al unei bărci răsturnate, în apropierea locului unde — judecînd după manevrele pe care le făcea — urma să acosteze iahtul. Zări două siluete în negru stînd în picioare la pupă, cu drapelul american fluturînd uşor la adierea brizei, în spatele lor. Un bărbat mărunt, dar vînjos, eliberă lanţul ancorei, în timp ce un tînăr blond mînuia roata cîrmei, permiţînd vasului să se apropie uşor cu pupa de chei, după ce oprise motorul. Blondul alergă pe punte şi aruncă o parîmă, apoi încă una, bărbatului cel scund care sărise pe chei cu agilitate. Cînd ambele parîme fuseseră legate strîns, bărbatul sări înapoi la bord şi împreună cu băiatul puseră pasarela la locul ei. Făceau totul cu îndemînare rutinată, fără să-şi vorbească. Cele două persoane în negru, inutile, se retrăseseră din calea lor.

Hubbell se ridică de pe barcă şi — dominat de o senzaţie ciudată de stîngăcie în faţa demonstraţiei de îndemînare şi sprinteneală marinărească a celor doi bărbaţi — porni pe pasarelă, în sus. Băiatul cel blond îl întîmpină posomorît.

— Îl caut pe domnul Jordache, spuse Hubbell.

— Mă numesc Jordache, răspunse băiatul. Avea vocea gravă, adîncă, de om matur.

— Cred că pe domnul acela îl caut, spuse Hubbell arătînd spre Rudolph.

— Da? Rudolph veni la capătul pasarelei.

— Domnul Rudolph Jordache?

— Da. Tonul său era tăios.

— Sînt de la revista *Time*... Hubbell văzu faţa omului împietrindu-se. Îmi pare rău de cele întîmplate.

— Da? Acum vocea sa era aspră, iritată.

— N-aş fi dorit să vă tulbur într-o clipă ca aceasta... Hubbell se simţea prost vorbind de la distanţă, blocat la început de ostilitatea evidentă, deşi nemanifestată, a băiatului, iar acum de cea a bărbatului acesta. Totuşi, poate că îmi veţi permite să vă pun cîteva întrebări despre...

— Vorbiţi cu şeful poliţiei. E treaba lui acum.

— Am vorbit deja.

— Atunci ştiţi tot atîta cît şi mine, domnule. Rudolph se întoarse şi plecă. Un zîmbet vag, rece, înflori în colţul buzelor băiatului care fusese martor la scurta discuţie.

Hubbell avea senzaţia că îşi greşise profesiunea. Mai rămase o clipă, apoi zise: „Îmi pare rău" nimănui în mod deosebit, căci nu ştia ce altceva să spună sau să facă, după care coborî şi porni spre ieşirea din port.

Cînd ajunse la hotel, îşi găsi soţia pe balcon, în bikini, străduindu-se să se bronzeze. Hubbell o iubea mult, dar nu se putu abţine să observe că arăta caraghios în costumul acela minuscul.

— Unde ai fost toată după-amiaza? întrebă ea.

— M-am străduit să încropesc un articol, răspunse el.

— Credeam că sîntem în vacanţă, zise ea cu dojană în glas.

— Şi eu credeam.

Îşi dezbrăcă haina, scoase la iveală maşina portabilă şi se apucă să scrie.

2

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott 1968

Telegrama mamei am primit-o la oficiul poştal al armatei. „Unchiul Tom a fost ucis, îmi scria ea în telegramă. Îţi sugerez să vii la Antibes, la funeralii. Rudolph şi cu mine stăm la Hôtel du Cap. Cu dragoste, mama".

L-am văzut pe unchiul Tom o dată cînd am plecat din California la Whitby, la înmormîntarea bunicii. Pe atunci eram doar un băieţel. Funeraliile sînt prilejuri minunate pentru ca membrii unei familii să se reîntîlnească. Am regretat moartea lui căci îmi plăcuse încă din noaptea pe care am petrecut-o împreună în camera de oaspeţi a unchiului Rudoplh. M-a impresionat faptul că purta o armă la el. Credea că dorm cînd a scos pistolul din buzunar şi l-a ascuns într-un sertar. Asta mi-a dat de gîndit a doua zi, în timpul înmormîntării.

Dacă trebuia să moară unul din unchi aş fi preferat ca acesta să fi fost Rudolph. Nu am fost niciodată apropiaţi, iar după ce am crescut mi-a dat să înţeleg — cu toată politeţea — că nu este de acord cu modul meu de viaţă şi cu părerile mele despre societate. De atunci părerile mele nu s-au modificat radical, ele au rămas „îngheţate", cum s-ar fi exprimat probabil unchiul meu dacă ar fi catadicsit să le analizeze. Dar el e un om bogat şi este posibil ca şi numele meu să figureze în testamentul său, dacă nu din dragoste pentru mine, măcar din iubire frăţească faţă de mama. Cît priveşte unchiul Tom, el nu era omul de pe urma căruia să rămînă avere; mi-am dat seama de lucrul acesta din ceea ce am

prins cu urechea cînd mama discuta cu Rudolph sau cu vreunul din cei doi soţi pe care i-a avut.

Am arătat telegrama colonelului, iar acesta mi-a acordat zece zile permisie ca să plec la Antibes. Nu m-am dus la Antibes, dar am trimis o telegramă de condoleanţe la hotel, explicînd că nu mi s-a permis să părăsesc unitatea pentru a participa la funeralii.

Monika şi-a luat liber de la servici şi ne-am dus la Paris unde am petrecut de minune. Monika este exact genul de fată pe care ai vrea să o ai cu tine la Paris.

— Mă tem că a sosit timpul să discutăm cîteva lucruri pe care le-am ocolit pînă acum, zise Rudolph şi preciză: despre ceea ce vom face în continuare, despre moştenirea lăsată de Tom. E dureros, dar trebuie să vorbim despre bani.

Se adunaseră cu toţii în salonul de pe *Clothilde*. Kate purta o rochie de culoare închisă, evident veche şi prea strîmtă acum pentru ea, cu valiza din imitaţie de piele, uzată, aşezată pe podea, lîngă scaun. Cabina era vopsită în alb, cu perdeluţe albastre, cochete la hublouri şi cu fotografii vechi de corăbii pe care Thomas le cumpărase la Veneţia şi le atîrnase pe pereţii despărţitori. Se uitau cu toţii la valiza lui Kate şi tăceau.

— Kate, Bunny, continuă Rudolph, aveţi idee, a lăsat vreun testament?

— Nu mi-a vorbit niciodată despre aşa ceva, zise Kate.

— Nici mie, răspunse Dwyer.

— Wesley?

Băiatul clătină capul.

Rudolph oftă. Aşa a fost Tom, gîndi el, consecvent pînă la capăt. Însurat, cu un fiu mare şi o soţie gravidă nu a găsit timpul necesar ca să scrie un testament! Rudolph întocmise primul său testament, în cabinetul unui avocat, cînd avea douăzeci şi unu de ani, iar de atunci mai redactase vreo cinci sau şase, ultimul cînd se născuse fiica sa, Enid. Acum că Jean îşi petrecea timpul mai mult prin clinici de dezalcoolizare se apucase să pregătească unul nou.

— Cunoaşteţi ceva despre vreun seif cu depuneri?

— Nu am nici o idee, spuse Kate.

— Bunny?

— Sînt convins că nu avea, răspunse Dwyer.

— Valori? continuă Rudolph întrebările.

Kate şi Dwyer se priviră perplecşi.

— Adică ce valori? întrebă Dwyer.

— Acţiuni, obligaţiuni...

Doamne, pe ce lume trăiau oamenii aceştia? gîndi Rudolph.

— Aha, făcu Dwyer lămurit şi adăugă: Spunea că astea-s şmecherii de fraierit muncitorii. Thomas mai spusese: „N-are decît să se ocupe isteţul de frate-meu cu mişculaţiile", dar asta fusese cu mult înainte de a se fi împăcat definitiv, iar Dwyer socoti — în mod înţelept — că nu e cazul să repete cu glas tare aceste cuvinte.

— Bine, n-are valori, dar unde-s banii? întrebă Rudolph silindu-se să nu dea în vileag iritarea care începea să-l cuprindă.

— Avea două conturi, spuse Kate. Un cont curent în franci la Crédit Lyonais şi un cont la Crédit Suisse din Geneva unde îşi depunea dolarii econimisiţi. Prefera să fie plătit în dolari. Contul acesta nu e legal, fiindcă sîntem rezidenţi francezi, dar nu-mi fac griji din pricina asta. Nimeni nu s-a interesat de el pînă acum.

Rudolph dădu aprobator din cap. Fratele său dovedea că nu fusese lipsit *cu totul* de simţ financiar.

— Decontul de la banca elveţiană şi ultimele situaţii ale contului curent de la Crédit Lyonais împreună cu carnetul de cecuri sînt în sertarul de sub cuşeta din cabină. Wesley, dacă ai vrea să te duci...

Wesley se sculă şi ieşi.

— Bunny, zise Rudolph, permite-mi o întrebare: cum te plătea Thomas?

— Nu mă plătea, răspunse Dwyer. Eram tovarăşi la afaceri. La sfîrşitul anului împărţeam beneficiul pe din două.

— Aţi semnat un act, un contract sau vreo altă înţelegere oficială?

— Cerule! exclamă Dwyer. La ce ne-ar fi folosit un contract?

— Vasul e înregistrat pe numele lui sau al vostru al amîndurora? Ori e pe numele lui şi al lui Kate?

— Eram căsătoriţi doar de cinci zile, Rudy, aminti Kate. N-am avut timp să ne batem capul cu asemenea probleme. *Clothilde* e pe numele lui. Actele sînt în sertar împreună cu conturile de la bănci, cu poliţa de asigurare a vaslui şi cu celelalte hîrtii.

Rudoph oftă din nou.

— Am fost la un avocat...

Bineînţeles, gîndi Gretchen. Stătea în prag, privind spre pupă, şi medita la telegrama pe care o primise de la Billy: un mesaj scurt, provenind parcă de la un străin politicos, lipsit de orice sentiment de mîhnire sau de dorinţa de a consola. Gretchen nu cunoştea regulile existente în armată, dar îşi dădea seama că un soldat căpăta permisie, dacă solicita pentru a participa la înmormîntarea unchiului său. Ea îi comunicase şi despre căsătoria lui Thomas şi îl chemase să participe la ceremonie, însă Billy îi răspunsese că este prea ocupat cu dirijarea autocamioanelor grele şi a maşinilor ce aparţineau comandamentului, pe străzile şi drumurile care duceau prin Belgia, la Armageddon, pentru a-şi putea permite să vină şi să danseze la nunţile unor rude pe jumătate uitate. Gretchen îşi zise cu amărăciune că şi ea făcea parte din acele rude pe jumătate uitate. N-are decît să se destrăbălează în Bruxelles, demn fiu al tatălui său! Îşi concentră din nou atenţia asupra fratelui care se străduia — cu răbdarea-i caracteristică — să descurce iţele încurate ale vieţii. N-ar fi fost el însuşi dacă Rudy nu s-ar fi adresat imediat unui avocat. La urma urmelor şi moartea aparţinea sferei legale.

— ... Un avocat francez, continuă Rudolph, care vorbea bine englezeşte. Mi l-a recomandat directorul hotelului. Pare a fi un om pe care te poţi bizui. Mi-a spus că deşi sînteţi rezidenţi francezi, însă de vreme ce nu locuiţi în oraş,

iar potrivit legii franceze vasul este considerat teritoriu american, a sugerat să ignorăm partea franceză şi să acceptăm jurisdicţia consulului american de la Nisa. Care e părerea voastră, aveţi vreo obiecţie?

— Cum spui tu, Rudolph, să facem cum crezi tu că e mai bine, zise Kate.

— Dacă socoteşti că în felul acesta poţi rezolva problemele, din partea mea e O.K., spuse şi Dwyer.

Părea plictisit ca un elev la ora de aritmetică, ce ar fi preferat să joace baseball.

— O să încerc să vorbesc cu consulul în după-amiaza aceasta, promise Rudolph. Să văd ce mă sfătuieşte.

Wesley reveni cu un maldăr de documente şi hîrtii în mînă: libretul de bancă de la Crédit Suisse, carnetul de cecuri de la Crédit Lyonais, precum şi situaţiile conturilor pe ultimele trei luni.

— Ai avea ceva împotrivă dacă m-aş uita prin ele? o întrebă Rudolph pe Kate.

— Doar a fost fratele tău...

Bineînţeles, gîndi Gretchen, la uşă cu spatele spre cei din salon, nimic şi nimeni nu îl încurcă pe Rudy.

Rudolph luă carnetele şi celelalte hîrtii de la Wesley, şi cercetă ultimul cont primit de la Crédit Lyonais. Balanţa releva existenţa în cont a unei sume cu puţin peste zece mii de franci. Cam două mii de dolari calculă el cu glas tare. Apoi trecu la decontul băncii elveţiene.

— Unsprezece mii şase sute douăzeci şi doi dolari! Era surprins că Thomas izbutise să agonisească atît de mult.

— Dacă mă întrebi, asta-i totul, zise Kate.

— Bineînţeles, mai e şi vasul, atrase atenţia Rudolph. Ce facem cu el?

O clipă se aşternu tăcerea în încăpere.

— Ştiu ce o să fac eu, rupse tăcerea Kate cu blîndeţe, fără emoţie, sculîndu-se în picioare. O să-l părăsesc chiar acum. Rochia demodată, prea strîmtă se ridicase peste genunchii ei tuciurii, durdulii, cu gropiţe.

— Kate, protestă Rudy. Trebuie să luăm o hotărîre!

— Orice hotărăşti tu va fi bine. N-am de gînd să mai rămîn o noapte la bordul vasului!

E scumpă, e o femeie normală, realistă, cu picioarele pe pămînt, îşi zise Gretchen. Vrea să-şi ia adio pentru ultima oară de la bărbatul ei, apoi să plece fără dorinţa de a profita sau de a obţine vreun avantaj de pe urma vasului care fusese căminul ei, sursa scurtei sale fericiri.

— Unde ai să te duci? o întrebă Rudolph.

— Deocamdată la un hotel din oraş, răspunse Kate. Pe urmă o să văd. Wesley, vrei să-mi duci bagajul la taxi?

Fără să rostească un cuvînt, Wesley apucă valiza cu mîna sa mare.

— O să te caut eu la hotel cînd o să mă simt în stare să discut, Rudy, zise Kate. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Eşti un om bun. Îl sărută uşor pe obraz, un sărut ca o binecuvîntare, un gest izbăvitor, apoi — urmată de Wesley — trecu pe lîngă Gretchen şi ieşi afară, pe punte.

Rudolph se lăsă, obosit, pe scaunul pe care şezuse Kate şi îşi frecă ochii. Gretchen se duse la el şi îl atinse, afectuos, pe umăr. Viaţa o învăţase că afecţiunea se poate îmbina la nevoie cu critica, ba chiar şi cu dispreţul.

— Ia-o uşurel, frăţioare, zise ea. Nu poţi pune rînduială în viaţa tuturor într-o singură după-amiază.

— Am discutat cu Wesley, interveni Dwyer. Băiatul ştia că ea o să plece. Noi doi vrem să rămînem pe *Clothilde* măcar o bucată de timp, pînă după înlocuirea elicei şi a arborelui. Să nu-ţi faci probleme din pricina lui, o să am eu grijă de el.

— Bine, răspunse Rudolph. Se ridică, adus de spate puţin, apăsat parcă de povara răspunderii. Se face tîrziu,mai bine să mă duc la Nisa pînă nu se închide consulatul. Gretchen, vrei să te las la hotel?

— Nu, mulţumesc, răspunse Gretchen. Cred că o să mai rămîn puţin, ca să beau un pahar, poate chiar două, cu Bunny. Nu e o după-amiază potrivită să-l laşi singur pe Dwyer, gîndea.

— Cum doreşti, zise Rudolph. Puse pe masă hîrtiile pe care le ţinuse în mînă pînă atunci. Dacă o vezi pe Jean spune-i că n-o să ajung la timp acasă pentru cină.

— Bine, o să-i spun.

Dar nici ca să-i vorbesc lui Jean Jordache nu e o după-amiază potrivită, îşi completă gîndul Gretchen.

— Cred că ar fi mai plăcut pe punte, zise Gretchen lui Dwyer după ce Rudolph plecase. Salonul care pînă atunci păruse o încăpere confortabilă, acum căpătase pentru ea aspectul unui birou sinistru de contabilitate, unde vieţile înregistrate în cartea-mare deveneau simboluri, la credit şi la debit, şi îşi pierdeau caracterul de fiinţe făurite din carne şi sînge.

Gretchen trecuse şi ea printr-o situaţie asemănătoare cînd îi murise soţul în accidentul acela nenorocit de automobil, fără să fi lăsat testament. Colin Burke — care nu lovise în viaţa lui un om, care trăise înconjurat de cărţi, piese de teatru şi scenarii de film, care tratase cu tact diplomatic pe scriitori şi pe actorii pe care îi regiza, ba chiar adesea îi urîse — deci Colin Burke avea mai multe în comun, decît se bănuia, cu fratele ei, huliganul şi cvasianalfabetul Thomas.

Fără testament treburile se încurcaseră, rezolvarea problemelor legate de moştenirea averii lui Colin devenise mai dificilă. Mai exista şi o fostă soţie care primea pensie alimentară, apoi erau casa ipotecată, drepturile de autor. Interveniseră avocaţii, iar proprietatea imobiliară fusese blocată timp de peste un an de zile. Rudolph se ocupase de toate şi atunci, ca şi acum, ca totdeauna.

— Aduc îndată băuturile, zise Dwyer. E drăguţ din partea ta că ai rămas. Cel mai greu lucru de suportat e singurătatea, mai ales ţinînd seama prin cîte am trecut eu şi Tom. Iar Kate a plecat şi ea. Alte femei în locul ei ar fi făcut tărăboi, scandal... Între doi bărbaţi care au fost prieteni şi parteneri de afaceri timp îndelungat. Dar Kate nu e din alea. Buzele lui Dwyer tremurară aproape imperceptibil. Kate e o femeie de treabă, nu-i aşa?

— De treabă e puţin spus, răspunse Gretchen. Te rog să-l faci tare, Bunny.

— Whisky-ul, da?

— Pune gheaţă multă, te rog. Făcu vreo cîţiva paşi şi se opri între salonul şi cabina pilotului, la adăpost de privirile indiscrete ale eventualilor trecători de pe chei. Se săturase de numeroşii prieteni ai lui Thomas, Dwyer şi Kate de pe celelalte vase din port care îi vizitaseră pentru a murmura, cu feţe îndurerate, condoleanţele lor. Durerea întipărită pe chipurile acestora era sinceră. Gretchen nu era sigură de propriile sentimente.

Stătea în picioare la prora cu colacii de funii aranjaţi frumos, cu alămurile lustruite şi puntea din lemn de teak strălucind de curăţenie şi îşi desfăta ochii la priveliştea de-acum familiară a portului aglomerat, care o încîntase din prima zi: pădurea catargelor care se legănau lin, oamenii care îndeplineau tacticos şi cu meticulozitate nenumăratele sarcini ce păreau să facă parte din rutina muncii zilnice a acelora care îşi cîştigau traiul pe mare. Chiar şi după toate cîte se întîmplaseră, frumuseţea calmă a peisajului o impresiona pe Gretchen.

Dwyer apăru în spatele ei, desculţ, şi numai clinchetul gheţei din paharele pe care le adusese îi trădă prezenţa. Gretchen luă unul şi îl ridică spre el, zîmbind trist. Nu pusese nimic în gură şi nu băuse toată ziua, iar prima înghiţitură o pişcă pe limbă.

— Nu beau tărie, dar poate că ar trebui să mă obişnuiesc, zise Dwyer. Sorbi cu înghiţituri mici, savurînd deopotrivă gustul şi efectul băuturii. Ascultaţi-mă pe mine, continuă el, Rudy, e tip dat naibii. Ştie ce vrea şi nimeni nu-l poate îmbrobodi.

— Aşa e, aprobă Gretchen, iar în gînd îşi zise: asta da, descriere şi caracterizare!

— Fără el eram în pom...

Sau nu eram deloc, continuă să-şi spună în gînd Gretchen: poate că ar fi rămas acasă, pe celălalt continent, cu nevastă-sa cu tot.

— Am fi orbecăit şi ne-ar fi jefuit.

— Cine?

— Avocaţii, zise Dwyer vag. Agenţii de navе, legea. Toată lumea!

Iată un bărbat, îşi zise Gretchen, care a înfruntat uragane pe mare, care şi-a făcut datoria pînă la limita maximă a posibilităţilor fizice cînd orice greşeală a sa l-ar fi trimis şi pe el şi pe cei care depindeau de el la fundul mării, care a trăit în societatea unor oameni violenţi şi brutali şi a izbutit să supravieţuiască, iată-l deci pe acest bărbat cu totul neajutorat acum în faţa unor simple hîrtii, emanaţii ale unor autorităţi situate pe ţărm. Altă rasă, îşi continuă gîndul Gretchen care îşi petrecuse toată viaţa ei adultă printre bărbaţi ce se învîrteau printre hîrţoage, în şi în afara birourilor, cu dezinvoltura unui indian prin pădure. Fratele ei decedat aparţinuse şi el, probabil, altei rase încă de la naştere.

— Cine mă îngrijorează pe mine e Wesley, spuse Dwyer.

Nu era îngrijorat pentru sine, gîndi ea, omul acesta care nu considera necesare contractele, care se mulţumea ca la finele anului beneficiul să fie împărţit pe din două, care nu avea dreptul legal — chiar în clipa aceasta — să stea pe puntea bine frecată a cochetului iaht unde muncise şi de pe urma căruia îşi cîştigase traiul ani de zile.

— Să nu-ţi faci griji pentru Wesley, Rudy o să se ocupe de el, îl linişti Gretchen.

— N-o să accepte. O să refuze. Dwyer sorbi din pahar. El voia să-i semene tatălui său. Uneori mă amuza cînd îl vedeam cum se silea să-l imite la mers, la vorbă şi la felul lui de a trăi. Mai luă o înghiţitură, se strîmbă şi se uită gînditor la paharul din mînă, nehotărît parcă dacă să-l considere prieten sau duşman. Oftă şi continuă. Stăteau nopţi întregi împreună în cabina pilotului, fie că eram pe mare sau ancoraţi în radă, şi din cabina mea îi auzeam vorbind. Wesley punea întrebări, Tom făcea o pauză înainte de a-i da răspunsuri lungi. O dată l-am întrebat pe Tom ce naiba aveau de discutat aşa de mult. Tom a rîs. „Puştiul vrea să cunoască amănunte despre viaţa mea, iar eu îi răspund. Am impresia că vrea să recupereze anii irosiţi fără mine şi de aceea doreşte să ştie ce soi de om a fost bătrînul său. Acelaşi sentiment îl aveam şi eu faţă de taică-meu, numai că el nu-mi dădea nici un răspuns, ci — cel mult — un picior în fund". Din cîte am dedus, zise Dwyer alegîndu-şi cu grijă cuvintele, nu mi s-a părut că îl copleşea dragostea, nu-i aşa?

— Aşa este, răspunse Gretchen. Tatăl nostru nu era omul pe care să-l poţi iubi. Iubirea nu îşi avea locul în inima sa. Iar dacă, totuşi, exista o fărîmă de dragoste, o păstra pentru Rudy.

— Ce mai familie! oftă Dwyer.

— Da, ce mai familie! repetă Gretchen.

— L-am întrebat pe Tom ce fel de întrebări îi punea Wesley, continuă Dwyer. „Obişnuite, mi-a răspuns el. Cum eram eu ca puştan, la şcoală, cum erau soră-mea şi frate-meu", adică dumneavoastră şi Rudy. „Cum am devenit boxeur, apoi marinar; cînd m-am culcat prima oară cu o fată, ce alte femei am mai avut, despre neisprăvita de mamă-sa...". L-am întrebat dacă i-a spus adevărul. „Nici vorbă, mi-a răspuns el. Sînt eu om modern, totuşi nu mă apuc să explic ţîncilor cum vin plozii pe lume şi alte chestii d-astea". Tom avea umorul său aparte.

— Trebuie că au fost nişte discuţii grozave, zise Gretchen.

— „Ascunde-i unui copil adevărul şi ai să-l strici", mi-a spus Tom odată. Uneori îţi lăsa impresia că a mai ciupit, de ici — de colo, cîte ceva în materie de cultură. Altminteri nu prea strălucea, ba chiar nutrea o adîncă repulsie faţă de orice fel de educaţie. Poate că nu ar trebui să vă spun tocmai dumneavoastră lucrurile astea, zise cu sinceritate Dwyer, clătinînd paharul şi făcînd să clincăne gheaţa, dar îl dădea de exemplu chiar pe Rudy. „Uită-te la Rudy, creierul lui e îmbîcsit de educaţie, a acumulat tot ce e în stare să înveţe un om. Şi care-i rezultatul? A ajuns de rîsul lumii după ce nevastă-sa s-a dat în

spectacol, beată, în oraşul lor. Acum nu ştie unde să-şi mute fundul şi se întreabă ce o să facă restul vieţii lui".

— Cred că aş mai bea un pahar, Bunny, ceru Gretchen.

— Şi eu, zise Dwyer. Începe să-mi placă. Luă paharele şi se duse în salon.

Gretchen reflectă la cele spuse de Dwyer: îl caracterizau mai degrabă pe el, decît pe Tom sau Wesley. Îşi dădeau seama că Tom fusese idolul vieţii lui Dwyer şi că acesta ar fi fost în stare să redea cuvînt cu cuvînt tot ce îi spusese prietenul său din clipa cînd se cunoscuseră şi pînă ce moartea îi despărţise. Dacă Dwyer ar fi fost femeie ai fi zis că fusese îndrăgostit de Tom; ba chiar şi ca bărbat... Gura aceea cvasifeminină, gesturile efeminate ale mîinilor sale, de un fel deosebit... Bietul Dwyer! În cele din urmă poate că el va fi cel mai mult afectat. Gretchen nu se simţea atrasă în mod deosebit de Wesley. Cînd îl întîlnise întîia oară la bordul iahtului i se păruse un bărbat sănătos, cu bun-simţ. După ce îi murise tatăl se cufundase într-o tăcere totală, chipul i se împietrise şi începuse să-i evite pe toţi. Fratele ei va avea grijă de Wesley, spusese ea lui Dwyer, dar se îndoia că Rudy sau altcineva ar izbuti lucrul acesta.

Dwyer reveni cu whisky-urile. Primul pahar începea să-şi facă efectul: Gretchen devenea visătoare, simţea că pluteşte, problemele care o frămîntau se estompau încet-încet, iar grijile i se topeau. Era, totuşi, o senzaţie preferabilă stării de tensiune care o stăpînise în ultimul timp. Poate că Jean, cu sticlele ei ascunse, cunoştea amănunte mai folositoare... Luă o înghiţitură, cu plăcere, din noul pahar.

Dwyer părea schimbat, mai neliniştit, aşa cum stătea acolo, rezemat de parapet, în bluză albă de jerse şi pantaloni de doc, muşcîndu-şi buzele cu dinţii săi caraghioşi, de rozător, care îi atrăseseră porecla. Aveai impresia că se petrecuse ceva cu el, că luase o hotărîre dificilă în răstimpul cît fusese singur în salon ca să pregătească băuturile.

— Poate că n-ar trebui să vă spun, doamnă Burke...

— Gretchen.

— Mulţumesc, doamnă, simt că pot vorbi cu dumneavoastră. Rudy e un băiat de treabă, îl admir, iar în situaţia în care ne aflăm noi acum nu există altcineva pe care să ne bizuim cu mai multă nădejde. Totuşi el nu e genul de om cu care să poată discuta un tip ca mine, să aibă o conversaţie *adevărată*; înţelegeţi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg, răspunse ea.

— E un om de treabă, repetă Dwyer cu buzele tremurînde, dar nu e ca Tom.

— Nu, nu este, aprobă ea.

— Wesley a vorbit cu mine, mi-a spus că nu vrea să aibă de-a face cu Rudy şi nici cu nevastă-sa, pornire firească din partea lui, nu-i aşa?, dacă avem în vedere cele petrecute.

— Cred că da, ţinînd seama de cele întîmplate, aprobă iar Gretchen.

— Dacă Rudy intervine pe lîngă băiat, cu cele mai bune intenţii de care eu personal nu mă îndoiesc, o să fie belea. Belea mare! Nu ştiu ce ar fi în stare să facă puştiul!

— Sînt de acord cu tine, zise Gretchen. La aşa ceva nu se gîndise, însă în clipa cînd Dwyer pronunţase cuvintele respective înţelesese cît adevăr cuprindeau ele. Ce e de făcut? Kate nu e mama lui, are şi ea problemele ei.Tu...

Dwyer rîse uşor, cu tristeţe.

— Eu? Eu nu ştiu unde o să fiu în următoarele douăzeci şi patru de ore. Nu mă pricep decît la navigat. Săptămîna viitoare poate că o să fiu în drum spre Singapore, după o lună spre Valparaiso.... Oricum, eu nu-s făcut să fiu tată de copil.

— Atunci?

— V-am observat cu băgare de seamă, zise Dwyer, deşi dumneavoastră nu mi-aţi acordat mai multă atenţie decît unei piese de mobilier...

— Ei, haide, Bunny! protestă Gretchen. Se simţea vinovată pentru că numai cu cîteva minute înainte gîndise exact cum spusese Dwyer.

— Nu mă simt jignit şi nu vă judec, doamnă...

— Gretchen, zise ea mecanic.

— Gretchen, repetă el cu supunere. Însă de vreme ce s-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat şi stînd aici împreună mi-ai permis să trăncănesc în voie, mi-am dat seama că am în faţa mea o fiinţă omenească adevărată. Nu vreau să spun că Rudy nu-i o fiinţă omenească, se grăbi el să o dreagă; doar că nu e genul pe care Wesley să-l agreeze. Iar nevastă-sa... Dwyer se opri.

— Hai să nu vorbim despre ea.

— Dacă tu te-ai duce şi i-ai spune deschis, sincer lui Wesley: „Haide, vino cu mine", el şi-ar da seama că eşti tipul de femeie pe care o poate accepta ca mamă.

Iată o nouă metodă de adopţiune, îşi zise Gretchen, fiii alegîndu-şi mamele. Oare evoluţia nu va cunoaşte o limită?

— Eu nu prea sînt o mamă model, răspunse ea pe un ton sec. Perspectiva de a-şi asuma vreo răspundere faţă de băiatul acesta deşirat, cu faţa posomorîtă, care purta în sînge genele sălbatice ale lui Tom o înspăimîntă. Mi-e teamă că nu ar da rezultate, justifică ea.

— Mi-am zis că e bine să ştii, spuse Dwyer cu nepăsare. Nu vreau să-l văd pe Wesley abandonat, lăsat de capul lui, indiferent ce gînduri are el. Îl aşteaptă multe comoţii.

Gretchen nu se putu abţine să nu zîmbească la cuvîntul „comoţii".

— Pinky Kimball, inginerul de pe *Vega*, continuă Dwyer, e singurul care a văzut-o pe doamna Jordache împreună cu iugoslavul la clubul acela de noapte. Mi-a spus că Wesley se ţine de capul lui să-l ajute să-l găsească pe individ, să i-l arate... Poate greşesc, dar eu cred — iar Pinky e de acord cu mine — că Wesley vrea să-l răzbune pe tatăl său.

— O, Dumnezeule! exclamă Gretchen.

— Priveşti roată — Dwyer făcu un gest larg care cuprindea portul calm, povîrnişurile verzi ale dealurilor, cetatea nefolositoare cu zidurile de apărare învechite, pitoreşti — şi îţi spui ce locuri minunate şi paşnice. Însă adevărul este că de la Nisa şi pînă la Marsilia mişună tot atîţia ticăloşi ca-n orice parte a lumii. Ca să nu mai vorbim despre tîrfe, droguri, contrabandă, jocuri de noroc, despre cantitatea nebănuită de arme şi cuţite existentă în zonă sau despre declasaţii care şi-ar omorî şi mama pentru zece mii de franci, ori pe nimic. Iar din cîte mi-a povestit Pinky am dedus că individul cu care s-a bătut Tom făcea parte din tagma acestora. Dacă Wesley dă peste rufian nu ştiu ce poate păţi băiatul. Wesley s-a bătut mai cu toţi colegii de la şcoala militară, nu în cadrul antrenamentelor; totuşi n-ar fi ucis pe niciunul, chiar dacă în jurul lui nu s-ar fi aflat nimeni. De aceea dorinţa lui aprigă ca Pinky Kimball să i-l arate pe nemernicul acela te face să presupui că vrea să-l ucidă!

— Oh, Cristoase! exclamă iar Gretchen. Ce vrei să spui, Bunny?

— Vreau să spun — că nu importă cum — băiatul trebuie luat de aici, trebuie scos din ţara asta, şi nu Rudolph Jordache e omul care să realizeze lucrul acesta. Acum, zise Dwyer. M-am îmbătat, altminteri n-aş fi îndrăznit să-ţi spun toate acestea. Dar sînt convins de tot ce ţi-am povestit. Beat sau treaz, sînt convins!

— Bunny, zise Gretchen, îţi mulţumesc că mi-ai vorbit deschis. În sinea ei însă regreta clipa cînd luase hotărîrea să rămînă atunci cînd ceilalţi plecaseră. Problema nu o privea şi nici nu se simţea în stare să o rezolve, gîndi ea cu iritare. O să vorbesc cu fratele meu, să văd ce soluţie poate găsi. Crezi că ar fi bine să rămîn pînă se înapoiază Wesley ca să luăm masa împreună, toţi trei?

— Vrei să-ţi răspund sincer?

— Bineînţeles.

— Cred că Wesley te simpatizează, de fapt sînt sigur, zise Dwyer. Dar în seara asta nu cred că i-ar face plăcere să vadă figura vreunui membru al familiei Jordache la cină. O să-l iau la restaurant, avem ceva de discutat, numai noi doi.

— Mulţumesc pentru băutură, zise Gretchen.

— Eşti oaspetele nostru, răspunse Dwyer.

— Să-mi trimiţi o ilustrată de la Valparaiso, Singapore sau de oriunde ai să ajungi.

— Sigur. Dwyer rîse scurt, sec.

Gretchen privea paharul din mînă. Avea senzaţia că dacă pleca acum, Dwyer se va aşeza jos, pe punte, şi va izbucni în plîns şi nu voia ca Wesley să-l găsească în starea aceasta de spirit cînd va reveni pe iaht.

— Să-mi termin paharul, zise ea.

— Mai vrei unul? Aduc îndată.

— Nu, mulţumesc, e suficient.

— Am devenit deja băutor de whisky, zise Dwyer. Ca să vezi! Clătină capul. Crezi în vise? întrebă el fără nici o legătură cu ceea ce discutaseră pînă atunci.

— Uneori. Gretchen se întreba dacă Dwyer auzise de Freud.

— Noaptea trecută am avut un vis, începu el. Se făcea că Tom zăcea pe jos, nu ştiu unde se afla, zăcea neînsufeţit, pe podea. L-am ridicat, îmi dădeam seama că trebuie să-l iau de acolo. Dar nu eram destul de puternic, nici în vis, ca să-l duc în braţe, aşa că l-am luat la spinare. El e mult mai înalt decît mine, iar picioarele i se tîrau pe jos, aşa că i-am petrecut braţele pe după gîtul meu ca să-l pot ţine bine şi am început să merg, nu ştiu unde, nu ştiu încotro, ştiam doar că trebuia să-l scot de acolo. Transpiram, trupul fără viaţă atîrna greu şi mă apăsa. Deodată am simţit cum i se întărea ceva între picioare, i se întărea şi creştea neîncetat. Şi m-au năpădit căldurile, mi-au străbătut tot trupul şi chiar şi în vis mi s-a făcut ruşine. Şi ştii de ce? Pentru că *dorisem* lucrul acesta. Dwyer vorbea ca în vis, automat. Dădu din cap, mînios. Trebuia să mă spovedesc cuiva, spuse cu asprime. Scuză-mă!

— N-ai de ce Bunny, răspunse blînd Gretchen. Noi nu ne putem alege visele.

— Aveţi dreptate, doamnă Burke.

De data aceasta, Gretchen nu îl corectă, nu îi ceru să-i spună pe nume. Nu îndrăznea să-l privească în ochi de teamă că nu se va putea stăpîni, iar faţa îi va trăda sentimentele din inimă. Ar fi citit milă, în cel mai bun caz, şi îi era teamă de efectul pe care l-ar fi produs asupra lui Dwyer. Se întinse şi îi mîngîie mîna. Dwyer i-o apucă strîns cu degetele sale aspre de marinar, şi, cu un gest spontan, instinctiv, o duse la buze şi i-o sărută. Apoi i-o lăsă şi se întoarse cu spatele la ea.

— Îmi pare rău, zise el cu durere în glas. Voiam... nu ştiu.... eu...

— Nu-mi spune nimic, Bunny, zise ea cu duioşie. Tăcerea putea ogoi rănile şi conteni sîngerarea. Nu ştia ce să facă, ce să spună. Ce ar fi dacă i-ar spune: „Ia-mă cu tine în cabina ta şi fă dragoste cu mine!" Gînduri de femeie! Trupul ei l-ar fi consolat, oare, sau — dimpotrivă — i-ar fi stîrnit simţămintele potrivnice? Iar pentru ea ce ar fi însemnat un asemenea gest? Un act de filantropie, confirmarea vieţii care îşi continua cursul obişnuit sau un strigăt inutil de deznădejde? Se uită la spinarea muşchiuloasă, puternică a acestui bărbat mic de statură, care îi sărutase mîna şi îşi întorsese faţa de la ea. Era cît pe-aci să facă un pas spre el, dar se opri instinctiv, reţinută de motive psihologice, decît fizice. Mîna cu care ţinea paharul i se răcise din cauza bucăţilor de gheaţă dinăuntru; îl puse pe masă.

— Trebuie să plec, zise ea. Sînt încă atîtea lucruri de pus la punct. Spune-i lui Wesley să mă caute, dacă are nevoie de ceva.

— O să-i spun, promise Dwyer fără să se întoarcă spre ea. Buzele îi tremurau uşor, privea ţintă spre intrarea în port. Vrei să mă duc să-ţi aduc un taxi?

— Nu, mulţumesc, o să merg pe jos. Cred că puţină mişcare îmi va face bine.

Plecă, lăsîndu-l singur pe *Clothilde*, în bluza sa imaculată de jerse, cu două pahare goale în faţă.

Se îndepărtă — păşind rar — de iaht şi o luă prin uliţele înguste ce duceau la oraş. Noaptea îşi întindea, ameninţătoare, umbrele sale. Se uită în vitrina unei dughene de antichităţi şi privirile îi fură atrase de o lampă de alamă strălucitoare. Ar fi dorit s-o cumpere, să-şi împodobească un colţişor al locuinţei, dar îşi aminti că nu avea un cămin propriu, ci doar un apartament închiriat pe şase luni la New York; nu avea unde aşeza lampa respectivă.

Continuă să meargă spre centrul oraşului ce mişuna de oameni care cumpărau sau vindeau, citeau ziare la măsuţele cafenelor, certau copii sau le ofereau îngheţată şi sandvişuri, nici unul nefiind preocupat de perspectiva morţii. Zări un afiş ce făcea reclamă unui film american subtitrat în franceză. Hotărî să ia masa în oraş, singură, apoi să vadă filmul.

Paşii o purtară prin faţa catedralei. Se opri o clipă ca să o privească şi era gata să intre, dar se răzgîndi. Dacă ar fi intrat, ar fi dat de Wesley pe o bancă din fundul naosului pustiu, murmurînd o rugăciune pe care nu o învăţase niciodată.

3

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1968

Şi tatăl meu a fost odată la Paris, după ce i-au dat drumul de la spital. Încă nu o întîlnise pe mama. Spunea că trei zile, cît a rămas acolo, fusese prea beat ca să-şi mai amintească ceva despre oraş şi că acum n-ar putea deosebi Parisul de Dayton-Ohio. Tata vorbea rareori de război, ceea ce îl făcea mai suportabil decît alţi veterani cu care discutasem. Însă cu prilejul vizitelor pe care, conform prevederilor divorţului, i le făceam la sfîrşit de săptămînă, uneori — cînd era destul de pilit, ceea ce se întîmpla devreme în cursul zilei — glumea, povestindu-mi cîte ceva despre viaţa sa ca soldat. „Eram prea preocupat mai ales de fetele de la Crucea Roşie şi de propria-mi sănătate, spunea el. Mă aflam în rîndurile forţelor aeriene şi „pilotam" un birou, încropind la maşina de scris povestioare pentru ziarele de acasă despre vitejia dovedită de băieţii noştri în misiunile lor de luptă". Totuşi s-a înrolat şi a fost rănit sau — mă rog — a fost lovit cînd se înapoia dintr-o misiune. Mă întreb dacă eu aş fi fost în stare să mă înalţ la nivelul lui moral. Armata — după cîte îmi dau seama din tot ce văd aici şi din ceea ce scriu ziarele în legătură cu Vietnamul — e un moft macabru. Războiul cel mare a fost altfel, după cum afirmă toată lumea. În faţa colonelului iau o poziţie foarte militărească, dar dacă izbucneşte războiul în Europa, probabil că aş dezerta la auzul primului foc de puşcă!

N.A.T.O. e plin de nemți fălоși și bățoși, care se străduiesc să afișeze o atitudine camaraderească, dar în fapt nu se deosebesc prea mult de celelalte animale.

Monika e și ea nemțoaică; dar asta-i altă poveste.

Se întunecase aproape cînd Rudolph părăsi consulatul. Consulul, un om agreabil, îl ascultase cu atenție, luase notițe, chemase un funcționar ca să-l asiste, promisese că va acorda tot ajutorul posibil, prevenindu-l însă că va dura, că va fi nevoit să se consulte cu ambasada de la Paris, căci nu era convins de înțelepciunea sfatului pe care i-l dăduse avocatul de la Antibes — care îi spusese să nu țină seama de legislația franceză, că va trebui să se obțină o hotărîre din partea autorităților locale superioare cu privire la documentele necesare pentru a efectua transferul de proprietate al iahtului *„Clothilde"* și pentru a se aproba deblocarea conturilor de la bancă. Moartea unui american într-o altă țară iscă tot felul de probleme încîlcite, spusese consulul, iar din tonul său se putea deduce că el situa la limita trădării îndrăzneala unui cetățean al S.U.A. de a-și da duhul pe un teritoriu străin. Zi de zi, gîndea Rudolph, sute de americani mor în Vietnam — care de bună seamă e un teritoriu străin — fără să implice probleme deosebite, fără să dea bătaie de cap vreunui consul. Decesul lui Thomas Jordache va fi un caz și mai complicat, care nu se va putea rezolva peste noapte, îl prevenise diplomatul american.

Afară amurgul începea să cuprindă firea. Rudolph ieșise cu sentimentul neputinței în inimă. Începea să-l copleșească senzația că s-a încurcat în păienjenișul sumbru al formalităților legale și că orice efort de a se elibera avea drept rezultat strîngerea și mai tare a lațului în jurul său. M-am lăsat prins din nou, gîndea el compătimindu-se singur, în rețeaua nevoilor altor oameni. Cum se descurcă lumea pe vremuri în America încă necivilizată, cînd vreun șef de trib murea în luptă? se întreba Rudolph. Cine lua *wampum*-ul[1], nevestele, copiii, *tepee*-urile[2], bonetele de război, penele de vultur, lănciile și vîrfurile de săgeți? Care isteț, ce nu pusese piciorul pe cîmpul de luptă, care șaman sau vraci prelua rolul de organizator și împărțitor al dreptății?

Parcase mașina în apropierea țărmului, în fața Hotelului Negresco, pe Promenade des Anglais, pentru a evita riscul de a se rătăci în labirintul ulițelor unui oraș nefamiliar, și se dusese cu un taxi la consulat. Acum pășea nepăsător, fără să știe cu precizie încotro trebuia să meargă, îndreptîndu-se în direcția unde presupunea că se afla Negresco, și fără să bage de seamă mulțimea care se grăbea să ajungă mai repede acasă, la cină. Se opri brusc; obrajii i se umeziseră. Îi pipăi, își duse mîinile la ochi:

---

1 Colier de scoici folosit ca podoabă sau ca monedă odinioară de indienii americani.

2 Cort de formă conică ce servea drept locuință pieilor roșii.

plîngea! Plînsese, fără să-şi dea seama, în timp ce mergea spre malul mării. O, Dumnezeule! gîndi el. A trebuit să străbat cale atît de lungă, de la fluviul Hudson pînă la Nisa ca să plîng întîia oară de cînd eram copil. Trecătorii nu păreau să-i observe lacrimile, nimeni nu îi acorda atenţie, nimeni nu manifesta curiozitate faţă de el. Poate că francezii se obişnuiseră să vadă oameni în toată firea plîngînd în plină stradă, poate că era un obicei naţional. Sau, îşi zise el, după toate dificultăţile prin care trecuse ţara de la Ludovic al XVI-lea încoace, francezii aveau destule motive ca să plîngă.

Se întunecase de-a binelea cînd ajunse la maşină. Rătăcise fără ţintă, fără noimă, prin reţeaua de uliţe dosnice ale oraşului. *Bella Nizza*. Îşi aminti că italienii îl ocupaseră, pentru scurtă vreme, în timpul celui de al doilea război mondial. Probabil că în instituţia italiană echivalentă Pentagonului exista un plan de recapturare a oraşului, în cazul unei viitoare conflagraţii. Buni vecini! Deocamdată pe fostele cîmpuri de bătălie creşteau trandafirii şi iasomia... în aşteptarea celui de al treilea război mondial! Bieţii generali italieni care tînjeau şi visau la cuceriri şi care erau osîndiţi să nu-şi vadă speranţele împlinite! Nu merita însă să-ţi baţi capul cu acest oraş care nu preţuia nici măcar cît oasele unui singur ţăran din Calabria. *Bella Nizza* devenise un oraş comercial aglomerat, cu un talmeş-balmeş de case şi căsuţe scorojite, unde difuzoarele uriaşe ale magazinelor de muzică răcneau ritmurile asurzitoare ale rock'n roll-ului. Nisa se străduia să-şi menţină aureola fostei sale splendori prin broşuri turistice falsificate.

Pe Promenade des Anglais luminile fuseseră aprinse şi se reflectau în acoperişurile maşinilor care se scurgeau într-un şuvoi nesfîrşit şi licăreau în apa poluată a mării ce clipocea, lovindu-se de dunga subţire a pietrelor care mărginea plaja. Consulul afirmase că serviciul diplomatic american considera Nisa ca un post bun. Probabil că diplomatul american cunoştea lucruri în plus despre Nisa care nu erau percepute de ochiul neexperimentat al turistului de rînd. Sau poate că servise în Congo, ori rămăsese mai mult timp în centrală şi de aceea Nisa i se părea un loc deosebit. Rudolph se întreba dacă în drumul său de la consulat la mare nu cumva trecuse pe lîngă ucigaşul fratelui său. Criminalii erau arestaţi, în mod constant de poliţia din Nisa, totuşi mai existau unii care scăpau ochiului ei vigilent. Se întreba cum ar reacţiona dacă unul din cei care şedeau cuminte nu departe de el, la măsuţa unei cafenele, l-ar recunoaşte şi, apropiindu-se, i-ar spune: *„Bonjour, monsieur*, poate că vă interesează să aflaţi că eu sînt făptaşul pe care îl căutaţi".

Deschise uşa maşinii dar nu se urcă în ea: stătea şi se gîndea la noaptea care îl aştepta, la faptul că, înapoindu-se la hotelul din Antibes, va trebui să-i explice lui Jean că sînt siliţi să mai rămînă în locul acesta care devenise obiect de groază pentru ei toţi; că va fi nevoit să le spună lui Kate şi Wesley că încă nu s-a rezolvat nimic şi că totul a rămas în suspensie; că vor sta legaţi un timp nedefinit de cazul morţii şi că nu ştia cînd vor putea să se ocupe de problemele vieţii.

Închise uşa maşinii: nu se simţea capabil să înfrunte ceea ce îl aştepta la Antibes. Oricît de neatractivă i se părea Nisa, în seara aceasta era mai bine aici. Cel puţin nu mai plîngea.

Porni pe jos, croindu-şi drum anevoie prin aglomeraţie, sufocat de noxele degajate din eşapamentele maşinilor — despre care oameni de ştiinţă din ţara sa afirmau că sînt ucigătoare pentru rasa umană — şi traversă Promenade des Anglais, iluminat ca ziua de vitrinele şi *café*-urile cu faţade strălucitoare. Intră într-un astfel de *café*, se aşeză la o măsuţă pe *terasse* şi comandă whisky cu sifon. Timpul sacru vindeca toate rănile şi — drept paliativ — licoarea fermecată alina suferinţele, mijloace efemere de a descîlci problemele cele mai încurcate. Începu să soarbă lent din paharul care îi fusese adus între timp, bucuros că Jean nu se afla acolo, căci nu ar fi putut bea în prezenţa ei. Uneori avea senzaţia că nu putea respira în prezenţa ei, dar despre asta se va ocupa altă dată. Nu pusese nimic în gură de la micul dejun cînd băuse o cafea şi mîncase un corn. Trupul, care avea ritmul său specific, cerea imperativ drepturile sale necomplicate. Foamea înlătură toate celelalte gînduri care îl munciseră pe Rudolph pînă atunci. Se rezemă cu satisfacţie de speteaza scaunului, sorbi whisky-ul şi începu să întocmească meniul îmbelşugat al cinei pe care o va comanda: pepene galben cu un pic de porto la început, urmat de supă de peşte — specialitatea regiunii — cu crutoane usturoiate şi cu puţin caşcaval ras deasupra; apoi cotlet şi salată, o bucată de Brie şi căpşuni la desert. O jumătate de sticlă de *blanc du blanc* la supă, o jumătate de vin roşu de Provence la cotlet şi brînză vor completa cina şi vor încheia seara ce se anunţa cu perspective promiţătoare pentru un gurmand. Niciodată nu îl îngrijorase posibilitatea de a se îngrăşa, dar s-ar fi ruşinat să comande o masă atît de bogată în situaţia dată, dacă nu ar fi fost singur. Din fericire nu cunoştea pe nimeni la Nisa, iar cei îndoliaţi se găseau în alt oraş. Plăti whisky-ul şi o luă pe jos pînă la Negresco unde îl întrebă pe funcţionarul de la recepţie care era cel mai bun restaurant din oraş. Plecă, tot pe jos, spre adresa indicată, păşind vioi, cu ochii uscaţi.

Cel mai bun restaurant din Nisa era luminat cu lumînări şi împodobit cu splendide buchete de trandafiri. O undă suavă de bucate, gustos gătite, ce se strecura de la bucătărie, completa ambianţa plăcută. Nu erau mulţi clienţi, însă toţi păreau prosperi şi obişnuiţi să se hrănească bine. În restaurant se remarca o atmosferă de tihnă şi sobrietate, iar chelnerul şef — un italian zîmbăreţ care îşi etala şirurile strălucitoare de dinţi — vorbea englezeşte. Poate că e un spion al armatei italiene, îşi zise Rudolph, care desena în fiecare seară planurile portului Nisa pe care un complice le copia apoi pe filme micro. *Bella Nizza*.

Rudolph se aşeză la o masă acoperită cu o faţă de masă imaculată. Şi în timp ce rupea o chiflă crocantă ca să o ungă cu unt îşi spunea că poate exagerase cînd gîndise că oraşul acesta nu preţuia nici măcar cît oasele unui singur ţăran calabrez. Nu cunoştea pe nimeni din Calabria.

Pentru a-şi stimula la maximum apetitul Rudolph comandă şi un martini care îi fu servit fără întîrziere. Pescui măslina din lichidul gălbui şi rece ca gheaţa şi începu să o ciugulească mărunt. Avea gust de ienupăr şi soare mediteranean. Iar cînd chelnerul-şef îi întinse politicos meniul tipărit, îl îndepărtă cu un gest moale şi spuse: „Ştiu ce doresc".

După ce îi fură servite felurile comandate Rudolph constată că aprecierea celui care îl îndrumase acolo fusese corectă. Mîncă şi bău tacticos, simţind că după fiecare bucăţică înghiţită, după fiecare picătură de vin băută îi revenea vigoarea şi îi dispărea oboseala. Uneori, îşi zise el, pentru cea mai bună vacanţă sînt suficiente două ore din viaţă.

Termină de mîncat căpşunile şi ceru nota de plată. Sătul, voia să facă o plimbare, anonim, nestînjenit, să se aşeze la masa unui *café* şi să bea o ceaşcă de cafea, însoţită de un coniac bun. Dădu bacşişuri princiare maître d'hotel-ului şi chelnerilor, apoi ieşi în noaptea îmbălsămată şi străbătu drumul de cîteva minute pînă la plajă. Bătrîna mare, gîndea Rudolph, pe care navigase Ulise, reuşind să supravieţuiască pentru că se lăsase legat de stîlpul catargului, iar marinarii îşi înfundaseră urechile cu ceară ca să nu audă cîntecele ademenitoare ale perfidelor sirene. Mulţi oameni curajoşi se odihneau în străfundurile apelor sale, printre ei aflîndu-se acum şi Tom. Rudolph se opri pe malul pietros, la cîţiva metri de dunga înspumată a valurilor ce se spărgeau uşor de ţărm. Era o noapte fără lună, dar stelele străluceau pe bolta întunecoasă, iar pe curba coastei mii de luminiţe licăreau ca un colan de pietre preţioase pe fundalul dealurilor.

Aspiră adînc aerul sărat. Percepea în spatele său zgomotul estompat al traficului de pe bulevard; totuşi plaja pustie — cu excepţia prezenţei sale — şi întinderea nemărginită a mării întunecate îi provocau o senzaţie odihnitoare, de solitudine minunată. Se aplecă şi luă o piatră rotunjită, netedă, ca un mic disc, pe care îl aruncă razant pe suprafaţa apei. Piatra sări de trei ori, făcîndu-l să rîdă uşor. De-ar fi fost tînăr, adolescent, ar fi alergat ca o extremă de fotbal de-a lungul plajei, la marginea apei, ferindu-se de fluxul şi refluxul neregulat al valurilor. La vîrsta lui însă şi îmbrăcat în haine elegante, de culoare închisă, i se părea nechibzuit să dea curs poftelor sale juvenile, chiar şi în starea de satisfacţie euforică ce îl cuprinsese după cină. Putea atrage atenţia pietonilor care se plimbau pe trotuarul aflat nu departe de plajă.

Se înapoie pe promenadă şi se opri la o cafenea luminată strălucitor. Se aşeză la o măsuţă în aşa fel încît să poată urmări şuvoiul bărbaţilor şi femeilor care — după încheierea zilei de muncă sau după îndeplinirea îndatoririlor ce le reveneau ca turişti — ieşiseră să se plimbe fără grabă, braţ la braţ cu cineva iubit, bucurîndu-se de răcoarea serii.

În cafenea se aflau puţini clienţi. La o măsuţă în apropierea celei la care se aşezase Rudolph, o femeie citea o revistă, cu capul aplecat pe pagină încît nu i se vedea chipul. Femeia îi aruncase o privire scurtă cînd intrase, apoi îşi

reluase lectura. Un pahar pe jumătate plin cu vin alb se afla în faţa ei. Avea părul negru, picioarele frumoase (observă el) şi purta o rochie bleu.

Rudolph deveni conştient că începea să fie chinuit de o altfel de foame. Încetează, nu îţi strica seara! încercă el să-şi pună stavilă gîndurilor.

Comandă o ceaşcă de cafea, adresîndu-se în engleză chelnerului. Femeia îşi ridicase ochii cînd îl auzise vorbind, iar Rudolph sesiză — sau i se păru că sesizează — un vag surîs fluturînd pe buzele ei. Nu era tînără; Rudolph aprecie că putea avea între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, deci cam de aceeaşi vîrstă cu el. Cam prea vîrstnică pentru o prostituată, totuşi e atrăgătoare, îşi zise el, remarcînd discreţia şi grija cu care femeia se fardase.

Chelnerul aduse cafeaua şi coniacul, împreună cu nota de plată. Rudolph bău o înghiţitură din cafeaua neagră, tare, apoi luă cupa şi inspiră aroma coniacului. Chiar în clipa cînd voia să o ducă la buze, femeia ridică, zîmbind, paharul ei de vin spre el. De data aceasta nu putea exista nici o îndoială, gestul îi fusese adresat. Rudolph îi văzu gura roşie cu buze pline, ochii cenuşii, părul negru. Politicos, înălţă un pic mai sus cupa din mînă, în chip de salut şi luă o înghiţitură.

— Sînteţi american, nu-i aşa? întrebă ea cu un accent aproape imperceptibil.

— Da.

— Mi-am închipuit, după haine, de cum aţi apărut, spuse ea. Călătoriţi de plăcere?

— Într-un fel, răspunse el. Nu ştia dacă să continue sau nu conversaţia. Era foarte reţinut faţă de străini şi mai ales faţă de femeile necunoscute. Nu semăna cu prostituatele care mişunau pe străzile New York-ului, dar acum se afla într-o ţară străină şi nu ştia cum se îmbrăcau şi se comportau cele de aici. Pe de altă parte nu era obişnuit să fie acostat de femei. Johnny Heath îi reproşase că ţinuta lui sobră, austeră, le inhiba. Pe Johnny Heath femeile îl asaltau de cîte ori ieşea şi oriunde se ducea. În felul său de a se purta nu distingeai nici austeritate, nici sobrietate.

Rudolph îşi impusese şi adoptase — încă din adolescenţă — o comportare rezervată, o atitudine rece, socotind că în felul acesta crea impresia că aparţinea altei clase decît celei din care provenea, al băieţilor şi oamenilor alături de care crescuse, o lume cu purtări prietenoase, veselă, gălăgioasă, plebeiană. Poate, îşi zise uitîndu-se spre cealaltă masă, mi-am depăşit complexul.

— Reuşiţi să vă distraţi? întrebă femeia. Avea o voce voalată, puţin cam aspră, dar nu neplăcută.

— Aşa şi-aşa, răspunse el în doi peri.

— Locuiţi la hotel, la Nisa?

— Nu. Rudolph presupuse că doamnele de genul ei folosesc o tactică verificată de rutină. Îşi dădu seama că ea aparţinea unei categorii deosebite de membri ai profesiunii sale, care percepeau preţuri mari, dar care nu dădeau buzna în temă, ci o abordau pe ocolite: începeau prin a linguşi

bărbatul, prefăcîndu-se interesate de persoana acestuia şi în final încheiau eventuala tranzacţie nu doar la nivel fizic şi comercial. Sînt în trecere, spuse el şi începu să se gîndească. De ce nu? O dată în viaţă? De ce n-aş încerca, să văd cum este? Îşi zise el. Mai ales că abstinenţa îndelungată — prea îndelungată — îşi spunea cuvîntul. De peste un an Rudolph nu se culcase în aceeaşi cameră cu Jean, de cînd ea pierduse a doua sarcină. Uneori, îşi continuă el gîndurile, trebuie să-ţi aminteşti că eşti bărbat. Zîmbi spre femeie şi simţi că zîmbetul îi făcea bine. Pot să vă ofer un pahar? o întrebă el.

Niciodată în trecut nu oferise de băut unui străin, bărbat sau femeie. Se impunea să facă un început. Ce rost avea să se abţină, ce voia să-şi dovedească? Chiar în clipa aceasta, numai în oraşul Nisa probabil că mii de bărbaţi şi femei se desfătau în paturi, fără regrete, gustînd din plin plăcerile pe care le ofereau trupurile lor, ca să uite truda şi grijile de peste zi. De ce să se considere mai altfel decît restul omenirii? Sînt singur, zise el cu îndrăzneală. Nu prea ştiu franceză şi mi-ar face plăcere să vorbesc cu cineva care cunoaşte engleza. Aceeaşi motivaţie stupidă, aceeaşi scuză ipocrită, gîndi Rudolph.

Femeia îşi privi ceasul, pretinzînd că oscilează în luarea hotărîrii.

— Mulţumesc, sînteţi amabil, zise ea în cele din urmă zîmbind. E drăguţă cînd zîmbeşte, îşi zise el, are dinţi albi, regulaţi, şi creţuri fine la colţurile ochilor cenuşii. Îşi strînse revista, închise poşeta, apoi se sculă şi făcu cei cîţiva paşi pînă la masa lui Rudolph, care se ridică şi îi oferi un scaun. Mulţumesc, repetă ea. Îmi place să vorbesc cu americanii, cînd am prilejul. Am stat trei ani la Washington şi m-am obişnuit să-mi placă americanii.

Gambit! gîndi Rudolph, dar trăsăturile feţei sale rămaseră în continuare destinse, agreabile. Dacă eram suedez sau grec ar fi spus că îi plac suedezii sau grecii. Se străduí să-şi imagineze cum a folosit ea cei trei ani petrecuţi la Washington: amuzîndu-i pe *lobby*-işti[1] sau racolînd congresmeni cu care se distrase — pe bani fără îndoială — prin camere de moteluri.

— Unii americani îmi plac şi mie, fu de acord el.

Femeia rîse uşor, scurt, un rîs de doamnă. Hotărît, nu era soră cu vagaboandele vulgare care colindau New York-ul, făcînd abstracţie de legăturile existente între profesiunile lor. Rudolph auzise că şi în America existau tîrfe simandicoase pe care le angajau numai prin telefon şi care percepeau o sută sau mai mulţi dolari pentru o vizită de un ceas — actriţe fără lucru, manechine, gospodine elegante îmbrăcate cu blănuri de nurcă — dar el nu întîlnise niciodată vreuna din ele. De fapt, de cîte ori îl acostase vreo prostituată, rostise doar două cuvinte: „Mulţumesc, nu".

---

1 Persoane particulare care practică traficul de influenţă în rîndul membrilor Congresului american în favoarea unui proiect de lege. Lobby = sala paşilor pierduţi, foaier, sala de aşteptare la hotel etc.

— Dar francezii vă plac? întrebă femeia.

— Moderat, răspunse Rudolph. Dar dumneavoastră?

— Unii din ei. Rîse din nou încet, scurt.

Chelnerul apăru, impasibil, obişnuit cu mutările de la o masă la alta, ca pe eşichier.

— *La même chose? Un vin blanc?* o întrebă Rudolph pe femeie.

— A! exclamă ea, vorbeşti franţuzeşte.

— *Un petit peu*, răspunse Rudolph. Se simţea bine-dispus, uşor ameţit. Era noaptea jocurilor cu măşti, cu jucările drăguţe franţuzeşti. Orice s-ar întîmpla în noaptea aceasta, doamna o să constate că nu avea de-a face cu un turist american oarecare. *Je l'ai etudié à l'école.* Liceu sau cum îi spuneţi în franceză?

— *Collége? Licée?*

— *Licée,* zise el triumfător.

Chelnerul îşi tîrşîi picioarele: le atrăgea atenţia că nu era dispus să se învîrtească toată noaptea pe lîngă ei, ascultînd un american care se chinuia să-şi amintească franceza învăţată cîndva în liceu pentru a impresiona o doamnă care tocmai îl agăţase.

— *Monsieur, encore un cognàc?* întrebă el.

— *S'il vous plaît*, acceptă demn Rudolph.

După aceea discutară folosind un amestec de cuvinte din ambele limbi şi rîzînd tot timpul. Rîdeau de franceza pe care o încropea Rudolph din ceea ce îşi mai amintea, rîdeau de profesoara care îl învăţase limba lui Molière — o femeie cu pieptul plin de care el se credea îndrăgostit şi căreia îi scria bileţele de amor (în franceză, bineînţeles) însă pe care nu îndrăznea să i le trimită; rîseră şi cînd îi povesti cum respectiva profesoară îl surprinsese cînd o desenase goală, în faţa tablei negre, şi îi confiscase desenul. Doamna părea că îl ascultă cu atenţie, îi corecta greşelile cînd folosea limba ei sau îl lăuda dacă izbutea să lege corect, succesiv, trei cuvinte. Dacă aşa arătau tîrfele franţuzoaice, gîndea Rudolph cu capul mai tulbure după o sticlă de şampanie, atunci înţeleg de ce prostituţia e un element atît de respectat al civilizaţiei franceze.

Apoi femeia — Rudolph o întrebase şi astfel aflase că o cheamă Jeanne — se uită la ceas şi deveni serioasă.

— S-a făcut tîrziu, zise ea în engleză, adunîndu-şi revista şi poşeta. Trebuie să plec.

— Îmi pare rău că ţi-ai irosit timpul, zise Rudolph. Vorbea nesigur, limba i se împleticea şi pronunţa cu dificultate cuvintele.

— Mi-a făcut multă plăcere, Jimmy, răspunse ea, sculîndu-se în picioare. Aşa spusese el că îl cheamă, o minciună care să-l pună la adăpost, să nu afle cine este. Aştept un telefon important...

Rudolph se ridică în picioare clătinîndu-se, uşurat şi regretînd totodată că nu va face dragoste cu ea. Scaunul i se răsturnă în spate.

— A fost şşarm... A fost minunat, zise el.

Femeia se uită atent la el şi o cută i se iscă între sprîncene.

— Unde-i hotelul tău? îl întrebă ea.

Adevărat, unde se afla hotelul său? O clipă Rudolph simţi că i se şterge din memorie harta Franţei.

— Unde-i hotelul meu... repetă el cu voce nesigură. Oh, la Antibes!

— Ai maşină?

— Da.

Femeia tăcu o clipă.

— În starea asta nu poţi conduce, îţi dai seama, zise ea.

Rudolph îşi lăsă ochii în jos, ruşinat. Îşi imagina cum femeia îşi spunea — cu dispreţ — că americanii aceştia care veneau în Franţa nu erau în stare să conducă nici măcar o maşină, ba chiar nu erau buni de nimic.

— Nu sînt băutor de felul meu, spuse el pe ton de scuză. Şi am avut o zi grea.

— Drumurile sînt nesigure, periculoase. Mai ales în timpul nopţii, îl preveni ea.

— Mai ales noaptea, repetă el.

— Vrei să vii cu mine? îl întrebă ea.

În fine! îşi zise el. În starea sa nici nu se putea afirma că păcătuieşte, ci doar că ia o măsură de precauţie. Ca om de afaceri ar fi trebuit să o întrebe cît va costa însă, după ce băuseră împreună şi discutaseră îndelung, prietenește, ar fi părut grosolan. Va afla mai tîrziu şi oricare ar fi preţul nu se îndoia că îşi putea permite să petreacă o noapte cu o curtezană în Europa. Era mîndru că îi venise în minte cuvîntul „curtezană". Brusc, simţi că i se limpezeşte capul.

— *Volontiers*, acceptă el, folosind limba ei ca să-i arate că nu era atît de ameţit. Apoi chemă cu glas tare: *Garçon*! şi îşi scoase portofelul, ţinîndu-l astfel ca ea să nu vadă teancul de bancnote dinăuntru. În asemenea situaţii, cu care nu era obişnuit, trebuia să fie prevăzător.

Chelnerul veni, îi spuse în franceză cît costa consumaţia, iar Rudolph — care nu pricepu — se întoarse încurcat spre femeie.

— Cît a spus?

— Două sute şi cincisprezece franci, îi traduse ea.

Scoase şi îi dădu trei hîrtii de cîte o sută şi făcu un gest mărinimos de respingere cînd chelnerul se prefăcu a se scotoci în buzunar, după rest.

— Nu trebuia să-i dai un bacşiş aşa de mare, îi spuse ea în şoaptă, luîndu-l de braţ şi îndreptîndu-se spre ieşire.

— Aşa-s americanii, zise el. O rasă nobilă şi generoasă!

Jeanne rîse şi îl strînse mai tare de braţ.

Un taxi apăru, iar Rudolph admiră graţia cu care ea îşi ridică braţul ca să-l facă atent pe şofer, picioarele zvelte, frumoase şi liniile curbe, încîntătoare ale bustului.

Urcară şi femeia îi lăsă braţul. O undă parfumată, de mosc, se răspîndi în taxi. Drumul fu scurt şi curînd maşina opri în faţa uşii clădirii nu prea mari, cu apartamente pe o stradă întunecoasă. Femeia plăti şoferului, apoi îi luă din nou braţul şi intrară în clădire. Urcară cîteva trepte, Rudolph în

urma ei, poziție ce îi permise să o admire de la spate. Ea deschise o ușă cu cheia, străbătură un hol neluminat și pătrunseră într-o cameră. Cînd ea aprinse lumina, Rudolph rămase surprins de dimensiunea respectabilă și de gustul cu care fusese mobilată încăperea, deși — din cauza luminii difuze a lămpii cu abajur — nu reuși să distingă prea bine detaliile. Probabil că are o clientelă selectă, generoasă — arabi, industriași italieni, baroni ai metalurgiei germane, își zise el.

— Acum..., începu ea însă telefonul o întrerupse.

N-a mințit, gîndi Rudolph, chiar aștepta un telefon. Femeia se opri, lăsînd impresia că ezită să răspundă.

— N-ai vrea..., zise ea, însoțindu-și cuvintele de un gest spre o a doua ușă. Cred că e mai bine să rămîn singură...

— Desigur, răspunse Rudolph și trecînd în camera ce i se indicase aprinse lumina. Era un dormitor mic cu pat dublu, gata făcut. Prin ușa pe care o închisese în urma sa o auzea vorbind și din tonul ei i se păru că era mînioasă pe persoana cu care discuta, deși nu înțelegea ce spunea. Privi gînditor spre patul dublu și își zise că mai avea o șansă — ultima — de a o șterge tiptil. La naiba! respinse el ideea și se dezbrăcă, aruncînd hainele de-a valma pe un scaun. Apoi mută portofelul în alt buzunar din cel în care îl ținea în mod obișnuit. Urcă în pat și se acoperi, trăgînd cuvertura peste el.

Probabil că adormise, căci deveni conștient de-abia cînd trupul ei cald, parfumat, se lipi de al său. În întunericul camerei simți un picior ferm, catifelat, care îl înlănțuia, o mînă moale care îi explora avid trupul, alunecînd pe pîntec în jos, și gura ei care îi săruta urechea, murmurînd cuvinte pe care nu le înțelegea.

Nu știa ce oră e cînd, în cele din urmă, cu nervii relaxați și cu trupul odihnit, stătea întins în pat fără să se miște, atingînd doar cu degetele trupul familiar de-acum, care îi oferise atîta plăcere. Se ridică într-un cot, se aplecă peste ea și o sărută cu gingășie pe obraz.

— E tîrziu, spuse el, trebuie să plec.

— Ai grijă cum conduci, *chéri*, îi atrase atenția ea, satisfăcută din plin.

— Acum mă simt bine, nu mai sînt beat, răspunse el.

Femeia se răsuci, se întinse și aprinse lampa de pe noptieră. Rudolph se lăsă jos din pat, mîndru de goliciunea trupului său; deșertăciune demnă de un adolescent, își zise cu ipocrizie și începu să se îmbrace. Femeia se sculă și ea, lăsînd să-i fie admirat trupul suplu, sănătos, pieptul generos și coapsele mușchiuloase, și își puse un halat; apoi se așeză pe un scaun și — cu un zîmbet pe buze — se uită la el cum se îmbracă. Rudolph ar fi preferat ca ea să nu se fi trezit și să nu fi aprins lampa. Atunci i-ar fi lăsat o mie de franci, poate chiar două mii, pe policioara căminului, întunericul și somnul camuflîndu-i frămîntările de provincial american ignorant în astfel de probleme; s-ar fi furișat afară din apartament și din clădire și toate legăturile ar fi fost rupte. Dar lumina era aprinsă, iar femeia stătea și îl privea, zîmbind. Aștepta?

Nu mai putea amîna clipa fatidică. Își scoase portofelul.

— O mie de franci ajung? întrebă el, poticnindu-se un pic la cuvîntul „ajung".

Zîmbetul femeii pieri, chipul îi căpătă trăsături ciudate, apoi începu să rîdă, mai uşor la început, şi — în cele din urmă — în hohote. Se aplecă, îşi cuprinse capul în palme, iar părul des se revărsă ascunzîndu-i faţa, în timp ce continua să rîdă. Rudolph o privea şi simţea cum nervii i se încordau. Regreta că fusese în pat cu ea, că îi oferise un pahar cu vin, că descinsese la Nisa, că pusese piciorul în Franţa.

— Îmi pare rău, zise el prosteşte, pur şi simplu nu sînt obişnuit...

Femeia îşi ridică ochii, chipul ei era încă marcat de reacţia de veselie. Se sculă. se duse la el şi îl sărută uşor, pe obraz.

— Eşti scump, zise ea rîzînd pe înfundate. Habar n-aveam că preţuiesc atît de mult.

— Dacă nu e destul şi vrei mai mult..., zise el rigid.

— Da, mult mai mult: nu vreau nimic! Cel mai exorbitant preţ. Sărman bărbat! Erai convins tot timpul că ai de-a face cu o profesionistă... şi totuşi te-ai purtat atît de politicos, aşa de blînd! Dacă toţi clienţii ar fi ca tine cred că toate franţuzoaicele şi-ar alege meseria asta. Îmi plăceau americanii şi înainte, acum îi ador.

— Doamne, Jeanne! Pentru prima oară îi pronunţa numele. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că o femeie mă va agăţa, mă va aduce la ea acasă şi... nu ştiu ce să spun!

— Nu spune nimic, taci. Eşti prea modest, prea-prea modest, fermecătorul meu american, zise Jeanne.

— Să ştii că aşa ceva nu mi s-a întîmplat niciodată! Lui Rudolph îi era teamă că femeia va începe să rîdă din dou.

— Ce nu e în regulă cu americancele? întrebă ea clătinînd capul cu mirare. Se duse şi se aşeză pe marginea patului, bătu cu palma pe locul de alături şi îl chemă. Vino şi stai aici, lîngă mine, te rog.

Rudolph se supuse şi se aşeză lîngă ea, iar femeia îi luă mîna, ca o soră de data aceasta.

— Poate că ai să te simţi mai bine, *chéri*, dacă îţi mărturisesc că nici mie nu mi s-a întîmplat aşa ceva pînă acum. Dar eram aşa de însingurată... înfometată... nu ţi-ai dat seama?

— Nu, recunoscu el. Nu prea mă pricep la femei.

— Nu te pricepi la femei, zise ea cu duioşie împletită cu ironie fină, nu bei... este exact genul de bărbat de care aveam nevoie în seara asta. Haide să-ţi spun cîte ceva despre mine. Sînt măritată cu un maior, fost ataşat militar adjunct la Washington...

Deci acolo a învăţat englezeşte, se dumiri Rudolph, nu cu lobby-iştii şi congresmenii sau prin moteluri.

— Soţul meu a fost chemat la Paris, temporar, la *École Militaire*, zise ea şi repetă: temporar, rîzînd cu tristeţe. Se află acolo de trei luni deja. Am doi copii la şcoală, la Nisa. În noaptea asta au rămas la bunica lor.

— Dar nu purtai verighetă, am observat, zise el.

— Nu, n-am avut verigheta la deget, confirmă ea, iar chipul i se înăspri. În noaptea asta nu voiam să mă simt măritată. Cînd soţul m-a anunţat prin telegramă că mă va chema la telefon în seara aceasta, ştiam ce îmi va spune: că e prea ocupat cu treburile şi nu poate veni la Nisa. Sînt deja trei luni de cînd e prea ocupat! Probabil că acolo, la *École Militaire*, se pune la cale un război teribil dacă un biet maior nu poate căpăta permisie de o zi ca să vină la Nisa cu avionul să-şi vadă soţia. Dar eu îmi dau perfect seama ce fel de război pregăteşte maiorul meu acolo, la Paris. M-ai auzit cînd vorbeam la telefon...?

— Da, răspunse Rudolph, dar n-am înţeles ce spuneai. Mi-am dat seama însă că erai furioasă.

— Adevărat, n-a fost o convorbire prietenească; nu, deloc prietenească, zise Jeanne. Cred că începi să înţelegi de ce şedeam la masa de la cafenea, fără verighetă la deget.

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Rudolph.

— Tocmai mă pregăteam să plec atunci cînd ai apărut tu şi te-ai aşezat la masă, spuse ea calm. Doi bărbaţi încercaseră deja să se apropie de mine, nişte indivizi afectaţi, plictisitori, experţi, cunoscători... cum le spuneţi voi americanii... de o noapte?

— Companie de o noapte, zise Rudolph.

— Exact.

— Sper totuşi că nu te-au luat drept... drept o tîrfă, spuse el stînjenit. Te rog să mă ierţi.

— Nu am ce să-ţi iert, îi răspunse ea mîngîindu-i drăgăstos mîna. A adăugat o notă amuzantă la seara pe care am petrecut-o împreună. Cînd ai intrat la *café* şi te-ai aşezat, cînd ţi-am văzut faţa osoasă de american respectabil, cumsecade, m-am hotărît să nu plec. Zîmbi. Nu chiar imediat, dar se pare că n-am greşit. Să nu mai fi niciodată modest. Îi mîngîie din nou mîna, ca o soră. Acum e tîrziu, spuneai că trebuie să pleci... Vrei să-ţi dau numărul meu de telefon?

— Presupun că ar trebui să-ţi spun şi eu cîte ceva despre mine, zise Rudolph. În primul rînd vreau să ştii că nu mă cheamă Jimmy. Nu ştiu de ce... Ridică din umeri. Cred că îmi era ruşine de ceea ce făceam. Sau, mai bine zis, de ceea ce credeam că fac. Poate mă amăgeam că dacă-mi ascund numele o să mi se pară că nu eu sînt acela care comitea păcatul. Dacă ulterior întîmplarea ne-ar fi adus faţă-n faţă, iar tu mi-ai fi spus: „Hello, Jimmy, ce mai faci?" îţi puteam răspunde: „Regret, doamnă, cred că mă confundaţi!"

— Păcat că nu ţin un jurnal intim, zise Jeanne. Aş fi notat în amănunţime tot ce s-a întîmplat în seara asta. Cu multă amănunţime. Le-ar fi dat prilej copiilor mei să rîdă copios cînd l-ar fi descoperit, după moartea mea.

— Pe mine mă cheamă Rudolph, continuă el. Nu mi-a plăcut niciodată numele acesta. Ca băiat mi se părea că nu e american; deşi în ziua de azi e greu să precizezi care nume sună şi care nu sună americăneşte. La

urma urmei, de ce ar trebui să-şi bată capul cineva cu astfel de probleme? Dar cînd eşti adolescent şi capul ţi-e plin de cărţile citite cu eroi pe care îi cheamă Huckleberry Finn, Daniel Boone, Studs Lonigan... ei bine, mi se părea că Rudolph sună... sună ca o mîncare săţioasă nemţească. Mai ales în timpul războiului.

Rudolph nu dezvăluise nimănui pînă atunci sentimentele sale în legătură cu numele său de botez, nu şi le dezvăluise cu claritate nici măcar faţă de sine însuşi. Acum se simţea uşurat — o uşurare amestecată cu o undă de amuzament forţat — pentru că i se putea destăinui cu sinceritate acestei frumoase străine... sau presupus străină. Îşi dădea seama, totodată, că — aşa cum şedea, la lumina voalată a lămpii, pe mobila care fusese părtaşul plăcerilor minunate — vroia să aducă prinos acestei femei, să găsească motive pentru a întîrzia clipa finală, să se alăture ei pretinzînd că zorile sînt încă departe şi la fel şi inevitabila despărţire.

— Rudolph, murmură Jeanne. Nici mai frumos şi nici mai urît decît alt nume. Să zicem Rodolfo, sună mai bine, nu?

— Mult mai bine.

— Perfect, zise ea ca să-l necăjească. De-acum încolo o să te chem Rodolfo.

— Rodolfo Jordache, repetă el. I se părea că acest nume revărsa o nouă lumină, mai strălucitoare, asupra sa. Jordache e numele meu de familie. Stau la Hôtel du Cap. Amîndoi îşi dărîmaseră meterezele de apărare, fiecare se dăduse pe mîna celuilalt: îşi cunoşteau numele adevărate, adresele... Şi încă ceva: sînt căsătorit.

— Mă aşteptam, zise Jeanne. Dar asta-i treaba ta, aşa cum căsnicia mea mă priveşte.

— Soţia mea e la Antibes. Rudolph nu socoti necesar să-i spună că nu se aflau în relaţii bune. Dă-mi numărul tău de telefon.

Jeanne se ridică şi luă de pe o măsuţă un creion şi o bucată de hîrtie pe care i-o dădu după ce notase numărul cerut. Rudolph o împături cu grijă şi o vîrî în buzunar.

— Data viitoare o să trebuiască să închiriezi o cameră la hotel, îl preveni ea. Copiii vor fi acasă.

Altă dată...

— Acum, continuă Jeanne, o să chem un taxi. Trecură în camera de zi; ea formă un număr, rosti cîteva cuvinte, aşteptă puţin, şi după ce răspunse *„très bien"*, puse receptorul în furcă. Soseşte în cinci minute, îl anunţă ea.

Înainte de a deschide uşa apartamentului se sărutară; un sărut lung prin care îşi mărturiseau reciproc recunoştinţa pentru seara minunată pe care o petrecuseră împreună.

— Noapte bună, Rodolfo, şopti ea şi zîmbi.

Rudolph îşi dădu seama că îşi va aminti mult timp zîmbetul acela.

Cînd Rudolph ieşi în stradă taxiul îl aştepta la bordură cu motorul-diesel duduind ca al unei şalupe gata să spintece undele.

„L'Hôtel Negresco", zise Rudolph şoferului şi înainte ca taxiul să fi pornit scrută cu atenţie mare casa pe care tocmai o părăsea. Trebuia să şi-o întipărească în memorie, să o recunoască şi să o regăsească atunci cînd o va căuta, să o reconstituie în vis.

Cînd ajunse la Negresco, traficul intens îl obligă să traverseze cu grijă — ca să nu fie lovit de vreun vehicul — distanţa pînă la locul unde îşi parcase maşina închiriată. Se aşeză la volan şi porni la drum, conducînd cu atenţie exagerată maşina pe o şosea pustie, de-a lungul mării, spre Antibes.

Cînd ajunse în port încetini şi mai mult, făcu o curbă scurtă şi trase maşina la locul de parcare. Coborî şi o luă de-a lungul cheiului pînă acolo unde *Clothilde*, cu luminile stinse, se afla ancorată în liniştea nopţii. Nu voia să-l trezească pe Wesley şi nici pe Bunny, de aceea îşi scoase pantofii şi coborî tiptil de pe punte în bărcuţa ce se legăna lipită de iaht. Desfăcu funia care o ţinea legată, se aşeză în mijlocul ei şi introduse, fără zgomot, rămele în inelele de pe laturi şi începu să vîslească, aproape fără să se audă, îndepărtîndu-se de iaht. Se îndreptă spre ieşirea din port, aspirînd aerul marin sărat şi îmbibat de mirosul aspru al algelor ce se împletea cu mireasma suavă a florilor de pe mal.

Rudolph acţionase aproape mecanic, fără să ştie de ce proceda aşa. Trăgea la rame, iar încordarea muşchilor de la braţe şi umeri îi provoca o satisfacţie potolită, la fel ca şi vederea undelor care — despicate de prora micuţă — se scurgeau pe lîngă laturile bărcuţei, iar clipocitul lor uşor îi răsuna în urechi ca o muzică demnă de sfîrşitul acestei nopţi de neuitat.

Antibes, învăluit în tenebrele punctate ici-colo de unele luminiţe, se estompa încet-încet, pe măsură ce Rudolph se apropia de farurile — roşu şi verde — care marcau spaţiul de ieşire din port, în marea largă. Oare de cîte ori aceleaşi vîsle fuseseră ţinute de fratele său? se întrebă el. Îşi simţea palmele moi, catifelate alunecînd pe lemnul neted, lustruit de mîinile puternice ale lui Thomas. Gîndul că mîine dimineaţă mîinile sale vor fi pline de băşici îl bucura.

Solitudinea şi calmul întunecat al apei i se păreau o binecuvîntare, iar cele două lumini care clipeau la intrarea în port — făgăduind parcă adăpost sigur navelor care voiau să ancoreze acolo — îl reconfortau. Suferinţa era posibilă, la fel însă şi speranţa. „Thomas, Thomas" şopti Rudolph în timp ce bărcuţa, care pătrunsese deja în marea deschisă, începea să fie legănată uşor de curentul acum mai puternic. Şi în timp ce continua să vîslească îşi reaminti neînţelegerile care îl despărţiseră de Tom pînă cînd, în cele din urmă, le uitaseră amîndoi şi se împăcaseră.

Rudolph nu se simţea obosit, iar inima îi era senină. Se avînta în noaptea neagră cînd deodată urechea sa percepu duduitul răguşit al unui motor şi zări lampa cu acetilenă de la prora unei mici ambarcaţiuni de pescuit care ieşea în larg. Trecu pe lîngă barca sa astfel că îi putu distinge pe cei doi pescari care se uitau la el cu o curiozitate nedisimulată. Rudolph îşi dădea seama că li se părea straniu să vadă un om singur în haine de seară, într-o bărcuţă ce se îndrepta spre larg la o asemenea oră. Continuă

să vîslească pînă ce nu îi mai văzu, apoi lăsă lopeţile din mînă şi îşi înălţă ochii spre bolta înstelată. Gîndul îi fugi spre tatăl său, bătrînul crunt şi neîndurător, care ieşise cu barca într-o noapte la fel de întunecoasă, însă bîntuită de furtună, pentru a întreprinde călătoria cea de pe urmă. Era posibil ca tatăl său să-şi fi pus capăt zilelor ca să dobîndească prin moarte pacea de care nu avusese parte în viaţă. Nu era posibil însă ca el să-l imite, el era altfel, el avea alte pretenţii, gîndea Rudolph. Respiră adînc, apoi întoarse barca şi începu să vîslească înapoi, spre *Clothilde*.

Palmele îi ardeau cînd opri şi legă barca la locul ei, la prora iahtului. Urcă pe punte şi coborî la mal unde, după ce încălţă pantofii, trecu la volanul maşinii şi porni motorul.

Trecuse de trei cînd ajunse la hotel. Sala de aşteptare era pustie, cu excepţia omului de serviciu în noaptea respectivă care căsca obosit la recepţie. Rudolph îi ceru cheia şi tocmai pornise spre ascensor cînd se auzi strigat.

— Oh, domnule Jordache, îi spuse omul de la recepţie, doamna Burke v-a lăsat un mesaj. Vă roagă să treceţi pe la dînsa. A spus că este ceva foarte urgent.

— Mulţumesc, răspunse Rudolph, iar în gînd îşi zise că Gretchen va trebui să aştepte pînă dimineaţa.

— Doamna insistă să vă duceţi neapărat indiferent de oră, îi mai spuse funcţionarul de la recepţie.

Gretchen ghicise că el se va eschiva şi îşi luase măsurile de precauţie pentru a-l determina să răspundă chemării ei.

— Bine, oftă Rudolph. Telefonează-i, te rog, şi spune-i că mă duc la ea imediat după ce o văd pe soţia mea. Ar fi trebuit să rămîn la Nisa, îşi zise el, sau să fi vîslit pînă la ziuă şi să înfrunt dimineaţa toate problemele.

— Încă ceva, domnule, reveni omul de la recepţie. A întrebat de dumneavoastră un domn care spunea că îl cheamă Hubbell şi că e de la revista *Time*. A folosit telexul.

— Dacă mai vine şi mă caută spuneţi-i că sînt plecat.

— Am înţeles. *Bonne nuit, monsieur.*

Rudolph chemă liftul. Îşi propusese să-i telefoneze lui Jeanne ca să-i ureze noapte bună şi să-i spună cît de mult a însemnat ea şi noaptea petrecută împreună pentru el, să-i asculte încă o dată vocea voalată, cu tonuri aspre, senzuală, apoi să se culce şi să adoarmă cu ea în gînd, ca să-i stăpînească visele. Acum trebuia să renunţe la ceea ce plănuise. Păşi în ascensor, simţindu-se bătrîn, se dădu jos la etajul său şi deschise, cît putu de încet, uşa apartamentului. Luminile erau aprinse şi în salon şi în dormitorul soţiei. De cînd fusese ucis Tom, Jean refuză să se culce în întuneric. Cînd se apropie de uşă, o auzi strigîndu-l.

— Rudolph!

— Da, dragă. Nădăjduise că o va găsi dormind, dar ea îl primi stînd în pat, cu ochii ţintă asupra lui. Instinctiv, Rudolph aruncă o privire scurtă, roată, prin cameră, dar nu văzu nici un pahar şi nici o sticlă. Deduse, după

chipul ei, că nu băuse. Arată îmbătrînită, gîndi el, îmbătrînită timpuriu. Faţa trasă, ochii posomorîţi şi cămaşa de noapte dantelată o făceau să pară caricatura femeii care va fi peste patruzeci de ani.

— Ce oră e? întrebă ea aspru.

— E trecut de trei. Culcă-te şi dormi.

— Trecut de trei! Consulatul de la Nisa are ore neobişnuite de lucru, nu-i aşa?

— Mi-am luat o noapte liberă, răspunse el.

— Liberă! De cine? De ce?

— De toate.

— De mine, zise ea cu amărăciune. Mi se pare că a devenit obicei la tine, nu-i aşa? Ţi-ai făurit un nou fel de viaţă vrei să spui?

— Haide să discutăm mîine dimineaţă, vrei? încercă el să o calmeze.

Jean aspiră aerul.

— Puţi a parfum, constată ea. Şi asta tot mîine dimineaţă discutăm?

— Dacă vrei tu. Noapte bună, îi ură Rudolph şi porni să plece.

— Lasă uşa deschisă! strigă ea după el. Trebuie să am libere toate căile de scăpare.

Rudolph lăsă uşa deschisă. Ar fi dorit să o poată compătimi, dar nu era în stare. Intră în dormitorul său prin salon şi închise uşa, apoi o deschise pe cea care dădea pe culoar şi ieşi. Nu voia să-i explice lui Jean că se ducea la Gretchen să discute o problemă pe care sora sa o considera urgentă.

Camera lui Gretchen era la capătul coridorului. Trecu pe lîngă perechile de pantofi înşirate de clienţi în faţa uşilor pentru a fi lustruite în timp ce ei dormeau. Europa se afla în pragul comunismului, îşi zise el, dar pantofii trebuiau curăţaţi şi lustruiţi de viitorii comisari, de troţkişti în faşă, în fiecare noapte, între miezul nopţii şi dimineaţă.

Bătu la uşă, iar Gretchen i-o deschise imediat. Rudolph avea impresia că sora sa, alertată de telefonul de la recepţia hotelului, nu avusese răbdarea să cheltuiască nici măcar cele cîteva secunde în plus cît i-ar fi trebuit pentru a străbate camera şi a ieşi în întîmpinarea fratelui ei. Era îmbrăcată cu un halat de baie pluşat, bleu, identic aproape cu culoarea rochiei pe care o purta Jeanne. Cu faţa ei mignonă şi tenul palid, cu părul negru, des, şi trupul graţios, Gretchen semăna izbitor cu Jeanne. Un ecou al gîndurilor sale din noaptea aceasta, îşi zise Rudolph.

— Intră, îl invită ea. Dumnezeule! Eram îngrijorată! Unde ai fost?

— E o poveste lungă, răspunse el. Nu putem amîna discuţia pe mîine dimineaţă?

— Nu putem, zise ea, închizînd uşa. Nările i se dilatară şi aspiră aerul ostentativ. Miroşi minunat, frăţioare! exclamă ea sarcastică. Şi arăţi atît de satisfăcut!

— Eu sînt domn, iar domnii nu discută astfel de subiecte, încercă să se eschiveze Rudolph, dînd o notă lejeră convorbirii.

— Doamnele discută, replică ea. Gretchen îşi dezvăluie partea vulgară a caracterului ei, gîndi Rudolph.

— Haide să terminăm, te rog. Trebuie şi eu să dorm un pic. Ce naiba e atît de urgent? întrebă el.

Gretchen se lăsă într-un fotoliu şi se întinse, dînd impresia că e obosită.

— Bunny Dwyer mi-a telefonat acum un ceas. Mi-a spus că Wesley a fost arestat, zise ea.

— Ce spui?!

— Wesley e la puşcărie, la Nisa. S-a încăierat într-un bar şi era să omoare un om cu o sticlă de bere. A lovit şi un poliţai şi a trebuit să fie ridicat cu forţa. E suficient de urgentă problema, frăţioare?

4

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1968

Azi au avut loc tulburări la Bruxelles şi au explodat bombe. Răzmeriţa s-a iscat datorită controversei cu privire la copiii proveniţi din familii flamande, dacă educaţia acestora la şcoală să se facă în limba maternă sau în limba franceză, precum şi neînţelegerilor dacă străzile să fie marcate cu tăbliţe bilingve. Şi negrii din unităţile militare de aici se agită şi ameninţă să se răzvrătească dacă nu li se permite să poarte frizura lor caracteristică.

Oamenii stau gata să se sfîşie între ei din te miri ce. Iată şi cauza — e trist, dar asta-i realitatea — pentru care mă aflu aici în uniformă, deşi n-am nici o înclinaţie să fac cel mai mic rău cuiva. Din partea mea n-au decît să vorbească flamanda, franceza, basca, sîrbo-croata sau sanscrita, mi-e egal şi puţin îmi pasă.

E ceva în neregulă în caracterul meu? Se pare că da. Dacă ĕşti puternic, vrei să-i domini pe toţi şi să stăpîneşti toate. Mai greu e să-i struneşti pe cei care nu vorbesc aceeaşi limbă ca tine şi — socotindu-te puternic — reacţionezi violent împotriva lor, cam aşa cum se comportă turiştii americani în restaurantele din Europa, care urlă la chelneri cînd aceştia nu înţeleg meniul comandat. În termeni politici situaţia se rezolvă prin intervenţia poliţiei speciale şi prin folosirea gazelor lacrimogene.

Monika vorbeşte germana, franceza, flamanda, spaniola şi afirmă că e în stare să citească în limba galeză. Din cîte îmi dau seama şi ea e paşnică, la fel ca mine; însă datorită funcţiei sale de traducătoare la N.A.T.O. e silită să lanseze cele mai nesăbuite ameninţări formulate de nişte babalîci belicoşi împotriva altor babalîci belicoşi din aripa opusă a acestui imens azil de nebuni în care ne aflăm cu toţii.

Mi-am petrecut toată ziua în pat cu ea.

Procedăm aşa din cînd în cînd.

Dwyer îl aştepta în faţă la *préfecture*, în Cannes, cînd Rudolph coborî din taxi. Socotise că era mai înţelept să ia un taxi, decît să folosească maşina

proprie. N-avea chef ca — dînd buzna în comisariatul de poliţie pentru a cere punerea în libertate a nepotului său — să fie silit să sufle în balonul cu pricina.

Deşi îmbrăcat cu puloverul gros de marinar, Dwyer tremura rezemat de perete, iar chipul său palid avea reflexe verzui, din cauza luminii emanate de lămpile de la intrarea în *préfecture*. În timp ce se dădea jos din taxi Rudolph se uită la ceas: era trecut de patru. La această oră matinală străzile din Cannes erau pustii. Toţi oamenii se înapoiaseră la căminele lor după ce îşi terminaseră treburile sau le amînaseră pe a doua zi.

— Doamne, ce bine-mi pare că te văd! Ce noapte, Dumnezeule, ce noapte! exclamă Dwyer bucuros.

— Unde-i băiatul? întrebă Rudolph. Se străduia să vorbească şi să se comporte calm pentru a-l potoli pe Dwyer care — judecînd după trăsăturile feţei şi gesturile dezordonate — se afla în pragul unei crize de isterie.

— Undeva înăuntru, într-o celulă bănuiesc, răspunse Dwyer. Nu m-au lăsat la el. Mi-au spus că dacă-mi mai arăt faţa pe acolo mă bagă şi pe mine la zdup! Ce mai poliţie! Parc-ar fi a lui Hitler!

— În ce stare e? mai întrebă Rudolph. Se uită la Dwyer cum stătea zgribulit şi simţi că îl ia un fior pe şira spinării. Era tot în hainele menite să facă faţă căldurii de peste zi, căci — în grabă — neglijase să ia un pardesiu pe el.

— Nu ştiu cum este *acum*, răspunse Dwyer. Cînd l-au tîrît cu ei nu arăta prea rău. Dar a lovit un sticlete şi Dumnezeu ştie ce i-au făcut după ce l-au închis în spatele gratiilor.

Rudolph ar fi dorit să găsească o cafenea deschisă, un loc luminat care să-i dea senzaţia de căldură. Dar strada se întindea de ambele părţi îngustă şi întunecoasă, cu excepţia conului de lumină de la stîlpul electric.

— Bine, Bunny, zise Rudolph, am venit, o să văd ce pot face. Mai întîi însă trebuie să mă lămureşti: ce s-a întîmplat?

— L-am luat cu mine la restaurant, la Antibes, începu Dwyer să povestească pe un ton care lăsa impresia că vrea să se disculpe, să-şi susţină nevinovăţia, înainte de toate. Nu-l puteam lăsa singur pe băiat în noaptea asta, nu-i aşa?

— Desigur, aprobă Rudolph.

— Am băut nişte vin. Wesley obişnuia să bea cu noi împreună, de faţă cu taică-său. Ba chiar Tom îi turna în pahar, ca la un om mare, încît aproape uitai că-i doar un puştan... Ştii, în Franţa... Ezită, ca şi cînd sticla de vin pe care o băuse cu Wesley la Antibes constituia o altă acuzaţie nedreaptă ce i se aducea.

— Ştiu, zise Rudolph, silindu-se să nu dea în vileag nerăbdarea care îl cuprindea. Mai departe...

— Apoi puştiul a cerut un coniac... şi încă unul. Mi-am zis: de ce nu? E ziua cînd şi-a înmormîntat tatăl... Chiar dacă se pilea, m-am gîndit eu, ne aflăm lîngă port şi-l puteam duce uşor la vas. Numai că el n-a vrut să se înapoieze la iaht. S-a ridicat brusc de la masă şi a zis: „Mă duc la

Cannes". „Ce dracu vrei să cauţi noaptea la Cannes?", i-am zis. „Mă duc să vizitez un club de noapte". Chiar aşa a zis: „Să vizitez". „Vreau să vizitez *La Porte Rose*" a precizat el. Dumnezeu ştie ce era în capul lui. Am încercat să-l iau cu binişorul, mă jur pe Dumnezeu că am încercat! „Du-te-n mă-ta, Bunny!" m-a înjurat el. Niciodată înainte nu mă înjurase! Avea o privire ciudată, nu l-ai fi putut urni nici cu buldozerul. „Nimeni nu-ţi cere să vii cu mine. Du-te şi te culcă frumuşel" a zis el. Pînă să-l apuc de braţ ca să-l opresc, el ieşise deja pe uşă. Nu-l puteam lăsa să meargă singur la locul acela blestemat, nu?

— Nu, răspunse Rudolph obosit. Ai făcut bine. În sinea sa se întreba cum ar fi procedat el, mai bine sau mai rău decît Dwyer. Mai rău, de bună seamă, îşi zise el.

— Am luat deci un taxi şi ne-am dus la barul de noapte, continuă să turuie Dwyer, care devenise vorbăreţ de suferinţă, de frică sau de neputinţă. În maşină n-a rostit o vorbă, nici un cuvinţel; a stat şi s-a uitat pe geam ca un turist. Cine dracu putea bănui ce gîndea? Eu nu-s psiholog, n-am copii, cum să ghicesc ce tîmpenii îi treceau prin cap. Din nou adoptase tonul acela defensiv, parcă speriat că nu va izbuti să convingă despre nevinovăţia sa. Atunci ce mi-am zis? continuă Dwyer. O.K., băiatul e tulburat, cine n-ar fi într-o zi ca asta? O fi vrînd să vadă unde a început toată tărăşenia, o fi socotind că e dator să facă asta în memoria tatălui său. A văzut sfîrşitul — cenuşa părintelui său plutind pe apă — şi poate că vroia să cunoască începutul.

Începutul, îşi zise Rudolph, gîndindu-se la sălbaticul său frate cu care dormise în acelaşi pat la etaj, deasupra brutăriei; începutul nu trebuia căutat în clubul de noapte din Cannes, trebuia mers în trecut, mult înapoi în trecut.

— Poate că ideea e bună, mi-am zis eu, continuă Dwyer. De un lucru eram sigur, că n-o să-l găsim acolo pe iugoslavul cu care se bătuse Tom. Poliţia îl căuta încă de a doua zi după ce îl interogaseră deja, imediat după comiterea crimei, şi nu mai dăduse de urma lui. Iar eu nu-l cunoşteam pe individ şi nici Wesley, aşa că nu l-am fi recunoscut chiar dacă ar fi stat lîngă noi, sub lumina reflectorului. Pentru mine nu constituia o experienţă plăcută, dar ce rău făceam dacă beam vreo două pahare, apoi ne culcam, a doua zi ne-am fi sculat cel mult mahmuri?

— Pricep, Bunny, zise Rudolph şi un fior de frig îl scutură. Nu puteai face mai mult în condiţiile date.

— În condiţiile date, repetă Dwyer, aprobînd viguros din cap.

— Cum a început bătaia? reveni Rudolph la subiect. Scuzele lui Dwyer puteau aştepta încă o zi. Erau orele 4 dimineaţa şi era rece, iar Wesley se afla închis în celulă la postul de poliţie şi poate că în clipa aceasta îl tăbăceau poliţiştii. Wesley a fost de vină?

— Dacă a fost de vină Wesley? Cine ar putea spune a cui a fost vina după toate cîte s-au întîmplat? Buzele lui Dwyer tremurau uşor. Stăteam la bar şi beam fără să vorbim. După vreo două sau poate chiar trei pahare

de whisky — trecusem la scotch că aşa dorise Wesley — puştiul nu părea beat deloc, parcă ar avea cap de fier. Lîngă el un englez solid — îmi dădeam seama că era marinar pe una din navele din port — bea bere şi spunea fetelor, în engleză, ceva despre americani. Cred că nu prea îi complimenta, că o dată-l văd pe Wesley întorcîndu-se spre el şi spunîndu-i foarte calm: „Mai tacă-ţi fleanca şi nu te lega de americani".

Oh, Dumnezeule, gîndi Rudolph, a şi găsit momentul să-şi demonstreze patriotismul!

— Spunea ceva cum că englezii ar fi fost împinşi de americani să se bată în locul lor într-un război care de fapt era al Statelor Unite. Wesley *nici nu se născuse* pe atunci, ce dracu îi păsa? Iisuse, taică-său nu s-ar fi şifonat şi nu s-ar fi bătut nici dacă *zece* englezi ar fi afirmat că americanii-s un popor de laşi, proxeneţi şi aţîţători la război. Wesley însă căuta prilejul să se încaiere. Nu-l văzusem niciodată bătîndu-se, dar îmi povestise Tom cîte ceva şi mi-am dat seama ce o să urmeze, aşa că l-am înşfăcat de braţ şi i-am zis: „Haide, fiule, e timpul să plecăm". Dar englezul... Iisuse!... cîntărea peste o sută de kilograme şi avea vreo treizeci-treizeci şi doi de ani, i-a spus: „Ia mai zi o dată, ţecioraş, că n-am auzit bine", iar Wesley i-a repetat calm: „Mai tacă-ţi fleanca şi nu te lega de americani". Scandalul putea fi evitat încă pentru că fata care se agăţase de braţul marinarului îl trăgea, spunîndu-i: „Haide să mergem, Arnold", dar englezul şi-a eliberat mîna, a dat-o la o parte pe fată şi l-a întrebat pe Wesley: „Pe care vas faci seviciu, amice?", iar eu îi vedeam mîna îndreptîndu-se încet spre sticla de bere de pe tejgheaua barului. „Pe *Clothilde*", i-a răspuns Wesley, iar eu îi simţeam muşchii braţului încordîndu-se. Englezul rîse şi zise: „Băieţaş, caută-ţi alt culcuş, că de-acum încolo *Clothilde* nu o să aibă nume bun". Cred că rîsul englezului a pus capac nervilor lui Wesley. Brusc a apucat sticla de bere şi a spart-o pe capul englezului care a căzut cu sîngele şiroindu-i pe faţă. Toată lumea s-a pornit să ţipe, iar Wesley a început să-l piseze cu picioarele, cu o expresie dementă pe faţă, pe care nu o văzusem niciodată. Nimeni nu o să afle de unde a învăţat să se bată aşa! Îl călca ritmic în picioare şi rîdea ca un nebun, Iisuse! Iar eu mă învîrteam pe lîngă el, îl trăgeam, dar nu mi-a dat atenţie nici cît unui ţînţar care i-ar fi bîzîit la ureche. N-a durat mult. Doi sticleţi în civil de la o masă au sărit la el, dar Wesley a apucat să-i dea un pumn zdravăn unuia din ei şi l-a doborît în genunchi. Celălalt sticlete însă a scos un baston de cauciuc, i-a atins una la ceafă şi în felul ăsta a luat sfîrşit meciul. L-au tîrît pe Wesley şi l-au urcat într-o dubă a poliţiei, dar nu m-au lăsat să-l însoţesc. Aşa că am luat-o la goană spre postul de poliţie, în timp ce o ambulanţă cu luminile aprinse şi cu sirena urlînd trecea în viteză pe lîngă mine şi Dumnezeu ştie în ce hal o fi acum nenorocitul ăla de englez. Cam asta a fost, încheie Dwyer povestea. Acum înţelegi de ce te-am căutat la hotel?

Rudolph oftă.

— Îmi pare bine că m-ai chemat, zise el. Aşteaptă aici, să văd ce reuşesc să rezolv.

— Aş veni cu tine, dar ăia dinăuntru nu vor să-mi vadă mutra, zise Dwyer.

Rudolph îşi îndreptă umerii, îşi aşeză haina şi intră în postul de poliţie. Lumina strălucitoare îl făcu să clipească, însă — în pofida misiunii ingrate pe care o avea de îndeplinit — resimţi cu plăcere căldura din încăpere. Era conştient că ar fi trebuit să se radă, că hainele îi erau mototolite. S-ar fi simţit mai bine dacă — vorba lui Gretchen — n-ar fi arătat ca un om regulat. Îşi dădea seama şi de parfumul dulceag care continua să se ţină de el. Nu-s îmbrăcat şi nici nu m-am deodorizat cum s-ar cuveni, îşi zise el, îndreptîndu-se spre biroul înalt din spatele căruia îl privea încruntat un poliţist cu falca învineţită.

Călătoriile, gîndea Rudolph zîmbind — ori părîndu-i-se că zîmbeşte — spre poliţist, lărgesc orizonturile cunoaşterii; îi permit omului să viziteze catedrale, să se perinde prin paturile doamnelor ai căror soţi militari au fost trimişi în misiune, să navigheze pe lîngă epavele navelor scufundate în războaie, să se familiarizeze cu obiceiuri străine şi cu bunuri de consum ciudate, cu posturi de poliţie, crematorii...

— Mă numesc Jordache, sînt american, se prezentă Rudolph vorbind rar, în franceză. Oare poliţistul auzise de Lafayette, de Planul Marshall, de Ziua V? Poate că da şi atunci avea o şansă să-i surîdă norocul. Cred că nepotul meu, Wesley, se află aici...

Poliţistul mitralie ceva pe limba sa, dar Rudolph nu pricepu nimic.

— Vă rog să vorbiţi mai rar, eu nu ştiu bine franceza, explică el.

— Reveniţi la orele 8 dimineaţa, repetă poliţistul destul de rar pentru ca acesta să înţeleagă.

— Aş vrea să-l văd acum, încercă să insiste Rudolph.

— V-am spus să reveniţi la 8, vorbi poliţistul exagerat de lent, ridicînd palmele cu opt degete întinse.

Rudolph se convinse că poliţistul habar n-avea de Ziua V sau de Lafayette.

— Poate că are nevoie de tratament medical, zise el.

Cu aceeaşi încetineală zeflemitoare, poliţistul spuse:

— N-aveţi grijă, se bucură de îngrijire medicală excelentă. La opt dimineaţa. Ora Franţei!

Rîse.

— E cineva pe-aici care vorbeşte englezeşte? întrebă Rudolph.

— *Monsieur*, vă aflaţi la un post de poliţie, nu la Sorbona, îl puse la punct poliţistul.

Rudolph ar fi putut să-l întrebe dacă nu ar putea obţine eliberarea lui Wesley pe cauţiune, dar nu ştia cuvîntul respectiv în franceză. Probabil că cincizeci de mii de turişti americani şi englezi vizitează anual Cannes; ai fi crezut că măcar unul din nenorociţii ăştia şi-a bătut capul să învoţe englezeşte, gîndea Rudolph.

— Aş dori să vorbesc cu superiorul dvs, insistă el cu încăpăţînare.

— Nu este aici.

— Cineva...

— Eu sînt cineva, rîse din nou poliţistul, apoi se încruntă: îi şedea mai bine aşa decît atunci cînd rîdea. *Monsieur*, vă invit să părăsiţi încăperea, vorbi el aspru. Nu e voie să staţionaţi aici.

O clipă Rudolph se gîndi să-l mituiască pe poliţist, dar renunţă repede. Greşise o dată, chiar în noaptea aceasta, oferind bani cui nu trebuia. Aici greşeala ar fi constituit un pericol mare!

— Afară, domnule! Poliţistul flutură nerăbdător mîna sa ca o lopată. Sînt ocupat!

Înfrînt, Rudolph ieşi în stradă. Dwyer îl aştepta, trîntind nervos pumnul drept în palma stîngă.

— Ei bine? se adresă el întrebător.

— Nimic! răspunse Rudolph. Pînă la opt dimineaţa nu putem face nimic. Aş zice să ne ducem la un hotel, nu are rost să ne întoarcem la Antibes pentru numai vreo două ore.

— N-aş vrea să abandonez iahtul, zise Dwyer. Nu se ştie ce se va mai întîmpla, aşa cum merg treburile... Nu îşi termină ideea. Revin mîine dimineaţă.

— Faci cum crezi, răspunse Rudolph.

Era obosit, parcă alergase ore întregi. Dimineaţa devreme va solicita serviciile unui avocat, hotărî el. Îşi aminti de Teddy Boylan, a cărui familie era proprietara fabricii de cărămizi din Port Philip, unde se născuse Rudolph. Teddy se împrietenise — dacă acesta e cuvîntul potrivit — cu Rudolph şi într-un anumit fel îl educase. El îl povăţuise să urmeze dreptul. „Avocaţii manevrează lumea, argumentase Boylan, sfătuindu-i — competent probabil — pe cei care au veleităţi de conducători". Cîndva şi Rudolph făcuse parte din categoria acestora, acum însă se îndepărtase de ei. Dacă ar fi urmat sfatul lui Boylan, studiind dreptul, poate că astăzi nu i-ar fi rîs în nas poliţistul cu falca vînătă, dîndu-l afară; poate că Wesley nu ar fi stat în spatele gratiilor la cheremul unui sticlete pe care îl lovise într-o încăierare; poate că şi Tom ar fi fost încă în viaţă sau măcar ar fi avut parte de o moarte omenească. Gînduri la ora patru dimineaţa...

Porni pe străzile goale, curăţate de tîrfe, cartofori şi ambulanţe şi se îndreptă spre Hotelul Carlton, unde putea închiria o cameră şi dormi cîteva ore, iar Dwyer putea găsi un taxi care să-l ducă la *Clothilde*.

Aşa trebuie să se fi simţit tata de sute de ori în viaţa lui, cu trupul frînt de bătăi, fără spaţiu în care să se poată mişca în voie, gîndea Wesley stînd întins pe scîndurile goale ce îi serveau drept pat, în celula unde fusese aruncat. Gîndul acesta îi alina oarecum suferinţa, îl făcea să se simtă mai aproape de tatăl său, o alinare pe care rugile nu i-o aduseseră. Era liniştit, cu nervii destinşi şi nu îi păsa de nimic; cel puţin în clipele acelea. Se bucura că îl despărţiseră de englez şi nădăjduia că nu îl ucisese. Dar chiar dacă îl omorîse pe nemernicul acela, unchiul Rudy o să-l scoată de la pîrnaie.

Bătrînul domn „Factotum", Rudy Jordache! Nu izbuti să-şi reţină un zîmbet, deşi nu prea avea motive de voie bună.

Deveni repede serios. Nu apucaseră să se apropie suficient unul de celălalt, iar alte prilejuri ca să-l cunoască mai bine pe tatăl său nu vor mai exista. Nu vor mai avea loc acele lungi conversaţii în întunericul cabinei pilotului. Să recuperăm timpul pierdut, spunea tatăl, să umplem golurile, să recîştigăm anii irosiţi de mama care fugise cu băiatul, trambalîndu-l de la o nenorocită de şcoală la alta, băgîndu-i în cap că tatăl său l-a abandonat fugind cu o tîrfă ordinară, că probabil între timp murise; că dusese o viaţă dominată de beţii, curvăsărie, jocuri de noroc, de scandaluri şi bătăi, risipind banii, transformîndu-se în duşmanul tuturor. Mama trebuia să răspundă pentru multe!

Dar şi el avea o răspundere mare faţă de propria-i conştiinţă. Dacă era mai atent, dacă ţinea ochii mai deschişi, ar fi văzut sau ar fi sesizat buşteanul plutind în apă şi l-ar fi evitat. Atunci nu ar fi fost siliţi să se înapoieze la Antibes pentru reparaţii, ar fi navigat acum de-a lungul coastei italiene — Portofino, Elba, Sicilia — ascultînd vocea gravă, aspră a tatălui care — în timp ce toată lumea dormea — îi povestea despre Clothilde Devereaux, femeia după care numise iahtul, servitoarea din casa lui Harold — unchiul neamţ al lui Tom — care îi spăla şi freca trupul gol în cada de baie, care îl hrănea cu bucate gustoase pregătite de ea şi care se iubea cu el. Prima şi adevărata sa dragoste pe care trebuise să o părăsească, îi mărturisise cu tristeţe tatăl său.

Sau, dacă nu ar fi dormit ca un bebeluş, i-ar fi auzit paşii şi, aşa cum proceda totdeauna — oricît de obosit şi de adîncit în somn ar fi fost — s-ar fi trezit, ar fi urcat pe punte şi l-ar fi văzut plecînd singur ca să o salveze pe Jean Jordache; atunci l-ar fi însoţit şi poate că l-ar fi convins să apeleze la poliţie; ori măcar ar fi fost lîngă el, iar iugoslavul şi-ar fi dat seama că nu avea nici o şansă dacă provoca o încăierare.

Pe cine vreau să amăgesc? îşi spuse Wesley. Tot s-ar fi întîmplat, într-o altă noapte, în altă parte, la Portofino, Elba sau Sicilia. Nu exista nici un mijloc, nici o posibilitate de a o împiedica pe Jean Jordache să dea de belea şi de a implica toată lumea împreună cu ea. Nu o plăcuse din prima clipă şi îi spusese în mod deschis tatălui său. „Admit că are problemele ei, *eu* nu aş fi luat-o, îi răspunsese Thomas. Dar Rudy e alt soi de bărbat, iar ea e bogată, era drăguţă şi isteaţă..." Thomas săltase din umeri: „Poate că bogăţia, frumuseţea şi isteţimea trebuie să fie plătite". Doar că cel care plătise fusese tatăl său, prea sigur de sine, prea cutezător.

— Eu însumi am avut destule încurcături cu femeile, zîmbise Tom cu melancolie şi îi povestise fiului său episodul cu gemenele de la Elysium, Ohio, cînd îl închiseseră acuzîndu-l de viol cu premeditare. Deşi acum, privind înapoi, cugetase el filozofic, poate că meritam o pedeapsă, dar pe atunci gîndeam altfel. Eu ţi-aş recomanda să fii mai precaut cu femeile, însă nu cred că ai să pui prea mult preţ pe sfatul meu, nu-i aşa, Wesley?

— Sînt destul de atent, răspunsese băiatul, pricepînd aluzia tatălui său. Cu prilejul a două călătorii diferite se culcase cu două femei ai căror soţi se aflau şi ei la bord.

— Am observat că îţi place chestia..., spusese tatăl pe un ton sec.

— Aşa, moderat, cred, încercase să se apere Wesley.

— Şi eu ziceam la fel. Am cunoscut o englezoaică nebunatică, îşi aminti Thomas, pe care o chema... cum o chema?... stai puţin... da, da, Betty nu-ştiu-cum... Betty Johns, din cauza căreia aproape că era să fiu ucis, la Paris. Am petrecut cu ea două săptămîni de vis la Cannes, prăpădindu-mi banii pe vinuri fine şi mîncăruri simandicoase, înainte chiar de a urca pe ring. Cînd s-a terminat meciul — în care timp boxeurul francez m-a făcut chisăliţă — eram bun să mă călugăresc. Rîsese pe înfundate.

Depănîndu-şi amintirile spre folosul fiului său, Thomas pomenise mai multe nume pe care le rostise cu seriozitate, fără nici o notă de amuzament: al băiatului împreună cu care dăduse foc crucii de lemn de pe pajiştea casei lui Boylan şi care apoi îl turnase; al lui Schultzy, managerul său; al băiatului pe care îl şantajase la Revere Club şi îl uşurase de cinci mii de dolari; al lui Falconetti pe care îl umilise în faţa întregului echipaj de 27 de marinari, împingîndu-l la sinucidere. Thomas se temea că Wesley, care dorise cu ardoare să-şi cunoască tatăl, acum, după ce îl găsise, îşi putea forma o imagine greşită despre el, plină de nobleţe, pe care însă Tom nu o putea accepta şi trebuia să o corecteze pentru a-l feri pe băiat de deziluzii ulterioare, inevitabile şi amare.

Sfaturile pe care i le dădea erau practice, întemeiate pe experienţă.

— Dacă îţi place marea, răspunde chemării ei. Viaţa de marinar e frumoasă, mai ales dacă ai norocul meu. E un amestec plăcut de trîndăvie, muncă şi diversitate în aer liber. Pînă la urmă tu ai să ai parte de *Clothilde* sau poate de un alt iaht mai bun. Să-l cunoşti în amănunţime şi să-l îngrijeşti cu dragoste, aşa cum facem eu şi Dwyer. Şi te sfătuiesc să nu regulezi doamnele care sînt oaspetele noastre. Rînji, căci ştia că degeaba încerca să pună stavilă instinctului sexual atotputernic ce stăpînea un tînăr. Să-ţi fii propriul şef, să nu te angajezi la altul, căci ar însemna să fii prins în laţ. Caută să înveţi tot ce e necesar în navigaţie, pe punte şi sub punte. În privinţa asta ai exemple excelente: uită-te la mine, la Bunny, la Kate... Să nu te zgîrceşti la echipament. Dacă nu ţi-a plăcut omul pe care l-ai angajat, dă-l afară — indiferent de motiv — în portul imediat următor. Dacă îl prinzi pe un oaspete că are droguri, aruncă otrava peste bord, fără comentarii. Să nu bei cu ei, dacă e posibil. Să nu fii lacom că se duce vestea... şi încă repede. Dacă nu îţi place aspectul mării întoarce-te în port orice ţi-ar spune cine ştie ce mahăr — că trebuie să ajungă neapărat la Roma sau la Cannes, ori în Sicilia pentru nu ştiu ce conferinţă foarte importantă... sau ca să-şi ia vreo iubită etc. Să nu te implici în scandaluri. Să nu fugi de ele, dar nici să nu le cauţi cu lumînarea...

Ar fi trebuit să înregistreze pe bandă toate sfaturile şi să le asculte în fiecare seară, înainte de culcare.

— Să ai o armă la bord. Asta pentru orice eventualitate. Dar s-o ţii încuiată. S-ar putea să-ţi prindă bine.

Sfaturile tatălui său puteau fi astfel sintetizate: să nu te zgîrceşti la procurarea echipamentului şi să ţii o armă la îndemînă. Wesley nu ştia unde e ascunsă arma; bănuia că Dwyer cunoştea locul, dar era convins că nu i-l va dezvălui. Oricum, arma nu se aflase la îndemînă cînd fusese nevoie de ea.

Îl auzea pe tatăl său vorbind în întuneric, cu voce calmă, uşor amuzată, dar începea să nu-i mai perceapă clar cuvintele. Simţea durerea pulsîndu-i la ceafă, glasul tatălui se estompa încet-încet, pierzîndu-se ca o geamandură la pupă, în ceaţă, şi adormi.

5

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1968

Am o slăbiciune pentru tatăl meu care el însuşi e un om slab. L-am iertat. Faţă de mama nu am asemenea sentiment, căci ea este o femeie cu voinţă puternică, şi nici nu o iert. Cu acest aspect n-are decît să-şi bată capul savantul secolului viitor care va răscoli şi analiza ruinele Bruxelles-ului. Într-un fel sau altul noi sîntem influenţaţi pînă la obsesie de părinţii noştri. Eu, de pildă, sufăr influenţa a doi taţi. William Abbott, cel care m-a zămislit, era — şi cred că aşa a rămas — mic de statură, încîntător şi inutil.

Colin Burke, al doilea soţ al mamei, a fost o personalitate strălucită, egoistă, talentată, care îi putea determina pe actori să-şi interpreteze rolurile cu perfecţiune de înger, iar ecranul îl făcea să se lumineze cu forţa unui foc de tabără. L-am iubit, l-am admirat şi am dorit să cresc şi să ajung ca el. N-am reuşit. Am crescut, mi-e teamă, ca Willie Abbott, deşi îmi lipsesc unele din calităţile lui esenţiale şi atrăgătoare. Şi pe el l-am iubit. De cincizeci de ori, poate, l-am dus la culcare, după ce se îmbătase.

Am jucat cinci seturi de tenis, am pariat de fiecare dată şi am cîştigat toate pariurile.

Se dusese din nou, de două ori în cursul săptămînii, la consulatul de la Nisa şi la închisoarea de la Grasse, unde fusese transferat Wesley, precum şi de trei ori la avocat. Consulul se exprimase vag şi îşi ceruse scuze pentru neclaritate, avocatul fusese de folos pînă la un anumit punct, dar Wesley nu îi fusese de nici un ajutor. Tăcea, nu se căia. Fizic nu arăta rău. Nepăsător de propria-i situaţie, părea mai interesat de soarta arestaţilor închişi cu el, printre care se aflau un hoţ de bijuterii, un plasator de cecuri furate şi un falsificator de artă. Nu se bărbierise de cînd îl arestaseră, iar barba blondă, ţepoasă, îi dădea aspectul unui vagabond care se simţea în largul său printre infractori. Cînd intră, cămăruţa ce servea drept vorbitor se umplu de o duhoare iute, respingătoare, de animal sălbatic, ţinut într-o

grădină zoologică lipsită de condiţii igienice. Mirosul răscoli în Rudolph amintiri uitate, neplăcute. Revăzu în memorie camera de la etaj, deasupra brutăriei lor, patul în care dormea cu fratele său cînd încă erau adolescenţi, mirosul pe care îl emana Tom cînd se înapoia noaptea tîrziu, după ce vagabondase şi se încăierase în oraş. Îşi scoase batista, prefăcîndu-se că îşi suflă nasul, în timp ce Wesley se aşeza, zîmbind oarecum ironic, de partea cealaltă a măsuţei nevopsite, zgîriată, piesă autentic provensală oferită de bună seamă poliţiei de către oraşul floral Grasse.

Rudolph adoptă o mină serioasă pentru a-i arăta că nu exista nici un motiv de a se amuza. Poliţia, prin intermediul avocatului, îi adusese la cunoştinţă că acest caz era grav — o sticlă de bere poate fi socotită ca o armă periculoasă — şi că Wesley nu va fi eliberat decît peste cîteva săptămîni, eventual.

Rudolph discutase de cîteva ori şi cu Johnny Heath, avocatul său din New York, care îi spusese că, după ce se va desprinde de autorităţile franceze, problema moştenirii trebuia lămurită la New York probabil, căci aici avusese ultimul domiciliu stabil în Statele Unite cel care decedase.

Ne vom îneca în noianul de hîrtii, gîndise Rudolph. I se părea că vede scufundîndu-se iahtul, cu toţi cei aflaţi la bord, sub povara hîrţoagelor — citaţii, ordonanţe, hotărîri judecătoreşti şi tot soiul de alte documente — în timp ce îl asculta pe Johnny Heath care îi spunea că, după părerea sa, mai mult ca sigur Kate Jordache, deşi de origine britanică, va fi numită — în calitate de soţie — executoare a testamentului şi că moştenirea va fi divizată, două treimi revenind probabil fiului, iar o treime soţiei răposatului, deşi fătul pe care aceasta îl purta în pîntece era un element ce complica situaţia. Fiul, fiind minor, va trebui ca — pînă la majorat — partea lui de moştenire să fie administrată de un tutore şi nu vedea nici o piedică pentru ca Rudolph să-şi poată asuma această misiune, în calitatea sa de rudă apropiată, mai vîrstnică. Mai mult ca sigur că averea trebuia lichidată pentru a plăti taxele legale, ceea ce însemna că şi iahtul va fi vîndut în decurs de un an. Dar, îl avertiză Heath, încă nu putea să se pronunţe cu toată certitudinea, trebuia să afle şi opinia altor persoane avizate.

Rudolph evită să-i dezvăluie lui Wesley problemele discutate cu Heath. Îl întrebă doar dacă este bine tratat, dacă are nevoie de ceva. Băiatul îi răspunse, nepăsător, că îl tratau la fel ca pe toată lumea de acolo şi că nu îi trebuia nimic.

Tînăr ingrat şi zăpăcit, veşnic arţăgos, gîndi Rudolph nemulţumit. Începu să-şi scurteze vizitele cît de mult putea.

Se înapoie, plictisit, la hotel, dar nici aici situaţia nu era mai bună. Dimpotrivă, era chiar mai rea. Scenele pe care i le făcea Jean deveneau tot mai violente. Vroia să meargă acasă, să scape din închisoarea în care era ţinută, spunea ea referindu-se la Hôtel du Cap, taxat în felul acesta probabil pentru prima oară de cînd exista.

— Să fie al dracului, izbucnise ea cînd se certaseră ultima oară. Dobitocul de frate-tău ar fi făcut bine dacă își vedea de treaba lui! Aș fi fost regulată, ei și? Mare scofală! N-aș fi fost prima americană regulată în Franța, iar acum aș fi fost în drum spre casă.

În timp ce vocea ei ascuțită îi percuta urechile, în fața ochilor lui Rudolph se perindă, cu iuțeala fulgerului, imaginea lui Jean așa cum arăta la începutul căsătoriei lor, o fată isteață, fermecătoare, care i se dăruia cu patimă cînd făceau dragoste în camera cu fațada spre mare (oare era aceeași în care se afla acum?, Rudolph nu își putea aminti) și care se oferise — în acea după amiază uluitoare — să-i cumpere un iaht, mărturisindu-i că fata — despre care fusese convins pînă atunci că muncea pentru a-și cîștiga existența — de fapt era mult mai bogată decît el. Mai bine să nu se gîndească la acele zile...

Faptul că Wesley aproape omorîse un om constituia pentru Jean dovada de netăgăduit a înclinației la violență, moștenire a familiei Jordache, și nu socotea deloc că în realitate cauza tragediei fusese ea, alcoolismul și labilitatea psihică de care suferea.

— Într-un fel sau altul, cu sau fără mine, la fel ar fi sfîrșit cei doi, tatăl și fiul. Violența e-n sîngele lor, ei erau condamnați din capul locului, țipă Jean la soțul ei.

Rudolph își aminti că și Gretchen afirmase cam același lucru și o blestemă în gînd. Dar el văzuse cum arăta Wesley în închisoare și știa că în vinele lor nu curgea numai sîngele familiei Jordache. Mai era și sîngele Theresei, mama cu trup unduios, ochi fascinanți și gura cu o notă de înbufnare pe buze. Cine știe ce bandiți sicilieni contribuiseră la mirosul acela scîrbos, la rînjetul lui de lup. Vina, dacă *exista o vină cu adevărat, trebuia împărțită în mod judicios.*

— Am aflat eu ce hram purta și nebunul de taică-tău, vorbi cu emfază Jean referindu-se de fapt la toți strămoșii nemți ai soțului, pătați de sînge. Nu îmi dau seama cum tu și mironosița de soră-ta nu v-ați dat în petec pînă acum. Uită-te la ea, cum i-a murit bărbatul? Ucis, ucis, ucis!...

— Într-un accident de automobil, interveni Rudolph, încercînd să pună capăt tiradei rostite pe un ton ascuțit, cîntat. Cincizeci de mii de oameni în fiecare an...

— Omorît! repetă cu încăpățînare Jean. Mă îngrozesc cînd mă gîndesc ce viață o să aibă copilul nostru cu un tată ca tine!...

Rudolph se simțea neputincios în fața asalturilor ei. Era stăpîn pe sine, putea să înfrunte și să rezolve problemele raționale, dar cînd se afla pus în fața unei situații iraționale se îngrozea, era dezarmat. Cînd părăsi încăperea, Jean se aruncase pe o canapea cu fața în jos, și lovea pernele cu pumnii ca un copil, plîngînd în hohote:

— Vreau acasă, vreau acasă...

Deși nu spusese nimic Gretchen devenise, în mod evident, nerăbdătoare, nervoasă. Trebuia să se înapoieze la munca ei, iar un bărbat o suna mereu, de la New York, la telefon. Pentru ea Coasta de Azur își pierduse de mult

atracţia şi farmecul, iar Rudolph îşi dădea seama că ea rămăsese în continuare numai din solidaritate cu el. Altă obligaţie pentru mine, îşi zise Rudolph.

O dată, în cursul săptămînii, cînd se aflau împreună numai ei doi, Gretchen îl întrebă calmă:

— Rudy, te-ai gîndit vreodată să abandonezi?

— Ce vrei să spui?

— Adică să părăseşti Cannes. Nu tu eşti răspunzător pentru beleaua în care a intrat băiatul. Fă-ţi bagajele şi pleacă. Cum-necum, pînă la urmă vor supravieţui cu toţii:

— Nu, răspunse Rudolph, nu mi-a trecut niciodată prin cap asemenea posibilitate.

— Te admir, frăţioare, spuse Gretchen, deşi în glasul ei nu puteai discerne nici un pic de admiraţie. Te admir şi mă mir de tine.

— Ştii că nu e nevoie ca tu să rămîi în continuare.

— Ştiu şi nici nu intenţionez să rămîn veşnic aici. Cred însă că tu ai sta, dacă va fi cazul.

— Dacă va fi cazul.

El nu avea obligaţii, nu trebuia să se înapoieze la lucru. Pe el nu îl căuta nimeni la telefon, de la New York.

— La cele ce ţi-am spus adaugă şi un dram de milă, frăţioare., zise Gretchen. Acum mă duc să mă tolănesc pe nisip, să mă prăjesc la soare.

*

Kate încă nu îl sunase de la hotelul ei, iar Rudolph îi era recunoscător pentru lucrul acesta. Îl îngrijora însă clipa cînd va fi silit să se ducă la ea ca să-i spună ce trebuia făcut şi ce avea ea de făcut.

Bietul Bunny Dwyer, îşi spunea Rudolph în timp ce păşea agale pe străzile înguste ale vechiului oraş, în drum din nou spre biroul avocatului; tovarăş credincios, prieten statornic pe care nici legea şi nici cultura nu îl ocroteau, prietenia şi munca de mulţi ani netrăgînd în balanţa justiţiei oarbe nici cît un fulg.

Doar cele două după-amieze petrecute cu Jeanne la Nisa îi menţinuseră echilibrul psihic. Făcuseră dragoste într-o cameră de hotel, cu jaluzele trase, închiriată într-un oraş străin, fără complicaţii, fără lanţurile de fier ale iubirii sau ale obligaţiilor, căutînd doar satisfacerea cerinţelor cărnii, pentru a dobîndi uitarea grijilor o oră sau două.

Oare cele două după-amieze preţioase petrecute la Nisa constituiau motivul real al dorinţei sale de a rămîne mai departe aici? Pentru a continua sportul egoist al dublului adulter? Oare pentru minciuna aceasta era el admirat şi compătimit?

Călca apăsat, greoi, în timp ce se apropia de locuinţa avocatului, transpirînd abundent, inconfortabil din cauza soarelui arzător.

Avocatul îşi instalase biroul în propria casă, care se afla de-a lungul fortificaţiilor în două clădiri vechi şi umile de piatră — transformate acum într-o splendidă vilă — unde locuiseră cîndva pescari din Antibes, dar care — modificate şi modernizate — trecuseră în proprietatea unor oameni ce nu aruncaseră niciodată năvodul în apă, nu atinseseră niciodată vreo vîslă şi nici nu înfruntaseră furtunile. Contrar binecunoscutelor doctrine economice, gîndea Rudolph, aici bogăţaşii îi urmaseră pe săraci şi nu invers. Lumea nevoiaşă descoperise întîmplător locurile cele mai bune unde odinioară, în trecutul îndepărtat, trăiseră primii locuitori ai cetăţii ţinînd piept asalturilor piraţilor, focului duşmanilor şi eroziunilor provocate de furtuni.

Biroul avocatului era impresionant: pereţii căptuşiţi cu tomuri de specialitate legate în piele de viţel, mobila elegantă — piese din secolul al XVIII-lea — închisă la culoare, bine lustruită, ferestrele largi care se deschideau spre zidurile fortificaţiilor spălate de undele mării. Avocatul, un om în vîrstă, dar care se ţinea drept — era la fel de impresionant ca şi decorul ce îl înconjura. Îmbrăcat cu gust, avea mîinile mari — bine îngrijite — pătate de la ficat, iar faţa sa ascuţită, cu nas mare şi ochi trişti, era încununată de chelia de pe creştet. Oare ce motiv de tristeţe are, se întreba Rudolph în timp ce scutura mîna bătrînului, s-o fi gîndind la drumul străbătut pînă a ajuns în biroul acesta?

— Am o mulţime de veşti pentru dmneavoastră, zise avocatul, după ce Rudolph luase loc în partea opusă lui, la biroul mare, bine lustruit. Vorbea rar, dar corect englezeşte. Îl informase din prima clipă pe Rudolph că se aflase în Anglia, în anii războiului. Avea glasul sonor. Mai întîi despre soţia dumneavoastră, începu el. Paşaportul ei se află la mine. Trase un sertar, se aplecă puţin şi scoase la iveală documentul pe care îl aşeză pe birou şi îl împinse uşor spre Rudolph. Poliţia l-a găsit pe Danovic, individul pe care vroia să-l ancheteze. Mi s-a spus că interogatoriul a fost... ăăă... viguros. Din păcate, deşi figurează în evidenţa poliţiei ca suspect şi are dosare penale, fiind arestat de mai multe ori în trecut, a reuşit totdeauna să iasă basma curată, din lipsă de probe. Acum a prezentat un alibi tare: în ziua respectivă se afla la Lyon ca să-şi repare dantura. Evidenţa medicului e categorică.

— Ce înseamnă asta?

Avocatul înălţă umerii.

— Înseamnă că dacă poliţia nu dovedeşte că dentistul a minţit sau că Danovic a avut complici pe care i-a instruit sau le-a poruncit, ori a conspirat cu ei pentru organizarea crimei, atunci nu îl pot aresta. Iar pînă în prezent nu există elemente doveditoare că ar fi cunoscut sau ar fi avut vreo legătură cu agresiunea. Poliţia vrea să continue interogarea acestuia, dar nu îl poate ţine arestat. Doar dacă..., se opri avocatul.

— Dacă ce?

— Doar dacă soţia dumneavoastră depune o plîngere împotriva lui, acuzîndu-l că a încercat să o violeze.

Rudolph oftă adînc, foindu-se. Ştia că nu o va convinge pe Jean să facă aşa ceva.

— Tot ce doreşte soţia mea e să plece acasă, zise el.

— Înţeleg prea bine dorinţa doamnei. Şi nici martori nu există.

— Singurul martor era fratele meu, dar el a murit, răspunse Rudolph.

— În cazul acesta cred că cel mai bun lucru ar fi ca soţia dumneavoastră să se înapoieze acasă cît mai repede posibil. Îmi imaginez calvarul ei...

Nu, nu îţi poţi imagina, bătrîne, îşi zise Rudolph, gîndindu-se mai degrabă la sine decît la Jean.

— Oricum, violul este cazul cel mai greu de susţinut, îşi continuă ideea bătrînul. Mai ales în Franţa.

— Nici în America nu e uşor, zise Rudolph.

— E o crimă faţă de care legea se găseşte într-o poziţie neconfundabilă, zise avocatul cu un zîmbet care voia să spună că văzuse multe nedreptăţi la viaţa lui.

— Mîine ea va fi în avion, zise Rudolph.

— Acum, după ce am rezolvat una din probleme, continuă avocatul mîngîind drăgăstos placa de lemn a biroului, netedă şi lucioasă, în care se reflecta imaginea palidă, răsturnată, a palmei sale, să trecem la problema următoare: nepotul dumneavoastră. Aruncă o privire piezişă spre Rudolph cu ochii săi spălăciţi ce pluteau în pungile de piele îngălbenite, încreţite. Nu prea e comunicativ băiatul, constată el pentru început. Cel puţin cu mine. Şi nici cu poliţia nu a fost vorbăreţ. La interogatoriu a refuzat să spună motivul pentru care l-a atacat pe omul acela, la bar. Poate că v-a spus dumneavoastră? Din nou aruncă acea privire piezişă, bătrînească, dar ageră.

— Nu mi-a spus nimic. Am o idee, dar... Rudolph ridică din umeri. Bineînţeles, la judecată nu ar avea nici o valoare.

— Deci nu avem pe ce baza apărarea. Nu putem să ne prevalăm nici de circumstanţe atenuante, conchise avocatul şi respiră adînc. Un pic de astmă, gîndi Rudolph; sau poate că e un semn aprobator ce se întemeiază pe mîndria nedeclarată şi pe binecunoscuta civilizaţie din Franţa, unde a lovi pe un om cu o sticlă de bere constituie un delict din cele mai grave, spre deosebire de atitudinea primitivă a Americii unde oricine poate lovi pe cine pofteşte, ştiind că nu riscă să fie pedepsit. Din fericire, continuă avocatul cu respiraţia normalizată, englezul e în afară de orice pericol şi va părăsi spitalul în următoarele zile. Individul a încălcat şi el unele regulamente ale poliţiei locale şi de aceea, din prudenţă, nu îl va acţiona în judecată pe agresorul lui. Pe de altă parte *le juge d'instruction* a ţinut seama de vîrsta fragedă a băiatului şi de durerea mare pe care o resimte în urma pierderii recente a tatălui său, dispunînd — în spiritul clemenţei — ca el să fie dus la cel mai apropiat punct de frontieră sau la aeroport, în următoarele opt zile. Scuzaţi-mă, în franceză asta înseamnă o săptămînă. Zîmbi. Nu mă întrebaţi de ce. Netezi din nou biroul şi se auzi un sunet ca

de hîrtie mototolită. Dacă băiatul doreşte să revină în Franţa pentru a-şi continua studiile, va putea... Îşi suflă uşor, delicat, nasul în batistă, lăsînd să se înţeleagă — cu perfectă politeţe — că educaţia era un bun, foarte rar în Statele Unite. Sînt convins că, după vreun an, cînd incidentul va fi uitat, voi putea aranja să i se acorde permisiunea de a-şi relua învăţătura în Franţa.

— Mă bucur să aud ceea ce spuneţi, zise Rudolph. Din cele afirmate de tatăl său şi de domnul Dwyer, băiatului îi place aici şi învaţă bine la şcoală.

— Trebuie să-şi continue studiile la *lycée* şi să-şi ia *le bacalaureat* cel puţin, care este condiţia minimă, aş zice, în zilele şi epoca noastră pentru oricine aspiră să obţină un post serios, în orice colţ al lumii.

— Mă voi gîndi la ceea ce mi-aţi spus. Şi, desigur voi vorbi cu băiatul, îl asigură Rudolph.

— Perfect, zise bătrînul. Sînt încredinţat, stimate prieten, că apreciaţi sinceritatea cu care v-am susţinut interesele, servindu-vă cu credinţă, cît am putut de bine şi — dacă mă pot exprima aşa — folosind bruma de influenţă pe care o am în această... în această... Pentru prima oară ezită, negăsind cuvîntul dorit în engleză... În această *pays*[1], în această secţiune a coastei, cu bune rezultate.

— Vă mulţumesc foarte mult, *maître*, răspunse Rudolph. Măcar atîta învăţase, cum să se adreseze unui avocat în Franţa. Cum se va aranja totul? Mă refer la ordinul de a fi dus la cel mai apropiat punct de frontieră. Se încruntă. Nimeni din cunoştinţele mele nu ştiu să fi fost dus la cel mai apropiat punct de frontieră, pînă acum.

— O, asta, zise bătrînul nepăsător. Pentru el era vorba de o poveste veche, obişnuită. Dacă o să vă aflaţi la aeroportul Nisa cu un bilet, de azi într-o săptămînă, băiatul va veni acolo însoţit de un detectiv pentru a se asigura că a urcat la bordul avionului care îl va duce în altă ţară. În Statele Unite, dacă doriţi. Însoţitorul nu va purta uniformă şi de aceea nu va atrage atenţia, va părea mai degrabă un unchi sau un prieten al familiei venit să-i ureze *bon-voyage* băiatului.

— Băiatul ştie? întrebă Rudolph.

— L-am informat chiar eu, azi dimineaţă, îl asigură avocatul.

— A spus ceva?

— Ca de obicei, nimic.

— Părea bucuros, trist? insistă Rudolph.

— Nu mi s-a părut nici bucuros, nici trist.

— Aşa.

— Mi-am luat permisiunea, continuă avocatul, să cercetez programul avioanelor care aterizează la Nisa. Cel mai potrivit ar fi avionul care îşi ia zborul la unsprezece şi jumătate dimineaţa.

---

1 În sens de regiune, ţinut.

— Voi fi acolo, zise Rudolph, luînd paşaportul soţiei şi punîndu-l în buzunar.

— Trebuie să vă exprim admiraţia mea, *monsieur* Jordache, pentru calmul şi echilibrul de gentleman perfect pe care le-aţi demonstrat cu prilejul acestui episod dureros, zise bătrînul.

— Vă mulţumesc. În clipa cînd voi părăsi acest splendid birou, îşi zise Rudolph, nu voi mai fi calm şi îmi voi pierde echilibrul sufletesc, de gentleman sau de alt gen. Vroii să pornească spre uşă, dar îl cuprinse o ameţeală puternică. Avea senzaţia că leşină şi trebui să se sprijine cu palma de birou.

Bătrînul îl privi iscoditor.

— O masă prea copioasă? presupuse el.

— Dimpotrivă, nu am mîncat nimic. În ultima săptămînă Rudolph sărise cu regularitate peste masa de prînz.

— Păstrarea sănătăţii e importantă, filozofă bătrînul. Mai ales cînd cineva se află în străinătate.

— Doriţi să vă las adresa mea din Statele Unite ca să-mi trimiteţi nota de plată? întrebă Rudolph.

— Nu va fi nevoie, *monsieur*, îi răspunse bătrînul. Practicianul meu din anticameră a pregătit deja nota. Nu trebuie să vă bateţi capul cu fleacuri, un cec în dolari va fi suficient dacă veţi avea amabilitatea să-l trimiteţi la banca de la Geneva a cărei adresă o veţi găsi pe nota ce vi se va înmîna.

Impozant, abil, încojurat de mobilă stil din secolul al XVIII-lea în camera cu vedere spre mare şi cu un cont neimpozabil în Elveţia, bătrînul se sculă în picioare, încet, cu grijă pentru vîrsta sa înaintată, strînse mîna clientului şi îl însoţi pînă la uşă.

— *Enfin*, trebuie să exprim întreaga mea compasiune dumneavoastră şi familiei dumneavoastră. Permiteţi-mi să nădăjduiesc că, în pofida celor întîmplate, nu ne veţi ocoli şi veţi reveni în acest colţişor minunat al lumii.

Să începem cu începutul, îşi zise Rudolph, după ce părăsise biroul avocatului şi în timp ce trecea prin faţa muzeului Grimaldi plin cu Picasso-uri. Mai întîi vestea proastă care îi priveşte pe Kate şi Dwyer. Va trebui să le aduc la cunoştinţă ce mi-a spus Heath. Este de preferat să discut cu amîndoi împreună pentru a nu da loc la suspiciuni. Apoi vestea cea bună pentru Jean şi Gretchen, că se pot înapoia acasă. Însă nu îi făcea plăcere nici una din aceste convorbiri în perspectivă. Apoi trebuia să meargă din nou la închisoare, să ia o hotărîre unde, cum şi cu cine va sta Wesley în America. Poate că aceasta urma să fie cea mai neplăcută dintre discuţii. Spera că între timp băiatul se bărbierise şi făcuse un duş.

Se opri şi aruncă o privire peste pînza mării, pînă dincolo de Baie des Anges, spre Nisa. Golful Îngerilor! Fracezii nu acordau nici o importanţă numelor pe care le dădeau lucrurilor şi locurilor. De pildă, Antibes pe care coloniştii greci îl botezaseră iniţial Antipolis, adică Opus Oraşului, dar care oraş? Atena, care se afla la peste 1500 de km., distanţă ce trebuia parcursă

cu ajutorul galerelor cu vîsle? Grecii care duceau dorul locurilor natale îl numiseră aşa? El personal nu tînjea după nici un loc. Fericiţi greci! Ce legi existau în vremurile acelea, ce pedeapsă ar fi acordat judecătorul de atunci unui tînăr care a doborît pe cineva într-un bar, lovindu-l cu o sticlă? Ce fel de spirit civic sau poate dorinţă aprigă de celebritate i-a îndemnat pe legiuitorii din antichitate, care îşi trăiau viaţa între statui şi retorică echilibrată, să abandoneze academiile şi să renunţe la festivităţi pentru a candida la alegeri; ca să-şi asume povara de a organiza şi conduce acea rasă de oameni inteligenţi şi războinici! Şi el rostise cuvîntări în campanii electorale, linguşise, făcuse promisiuni, receptase aclamaţiile suporterilor, cîştigase şi acceptase funcţia pentru care candidase. De ce? Nu-şi mai amintea.

În jurul său circulaţia era aglomerată chiar şi pe această străduţă îngustă pavată cu pietre, care se întindea de-a lungul fortificaţiilor. Cîndva, pînă nu de mult, Antibes fusese un orăşel somnolent, nebăgat în seamă de nimeni. Acum însă îl umpluseră tot soiul de profitori care, trăgînd foloase de pe urma victimelor din secolul al XX-lea, fugiseră de rigorile iernii friguroase din nord şi se aciuiseră aici, însă nu doar ca să se distreze sau să se bucure de clima blîndă a sudului, ci se stabiliseră ca să muncească şi să trăiască în această regiune binecuvîntată de flori şi industrie. Şi el era nordic, gîndea Rudolph, şi nu i-ar fi stricat cîţiva ani petrecuţi în sud. Dacă nu s-ar fi abătut nenorocirea peste ei poate că s-ar fi instalat aici şi ar fi dus o viaţă tihnită, anonimă, un om retras din afaceri ca atîţia alţii înainte de a fi împlinit patruzeci de ani. Ştia ceva franceză (gîndul îi fugi spre Jeanne), îşi putea ameliora cunoştinţele studiind, ar fi învăţat să-i citească pe Victor Hugo, Cocteau şi pe alţi autori merituoşi, s-ar fi dus din cînd în cînd la Paris, ca să vadă o piesă de teatru. Vise imposibil de a mai fi împlinite.

Inhală cu nesaţ aerul îmbălsămat, sărat, al mării. Se putea duce şi instala în orice colţ al lumii, numai în acest loc minunat nu putea rămîne!

Porni să coboare spre port, pe lîngă fortificaţii. Îl va ruga pe Dwyer să o aducă pe Kate ca să discute împreună problemele care îi priveau şi îşi propuse să se întîlnească într-o cafenea, căci femeia spusese ferm că nu va mai pune niciodată piciorul pe *Clothilde*. Poate că, după trecerea primului şoc, îşi revizuise simţămintele — Kate nu era sentimentală — dar Rudolph nu vroia să o forţeze.

Chiar la intrare în port se afla o cafenea frecventată de marinari. La o măsuţă, pe trotuar, Dwyer discuta cu o femeie care şedea cu spatele la Rudolph. Cînd îl chemă pe Dwyer, femeia se întoarse şi o recunoscu pe Kate. Slăbise, ori rochia de doliu o făcea să pară mai subţire? Tenul castaniu pălise, părul îi atîrna neglijent. Rudolph simţi o undă de mînie — sau ceva asemănător — inundîndu-i inima. După toate cîte făcuse pentru ea nici măcar nu-i telefonase să-i spună unde locuieşte! Iar acum, iat-o discutînd liniştit cu Dwyer, aşa cum ar fi făcut soţia cu soţul ei cu care trăise o viaţă, şoptindu-şi secrete sub razele soarelui. Kate se sculă în picioare ca să-l întîmpine, iar Rudolph se simţi stingherit.

— Pot să iau loc cu voi un moment? ceru permisiunea el.

Fără nici un cuvînt Dwyer trase un scaun de la o masă învecinată. Era îmbrăcat ca totdeauna, bronzat, vînjos, cu braţele striate de muşchi — ca ale unui boxeur de categoria cocoş — ce se iveau de sub mînecile scurte ale bluzei de jerse alb pe pieptul căreia era imprimat numele iahtului. Doliul din inimă nu se revela în public!

— Bei ceva? întrebă Dwyer.

— Voi ce beţi? întrebă Rudolph.

— Pastis.

— Nu, mulţumesc. Lui Rudolph nu-i plăcea gustul dulce, licoros, al băuturii care îi amintea de batoanele de bomboane lungi şi încovrigate ca nişte şerpi în miniatură, pe care tatăl său i le cumpăra cînd era mic. În starea în care se afla acum nu avea nici un chef să i se amintească de tatăl său.

— Aş bea un coniac, spuse el.

Dwyer intră în cafenea să-i aducă băutura dorită. Rudolph se uita la Kate care şedea de partea cealaltă a mesei, impasibilă, fără nici un semn de emoţie pe faţă. Seamănă cu o muncitoare mexicană, gîndea Rudolph, care şi-a terminat treaba, iar acum stă în faţa unui zid de chirpici, aşteptîndu-şi soţul să se înapoieze de la muncile cîmpului. Femeia îşi lăsă ochii în jos, refuzînd parcă să-l privească, ascunzîndu-şi gîndurile primitive în spatele unui meterez de lut. Rudolph îi simţea ostilitatea şi îşi aminti clipa cînd, înainte de a părăsi *Clothilde*, îl sărutase în semn de rămas bun. Oare fusese un sărut fals, făţarnic? Sau fusese unul sincer, cinstit, dar acum se căia?

— Ce face Wesley? întrebă ea fără să-şi ridice ochii. Bunny mi-a povestit totul despre el.

— E bine, sănătos. De azi într-o săptămînă îi dau drumul şi i se va permite să părăsească Franţa. Foarte probabil că va pleca în Statele Unite.

— M-am gîndit că o să-i dea drumul, dădu ea din cap. Vorbea încet, fără intonaţie. E mai bine aşa. Nu trebuie să rămînă prin părţile astea.

— Ceea ce a făcut el a fost o nebunie, o prostie, să se încaiere în felul acela. Nu ştiu ce l-a apucat, zise Rudolph.

— Poate că vroia să-şi ia rămas bun de la taică-său, zise moale Kate.

Rudolph tăcu, ruşinat de ceea ce spusese. Se simţea ca în ziua cînd părăsise pentru prima oară consulatul şi plînsese în stradă. Se întreba dacă nu cumva i se umeziseră obrajii.

— Tu îl cunoşti mai bine, zise el, apoi căută să schimbe subiectul. Ce mai faci tu, Kate? o întrebă pe un ton cît mai cald posibil.

— Bine. Aflt cît se poate aştepta cineva, răspunse ea. Bunny mi-a ţinut tovărăşie.

Poate că ar trebui să se căsătorească, îşi zise Rudolph. Sînt de aceeaşi obîrşie, au absolvit aceeaşi şcoală aspră a vieţii, ar putea să-şi ţină reciproc tovărăşie, cum a zis ea.

— Am sperat că-mi telefonezi, minţi el. Kate îşi ridică ochii spre Rudolph.

— Dacă aveam ceva de spus ştiam unde să te găsesc, răspunse ea cu voce monotonă.

Bunny reveni cu coniacul şi cu încă două pahare cu pastis pentru ei doi. Rudolph urmări cum lichidul din pahare, după ce îl amestecaseră cu puţină apă, luă o culoare gălbui-lăptoasă. Ridică, mecanic, paharul şi fără să vrea începu să rostească:

— Pentru..., dar se opri, rîse încurcat şi continuă: Pentru nimic, cred.

Dwyer îşi ridică şi el paharul; dar Kate doar îl învîrtea pe al ei, încet, pe masă.

Coniacul îi arse gîtul şi îi tăie respiraţia.

— Au avut loc unele evoluţii în situaţie pe care trebuie să vi le aduc la cunoştiinţă, începu Rudolph. Trebuie să încetez cu exprimarea asta academică, parcă m-aş adresa unui consiliu de administraţie, îşi zise el. Apoi, se apucă să explice, cît mai clar cu putinţă, tot ce îi comunicase Johnny Heath în legătură cu moştenirea. Dwyer şi Kate ascultau politicos, dar fără interes. Nu vă pasă de vieţile voastre? îi venea să strige Rudolph, dar se abţinu.

— Nu vreau să fiu... cum ai spus? zise Kate.

— Executoarea testamentară, repetă Rudolph. Heath îi spuse că după toate probabilităţile, judecătorul pe ea o va numi în această calitate.

— Executoare testamentară! Habar nu am ce înseamnă asta. Oricum, vreau să plec înapoi în Anglia, la Bath. Acolo trăieşte mama şi nu vreau să apelez la caritatea publică pentru a-mi creşte copilul. Mama o să-l îngrijească cînd eu m-oi duce la muncă.

— Ce fel de muncă vrei să faci aici? se interesă Rudolph.

— Am fost chelneriţă la restaurant pînă am simţit chemarea mării şi m-am supus.ei! Rîse, un rîs sardonic. O chelneriţă poate găsi oricînd de lucru.

— După rezolvarea problemelor legate de moştenire vor rămîne destui bani ca să nu fie nevoie să munceşti, zise Rudolph.

— Şi ce-o să fac toată ziua? O să stau să mă holbez la televizor? Ştii bine că nu sînt leneşă de felul meu şi nu suport trîndăvia. Tonul cu care rostise aceste cuvinte implica limpede că cei din tagma lui Rudolph, bărbaţi şi femei, erau nişte trîntori. Şi-apoi, oricîţi bani ar rămîne — şi nu cred că o să fie cine ştie ce sumă după ce ne-or jecmăni toţi ceilalţi — o să-i pun deoparte pentru educaţia copilului. Educată, dacă va fi fată, nu va fi silită să stea smirnă la o masă, ca mama ei, aşteptînd să ia comanda, ori să calce rochiile doamnelor într-o spălătorie înecată de aburi, pe un vas.

Nu era posibil să o combaţi.

— Dacă vreodată o să ai nevoie de ceva, spuse Rudolph fără nici o speranţă, bani, orice, dă-mi de veste.

— N-o să am nevoie, răspunse Kate, lăsîndu-şi din nou ochii în jos şi continuînd să răsucească paharul pe masă.

— Pentru orice eventualitate, încercă să argumenteze Rudolph. Poate că o să vrei să vizitezi America...

— America nu mă atrage deloc, răspunse ea. Ar rîde de mine acolo.

— N-ai vrea să-l revezi pe Wesley?

— Ba da, dar dacă el doreşte să mă vadă, sînt zboruri zilnice din America la Londra.

— Între timp, continuă Rudolph silindu-se să nu pară insistent, pînă la soluţionarea problemelor, legate de moştenire, o să ai nevoie de bani...

— N-o să am nevoie. Am ceva bani puşi deoparte. L-am convins pe Tom să-mi plătească leafa chiar şi atunci cînd dormeam în acelaşi pat şi plănuiam să ne căsătorim. Dragostea e una, iar munca e cu totul altceva. Glasul ei suna mîndru, relevant pentru starea ei socială. Ridică, în sfîrşit paharul şi sorbi puţin pastis.

— Mă dau bătut. Rudolph nu îşi putu ascunde nota de exasperare din glas. Vorbeşti cu mine de parcă ţi-aş fi duşman, Kate.

Kate îşi ridică ochii spre el.

— Nu îmi amintesc să fi spus ceva care să-ţi permită să crezi aşa ceva. Am dreptate, Bunny?

— Nu prea am fost atent la ce vorbeaţi, răspunse stînjenit Dwyer. N-aş putea spune...

— Dar tu? Rudolph i se adresă acestuia. Tu nu ai nevoie de bani?

— Eu, de felul meu, sînt un om econom, zise Dwyer. Tom obişnuia să mă tachineze, mă făcea cînd zgîrcit, cînd avar. Mulţumesc, am bani suficienţi.

Rudolph renunţă.

— Măcar daţi-mi adresa. Amîndoi. Ca să ţin legătura cu voi.

— Comunică adresa la care se va instala Wesley, la şantierul de construcţii navale de aici, răspunse Kate. Eu o să le scriu din cînd în cînd, iar ei îmi vor trimite o carte poştală, dacă ar avea ceva să-mi spună. Cînd o sosi timpul vreau să-l informez dacă are o surioară sau un frăţior.

— Nu ştiu unde o să fie Wesley, zise Rudolph. Simţea că a răguşit, faringele i se iritase ars de coniac, iar laringele din cauza efortului de a discuta şi a convinge aceste două fiinţe umane încăpăţînate. Dacă îi scrii pe adresa mea, o să am grijă să ajungă la el scrisoarea ta.

Kate îl privi lung, apoi ridică paharul şi sorbi puţin.

— N-aş vrea ca soţia ta să citească ce scriu eu, zise şi puse paharul pe masă.

— Soţia mea nu obişnuieşte să-mi deschidă corespondenţa, se oţărî Rudolph, înfuriat de-a binelea.

— Mă bucur să aflu că este o femeie de caracter, spuse Kate. O scînteie de maliţie îi sclipi în ochi. Sau poate că doar i se păruse lui.

— Încerc doar să-ţi fiu de folos, zise Rudolph obosit. Cred că am obligaţia... Se opri, dar puţin cam tîrziu.

— Îţi mulţumesc pentru bunele intenţii, îi răspunse Kate, dar nu ai nici o obligaţie faţă de mine.

— Eu aş zice că e mai bine să nu discutăm despre asta, domnule... Rudy, interveni Dwyer.

— Bine, să nu mai vorbim, acceptă Rudolph. Eu o să mai rămîn în Antibes cel puţin o săptămînă. Cînd socoteşti să pleci în Anglia, Kate?

— De îndată ce îmi adun catrafusele.

Rudolph îşi aminti unica ei valiză, uzată, din imitaţie de piele, pe care Wesley o aduse de pe *Clothilde*. Cincisprezece minute i-ar fi fost de ajuns, de bună seamă, ca să-şi adune în ea puţinele lucruri.

— Cît crezi că o să dureze? întrebă răbdător Rudolph.

— Ştiu şi eu? Greu de zis. O săptămînă, poate două. Trebuie să-mi iau rămas bun şi de la cîteva persoane.

— Va trebui să ştiu măcar adresa ta de aici, insistă Rudolph. S-ar putea să fie nevoie să semnezi vreun document în faţa notarului...

— Mă găseşte Bunny, răspunse femeia.

— Kate, vorbi domol Rudolph. Vreau să mă consideri prietenul tău.

— Amice, lasă timpul să curgă, zise ea aspru.

Sărutul de rămas bun de pe *Clothilde* nu avusese nici un efect. Gîndurile care o chinuiseră apoi o săptămînă anihilaseră orice urmă de bunăvoinţă şi o îndîrjiseră, iar Rudolph nu o putea blama pentru lucrul acesta.

Se întoarse spre Dwyer.

— Tu ce spui? Cît crezi că vei mai rămîne?

— Ai să afli înaintea mea, Rudy, răspunse Dwyer. Cred că o să rămîn până m-or găsi ăştia. Trebuie să sosească foarte curînd arborele şi elicea pe care le-am comandat. Atunci iahtul o să fie ridicat pe doc uscat şi vor trebui vreo trei zile pentru montarea celor două piese... dacă între timp căpătăm asigurarea. *Ai putea* să-mi faci un bine dacă te-ai ocupa de asigurare. Ştii cît de încet se mişcă ăştia, lua-i-ar dracu! dacă nu te ţii de capul lor. Tu ştii cum să-i iei, cum să vorbeşti cu ei, mai bine decît mine. Aşa că dacă...

— S-o ia dracu de asigurare! izbucni Rudolph, nemaiputîndu-se stăpîni. Poţi să te ocupi singur de ea.

— Nu-i nevoie să ţipi la bietul Bunny, interveni Kate, vorbind calm, monoton. El vrea doar ca iahtul să fie pus la punct, ca să nu fii nevoit să oferi un hîrb cînd or veni cumpărătorii.

— Iartă-mă, îşi ceru scuze Rudolph. Am trecut prin multe.

— Sigur că ai trecut prin multe, zise Kate.

Rudolph nu îşi dădea seama dacă fusese sau nu ironică. Se ridică în picioare.

— Trebuie să mă înapoiez la hotel. Ce datorez? întrebă el.

— Nimic. E plăcerea mea, răspunse Dwyer.

— O să te ţin la curent cum vor evolua lucrurile, îi promise Rudolph.

— Eşti amabil. Aş vrea să-l văd pe Wesley înainte de plecarea în America, zise Dwyer.

— O să trebuiască să vii la aeroport. O să-l duc acolo direct de la închisoare, însoţit de un poliţist.

— Poliţaii francezi! făcu Dwyer. Spune-i că o să vin.

— Aveţi grijă de voi, le mai zise Rudolph.

Nu primi nici un răspuns. Şedeau acolo în linişte, cu paharele în faţa lor, în umbră acum, căci se înserase, iar clădirea de peste drum bloca soarele. Rudolph le făcu un gest scurt cu mîna şi porni înapoi, spre Agence de Voyage, din apropierea scuarului, de unde putea cumpăra cele trei bilete de avion pentru zborul de a doua zi.

Soţ şi soţie, gîndea cu amărăciune, în timp ce trecea prin faţa magazinelor de antichităţi, de brînzeturi, de cărţi şi ziare; ar constitui o pereche potrivită. Ce se întîmplă cu mine? se întrebă Rudolph. De unde siguranţa asta la mine că îmi pot asuma grija oricui? Că mă pot îngriji de oricine, de toată lumea? Sînt ca ogarii aceia tîmpiţi care aleargă la curse ca nişte bezmetici. Cum se iscă nevoia de a se asuma răspunderea cuiva, a mea, a altuia, a oricui, îndată mă vîr şi eu, ca acei cîini care gonesc după iepurele mecanic chiar dacă nu îl vor prinde, chiar dacă *ştiu* că nu îl pot prinde. Ce boală m-a infectat în tinereţe? Vanitatea? Teama de a nu fi plăcut? Un înlocuitor pentru o religie negată? Pot spune că am fost un om norocos pentru că nu a trebuit să lupt în război, altminteri aş fi murit în prima zi, ucis de proprii mei oameni, oprind o retragere, ori oferindu-mă voluntar să merg după muniţie pentru o armă izolată şi încercuită.

Pentru anul viitor, îşi zise el, îmi voi propune să învăţ cum să spun unora şi tuturor: „Ia mai duceţi-vă în mama voastră!"

6

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1968

Monika m-a deranjat azi-noapte.

Corecta la şpalt un discurs pe care îl tradusese din franceză în engleză, cînd îşi ridică privirea şi-mi spuse: „Am observat ceva: în ambele limbi — şi în multe altele — verbele a avea, a fi, a merge şi a muri sînt neregulate. În engleză, — eu am, el are, el avea — nu găseşti prea multă variaţie, totuşi există. În franceză însă situaţia e şi mai frapantă: j'ai, tu as, il a, nous avons. *A fi se abate şi mai mult de la regulă: eu sînt, tu eşti, el este, noi eram, tu ai fost, noi fuseserăm, eu voi fi, el va fi. În franceză:* je suis, tu es, nous sommes, vous êtes, il sera. *Apoi* soit *şi* soyons *şi* je fus *şi* il fût *la alte timpuri. Gîndeşte-te la eu merg, eu am mers, eu mersesem. Şi aller — je vais, nous allons, il vont. A muri ţi se pare, un timp, că e un verb normal, apoi însă face un salt. Eu mor, eu sînt mort. În franceză* mourir *la infinitiv, dar* je meurs, nous mourions, nous sommes morts. *Ce înseamnă toate acestea, că rasa umană nu se simte în apele sale în cele mai fundamentale activităţi şi noţiuni — existenţa, posesia, mişcarea dintr-un loc în altul, moartea? Că noi*

căutăm să ne deposedăm singuri sau să ne deghizăm sau să fugim de la cele mai de bază activităţi ale noastre? Verbul a ucide este, totuşi, cît se poate de regulat — eu ucid, tu ucizi, el ucide, eu am ucis, tu ai ucis, el a ucis. Totul e limpede, nimic nu-i sucit, ca să-ţi dea bătaie de cap. La fel şi cu a regula. Există, oare, ceva neclar aici?"

Mă bucur că nu sînt traducător, i-am zis eu. Dar m-a pus pe gînduri, iar miezul nopţii m-a surprins treaz: mă preocupa şi îngrijora legătura mea cu limba.

Cînd Rudolph reveni la hotel, o găsi pe Gretchen la bar, bînd un cocteil cu şampanie. Lîngă ea se afla un tînăr în ţinută sportivă, de tenis. În ultimele zile Gretchen băuse multicel, ceea ce nu era în firea ei, şi intrase în vorbă cu orice bărbat ce se nimerea să fie prin preajmă, ceea ce îi stătea în fire, gîndi el cu maliţiozitate. Oare auzise — sau i se păruse că aude — azi noapte paşi furişîndu-se tiptil prin faţa uşii sale, în direcţia camerei ei? se întrebă. Îşi aminti însă de Nisa şi îşi zise că ar fi nedrept din partea lui să o blameze. Apoi, ţinînd seama de tensiunea în care se găsise şi ea în ultima săptămînă, era cel puţin scuzabil faptul că încerca să-şi destindă nervii cum putea mai bine.

— Să ţi-l prezint pe fratele meu, Rudolph Jordache, zise ea cînd Rudolph veni lîngă ei. Basil... am uitat celălalt nume al tău, dragule...

Înseamnă că a băut cel puţin trei cocteiluri, dacă spune „dragule" unui bărbat al cărui nume nu şi-l aminteşte, gîndi Rudolph.

Tînărul se ridică în picioare, politicos. Era înalt şi zvelt, tip de actor, cu părul vopsit. Chipeş şi frivol, hotărî în sinea sa Rudolph.

— Berling, se prezentă tînărul, înclinîndu-se puţin. Gretchen mi-a povestit despre dumneavoastră, zise el.

Berling, Basil Berling, repetă în gînd Rudolph, dînd din cap în semn de receptare a salutului. Cine putea să poarte un asemenea nume? După accent părea a fi de origine britanică.

— Nu vreţi să luaţi loc? îl invită Basil Berling.

— Numai cîteva clipe, acceptă Rudolph fără tragere de inimă. Trebuie să discut cîteva chestiuni cu sora mea.

— Fratele meu adoră convorbirile, explică Gretchen. Dar să te fereşti de discuţiile cu el...

Patru cocteiluri, nu trei, se corectă Rudolph.

— Ce doriţi să luaţi, domnule? întrebă cu politeţe tînărul, membru al Echităţii Actorilor Britanici. Îşi construia cu grijă frazele, conştient că provenea dintr-o şcoală mediocră.

— Ceea ce beţi şi voi, zise Rudolph.

— Încă trei cocteiluri cu şampanie, comandă Basil Berling chelnerului care venise la chemarea sa.

— M-a ghiftuit cu băutură, zise Gretchen.

— Am observat, răspunse cu uşoară ironie Rudolph.

— Rudolph este abstinentul familiei noastre, explică din nou Gretchen, făcînd o grimasă către Basil Berling.

— Cineva trebuie să fie, răspunse Rudolph.

— O, Doamne, încep să mă tem de discuţia care va urma, se smiorcăi Gretchen. Basil... care-i numele tău, dragule, că iar l-am uitat?

Se preface a fi mai ameţită decît este în realitate, gîndi Rudolph. Ca să mă necăjească. Astăzi sînt ţinta tuturor.

— Berling, răspunse tînărul veşnic prevenitor.

— Domnul Berling este actor, îl lămuri Gretchen pe fratele său, cu un glas de fetiţă cherchelită. Ce spui de coincidenţă? Să ne întîlnim tocmai aici, la capătul lumii, dintr-o pură şi fericită întîmplare, într-un bar mediocru, doi oameni care cochetăm cu ecranul?

Acum, evident, îşi bătea joc, căci folosea un accent englezesc, dar tînărul nu părea să se sinchisească.

— Serios? Englezul mima surpriza. Adică vreţi să spuneţi cinematograful? Ia te uită! Ar fi trebuit să-mi dau seama!

— Ce bărbat galant, nu-i aşa? Gretchen atinse braţul lui Rudolph, prefăcîndu-se că flirtează, fără să ţină seama că era fratele ei. Vai, sînt nevoită să recunosc adevărul îngrozitor! Da, lucrez în cinematografie, însă în acea parte lipsită de farmec. Îşi muie buzele în paharul cu băutură proaspătă, zîmbind din colţul gurii către Bazil Berling.

— Nu-mi vine să cred, se miră acesta cu gravitate.

Trebuie să mă debarasez de el cît mai repede, gîndi Rudolph, pînă nu-i cer directorului hotelului să-l azvîrle afară.

— O, da, zise Gretchen, în spatele scenei. Sînt una din doamnele acelea cu unghii negre, care se bălăceşte zilnic, pînă în gît, în acetat. Editoare de film. Gata, secretul a fost dat în vileag. Sînt doar o biată şi umilă lucrătoare la montaj.

— Faci cinste profesiei, zise Berling cu seriozitate.

Fereşte-mă, Doamne, de ritualurile premergătoare împerecherii altora, îşi spuse Rudolph, în timp ce Gretchen, mîngîia uşor dosul palmei englezului, spunîndu-i: „Drăguţ din partea ta." O clipă se întrebă curios, cum se comporta *de fapt* sora sa la pat, cîţi bărbaţi au existat în trecutul ei şi cîţi or mai fi în prezent. Nu se îndoia că i-ar fi mărturisit fără sfială, dacă ar fi întrebat-o.

— Gretchen, spuse Rudolph în timp ce ea clătina capul cu drăgălăşenie la actor, eu trebuie să mă duc şi să o previn pe Jean să-şi pregătească bagajele. Am primit prospectul şi o să vrea să plece mîine, dar mai întîi aş vrea să-ţi vorbesc.

Gretchen făcu o strîmbătură drăguţă. Rudolph i-ar fi tras o palmă. Evenimentele din ziua aceea îi tociseră nervii.

— Tu bea mai departe, dragule, îi zise Gretchen lui Berling. Fratele meu e un om foarte ocupat, ca o albinuţă harnică ce zboară din floare în floare.

— Desigur. Actorul se ridică în picioare. Eu m-aş duce să mă schimb. Am jucat trei seturi de simplu şi o să mă aleg cu o răceală teribilă dacă mai stau aşa transpirat.

— Mulţumesc pentru băutură, zise Gretchen.

— E plăcerea mea.

Rudolph îşi aminti că şi Dwyer spusese la fel: „E plăcerea mea". În afară de mine toată lumea e în largul ei în după amiaza aceasta, gîndi el cu amărăciune.

— Ne vedem mai tîrziu, Gretchen? La masă? întrebă Berling.

Un tînăr înalt, dar cu picioare osoase, ca nişte beţe. Cred că eu aş fi mai arătos decît el în şort, îşi spuse Rudolph cu răutate.

— Sper, răspunse Gretchen.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule, mai zise Berling înainte de a pleca.

Rudolph mormăi ceva, iar în gînd îşi zise: „Dacă o să continue să mă „domnească" de parcă aş fi ajuns la marginea gropii, chiar că mă voi supăra şi o să devin ursuz, aşa cum mi s-ar potrivi vîrstei. Fratele şi sora îl priviră îndepărtîndu-se cu mersul lui elastic, viril.

— Doamne, Gretchen, exclamă Rudolph după ce actorul dispăruse din raza lor vizuală, zău că te pricepi de minune să-i agăţi, nu-i aşa?

— Nu prea ai de unde alege în sezonul ăsta, răspunse Gretchen cu prefăcută modestie, aşa că o sărmană fată ca mine trebuie să apuce ce îi pică la îndemînă. Acum s-aud ce lucruri neplăcute ai de spus de te grăbeşti aşa de mult.

Rudolph observă că sora sa nu era beată deloc.

— E vorba de Enid, zise el. Aş vrea să le însoţeşti mîine şi să ai grijă de ele. De amîndouă.

— O, Doamne, se văită Gretchen.

— Nu am încredere să o las pe Enid singură cu Jean, continuă Rudolph cu încăpăţînare.

— Cu tine cum rămîne? Tu nu vii? se interesă Gretchen.

— Nu pot. Mai am multe treburi de rezolvat aici. Iar cînd ajungeţi la New-York vreau să stai cu ele, în apartamentul meu. Doamna Johnson e plecată în concediu la St. Louis şi nu se înapoiază decît după o săptămînă.

— Haide, Rudy, sînt prea bătrînă ca să fac pe dădaca, protestă Gretchen.

— La naiba, Gretchen, izbucni Rudolph. După toate cîte am făcut pentru tine!...

Gretchen închise ochii şi lăsă capul pe spate ca şi cînd prin gestul acesta stăvilea pornirea de furie care ameninţa să o cuprindă.

— Nu e nevoie să mi se amintească în fiecare zi ce ai făcut tu pentru mine, răspunse ea fără să-şi schimbe poziţia, cu ochii încă închişi.

— În fiecare zi? Cînd am făcut-o ultima dată, poţi să-mi spui? Acum Rudolph se înfuriase.

— Nu în atît de multe cuvinte, dragul meu frăţior. Deschise ochii şi se aplecă spre el. Haide să nu ne certăm. Se ridică în picioare. M-ai convins, ţi-ai asigurat dădaca. Oricum e mai plăcut acasă unde crimele au loc în ziare şi nu în propria-ţi familie. Cînd decolează avionul?

— La unsprezece şi treizeci. Ţi-am luat deja biletul.

— Te gîndeşti la toate, frăţioare, nu-i aşa?

— Da, la toate.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, oftă Gretchen. Mai bine m-aş apuca să-mi pregătesc bagajul. Zîmbi, dar Rudolph desluşi efortul pe care îl făcea ea.

— Încheiem armistiţiu?

— Încheiem armistiţiu, acceptă el.

În drum spre lift se opri la recepţie pentru a-şi lua cheia de la cameră.

— Domnule Jordache, îi spuse omul de serviciu de la recepţie, în timpul cît aţi fost plecat, a venit o doamnă şi v-a lăsat un mesaj. Şi, o dată cu cheia, îi întinse un plic pe care fusese caligrafiat, cu trăsături feminine, doar numele său. Lui Rudolph îi făcu impresia că recunoştea scrisul. În lift, desfăcu plicul şi scoase foaia cu mesajul. Era de la Jeanne, care îi scria:

Dragă americanule,

Îţi scriu ca să te rog să nu mă mai cauţi. Îţi închipui de ce. Te voi suna cînd îmi va fi posibil, peste o săptămînă sau poate peste două. S-ar putea ca Parisul să fi renunţat definitiv la planurile sale de război. Sper că te distrezi bine la Antibes şi că îţi vei prelungi şederea. Fără tine după-amiezele-s mohorîte. Dacă vrei să-mi scrii trimite scrisorile la post-restant, oficiul Poştal Central Nisa. Sper că am ortografiat totul corect.

Să conduci cu grijă,
Jeanne

Rudolph mototoli scrisoarea şi o puse în buzunar. Ieşi din lift şi, după ce îşi aranjă ţinuta, se duse la uşa camerei sale, o deschise cu cheia primită şi intră.

Jean stătea la fereastra deschisă, privind spre mare, şi nu se întoarse cînd îl auzi că a intrat în cameră. La lumina difuză a amurgului silueta ei — subţirică, adolescentină în rochiţă de vară — îi amintea fetele de la colegiu care, îmbrăcate în haine voluminoase de blană şi cu ciorapi striden colorati în picioare, participau sîmbăta după-amiaza la meciurile de fotbal, purtînd la piept insignele fraternităţii simpatiilor lor, precum şi de concertele orchestrei în cadrul căreia el cînta la trompetă pentru a-şi putea achita taxele de şcoală. Rămase la uşă — uitîndu-se la trupul acela fragil care crea iluzia tinereţii vulnerabile — şi simţi cum i se strîngea inima de milă şi de durere pentru soţia sa.

— Bună seara, Jean, rosti Rudolph, îndreptîndu-se spre ea. Jean, Jeanne, ce înseamnă un nume? gîndi el.

Jean se întoarse încet. Rudolph observă că se coafase — părul mătăsos i se revărsa pe umeri — şi că se fardase. Bătrîneţea pe care el o prefigurase, dispăruse de pe chipul ei.

— Bună seara, îi răspunse Jean cu gravitate. Vocea ei suna normal, adică lipsit de iritarea pe care i-o provoca băutura, furia sau pornirile ei de autoflagelare.

— Iată paşaportul. Avocatul l-a primit chiar azi de la poliţie, zise el şi îi întinse documentul.

— Mulţumesc, răspunse ea.

— Ţi-am luat bilet la avionul de mîine. Acum te poţi înapoia acasă, o informă el.

— Mulţumesc, repetă ea şi întrebă: Dar tu?

— Eu trebuie să mai rămîn încă o săptămînă cel puţin.

Jean dădu din cap, deschise paşaportul şi privi cu tristeţe fotografia dinăuntru. Apoi îl aruncă, neglijent, pe masă. Nici pe mine nu mă satisface poza din paşaportul meu, ar fi vrut să-i spună Rudolph.

— Cel puţin o săptămînă, repetă ea. Apoi: Cred că eşti epuizat de oboseală.

— Mă simt bine.

Se lăsă, greoi, într-un fotoliu. Pînă în clipa cînd Jean rostise ultimele cuvinte, nu îşi dăduse seama cît de obosit era cu adevărat. Dormise prost în ultima vreme, visase urît, se trezise în toiul nopţii. Noaptea trecută avusese un vis curios, din cele mai tulburătoare, care îl făcuse să sară speriat din somn. Visase că patul îi era zgîlţîit cu putere şi avusese impresia că se cutremura pămîntul. Îşi aminti că, tot în vis, avusese senzaţia că mii de degete invizibile îl ciupeau de picioare şi îşi spusese că trebuie să fie nişte duhuri rele care îl chinuiau.

— Ce face Enid? întrebă el.

— Bine, răspunse Jean. Azi după-amiază am fost împreună la Juan-les-Pins şi i-am cumpărat o bluză cu dungi, de marinar. E adorabilă în ea şi de atunci se tot admiră în oglindă. Acum ia masa de seară, cu îngrijitoarea.

— O să mă duc, ceva mai tîrziu, să-i spun noapte bună. Îşi desfăcu cravata şi gulerul care îl strangulaseră peste zi şi hotărî să-şi pună o cămaşă sport, cu guler răsfrînt, la cină. Gr[illegible]en va călători cu voi, adăugă el în treacăt.

— Nu-i nevoie să se deranjeze, zise Jean cu voce monotonă, fără supărare. Timpul e minunat şi am văzut-o plimbîndu-se pe plajă cu un tînăr încîntător.

— Abia aşteaptă să ajungă la New York, o asigură Rudolph, şi adăugă: Am rugat-o să rămînă cu voi pînă se înapoiază doamna Johnson din St. Louis.

— O să se plictisească. Mă pot îngriji singură de copil, tot nu am nimic altceva de făcut. Acelaşi glas calm, fără intonaţii, fără tendinţa de ceartă.

— Cred că e mai bine ca Gretchen să rămînă cu voi, la nevoie v-ar fi de ajutor, pledă Rudolph atent şi cu grijă.

— Cum zici tu, acceptă Jean. Deşi mă pot abţine o săptămînă, ştii bine.

— Ştiu; doar aşa, pentru orice eventualitate, răspunse Rudolph.

— M-am gîndit la noi, începu Jean să vorbească fără să-şi modifice tonul calm, lipsit de ostilitate. Stătea cu mîinile împreunate, cu degetele împletite, ca şi cînd s-ar fi aflat la tribună gata să rostească o cuvîntare, dinainte pregătită. Referitor la toate prin cîte am trecut împreună.

— De ce nu vrei să uiţi toate astea? spuse Rudolph. Nu se simţea capabil să asculte un discurs acum.

— M-am gîndit la noi doi, continuă Jean fără să ţină seama de intervenţia lui. Cred că ar trebui să discutăm, pentru binele tău şi al copilului. Cred că ar trebui să divorţăm.

În sfîrşit, oftă în sinea sa Rudolph. Cel puţin nu eu am fost cel care a rostit cuvîntul.

— Nu ar fi mai bine să amînăm discuţia pe altă dată? vorbi cu blîndeţe Rudolph.

— Dacă vrei tu. Dar nu sînt bună pentru tine şi nici pentru Enid. Şi nici nu mă mai vrei... Jean ridică palma, voind parcă a-l opri, deşi Rudolph nu întenţionase să o contrazică. Nu te-ai apropiat de mine de un an. Şi sînt sigură că ai găsit pe cineva aici. Te rog să nu negi.

— Nu neg, recunoscu Rudolph.

— Nu te blamez, dragul meu. Ţi-am otrăvit viaţa timp prea îndelungat. Alt bărbat m-ar fi părăsit de mult, aplaudat de cei din jur. Zîmbi. Un zîmbet forţat.

— Aş vrea să aşteptăm pînă ne înapoiem în America..., începu el. Simţea însă că i s-a ridicat o piatră de pe inimă.

— Aş vrea să-ţi vorbesc în seara asta, zise ea fără ca să insiste. M-am gîndit la noi toată ziua. Nu am băut nimic de peste o sătămînă, sînt sănătoasă, iar mintea îmi e limpede, aşa cum vreau să fiu tot restul vieţii mele. Nu vrei să mă asculţi?

— Nu vreau să spui nimic de care să-ţi pară rău mai tîrziu.

— Să nu regret! Făcu un gest, parcă s-ar fi ferit de o viespe. Regret deja tot ce am spus... şi aproape tot ce am făcut pînă acum. Ascultă cu atenţie, dragul meu. Sînt dezamăgită de mine însămi, sînt o beţivă. Voi continua să fiu dezamăgită şi voi rămîne o beţivă incorigibilă toată viaţa. Şi nu voi putea depăşi starea mea.

— Nu ne-am străduit deajuns pînă acum, încercă să pledeze Rudolph. Nu am fost la cele mai bune clinici. Există altele care...

— Poţi să mă trimiţi la oricare clinică din America, zise ea. Poţi să angajezi oricare psihiatru doreşti din ţară să-mi disece visele, îmi pot da oricîte vomitive vor, ca să-mi vărs şi maţele. Şi tot o beţivă voi rămîne. Şi o să ţip la tine ca o scorpie şi o să te fac de rîs. Aminteşte-ţi, am mai făcut-o şi nu o dată. Îţi voi cere iertare şi voi repeta. Voi pune în primejdie viaţa copilului, urcîndu-mă beată la volan, voi uita şi voi căuta sticla cu băutură iarăşi şi iarăşi, pînă cînd într-o zi voi muri şi sper ca lucrul acesta să se întîmple mai repede, pentru că nu am curajul să-mi pun capăt zilelor, ceea ce pentru mine e un alt motiv de mare mîhnire.

— Te rog, Jean. Rudolph se ridică şi voi să se apropie de ea, dar Jean se retrase impulsiv, parcă s-ar fi temut de atingerea sa.

— Sînt trează, repetă ea. N-am pus picătură de alcool în gură de mai bine de o săptămînă, aşa că ar fi bine să profităm de această situaţie minunată, neaşteptată, să privim lucrurile în faţă şi să luăm o hotărîre care să zguduie lumea. O să mă retrag în singurătate, acolo unde lumea nu mă cunoaşte... Mexic ar fi destul de departe?.. Sau Spania? Ştiai că vorbesc spaniola? Elveţia? Mi s-a spus că acolo există clinici excelente, care pot obţine rezultate foarte bune pe timp de două-trei luni.

— De acord, zise Rudolph. Atunci, haide, să trăim două-trei luni împreună, indiferent că divorţăm sau nu.

— N-are nici un rost să ne prefacem că aş mai putea lucra vreodată. Nimic nu îi putea stăvili vocea cîntătoare, obsedată. Dar, mulţumită iubitului meu tată, care a murit, pot trăi mai mult decît confortabil, ba chiar extravagant. Trebuie să mă ajuţi să pun bazele unui fond de curatelă pentru Enid; căci atunci cînd sînt beată există posibilitatea să mă ataşez de vreun tînăr italian, fermecător şi întreprinzător, care ar fi în stare să-mi jefuiască averea, ceea ce nu doresc deloc. Mi-am imaginat şi un mijloc de a te face să nu te simţi vinovat pentru că mă neglijezi şi mă laşi să vagabondez fără apărare în lumea asta întunecată şi periculoasă. Voi angaja o fată drăguţă, voinică, probabil o lesbiană, care îmi va ţine tovărăşie şi care va avea grijă să nu păţesc nimic rău cînd sînt îmbibată de alcool. Iar dacă voi fi dornică de sex, mă va satisface, fără să păcătuiesc şi fără primejdie...

— Opreşte-te! ţipă Rudolph. Ajunge! Destul!

— Nu fi şocat, puritanul meu Rudolph. Am mai experimentat în trecut asemenea metodă şi nu mi-a displăcut şi sînt convinsă că o pot repeta cu aceeaşi plăcere, mai ales după ce am golit o sticlă sau două. Adevărul este, iubitule, că nu mai am tărie să lupt. Chiar şi armata confederată s-a predat în cele din urmă. Iar eu am avut prea multe eşecuri, nu mai sînt recuperabilă. Am ajuns la Appomattox-ul[1] meu. Vezi ce educaţie am primit? Îmi poţi înapoia sabia, generale Grant! Nu, asta sună puţin neserios şi nu vreau să ţi se pară că iau lucrurile în glumă. Sînt disperată, nu ştiu ce să fac, nu pot lupta cu tine, cu băutura, cu sentimentul meu de vinovăţie, cu propria-mi căsnicie indiferent ce însemnătate ar mai avea această noţiune şi pentru tine şi pentru mine. Uneori, în perioadele de calm, voi veni cu însoţitoarea mea lesbiană (voi avea grijă ca să o îmbrac decent, la fel ca mine, ca să nu atragă atenţia) şi o voi vizita pe Enid. Nu e nevoie să fii de faţă. Te rog, taci, nu spune nimic în noaptea asta. Dar mîine, cînd mă vei însoţi la avion, aminteşte-ţi darul pe care ţi l-am făcut în dimineaţa aceasta şi admiră tăria caracterului meu, ca şi puterea mea de sacrificiu.

---

1 Localitate în statul Virginia unde la 9.IV.1865 generalul sudist R.E. Lee s-a predat generalului U. Grant, comandantul forţelor din nord.

Acceptă oferta mea pînă nu mă răzgîndesc, căci atunci voi rămîne atîrnată de gîtul tău, ca un cadavru!

— Ascultă, zise Rudolph, după ce vei pleca de aici şi vei fi departe de atmosfera asta morbidă vei...

— Între noi fie vorba, continuă Jean cu glas cîntat, am transformat viaţa ta într-un soi de rahat. Iar tu nu mai eşti în prima tinereţe, nu îţi poţi permite să stai încă cincizeci de ani comod în fotoliu şi să contemplezi focul din cămin. De aceea trebuie să faci *ceva*. Fii recunoscător clipei şi nu irosi prilejul respingînd propunerea care ţi s-a făcut. Căci nu se ştie cît timp va rămîne oferta în vigoare pe piaţă. Acum, ştiu că ai avut o zi grea, că vrei să te bărbiereşti şi să iaci un duş fierbinte, să-ţi pui lenjerie proaspătă, să bei un martini şi să iei cina. Cît timp ai să faci duş, o să comand băutura. Nu te teme, eu nu voi pune nici un strop de alcool în gură, de aici şi pînă la New York... Am uneori asemenea răbufniri de forţă supraomenească. Şi pe urmă, dacă vei fi drăguţ, mă vei duce la masă, vom cina numai noi doi, singuri. Şi vom vorbi despre alte lucruri — despre proiectele tale de viaţă, la ce şcoli ar trebui să înveţe Enid, cu ce fel de femeie ai prefera să-ţi refaci viaţa, despre femeia pe care ai regulat-o pe Coasta de Azur... Apoi, cînd se va face tîrziu şi ne vom simţi obosiţi, ne vom înapoia la hotel şi ne vom retrage în apartamentul nostru nesăbuit de costisitor, ai să mă laşi să dorm în pat cu tine, fiindcă mîine iau avionul spre America, iar tu rămîi aici pînă la sfîrşitul sezonului de vară ca să dregi tot ce am stricat eu.

Rudolph se ridică, se duse la ea şi o luă în braţe. Jean tremura ca frunza în bătaia vîntului. Avea faţa încinsă şi îi simţea trupul fierbinte, scuturat parcă de febră.

— Iartă-mă, şopti ea tremurînd, strîngîndu-l în braţe, cu capul lipit de pieptul lui. Cred că discursul acesta ar fi trebuit să-l ţin cu mult timp în urmă, înainte de a ne fi căsătorit, poate, numai că pe atunci nu cred că eram cum sînt acum.

— Sst, sst! făcu, neajutorat, Rudolph. Cînd ai să ajungi acasă, ai să vezi că lucrurile se vor îndrepta, încercă el să se convingă singur.

— Cînd voi ajunge acasă, zise ea, singura deosebire va fi că voi fi oricum bătrînă cu o zi. Se desprinse din braţele lui şi zîmbi cu tristeţe. E greu de crezut că asta ar însemna o îmbunătăţire cît de cît, mai zise ea şi adăugă: Acum, du-te să faci duşul. Cînd ai să revii voi fi mai puţin vorbăreaţă şi te va aştepta paharul cu martini ca să-ţi sugereze că totul încă nu e pierdut. Te voi însoţi la ora cocteilului, cu o coca-cola în mînă.

În timpul duşului, Rudolph îşi permise să plîngă. Cîndva, de-a lungul anilor, trebuie să fi existat o clipă cînd ea putea să fie salvată. Dar fusese ocupat, prea ocupat, pentru a recunoaşte clipa prielnică, pentru a face gestul salutar către ea înainte ca toate căile de ieşire să se blocheze definitiv.

Nu izbutea să potrivească apa la duş, fie îşnea fierbinte şi îi înţepa pielea cu mii de ace, fie răsucea prea mult robinetul de apă rece, iar şuvoiul ca gheaţa îl făcea să tremure ca şi cînd ar fi înfruntat — cu trupul gol — o vijelie cu lapoviţă.

Ieşi de sub duş, se şterse cu un prosop mare şi aspru, privindu-se în oglinda lunguiaţă. Se ruşină de trupul său adulteros, îngrijit, cu muşchi netezi, puternici, nefolositori pentru viaţa pe care o trăia, cu sexul său — obstacol în calea compasiunii. *Chair*, gîndi el, înseamnă carne în franceză. Destul de apropiat de grafia cuvîntului caritate. Păstrează-ţi gîndurile acestea pentru după-amiezele de la Nisa, îşi zise el cu amărăciune.

Se îmbrăcă încet, punîndu-şi lenjeria proaspătă şi hainele cu croială impecabilă, savurînd senzaţia plăcută ce o provoca pielii contactul cu ele. Îşi puse o bluză de lînă, de culoare deschisă, ciorapi moi de caşmir, pantaloni de flanel, bine călcaţi, mocasini lucioşi şi confortabili (gîndul îl duse la comuniştii de pe coridoare care lustruiau ghetele în timpul nopţii) şi o haină dintr-un material uşor. Gretchen nu va putea spune că arăt ca un om bătut şi..., îşi mai zise înainte de a părăsi baia.

Paharul cu martini îl aştepta pe masă, lîngă canapea, iar Jean stătea la fereastră cu ochii aţintiţi în întunericul îmbălsămat, punctat de licărul luminilor care se aprindeau pe coastă, la apus de peninsula Antibes. În cameră rămăsese o singură lampă aprinsă. Jean, cu un pahar de coca-cola în mînă, se întoarse încet cînd îl auzi intrînd.

— A sunat Gretchen în timpul duşului, îl informă ea. I-am spus că luăm cina în doi, sper că eşti de acord.

— Desigur.

— Oricum, ea a spus că va lua masa la un restaurant, pe faleza golfului Juan, cu un prieten.

— L-am cunoscut, zise Rudolph.

— M-am întrebat adesea cum se împacă ea cu bărbaţii. Ştii că nu îmi face confidenţe.

— Mie, dimpotrivă, îmi face prea multe confidenţe, zise el.

— Aşa cum procedează toată lumea cu tine, constată Jean moale. Se învîrtea prin cameră, atingea o mobilă cu palma, deschidea şi închidea vreun sertar de la birou... Spune-mi, Rudy... nu-mi amintesc bine... nu-i asta camera în care am stat cînd am venit aici după ce ne-am căsătorit?

— Nici eu nu îmi amintesc, răspunse el, luînd paharul cu martini.

— Ei bine, zise ea ridicînd paharul ei; să închinăm pentru... pentru ce? Zîmbi, iar zîmbetul o întinerea în penumbra camerei. Pentru divorţ, să zicem? Sorbi din pahar puţină coca-cola. Rudolph puse paharul său pe masă, fără să-şi moaie buzele.

— O să beau mai tîrziu, zise el. Acum mă duc să o sărut pe Enid.

— Du-te. Ar fi bine să dai o primă bunicică franţuzoaicei, zise ea. S-a comportat foarte bine, s-a arătat foarte blîndă şi răbdătoare cu fetiţa. Ea însăşi-e aproape un copil, dar e plină de resurse, e capabilă să înveţe atîtea jocuri pentru a o distra pe Enid... E un talent pe care eu nu îl am.

— Nici eu, recunoscu Rudolph. Nu vrei să mergem împreună la ea? o întrebă pe Jean.

— Nu în seara asta, spuse Jean. Oricum trebuie să mă mai fardez un pic.

— Nu voi sta mult.

— Nu e nici o grabă, avem toată seara şi noaptea înaintea noastră.

Îmbrăcată cu bluziţa de marinar, Enid termina de mîncat. Cînd Rudolph intră în cameră o găsi rîzînd şi — deşi fata care avea grijă de ea nu ştia englezeşte — păreau că se înţeleg foarte bine. Educaţia, gîndi Rudolph cu strîngere de inimă, va elimina inocenţa, harul acela deosebit pe care îl aveau amîndouă. O sărută pe Enid, pe creştetul capului şi îi spuse *„bonsoir"* fetei.

—Îmi pare rău de bluză, se scuză fata, dar nu am reuşit să o conving să-şi pună pijamaua. Vrea neapărat să doarmă în bluză şi mi-am zis că nu are rost să mă împotrivesc. Sper că nu vă supăraţi...

— Bineînţeles că nu. O franţuzoaică sensibilă şi delicată, gîndi el şi cu voce tare adăugă: Va dormi foarte bine în felul acesta. Apoi o rugă să împacheteze lucrurile fetiţei, deoarece a doua zi vor pleca la New York. Pînă voi părăsi ţara asta, îşi zise el, voi fi în stare să vorbesc destul de bine franţuzeşte ca să mă înţeleg chiar şi cu poliţiştii corsicani. Iată un detaliu pozitiv în favoarea sa.

— *Bien, monsieur,* răspunse fata.

Rudolph o privi îndelung, cercetător, pe fiica sa. Arăta fericită şi sănătoasă, cu obrajii rumeni de stat în aer liber, la soare. Ei bine, iată încă ceva pozitiv, cineva profită de pe urma acestei călătorii, îşi zise el uitîndu-se la Enid care se juca mulţumită cu rămăşiţele mîncării din farfurie. Brusc, fetiţa se întinse şi o apucă de mînă, cu voioşie, pe fată. Cînd o să ajung la New York o să trebuiască să o concediem pe doamna Johnson, hotărî Rudolph în sinea sa. Doamna Johnson era o femeie liniştită, eficientă, dar nu se pricepea la jocuri: era trecută de cincizeci de ani. O sărută din nou, cu dragoste, pe creştet, şi se aplecă mai jos, cînd îi ură noapte bună, iar ea îi puse pe obraz un sărut cu buziţele umede de terci de ovăz cu lapte. Rudolph simţi aroma de săpun şi talc şi, dacă nu ar fi fost acolo fata, ar fi luat-o de pe scăunul pe care stătea între perne, strîngînd-o în braţe.

Cina fu excelentă, luna strălucea pe cer, restaurantul nu era aglomerat, iar chelnerii roiau cu toată solicitudinea în jurul lor. Jean insistă să comande pentru el o sticlă de vin şi în cele din urmă Rudolph se lăsă convins. Descoperiră că aveau foarte multe să-şi spună unul altuia, nimicuri de fapt, iar conversaţia nu le fu întreruptă de pauze jenante. Sîntem făcuţi din gumă îşi spuse Rudolph, admirînd părul moale, mătăsos al soţiei, în timp ce ea se apleca peste farfurie; ne extindem, depăşim tiparul din care sîntem croiţi, apoi ne strîngem la loc, revenim la vechea noastră formă, originală. Zăboviră mult la cafea. Rudolph avea convingerea că fiecare din ei era mulţumit atît de sine cît şi de cel din faţa sa. Stăteau şi tăifăsuiau în faţa ferestrei deschise larg spre marea întunecată, brăzdată doar de cărarea argintie pe care o trasa lumina rece a lunii spre insulele îndepărtate.

Porniră agale către hotel şi cînd ajunseră în apartament, Jean spuse:

— Culcă-te, iubitule, vin şi eu peste puţin.

Rudolph se întinse, gol, în patul din camera întunecată şi aşteptă. Uşa se deschise încet, se auzi un foşnet uşor cînd Jean îşi lepădă cămaşa de noapte, apoi Rudolph o simţi strecurîndu-se lîngă el. Îi cuprinse, cu braţul, trupul cald, dar lipsit de flacăra febrei şi care nu mai tremura. Rămaseră nemişcaţi şi curînd adormiră. Rudolph nu mai visă că se zgîlţîia pămîntul cu el şi nici că era bîntuit de duhuri rele.

Pe coridor, la capătul celălalt, Gretchen dormea singură, iar somnul îi era agitat. Cina fusese delicioasă, vinul cursese din belşug, tînărul părea să fie cel mai bine tip din restaurant şi se purta foarte prevenitor. Apoi devenise insistent, iar ea aproape că acceptase. În cele din urmă însă se culcase singură. Înainte de a o cuprinde somnul îşi spuse că dacă nenorocitul de frate-său nu ar fi zis: „Gretchen, chiar că te pricepi să-i agăţi, zău aşa", acum nu s-ar fi perpelit singură în pat.

7

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1968

Din întîmplare, am dat peste un exemplar al revistei Time, ediţia internaţională, din săptămîna aceasta. Sub titlul CRIMĂ se afla fotografia unui nud şi era redată epopeea familiei Jordache cu toate amănuntele neplăcute pentru membrii ei: eşec, crimă, ruşine, totul în cîteva sute de cuvinte bine alese. Voi decupa articolul şi îl voi adăuga colecţiei de informaţii care va permite urmaşilor mei, dacă va exista unul, să capete o idee mai exactă despre arborele genealogic al familiei lor.

„Ultimul loc unde te-ai aştepta să găseşti reuniţi trei fraţi ce provin dintr-un orăşel de pe fluviul Hudson — copiii unui imigrant de origine germană care s-a sinucis — este un iaht pe Riviera. Însă după crima comisă recent pe coasta oraşului Antibes, unde a fost ucis *Thomas Jordache* — cunoscut într-o anumită perioadă ca boxeurul de categorie semimijlocie *Tommy Jordan* — mai multe nume au apărut la suprafaţă în dosarul întocmit de poliţia franceză. Între ele se află *Rudolph Jordache*, 40 de ani, fratele celui ucis, milionar, fost primar la Whitby, N. Y.; *Wesley*, fiul adolescent al lui Jordan; *Jean Prescott Jordache*, soţia lui Rudolph şi moştenitoarea imperiului chimic Prescott din Middlewest, precum şi *Gretchen Burke*, sora celor doi fraţi menţionaţi şi văduvă a regizorului de teatru şi film Colin Burke.

Surse din Antibes afirmă că Jordan a fost ucis cu o bîtă la numai cîteva zile după ce se căsătorise şi după ce, într-o seară, o smulse pe cumnata sa beată din ghearele unui ticălos din cei care mişună prin porturi, pe cînd se afla într-un local de noapte deocheat din Cannes.

Jean Jordache, care locuieşte la luxosul Hôtel du Cap în timp ce poliţia continuă investigaţiile, afirmă că a fost acostată cînd se plimba singură pe

cheiul din port şi atrasă apoi în barul de noapte. Jordan, care a aflat pericolul în care se afla cumnata, s-a dus şi l-a bătut cu sălbăticie pe agresor. După aceea Jordan a fost ucis pe iahtul său.

Poliţia franceză a confirmat doar că posedă o listă de suspecţi."

Din fericire articolul nu menţionează numele meu. De altfel, ar fi însemnat să aibă o imaginaţie nemaipomenită cineva ca să facă legătura între mine şi doamna Burke, cîndva măritată cu un regizor eminent, acum decedat, şi căsătorită anterior cu un obscur aviator pe nume Abbott. Monika ar fi făcut legătura necesară, desigur, fiindcă i-am povestit destule despre mama mea însă din fericire ea nu citeşte Time. *Asemenea ştiri ea le consideră „informaţii pentru distracţia cititorului" şi nu „informaţii de dragul adevărului".*

Uneori mă întreb dacă nu ar trebui să mă apuc de gazetărie. Sînt iscoditor din fire şi am un spirit percutant, două calităţi importante pentru un gazetar.

Monika nu-i acasă. Am găsit un bilet în care mă anunţă că va lipsi cîteva zile.

Mi-e dor deja de ea.

Gretchen, Jean şi Enid se aflau pe bancheta din spatele limuzinei pe care portarul hotelului o angajase la cererea lui Rudolph. Enid avea ochii în lacrimi după tînăra franţuzoică de care se despărţea. Rudolph verificase pentru a treia oară dacă avea la el toate trei biletele şi se pregătea să urce în faţă prin uşa pe care şoferul o ţinea deschisă pentru el, cînd o altă maşină apăru în curte şi se opri la intrarea hotelului. O femeie scundă, grăsuţă, cu păr cărunt, îmbrăcată simplu, coborî din maşină, urmată de un domn mărunt, la fel de durduliu, în costum de călătorie, care se dădu jos de la volan.

— Rudolph Jordache, zise ea cu glas tare venind spre el. Te rog!

— Da? Femeia îi amintea în mod vag de cineva.

— Pare-mi-se că nu mă mai ţii minte, spuse doamna şi întorcîndu-se spre bărbatul acela mărunţel şi îndesat: Nu ţi-am spus eu că n-o să mă recunoască?

— Da, dragă, mi-ai spus, confirmă bărbatul.

— Eu totuşi te ţin minte, i se adresă lui Rudolph din nou femeia. Prea bine, sînt soţia lui Tom, mama lui Wesley, preciză ea. Am venit să-mi iau fiul.

Scotoci în poşeta enormă pe care o avea la ea şi scoase la iveală un exemplar din revista *Time*, pe care o flutură ostentativ în faţa lui Rudolph. O, Doamne! gemu el în sinea sa. Uitase complet ziaristul care îl contactase şi de ştirea pe care o transmisese acesta; gazetarul însă, evident, nu uitase. Bietul Wesley, gîndi Rudolph, într-o singură săptămînă numele lui pătrunsese în milioane de cămine din toată lumea. Risca, ani de zile de-acum încolo, să fie expus privirilor curioase ale străinilor care — întîlnindu-l oriunde s-ar fi dus — l-ar fi întrebat: „Iertaţi-mă, nu sînteţi dumneavoastră acela care..."

— Pot să văd şi eu ce poveste au scris acolo? ceru Rudolph întinzînd mîna. Jurnalistul fusese la *Clothilde* înainte ca Wesley să fie arestat, dar nu era exclus

să fi urmărit firul întîmplărilor. Se încruntă gîndindu-se ce ar fi putut scrie despre încăierarea băiatului la barul de noapte, despre englezul care fusese spitalizat cu răni. Teresa se retrase un pas şi ascunse la spate mîna cu revista.

— N-ai decît să-ţi cumperi, se răsti ea. Din cîte scrie acolo, în articol, atîta lucru îţi poţi permite. Tu şi sclifosita de nevastă-ta, aia goală!

Oh, cerule!, au găsit poza cea veche, gîndi Rudolph. Ce binecuvîntare ar fi fost pentru întreaga lume dacă dosarele din fototeca ziarelor ar fi ars şi s-ar fi făcut scrum într-o singură zi!

— E scris totul în revistă, zise Teresa cu răutate. De data asta banii tăi n-au izbutit să-l scape pe nenorocitul ăla, pe fostul meu soţ, nu-i aşa? A găsit, în sfîrşit, ceea ce a căutat!

— Îmi pare rău, Teresa. Tom trebuie să fi fost beat-mort ori drogat cînd o luase pe femeia asta. Ultima oară cînd o văzuse Rudolph, în urmă cu trei ani, în biroul lui Heath, atunci cînd îi plătise ca să se ducă la Reno pentru divorţ, avea părul blond-platinat şi probabil că era cu vreo zece kilograme mai uşurică; nu arăta nici mai bine, nici mai rău decît atunci.

— Iartă-mă că nu te-am recunoscut, te-ai schimbat un pic, încercă să se scuze Rudolph.

— Nu prea te-a impresionat apariţia mea, nu-i aşa? Acum, răutatea din glasul ei era mai accentuată. Aş vrea să ţi-l prezint pe soţul meu, domnul Kraler.

— Ce mai faceţi, domnule Kraler? se adresă politicos Rudolph.

Bărbatul mormăi ceva.

— Unde-i fiul meu? întrebă cu asprime Teresa.

— Rudy, strigă Gretchen din maşină, grăbeşte-te, nu vreau să pierdem avionul. Nu auzise nimic din ceea ce se discuta afară. Rudolph începu să transpire, deşi dimineaţa era răcoroasă.

— Te rog să mă ierţi, doamnă Kraler, dar trebuie să plec, mergem la aeroport...

— N-ai să scapi aşa uşor, domnule Jordache, sări Teresa fluturînd din nou revista făcută sul. N-am făcut atîta drum, din America pînă aici, ca să te las să pleci, uite aşa!

— Eu nu plec nicăieri! Rudolph ridicase şi el glasul ca să se poată face auzit. Îmi însoţesc familia pînă la avion şi mă reîntorc. Ne vedem peste două ore.

— Vreau să ştiu unde e fiul meu, se încăpăţînă Teresa, apucîndu-l de mînecă pentru a-l împiedica să urce în maşină.

— Este la închisoare, dacă ţii neapărat să afli.

— La închisoare! ţipă Teresa, ducînd mîna la gît într-un mod artificial dramatic, dar gestul femeii îl linişti pe Rudolph: însemna că măcar acest episod nu fusese publicat în revistă.

— Potoleşte-te, se răsti de astă dată Rudolph la ea. Ţipătul ei era sunetul cel mai tare pe care îl auzise de cînd trăsese la acest hotel. Nu este nimic grav.

— Îl auzi, Eddie?! continuă să ţipe femeia. Băiatul meu e în spatele gratiilor, iar dumnealui pretinde că nu e grav!

— L-am auzit, răspuse domnul Kraler.

— Halal familie! Laşi un copil pe mîna ei şi n-apuci să te dezmeticeşti că îl găseşti cu cazier la poliţie! Ce binecuvîntare, că ta'su a fost ucis! Altminteri n-aş fi aflat niciodată unde s-a ascuns. Dumnezeu ştie ce ar fi făcut oamenii ăştia din el. Ştii tine ar fi trebuit să fie acum în puşcărie? Îi slobozi mîneca şi se retrase un pas pentru a-l ţintui cu un deget acuzator, tremurînd. Tu! Tu cu şmecheriile, cu mita, cu banii tăi împuţiţi!

— După ce te potoleşti, îţi voi explica totul, zise Rudolph încercînd să urce în faţă, lîngă şofer căruia îi porunci: *Allons-y!*

Femeia însă îl înşfăcă iarăşi de mînecă.

— Nu, domnule, n-ai să pleci! ţipă ea. N-ai să scapi aşa uşor.

— Dă-mi drumul, femeie neroadă! Rudolph îşi smulse mîna, înfuriat. N-am timp de tine acum. Avionul nu aşteaptă, indiferent cît de tare ţipi.

— Eddie, ţipă Teresa de astă dată către soţul ei. Îl laşi să plece aşa?

— Ascultă, domnule Jordache... începu bondocul.

— Nu vă cunosc, domnule! Şi să nu vă amestecaţi în treaba asta, îl repezi Rudolph. Dacă ţineţi să-mi vorbiţi, aşteptaţi aici pînă mă întorc.

Rudolph intră repede în maşină, trînti uşa şi o asigură. Şoferul ocoli maşina şi urcă la volan, în timp ce portarul — care auzise gălăgia făcută de femeie — se apropia ameninţător. Teresa flutura cu furie revista în timp ce maşina ieşea pe poartă.

— Ce-a fost tărăboiul ăsta? întrebă Gretchen. N-am putut desluşi ce vorbeaţi.

— Nimic important, răspunse scurt Rudolph. Era mama lui Wesley.

— S-a schimbat mult şi nu în bine, constată Gretchen. Ce vroia?

— Dacă a rămas cum o ştiam, vrea bani, zise Rudolph. În gînd, îşi propuse să o ia deoparte pe Gretchen şi să o roage să aibă grijă ca Jean să nu pună mîna pe exemplarul cu pricina al revistei *Time*.

*

De pe terasa clădirii aeroportului Rudolph urmărea decolarea avionului. Îşi luaseră rămas-bun în linişte şi promisese că se va înapoia cît de curînd posibil la New York. Se străduia să nu compare banala despărţire de astăzi cu exuberanţa şi veselia sărbătorească de la sosirea lor pe acelaşi aeroport cînd fuseseră întîmpinaţi de Tom şi de viitoarea lui soţie; şi nici să se gîndească la *Clothilde* care îi aştepta ca să-i ducă undeva între insulele de dincolo de Cannes ca să se scalde înainte de a lua masa de prînz pe iaht.

Avionul dispăru la orizont. Rudolph oftă şi porni să străbată incinta aeroportului. Se lupta cu tentaţia de a cumpăra revista *Time* de la standul de ziare, gîndindu-se că articolul, indiferent de conţinutul lui, nu îi va provoca nici o plăcere. Se mira, şi nu se dumirea cum puteau diferitele categorii de oameni despre care presa scria în mod curent — politicieni, miniştri din guvern, actori şi alţii — să răsfoiască senin ziarele de dimineaţă.

Îşi aminti de femeia căruntă şi durdulie şi de soţul ei rotofei care îl aşteptau la hotel şi iar oftă. Cum de reuşise fiinţa aceea nenorocită să găsească un bărbat care să o ia? Ba îl găsise şi pe al doilea! Poate, îşi zise el, ar trebui să apeleze la reporterul revistei *Time*, în caz că se mai afla la Antibes, rugîndu-l să umble puţin prin arhivă şi să facă rost de fotografiile Teresei, publicate în presa vremii sub numele ei de împrumut după ce poliţia o arestase în urma unei razii efectuate la un bordel. O asemenea fotografie ar fi avut valoare. Bietul Wesley!

În dorinţa de a amîna neplăcuta întrevedere care îl aştepta, îi ceru şoferului să-l ducă prin Nisa şi îl îndrumă spre strada unde locuia Jeanne. Nu ştia ce ar face dacă ar vedea-o ieşind, întîmplător, din casă cu copiii sau cu soţul ei. Mai mult ca sigur nimic, îşi răspunse singur. Dar ea nu apăru. Strada arăta ca oricare altă stradă.

— Înapoi la hotel, te rog, îi zise şoferului. Pe traseul lung, pe ţărmul mării.

Cînd ajunseră la Antibes, ocoliră portul. Rudolph zări din depărtare *Clothilde* şi pe Dwyer, o siluetă minusculă, robotind pe punte. Nu îi ceru şoferului să oprească.

— Eu îmi cunosc drepturile, afirma Teresa.

Şedeau toţi trei pe scaune, într-un luminiş din parcul hotelului unde nu se afla nimeni care să audă ce discutau. Îi găsise pe soţi în hol, şezînd faţă în faţă. Chipurile încruntate exprimau o critică mută la adresa persoanelor care, în căutarea desfătărilor lumeşti, se perindau prin faţa lor în ţinută de sport, îndreptîndu-se spre terenul de tenis sau spre piscină.

Ascultaseră mohorîţi, în timp ce se îndreptau spre parc, explicaţiile pe care Rudolph le dăduse concis, calm, cu voce neutră, despre arestarea lui Wesley, precum şi despre hotărîrea autorităţilor franceze de a-l expulza, trimiţîndu-l în America.

— Am consultat un avocat din Indianapolis, unde locuim domnul Kraler şi cu mine, şi îmi cunosc drepturile, continua să susţină Teresa cu o voce care zgîria urechea precum creta pe tabla neagră. Wesley e minor şi de vreme ce tatăl său a murit, avocatul mi-a spus că eu sînt tutorele lui legal. Nu asta mi-a spus avocatul, Eddie?

— Ba da, chiar aşa ţi-a spus, întări ca de obicei domnul Kraler.

— Cînd o ieşi din închisoare, o să-l iau şi o să-l duc într-un cămin de oameni cinstiţi unde o să poată căpăta o educaţie decentă, creştinească, îşi dezvălui ea intenţiile.

— Nu crezi că e mai bine să laşi deoparte religia? încercă Rudolph să-i stăvilească elanul. Ştii, viaţa pe care ai dus-o...

Dar Teresa îi replică imediat, fără nici o reţinere:

— Nu trebuie să vorbeşti pe ocolite despre viaţa mea. Domnul Kraler cunoaşte totul, nu-i aşa Eddie?

— Da, cunosc totul, dădu din cap Eddie, iar guşa moale, pufoasă, se zgudui ritmic.

— Am fost o tîrfă şi nu mă jenez din cauza asta, spuse Teresa aproape cu mîndrie. Dar mi s-a revelat adevărata lumină şi m-am schimbat, iar oaia rătăcită care a revenit la turmă e mai dragă în ochii Domnului... Ezită. Cunoşti restul, ştii, chiar dacă tu şi familia ta sînteţi păgîni.

— De fapt, răspunse Rudolph, nu ştiu care e restul, poa' îmi spui...

— Nu are nici o importanţă, zise ea repede. Domnul Kraler e mormon şi datorită stăruinţei lui am fost adusă pe drumul cel drept şi am fost acceptată în obşte. Dacă vrei să ştii, nu îmi vopsesc părul, după cum ai observat, poate, dacă ai catadicsit vreodată să găseşti ceva bun la mine. Nu mai beau cafea, alcool şi nici ceai măcar.

— E admirabil, Teresa, zise Rudolph. Citise undeva că mormonismul era religia creştină cea mai dinamică în epoca modernă, cu un ritm de dezvoltare foarte rapid şi care făcea numeroşi prozeliţi. Totuşi, îşi zise Rudolph, acceptînd-o pe Teresa sub faldurile dreptei credinţe, propovăduitorii ei aruncaseră năvodul cam prea departe. Îşi imagina cutremurul ce scuturase tabernacolul din Salt Lake City[1] cînd părinţii mormoni ai Bisericii lui Iisus Christos o acceptaseră pe Teresa Jordache în binecuvîntata lor congregaţie. Dar nu văd ce legătură are asta cu Wesley, zise Rudolph.

— În primul rînd n-o să mai fie un puşcăriaş. Teresa vorbea cu înverşunare. Îţi cunosc familia, îi ştiu pe toţi din neamul vostru, să nu crezi că nu-i cunosc. Nişte desfrînaţi şi cinici, care vă bateţi joc de toţi şi de toate.

Vocabularul femeii, observă Rudolph, se lărgise considerabil, dar nu se îmbunătăţise.

— Nu cred că Wesley s-a încăierat într-un bar şi a fost încarcerat pentru cîteva zile fiindcă, întîmplător, aş fi ateu. Şi, pentru informarea ta, desfrîul şi cinismul nu pe mine mă caracterizează, îi replică Rudolph.

— Nu acuz pe nimeni, încercă să bată în retragere Teresa, deşi fiecare cuvînt, fiecare silabă rostită exprima o acuzaţie. Dar nu poţi tăgădui că băiatul a fost în grija voastră, — iar tu îi eşti unchi şi capul familiei — cînd el aproape a omorît un om...

— Bine, bine, îi reteză Rudolph şuvoiul cuvintelor. Vroia să o vadă că dispare, că pleacă, luînd cu ea şi pe viitorul ei soţ grăsun, cu gura ţuguiată, dar îl îngrozea gîndul că îl vor lua pe Wesley la Indianapolis şi că băiatul va rămîne la cheremul lor. Nu ştia cum să prevină asemenea nenorocire, dar era conştient că trebuia să facă tot ce îi stătea în putinţă. Ce doreşti? întrebă el aspru.

Explicase că peste şase zile Wesley trebuia să părăsească Franţa, dar nu îi spusese nimic despre ideea ce i se înfiripase în minte de a-l trimite la o şcoală serioasă, cu internat din America, readucîndu-l după un an în Franţa pentru a-şi continua educaţia începută aici; şi nici despre planul său (de unchi egoist?, generos?) de a se înapoia şi el în Franţa, chipurile pentru a-i supraveghea învăţătura, nu spusese nimic.

---

1 Cel mai important centru al mormonilor, capitala statului Utah.

— Ce vreau? repetă Teresa. Vreau să-l fac să devină un cetăţean demn, să nu rămînă un animal sălbatic în junglă, ca tatăl său.

— Îţi dai seama că dacă rămîne în Statele Unite peste nici doi-ani va fi luat în armată şi ar putea fi trimis să moară în Vietnam, îi atrase atenţia Rudolph.

— Dacă asta e voinţa Domnului, facă-se voia Lui, zise Teresa. Eşti de acord cu mine, Eddie?

— Absolut! Facă-se voinţa Domnului, repetă domnul Kraler. Fiul meu e în armată şi sînt mîndru. Băiatul trebuie să-şi asume riscurile, ca toată lumea.

— Nu vreau nici un fel de favoare pentru fiul meu, adăugă Teresa.

— Nu crezi că ar trebui să-l întrebi şi pe Wesley ce părere are? zise Rudolph.

— E fiul meu şi nu-l întreb nimic, replică vehement Teresa. Iar eu am venit aici să am grijă să nu fie jecmănit de partea de moştenire ce i se cuvine de drept din averea grasă lăsată de ta'su. Aha! gîndi Rudolph, am ajuns la miezul problemei! Cînd iahtul ăla extravagant, despre care s-a scris în revistă, va fi vîndut, o să fiu cu ochii-n patru să nu fie nedreptăţit şi lăsat cu buzele umflate, continuă femeia cu aceeaşi înverşunare. Iar avocatul nostru o să cerceteze cu lupa fiecare hîrtiuţă, fiecare act ca să nu se strecoare vreo greşeală, domnule Jordache.

— În cazul acesta nu mai avem ce discuta, zise Rudolph. Mama vitregă a lui Wesley, care probabil va fi numită executoare testamentară, va angaja un avocat. Cei doi avocaţi vor discuta între ei şi vor rezolva problemele. Am alte treburi de făcut. La revedere.

— Stai o clipă, se alarmă Teresa. Nu poţi s-o ştergi aşa!

— Sînt obosit, m-am sculat devreme astăzi şi vreau să trag un pui de somn, zise Rudolph.

— Nu vrei să ştii unde ne-am instalat aici?, ţipă femeia care, covinsă iniţial că va obţine o victorie uşoară, simţea acum terenul fugindu-i de sub picioare. Adresa noastră din America nu te interesează? Domnul Kraler e un negustor foarte respectat în Indianapolis. Are o fabrică de îmbuteliat băuturi nespirtoase, unde lucrează trei sute de oameni! Dă-i cartea ta de vizită, Eddie!

— Nu vă obosiţi, domnule Kraler. N-am nevoie de adresa dumneavoastră de aici sau din Indianapolis. Continuaţi să îmbuteliaţi, adăugă el sarcastic.

— Vreau să-l văd pe Wesley, vreau să merg la închisoare să văd ce i-au făcut băiatului meu! ţipă Teresa.

— Fireşte, te rog să te duci, neapărat, îi răspunse Rudolph. Instinctele ei materne păliseră cînd, în biroul lui Heath, o plătise ca să semneze actul prin care îi dădea dreptul lui Tom să se ocupe de creşterea băiatului. Uitase de toate cînd primise cecul semnat pe numele ei.

— Am de gînd să-l adopt legal, interveni Kraler. Doamna Kraler vrea ca fiul ei să uite că s-a numit vreodată Jordache.

— Pentru asta va trebui ca mama ei să se înţeleagă cu Wesley, zise Rudolph. Dar cînd îl voi vizita la închisoare, îl voi informa despre ideea dumneavoastră.

— Cînd te duci la el? Vreau să vin şi eu cu tine, ţipă ea. Nu vreau să-i vorbeşti tu singur, să-i umpli capul cu otravă.

— Nu, nu mergi nicăieri cu mine, răspunse Rudolph aspru şi hotărît. Vizitele la închisoare le fac întotdeauna singur.

— Dar nu ştiu franţuzeşte! se plînse ea disperată. Nici măcar nu ştiu unde e închisoarea. Şi cum o să-i conving pe poliţişti că sînt mama lui?

— Mi-e teamă că va trebui să te descurci singură, doamnă Kraler, zise Rudolph. Iar acum nu vreau să vă mai văd în faţa ochilor. Spuneţi-i avocatului dumneavoastră să ia legătura cu firma de avocatură Heath, Burrows şi Gordon, care ne reprezintă pe noi. Adresa ei este Wall Street. Cred că ai fost cîndva pe acolo, doamnă Kraler, nu?

— Ticălosule! şuieră Teresa, exprimîndu-se cu totul împotriva spiritului mormonic.

Rudolph zîmbi.

— Vă urez o după-amiază plăcută. Dădu din cap şi plecă, lăsîndu-i descumpăniţi pe cei doi soţi, micuţi şi dolofani. Rudolph fierbea de mînie, de frustrare şi de disperare pentru bietul Wesley, care încă se afla în închisoarea din Grasse. Pentru moment însă nu putea face nimic. Trebuia să întreprindă o acţiune complexă, de proporţii imense pentru a-l salva pe băiat din ghearele hrăpăreţe ale mamei sale, dar astăzi nu era în stare să se gîndească nici măcar la primul pas. Creştină sau nu, cînd simţea mirosul banilor plutind în aer, doamna Teresa Kraler îşi amintea apucăturile din timpul vechii sale profesiuni.

Rudolph se îngrozea la gîndul că va trebui să-i spună lui Kate ce o aştepta.

Îşi împachetă lucrurile repede. Portarul îi reţinuse o cameră la Colombe d'Or în Saint-Paul-de-Vence. Un hotel în Grasse ar fi fost mai aproape de închisoarea unde se ducea aproape zilnic, dar Saint-Paul-de-Vence se afla nu departe de Jeanne şi de aceea preferase să se instaleze în această localitate. Nu mai avea nici un interes să rămînă la Hôtel du Cap, în schimb avea destule motive să-l părăsească. Îl rugase pe portar să aibă grijă de corespondenţa care ar sosi pe numele său şi îi recomandase ca sub nici un motiv să nu divulge nimănui noua sa adresă. Îi scrise lui Jeanne unde se instalase şi îi trimise plicul, după cum ceruse ea, post-restant la Nisa.

În timp ce i se transportau valizele la maşina sa, coborî la recepţie ca să achite nota de plată şi constată cu uşurare că familia Kraler plecase. Suma piperată de pe notă îl şocă, adăugînd un element în plus la chinurile îndurate pe Coasta de Azur, gîndi Rudolph. Era unul din cele mai bune hoteluri din lume, ştia lucrul acesta; în acelaşi timp ştia că nu va reveni niciodată acolo şi nu din cauza costului.

Mai întîi se duse în port: trebuia să-i informeze pe Dwyer şi pe Kate unde se mutase. Dwyer, care tocmai lustruia alămurile pe puntea din faţă, îşi întrerupse activitatea şi îi ieşi în întîmpinare.

— Cum merg treburile? întrebă Rudolph strîngîndu-i mîna.

— Pentru mine nu-i nici vacanţă, nici pauză, răspunse Dwyer, ridicînd din umeri. Nu am primit încă arborele şi elicea. Trebuie să sosească din Italia, iar italienii nu expediază nimic pînă nu li se achită costul. Vorbesc zilnic la telefon cu societatea de asigurări, dar ăştia nu se grăbesc deloc. Îmi trimit mereu noi formulare ca să le completez şi cer să fie semnate de Tom, îl informă Dwyer cu obidă în suflet. Italienii ăştia nu îşi imaginează că se poate muri şi în Franţa. Pe deasupra trebuie să traduc hîrtiile primite. Am o prietenă la oraş, o chelneriţă care cunoaşte limba, dar n-are nici o idee cît de mică despre vase şi navigaţie şi e silită să întrebe mereu pe alţii despre termenii de specialitate, ca de pildă echipament, lumini de bord, stînjeni marini, epave plutitoare şi alte marafeturi din astea. Îmi vine să mă urc pe pereţi!

— Bine, Bunny. Trimite-mi mie toate documentele, o să mă îngrijesc eu de treburile astea, zise Rudolph, înăbuşindu-şi un oftat.

— Ar fi o mare uşurare pentru mine, Rudy. Mulţam.

— Mă mut la Colombe d'Or în Saint-Paul-de-Vence, mă găsiţi acolo, îl informă el.

— Nu te condamn că pleci din hotelul ăla, trebuie că a costat o grămadă de bani, comentă Dwyer.

— N-a fost ieftin, într-adevăr, confirmă Rudolph.

— Te uiţi în jur, continuă să comenteze Dwyer, vezi navele alea mari şi luxoase, hotelurile scumpe şi te întrebi de unde vin banii? *Eu* cel puţin mă întreb.

— Bunny, zise Rudolph, menţinîndu-se într-o defensivă absurdă. Cîndva, în tinereţe, eram mai sărac decît ţi-ai putea imagina.

— Mda. Mi-a povestit Tom că ai muncit ca un salahor. Nu am nimic împotriva celor care s-au ridicat muncind ca tine. Îi admir. Aş spune că eşti îndreptăţit să capeţi tot ce doreşti.

— Sînt o mulţime de lucruri pe care le-aş putea obţine, dar pe care le-aş ceda bucuros, zise Rudolph.

— Înţeleg ce vrei să spui, răspunse Dwyer.

— Speram să o găsesc pe Kate aici, cu tine. Au apărut elemente noi despre care trebuie să o informez. Ce mai face ea? întrebă Rudolph.

Dwyer îl privi cumpănind, nehotărît parcă dacă să-i spună sau nu ceva în legătură cu Kate.

— A plecat, zise el în cele din urmă. A plecat în Anglia azi dimineaţă.

— Ai adresa ei?

— Mda, o am, răspunse Dwyer tot nehotărît.

— Îmi trebuie, spuse Rudolph. Îi relată pe scurt vizita familiei Kraler şi îl puse în temă cu problemele legale pe care Kate sau altcineva trebuia să le rezolve în numele ei.

Dwyer dădu din cap.

— Tom mi-a povestit despre fosta lui nevastă. O tîrfă patentată, nu-i aşa?

— Asta-i minimum ce se poate spune despre ea, întări Rudolph. Observă că Dwyer ezita în continuare să-i dea adresa lui Kate şi-i spuse: Bunny, vreau să te întreb ceva. Nu eşti convins că vă vreau binele, amîndurora?

— Nimeni nu trebuie să-mi poarte de grijă, zise Dwyer. Cît despre Kate... Făcu acel gest curios, aproape feminin cu mîinile ca şi cînd explicarea situaţiei prin cuvinte îl depăşea. Ştiu că a fost cam... ei bine... aspră deunăzi. Nu că ar fi supărată pe tine sau ceva de genul ăsta. Aş spune că ceea ce este... şi din nou făcu gestul său caracteristic. Este că... este că..., se poticni căutînd cuvîntul potrivit; este că s-a simţit rănită. E o femeie sensibilă, dar îi va trece. Mai ales acum că s-a întors în Anglia. Ai un creion şi o bucată de hîrtie?

Rudolph scoase din buzunar un carneţel şi un stilou, notînd adresa care i-o dădu Bunny.

— Nu are telefon, adăugă el. Bănuiesc că nu prea se scaldă în bănet.

— Îi voi scrie, dacă se iveşte ceva nou, promise Rudolph. Se uită în jur la puntea bine frecată, la parapetele lustruite, la alămurile sclipitoare. Iahtul arată grozav, zise el.

— Întotdeauna există ceva de făcut, răspunse Dwyer. Mi-am fixat singur un termen: să salt iahtul pe doc de azi în două săptămîni şi pînă atunci sper că vor sosi şi chestiile alea nenorocite.

— Bunny, cît crezi că valorează *Clothilde*? Cu cît s-ar putea vinde? întrebă Rudolph.

— Cît valorează e una şi ce preţ s-ar putea obţine e altceva. Păi, hai să calculăm un pic: costul iniţial, apoi să adăugăm îmbunătăţirile aduse, munca mea şi a lui Tom, precum şi radarul pe care i l-ai dăruit la nuntă, va trebui şi el pus la socoteală, nu? Cu totul aş zice că ar ajunge la o sută de mii de dolari. Atît *valorează*. Dar dacă trebuie să-l vinzi la repezeală, aşa cum ai lăsat să se înţeleagă cînd ai vorbit despre executarea prevederilor testamentare.... iar luna asta... cînd sezonul a trecut pe jumătate, nimeni nu s-ar aventura să cumpere un iaht şi să cheltuiască pentru întreţinerea lui pe toată perioada de iarnă... Dacă cineva are intenţia să-l cumpere, este de presupus că va aştepta primăvara... dar dacă te grăbeşti şi vrei să-l vinzi în timpul sezonului mort, iar lumea ştie *că trebuie* să-l vinzi, păi, atunci, fireşte, vor încerca să-ţi taie beregata şi te poţi socoti norocos dacă ţi se oferă cincizeci de mii de dolari pe el. Oricum, nu eu sînt în măsură să discut treaba asta. Ar trebui să colinzi un pic prin împrejurimi, să vorbeşti cu vreo cîţiva mijlocitori din Cannes, Saint Tropez, pricepi ce vreau să spun? Poate că au notat vreun amator în tefterurile lor care ar fi interesat să-l cumpere la un preţ cinstit...

— Ai fost contactat pînă în prezent, te-a sondat cineva în problema asta? întrebă Rudolph.

Dwyer negă, scuturînd capul.

— Nu prea cred că l-ar cumpăra cineva din Antibes, după crimă şi toate cele întîmplate. Cred că ai face bine să-i schimbi numele şi să-l duci într-un port, poate chiar într-o altă ţară. Italia, Spania, cam pe-acolo. Eventual chiar la Pireu, asta-i în Grecia. Lumea e superstiţioasă cînd e vorba de nave.

— Bunny, nu trebuie să te superi că îţi vorbesc deschis. Cineva trebuie să rămînă pe iaht să aibă grijă de el pînă îl vindem.

— Şi eu zic la fel, aprobă Dwyer.

— Iar acel cineva ar trebui plătit, nu-i aşa?

— Mda, făcu Dwyer stînjenit.

— Care ar fi salariul normal pentru un asemenea serviciu?

— Depinde, spuse Dwyer evaziv, ce muncă te aştepţi ca el să facă, dacă este sau nu inginer, chestii din astea.

— De pildă tu, dacă te-ai angaja pe alt vas, cît ai primi pe lună?

— Păi, dacă m-aş fi angajat mai din timp — vreau să spun că echipajele navelor au fost complete deja — atunci cred că aş fi primit în jur de cinci sute de dolari pe lună.

— Bine, zise Rudolph, vei primi cinci sute de dolari pe lună.

— Eu n-am cerut asta, răspunse cu asprime Dwyer.

— Ştiu. Dar îi vei căpăta.

— Aminteşte-ţi numai că eu n-am cerut aşa ceva, repetă Dwyer şi-i întinse mîna pe care Rudolph i-o scutură.

— Aş fi vrut, zise Dwyer, să existe o cale ca Tom să afle tot ce faci pentru mine, pentru Kate şi pentru *Clothilde*...

— Nici eu nu am cerut aprecierea asta, dar mi-ai oferit-o, îi replică zîmbind Rudolph.

Dwyer rîse pe înfundate.

— Cred că mai există ceva whisky la bord, zise el.

— Nu refuz un pahar, acceptă Rudolph.

În timp ce urcau, Dwyer zise:

— Sora ta, doamna Burke... Gretchen mi-a deschis gustul pentru whisky. Ţi-a spus?

— Nu. A tăinuit idila voastră. Observă că Dwyer nu a zîmbit la gluma sa şi nu mai pomeni nimic despre Gretchen.

Băură în cabina pilotului. Whisky-ul era cald, iar Dwyer îşi ceru scuze pentru că nu avea gheaţă la bord. Nu pusese în funcţie generatorul de electricitate ca să nu irosească rezerva de combustibil.

— E ceva ciudat la voi, începu să comenteze Dwyer relaxat, cu paharul în mînă. Tu, Gretchen şi Tom faceţi parte din aceeaşi familie. Încă o înghiţitură zdravănă. Foc şi gheaţă, zise el neclar, enigmatic.

Rudolph nu îi ceru să-i explice ce înţelegea prin cuvintele rostite. Înainte de a pleca îi spuse:

— Sper să te întîlnesc la aeroport, dacă nu ne mai vedem pînă atunci. Cînd va pleca Wesley. Ţii minte ziua?

— Am notat-o, răspunse Dwyer. O să-i împachetez lucrurile şi o să le aduc cu mine la aeroport. Ezită puţin. Are o mapă plină cu fotografii. Ştii, poze ale iahtului, făcute prin porturile pe care le-am vizitat — el şi taică-său, eu şi Kate... chestii de-astea. Să i le dau? Închise ochii şi bău ca şi cînd era o problemă de mică importanţă.

— Pune-i-le în bagaj. Erau amintiri dureroase, dar nu credea să-i facă rău.

— Am un teanc de poze şi de la nuntă, adăugă Dwyer. Noi toţi, ştii... toastînd, dansînd, lucruri din astea, noi toţi...

— Cred că ar fi bine să le laşi deoparte, răspunse Rudolph. Totuşi, prea mult nu era bine.

Dwyer dădu din cap.

— Nici Kate nu le-a vrut. Şi nici eu nu cred să le pot păstra. Pînă la urmă o să călătoresc, ştii.

— Trimite-mi-le mie, zise Rudolph. O să le pun într-un loc sigur şi cine ştie? poate după un timp Wesley va vrea să le vadă. Îşi aminti pozele pe care Jean le făcuse în ziua aceea. Le va pune la un loc cu celelalte.

Dwyer clătină din nou capul.

— Încă un pahar? oferi el.

— Nu, mulţumesc, nu am luat încă prînzul. Vrei să mă însoţeşti? îl invită Rudolph.

— Eşti amabil, Rudy, dar am mîncat deja, refuză Dwyer. Bunny are raţia sa, gîndi Rudolph: o singură favoare acceptată pe zi, nu mai mult.

Puseră paharele pe masă. Dwyer le ridică, ştergînd atent, cu o cîrpă moale, urmele rotunde de umezeală. Şi, în timp ce Rudolph părăsea *Clothilde*, se apucă din nou să lustruiască alămurile.

După ce fu trecut în evidenţa noului hotel, şi prînzi pe tereasa cu vedere spre valea care semăna cu un peisaj din tablourile lui Renoir, Rudolph telefonă bătrînului avocat din Antibes pe care îl informă că iahtul *Clothilde* era de vînzare şi îi spuse că ar dori ca el să reprezinte interesele moştenitorilor în eventuala tranzacţie.

— Dacă cea mai bună ofertă pe care o veţi primi nu se ridică la cel puţin o sută de mii de dolari, vă rog să-mi daţi de veste. Voi cumpăra eu iahtul.

— Sînteţi de o generozitate elegantă şi discretă, domnule, zise avocatul. Vocea lui se auzea subţire şi deformată prin firele telefonice defectuoase.

— E doar o simplă afacere negustorească, pretinse Rudolph.

— Înţeleg, zise avocatul.

Amîndoi ştiau că minţea, dar n-avea importanţă. După aceea Rudolph îl sună pe Johnny Heath la New York şi discută cu el, pe îndelete, toate problemele.

— Ce încurcătură, zise Heath. Voi face tot ce îmi stă în putinţă. Aştept cu nerăbdare ca avocatul doamnei şi domnului Kraler să ia legătura cu mine.

Apoi Rudolph îşi puse slipul şi, despovărat de gînduri, înotă patruzeci de lungimi în piscină. Cînd ieşi din bazin era obosit, dar se simţea sănătos şi în perfectă formă. Se aşeză pe bordura bazinului, ca să se usuce, sorbind din cînd în cînd dintr-un pahar cu bere rece. Un sentiment de vină i se strecură în inimă pentru faptul că se simţea atît de bine. Se întrebă — profund nemulţumit de gîndul care îi trecea prin cap — cum ar reacţiona dacă ar suna telefonul şi i s-ar aduce la cunoştinţă că avionul, cu întreaga sa familie, s-a prăbuşit şi a fost înghiţit de apele oceanului.

8

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1968

Familiile! Da, ele pot constitui un subiect. Iubeşte şi nimiceşte. Nu neapărat. Însă adesea depăşeşte media. Pentru Freud ele au constituit scena tragediei greceşti — incest, patricid şi alte asemenea intimităţi delicioase. Ţi-e groază să-ţi imaginezi cum a fost viaţa de familie în Viena bunului doctor.

A fost Jung mai îngăduitor? Trebuie să o întreb pe Monika, fîntînă a înţelepciunii. Pentru că veni vorba, ea nu îmi spune niciodată nimica despre familia ei.

Schelete în fiecare dulap.

Nu l-am întîlnit niciodată pe Wesley Jordache. Bietul de el! Prins în vîltoarea întîmplărilor! Mă întreb dacă asasinarea tatălui său îi va servi drept experienţă pilduitoare. Bunicul meu a murit cînd Rudolph şi mama erau relativ tineri, dar se pare că orizontul lor nu s-a lărgit cine ştie ce.

Îmi plăcea bunica pentru că ţinea grozav la mine şi mă răzgîia. Pe mama însă nu a răsfăţat-o, iar în ziua înmormîntării bunicii nu a manifestat compasiune. Dar faţă de mine, ce va simţi ea oare la funeraliile mele? Căci am o presimţire că voi muri tînăr. Mama e de oţel, va dăinui veşnic şi va stoarce de vigoare bărbat după bărbat.

Mă agasează senzualitate ei? Da.

Dar senzualitatea mea, a Monikăi, mă supără? Nu. Lipsa de recunoştinţă este moneda de schimb între generaţii.

Mama a fost o femeie senzuală. Tatăl meu, cînd era mai tînăr şi putea face faţă, după cu mărturisea el, era deasemenea senzual. Eu însă nu sînt. Precum copilul beţivului, mă feresc de viciul de care văd că suferă părintele meu.

Fiii se răzvrătesc, fiicele fug. Eu n-am făcut nici una, nici alta, ci doar m-am ascuns, iar armata a făcut ca lucrul acesta să devină mai lesne. Ar fi interesant să-l întîlnesc pe vărul Wesley, pe care însă nu-l cunosc, să ne comparăm, că doar curge acelaşi sînge în vinele noastre.

Copiii din flori au determinat să fie reconsiderată ideea de familie. Eu nu aş putea trăi într-o comunitate cu împletiri sentimentale neigienice.

Experimente disperate sortite eşecului. Am depăşit de mult starea triburilor străvechi. Nu vreau ca vreun copil al altcuiva să mă necăjească, să mă deranjeze cînd citesc, mă bărbieresc sau îmi duc soţia la pat.

Oare voi trăi într-o suburbie zece ani de acum încolo, voi juca bridge, voi privi meciuri de fotbal la fiecare sfîrşit de săptămînă?

Să facem schimb? Să facem troc cu soţiile? Să-l votăm pe Nixon anul acesta?

E tîrziu şi mi-e dor de Monika.

Proaspăt ras, îmbrăcat îngrijit cu costumul pe care Rudolph i-l adusese de pe *Clothilde*, Wesley stătea şi îl aştepta pe *monsieur l'agent* care trebuia să-l însoţească la aeroport. Costumul cumpărat de tatăl său cu mai bine de un an în urmă rămăsese scurt la mîneci şi era prea strîmt la talie. Aşa cum se aşteptase, unchiul Rudolph aranjase treburile. Deşi plecarea sa din Franţa nu constituia un aranjament prea grozav. În America nu se simţea niciodată fericit, pe cînd aici, în Franţa, da, măcar pînă în ziua cînd fusese ucis tatăl său.

Detenţia la închisoarea din Grasse nu i se păruse atît de rea cum se aşteptase Wesley. Poliţistul pe care îl lovise făcea serviciul la Cannes şi nu avusese prilejul să-l „tăbăcească", iar în rîndul poliţiştilor de la Grasse, precum şi faţă de *le juge d'instruction* — care condusese cercetările — se bucura de o anumită celebritate datorată nenorocirii întîmplate tatălui său, cît şi pentru faptul că Wesley — un băiat străin care însă vorbea fraceza — îl bătuse pe englezul ce avea stabilită deja proasta reputaţie de scandalagiu de baruri şi venise în conflict cu poliţia locală. În afară de aceasta se purtase politicos şi nu cauzase necazuri nimănui cît timp îl ţinuseră închis; iar bacnotele strecurate cu discreţie din cînd în cînd gardienilor de unchiul său, precum şi telefoanele — iniţiate tot de el — primite la poliţie de la consulatul american, contribuiseră la întărirea atmosferei în favoarea sa.

Partea bună la unchiul Rudy era că nu lăsa să se înţeleagă măcar că Wesley ar trebui să-şi arate recunoştinţa faţă de el pentru tot ceea ce făcuse în sprijinul nepotului său. Wesley şi-ar fi manifestat gratitudinea, dar nu ştia cum să facă. În cele din urmă, îşi zise el, va trebui totuşi să găsească o modalitate de a şi-o exprima. În situaţia actuală nu prea avea ce-i spune. Unchiul său se simţea evident stingherit de a-l vedea în spatele gratiilor, ca şi cînd ar fi fost într-un fel vina lui.

Unul din gardieni sustrăsese din dosarele poliţiei fotografia individului acela care purta numele de Danovic, cu care se bătuse tatăl lui la Porte Rose. Wesley îşi va aminti cînd va suna ceasul, chipul acestuia. Nu spusese nimic nimănui, despre lucrul acesta. Nu fusese niciodată un băiat expansiv, nici chiar faţă de tatăl său nu îşi deschisese inima, cu toate că acesta îi povestise aproape tot ce dorise să audă fiul său despre viaţa sa. Se simţea primejduit, deşi nu îşi dădea seama ce îl ameninţa. Indiferent ce ar fi fost, tăcerea era prima sa linie defensivă. Învăţase lucrul acesta cu mult timp în urmă cînd mama sa îl înscrisese la nenorocita aia de şcoală militară.

Mama sa constituia o altă problemă. Teresa ţipase la el, plînsese, îl ocărîse, încercase să-l ademenească promiţîndu-i o viaţă nouă, diferită de cea pe care o dusese pînă atunci, dacă ar fi venit cu ea, la noul ei soţ, la Indianapolis, dar în zadar. Wesley nu voia să ducă o viaţă nouă. Îl întrebase pe unchiul său dacă trebuia să se ducă la Indianapolis, iar Rudolph îl privise trist şi îi răspunsese: „Cel puţin cît eşti minor". Pricepea că era ceva legat de bani, dar nu îşi dădea seama ce anume. Dar nu conta. Putea să arunce o privire la faţa locului şi să spele putina, dacă nu îi convenea.

Luase cunoştinţă de zborul avionului. Îi părea rău că nu va putea să înveţe aici cînd şcoala îşi va deschide porţile. Noul sezon de baschetbal urma să fie inaugurat în septembrie, iar el fusese vedeta echipei anului trecut şi nădăjduia că va fi şi în sezonul următor. Acum spera, cu egoism, că echipa sa va avea parte de un sezon slab ca lumea să-şi dea seama cît de valoros era şi că aveau nevoie de el. Părea o chestiune măruntă în comparaţie cu uciderea tatălui său, dar şcoala constituia o parte însemnată din viaţa sa şi nu putea renunţa la ea doar pentru că oamenilor maturi li se părea ceva fără importanţă deosebită. Era convins că tatăl său l-ar fi înţeles, chiar dacă restul lumii nu ar fi fost în stare de aşa ceva.

În şcoală cîţiva băieţi rîseseră de el fiindcă era american şi vorbea cu un accent caraghios. Nu îi lovise niciodată, deşi ardea de dorinţă, fiindcă tatăl său l-ar fi bătut măr dacă ar fi aflat că fiul său s-a încăierat. Acum ar fi fost altfel, îşi spuse el, mîhnit. O dată cu amărăciunea îl năpădea un sentiment nou, conştiinţa propriei libertăţi. De acum încolo trebuie să dau socoteală singur de erorile pe care le-aş comite, iar lumea m-ar putea trage la răspundere, gîndea el. Însă va trece mult pînă să uite greşeala făcută de tatăl său. Se rugase pentru el, dar blestemat să fie dacă îl va ierta. O singură noapte, o singură acţiune spectaculoasă, nebunească, şi îl lăsase în rahat! Rahat! repetă în gînd stînd îmbrăcat în hainele sale curate. Rahat!

Poliţistul care urma să-l însoţească la aeroport deschise uşa şi păşi în celulă. Purta pantaloni uşori şi haină-sport, dar putea să se fi îmbrăcat în balerin şi oricine l-ar fi ghicit îndată ce meserie avea. Afară văzduhul era îmbălsămat; Wesley uitase cît de dulce putea mirosi aerul.

Urcară într-o maşină fără însemnele poliţiei. Wesley se aşeză în faţă, iar *monsieur l'agent* scoase un mic pufăit prin nasul spart, cînd îşi strivi burta între volan şi scaun. Wesley avea chef să-l întrebe dacă l-a pocnit cineva, vreodată, cu o sticlă de bere în cap, dar îşi zise că — totuşi — era mai bine să discute despre altceva.

Maşina, cu toate geamurile deschise, înainta lent pe drumul care şerpuia prin munţi.

— Vremea e frumoasă, începu să vorbească poliţistul, ar trebui să profităm de ea. Căpătase o misiune uşoară în această dimineaţă şi voia să guste maximum de plăcere. Duhnea deja a vin. Deşi, continuă el, gata, ai terminat-o cu Franţa. Păcat! Data viitoare cînd ai să loveşti pe cineva să ai grijă să nu fie martori prin apropiere. Rîse de gluma sa avocăţească. Ce vei face în America?

— O să mă feresc de poliţie, răspune scurt Wesley.

Poliţistul rîse din nou.

— Eşti un tînăr isteţ. Nevasta se ţine de mine să vizităm America. Îşi bălăbăni capul. Cu salariul de poliţist, îţi poţi imagina! Se uită cu coada ochiului la Wesley. Unchiul tău e o persoană cu avere considerabilă, nu-i aşa?

— E unul din cei mai bogaţi oameni, confirmă Wesley.

— Se vede, oftă poliţistul, privindu-şi pantalonii mototoliţi. Îl admir cum se îmbracă. E un bărbat cu autoritate, e lucru limpede. Nu e surprinzător că te întorci acasă. „Acasă" nu era corect să numeşti locul unde se ducea, gîndi Wesley. În cele din urmă ai să revii aici ca turist, continuă poliţistul, şi ai să cheltuieşti o groază de bani, cred.

— Dacă între timp nu deveniţi comunişti, replică Wesley. În închisoare doi tovarăşi de celulă îi mărturisiseră că erau comunişti şi îl asiguraseră că ora cea mare se apropia.

— Să nu vorbeşti aşa, mai ales acolo la voi, îl admonestă poliţistul. N-o să vă mai uitaţi la noi. Şi, referindu-se mereu la proasta impresie a americanilor faţă de francezi, zise: cînd ai să ajungi acasă sper că n-ai să te apuci să pălăvrăgeşti gazetarilor că te-am torturat la poliţie ca să-ţi smulgem mărturisiri.

— N-aveam ce mărturisi, răspunse Wesley. Toată lumea m-a văzut cînd l-am lovit pe *salaud*. S-ar putea, totuşi, să spun cîte ceva despre cum unul din colegii dumneavoastră m-a bătut în maşină, în drum spre *préfecture*, adăugă el cu răutate.

După săptămînile de arest, drumul prin această regiune bogată, înflorită, îi făcea plăcere. Iar discuţia calmă, cu bărbatul destul de prietenos, îi permitea să uite pentru moment ce îl aştepta la aeroport şi mai ales la Indianapolis.

— Bine, n-o să le zic nimic, acceptă cu mărinimie, în cele din urmă, Wesley.

— Eşti un băiat de treabă, răspunse poliţistul şi adăugă: Ţi-ai creat o reputaţie bună în Grasse. L-am văzut pe omul cu care s-a răfuit tatăl tău. Arăta de parcă trecuse locomotiva peste el. Dădu din cap, expert în materie. A făcut o treabă excelentă, taică-tău. Excelentă! repetă admirativ. Trase cu coada ochiului la Wesley, a cărui faţă căpătase o mină serioasă, severă. Poliţia îl cunoaşte pe tip. Pînă acum însă a reuşit să scape de pedeapsa pe care o merită din plin. Se înhăitează cu oameni periculoşi. E foarte bine pentru tine şi pentru Franţa că pleci departe, conchise *l'agent*.

— Este ciudat că un om despre care toată lumea ştie că e un criminal nu poate fi pedepsit, totuşi, zise Wesley.

— Uită tot ce ştie sau nu ştie lumea, amice, îl apostrofă poliţistul. Uită totul, întoarce-te acasă şi fii un tînăr american cumsecade.

— Da, domnule, răspunse supus Wesley, rememorînd fiecare detaliu din fotografia individului pe care o văzuse: ochi ca nişte crăpături, pomeţii obrajilor înalţi şi ascuţiţi, gura cu buze subţiri, părul creţ, închis la culoare.

Tu n-ai decît să-l uiţi pe omul care l-a ucis pe tatăl meu, ar fi vrut să-i spună Wesley, dar eu n-o să-l uit niciodată. Îmi puteţi face o favoare? întrebă el.

— Ce anume? Vocea poliţistului deveni bănuitoare, profesională.

— Aş vrea să trecem prin port, să arunc o privire asupra iahtului.

Poliţistul îşi privi ceasul.

— De ce nu? E încă devreme, avem timp, răspunse el.

— Sînteţi amabil, domnule, îi mulţumi Wesley. *C'est très gentil de votre part, monsieur*, în franceză. Era unul din lucrurile pe care îl învăţase tatăl său cînd îl adusese la Antibes. Tom nu ştia franceză, dar îi recomandase: „Există două expresii faţă de care broscarii ăştia sînt foarte simţitori: *„S'il vous plaît"*, adică „vă rog", şi *„C'est très gentil de votre part!"* Ai înţeles? Repetă-le!"

Wesley nu uitase lecţia.

— Am un băiat de vîrsta ta, oftă poliţistul. Şi el e nebun după vapoare. Cînd îl cauţi îl găseşti învîrtindu-se prin port. L-am ameninţat că îl reneg dacă se face marinar. Însă dacă n-ar fi navele din port poliţia ar şoma. Algerieni, iugoslavi, greci, corsicani, sicilieni, nudişti, puştani englezi certaţi cu legea de acasă, fete fugite de la părinţi, feciori de bani gata obişnuiţi cu drogul..., iată fauna care îl atrage, zise cu mîhnire poliţistul. Scutură capul ritmic în timp ce enumera elementele malefice care poluau porturile. Iar acum, orice oraş împuţit de la Mediterana îşi construieşte propriul port. O să fie nevoie de toată *gendarmerie* a Franţei ca să se poată ţine sub control situaţia. Scutură degetul, furios, la Wesley, amintindu-şi că tînărul de lîngă el era un delicvent. Vezi cazul tău. Crezi că dacă locuiai la C.emnont Ferrand ai mai fi intrat la bucluc? întrebă el retoric.

— Cazul meu a fost un accident, răpunse Wesley. Îi părea rău că îi ceruse să treacă prin port.

— Aşa spun toţi! Şi cine trebuie să facă ordine în harababura asta? Poliţia, bineînţeles!

— Ce aţi vrea să devină fiul dumneavoastră? Wesley socotea înţelept să schimbe subiectul.

— Avocat, asta-i o meserie bănoasă, băiete. Ascultă sfatul meu: întoarce-te în America şi fă-te avocat. Ai auzit de vreun avocat care să fi stat la puşcărie?

— Şi eu mă gîndeam la meseria asta, zise Wesley, nădăjduind să-l readucă pe poliţist la starea sa binevoitoare de la început.

— Gîndeşte-te serios, insistă acesta.

— Sigur o să mă gîndesc, răspunse ascultător Wesley, dorind ca însoţitorul său să tacă din gură.

— Şi să nu umbli cu armă la tine. Niciodată, auzi?

— Da, domnule.

— Ascultă sfatul unui om în vîrstă care doreşte binele generaţiei viitoare şi care a văzut multe pe lumea asta!

Acum Wesley ştia de ce îi dăduseră tocmai acestui poliţist misiunea de a-l duce la aeroport: ca să-l scoată din *préfecture* şi să scape de predicile lui.

Poliţistul mîrîi, tăcu şi îşi aprinse o ţigară, maşina înclinîndu-se periculos cînd îşi ridică pentru o clipă mîinile de pe volan. Fumul se prelinse spre Wesley, făcîndu-l să tuşească. Nici tatăl său şi nici Bunny nu fumau.

— Şi să nu fumezi niciodată, spuse poliţistul. Mă dispreţuiesc singur pentru năravul meu. Se cufundă în tăcere.

Cînd ajunseră în port *Clothilde* i se înfăţişă lui Wesley cu punţile pustii. În mod absurd aproape că se aştepta să-l vadă pe tatăl său ieşind din cabina pilotului ca să întărească o parîmă. Tatăl său fusese totdeauna îngrijorat că o furtună care s-ar fi dezlănţuit pe neaşteptate putea rupe odgoanele. Opreşte-te!, gîndi Wesley. Terminä! El nu va mai apărea niciodată pe punte. O clipă se întrebă ce s-ar întîmpla dacă ar deschide uşa şi, sărind din maşină, ar lua-o la fugă. Ar dispărea într-un minut şi ar scăpa de poliţistul cel gras, s-ar strecura pe *Clothilde* cu care ar pleca în timpul nopţii şi, ieşind în largul mării, ar porni spre Italia. Acolo era, de fapt, cea mai apropiată frontieră. Oare poliţistul ar folosi arma? De sub haina sa se întrezărea tocul unui pistol, prins de umăr. E prea riscant, ar fi o nebunie, îşi zise Wesley, hotărînd că măcar astăzi trebuie să fie lucid. Va reveni altă dată la Antibes.

— Vapoarele! mormăi poliţistul şi apăsă pe accelerator.

Wesley închise ochii. Nu voia să o vadă pe *Clothilde*.

Rudolph şi Dwyer îl aşteptau la punctul vamal de la aeroport. Dwyer ţinea în mînă o valiză din imitaţie de piele cu întăriturî din pînză groasă, precum şi o mapă mare, pînzată.

— Mama ta şi soţul ei au trecut deja pe la controlul paşapoartelor şi te aşteaptă în sală. Veţi călători împreună, îi zise Rudolph lui Wesley.

Wesley dădu din cap. Nu se simţea în stare să vorbească.

— Totul e în regulă, *monsieur* Jordache, zise respectuos poliţistul. O să merg cu el în avion.

— *Merci*, zise Rudolph.

— Iată lucrurile tale, îi arătă Dwyer valiza. Trebuie cîntărită.

Dwyer îşi pusese un costum complet. Wesley nu îşi amintea să-l fi văzut vreodată astfel îmbrăcat, nici măcar la nunta tatălui său. Părea mai scund decît îşi amintea, şi mai bătrîn, cu fruntea ridată şi creţuri fine la colţurile gurii.

— Şi asta. Dwyer îi întinse mapa. Sînt nişte poze pe care le-ai păstrat. Mi-am zis că poate vrei să te uiţi la ele, cîndva.

Vocea îi suna vag nesigură.

— Mulţumesc, Bunny, zise Wesley luînd mapa.

Rudolph îi dădu o bucăţică de hîrtie.

— Am notat două adrese acolo, zise el: cea de la locuinţa mea şi cea de la baroul lui Johnny Heath, prietenul meu, în caz că întîmplător sînt plecat. Dacă ai să ai nevoie de ceva, vreodată...

Şi el părea nesigur pe sine. Nu este obişnuit să vadă pe membrii familiei sale venind la aeroport însoţiti de poliţie, gîndi Wesley. Luă bucăţica de hîrtie şi o puse în buzunar.

— Ai grijă de tine, îi zise Dwyer, pe cînd Rudolph dădea fetei de la banda rulantă biletul de avion, iar bagajul băiatului era pus pe cîntar.

— Nu-ţi face griji pentru mine, bătrîne camarad, răspunse Wesley, străduindu-se să se comporte cît mai degajat.

— Niciodată, zîmbi Dwyer. Un zîmbet nu prea convingător. Ne mai vedem, nu?

— Sigur. Wesley nici măcar nu încercă să zîmbească.

— Ei bine, spuse poliţistul în franceză, e timpul să plecăm.

Wesley strînse mîna unchiului, care lăsa impresia că îl va revedea peste o oră sau două, şi a lui Dwyer care făcuse o figură ca şi cînd nu îl va mai întîlni niciodată.

Wesley nu privi înapoi cînd trecu de controlul paşapoartelor, însoţit de poliţistul care se legitimă discret şi făcu cu ochiul funcţionarului de la ghişeu.

Mama şi soţul ei, pe care Wesley nu îi văzuse pînă atunci, îl aşteptau în sala de trecere, îngrijoraţi parcă să nu-l scape.

— Eşti palid, constată mama. Părul îi căzuse pe frunte şi faţă, răvăşit parcă de o furtună de gradul zece.

— Mă simt bine, răspunse Wesley. Acesta e prietenul meu, îl prezentă pe însoţitor. E poliţist. Nu vorbeşte englezeşte.

Poliţistul înclină uşor capul. Misiunea sa se încheia fără dificultăţi sau incidente şi îşi putea permite să fie galant.

— Explică-le că trebuie să te conduc pînă la bord, îi ceru el lui Wesley.

Băiatul traduse, iar mama se trase un pas înapoi ca şi cînd poliţaiul ar fi suferit de o boală molipsitoare.

— Fă cunoştinţă cu tatăl tău, domnul Kraler, spuse mama.

— Bun sosit, îi ură domnul Kraler, ca un maestru de ceremonii de la televiziune care întîmpină un oaspete faimos. Întinse mîna.

— Să nu-mă atingi, îl avertiză Wesley calm.

— Nu te formaliza, Eddie, îi spuse Teresa soţului. E tulburat astăzi, e natural, dar o să înveţe cum să se poarte. Vrei să bei ceva, dragule? se adresă băiatului. O coca-cola? O oranjadă?

— Un whisky, răspunse Wesley.

— Ascultă, tinere... începu Kraler.

— Glumeşte, îl întrerupse mama sa repede. Nu-i aşa că glumeşti, Wesley? îl întrebă ea aspru.

— Nu glumesc deloc.

O voce feminină se auzi anunţînd la difuzor plecarea avionului lor. Poliţistul îl luă pe Wesley de braţ.

— Te însoţesc la bord, îi spuse în franceză. Aşa mi s-a ordonat.

Poate că totuşi ar fi trebuit să risc cînd încă ne aflam în port, îşi zise Wesley în timp ce se îndreptau spre ieşire, urmaţi îndeaproape de mama sa şi de soţul ei.

Rudolph îl duse pe Dwyer cu maşina la Antibes. În timpul drumului nici unul nu rosti un cuvînt. Cînd ajunseră la intrare în port, Dwyer îl opri:

— Eu mă dau jos aici, trebuie să mă întîlnesc cu cineva, pretextă el. Amîndoi însă ştiau că în realitate voia să intre la *café* ca să se îmbete, şi că voia să fie singur. Mai rămîi pe aici? întrebă Dwyer.

— O săptămînă, poate ceva mai mult, răspunse Rudolph, pînă rezolv toate problemele.

— Pe curînd, zise Dwyer şi intră în cafenea. Îşi desfăcu gulerul cămăşii şi îşi smulse cravata pe care o îndesă în buzunar.

Rudolph porni maşina. Avea la el scrisoarea prin care Jeanne îl anunţa că va veni la Colombe d'Or în jurul prînzului şi că se vor putea întîlni zilnic după-amiază de-a lungul întregii săptămîni. La Paris reîncepuseră pregătirile de război, scria ea.

Cînd semnalul de prindere a centurilor de siguranţă se stinse şi în timp ce avionul cotea spre apus, pe deasupra oraşului Monte Carlo, Wesley deschise mapa primită de la Dwyer şi începu să se uite la fotografiile dinăuntru. Nu o observă pe mama sa care venise şi se uita peste umărul lui. Se aplecă şi brusc îi smulse fotografiile.

— Nu mai ai nevoie de astea, zise ea. Sărmanul meu băieţaş, sînt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le uiţi.

Wesley nu dorea să facă scandal, era prea devreme încă, aşa că tăcu. O privi cum ea rupea pozele, una cîte una, lăsînd bucăţelele să se împrăştie pe culoarul dintre şirurile de fotolii. Ea însă nu se jena să facă o scenă în public, îşi zise el. Suflete; o să fie distracţie mare în Indianapolis!

Privi prin hublou şi văzu peninsula Atibes, verde, îndrăgită, pierzîndu-se în marea albastră de sub el.

1

Din jurnalul intim al lui Billy Albott

1969

Se vorbeşte mult la N.A.T.O. despre populaţii strămutate, despre nemţii deportaţi din Polonia, despre germanii din est, refugiaţii din Germania de Vest, palestinienii, armenii, evreii expulzaţi din Tunisia şi Libia, despre coloniştii francezi din Algeria. Fără îndoială că ne putem aştepta şi la alte asemenea evenimente, ele constituind subiecte fireşti de discuţie între militari cu privire la posibilitatea declanşării unui război.

Mi s-a năzărit că eu însumi, întocmai populaţiilor amintite, am fost strămutat departe de căminul meu cu reminiscenţe sentimentale şi, fără îndoială, distorsionate, despre o viaţă mai fericită şi vremuri mai bune trăite într-o altă ţară, lipsit de loialitate faţă de societatea (armata S.U.A.) în care îmi petrec exilul, deşi ea mă hrăneşte, mă îmbracă şi mă plăteşte mai generos decît eu — cu slabele-mi talente şi totala-mi lipsă de ambiţie — aş putea spera vreodată să mă hrănesc, să mă îmbrac şi să fiu plătit în ţara mea natală.

Nu simt nici un fel de loialitate, ceea ce e similar cu a spune că aş putea deveni un om disperat. Fidelitatea mea — atîta cîtă o am — faţă de Monika este, în cel mai bun caz, temporară. Un transfer obişnuit, de pildă mutarea colonelului la o unitate din Grecia sau din Guam unde, întîmplător, nu ar găsi un partener de tenis convenabil, o schimbare în comandament ordonată de cineva de la Washington care nu ştie sau căruia puţin le pasă dacă eu trăiesc, oferirea unei slujbe mai bune Monikăi, şi situaţia s-ar schimba radical.

S-ar putea chiar nici să nu fie ceva accidental. În ultima vreme Monika a devenit cam ţîfnoasă. O suprind tot mai des cîntărindu-mă din ochi cu o privire ce nu prevesteşte nimic bun. Ar însemna să fiu un egoist orb dacă aş crede că privirea ei speculativă reflectă de fapt tristeţea la gîndul că m-ar putea pierde.

Dacă Monika mă părăseşte o să o regulez pe soţia colonelului.

Îmbrăcat în haine civile, împăcat sufleteşte cu toată lumea după o masă copioasă la restaurantul din Bruxelles — cu faţada spre La Grande Place — Billy Abbott ieşi în aerul răcoros al nopţii, ţinînd-o de braţ pe Monika. Masa costase pe măsura laudelor la adresa restaurantului, cuprinse în toate ghidurile, dar meritase. Mai ales că în acea după-amiază cîştigase şaizeci de dolari, avîndu-l pe colonelul său drept partener. Colonelul, căruia îi plăcea la nebunie tenisul, îşi impusese să joace cel puţin o oră în fiecare zi şi, aşa cum se cuvenea unui absolvent al West-Point-ului, dorea să cîştige.

Colonelul îl văzuse pe Billy jucînd atunci cînd acesta avea gradul de caporal şi îi plăcuse stilul lui, lucid şi subtil, care îi permitea să învingă adversari ce loveau mingea de două ori mai puternic decît el. Pe deasupra, Billy era foarte iute, încît acoperea trei pătrimi din teren la jocul de dublu, iar colonelul — acum în vîrstă de patruzeci şi şapte de ani — avea nevoie de un partener care să alerge trei sferturi de teren. Aşa că Billy fusese avansat sergent-major cu misiunea de a supraveghea şi dirija parcul de motorizate, ceea ce îi permitea să-şi rotunjească în mod considerabil veniturile (peste soldа sa obişnuită) cu bacşişul oferit uneori de un ofiţer recunoscător care avusese nevoie de vehicule pentru treburi nu tocmai militare, alteori — destul de rar — cu sume obţinute din vînzarea pe sub mînă a benzinei din depozitul armatei, la un preţ uşor redus faţă de cel practicat pe piaţă. De asemenea colonelul îl invita pe Billy, din cînd în cînd, la cină. Îi plăcea să afle ce gîndeau soldaţii de rînd, zicea el; iar soţia colonelului considera că Billy era un tînăr încîntător, cu maniere de ofiţer, mai ales cînd purta haine civile. Soţiei colonelului îi plăcea şi ei tenisul şi trăgea nădejdea, în taină, că va sosi ziua cînd soţul ei va fi trimis în misiune, o lună sau două, într-o altă localitate, şi va rămîne singură cu Billy.

Armata nu mai este ceea ce a fost cîndva, obişnuia să spună colonelul, dar trebuie să ţii pasul cu vremurile. Billy ştia că atîta timp cît colonelul rămînea comandantul său nu există primejdia să fie trimis în Vietnam.

Billy ştia de asemenea că datorită intervenţiilor întreprinse la Washington de unchiul Rudolph auzul îi fusese scutit de larma ostilă a focului duşmanilor şi că — odată şi odată — va trebui să-i arate recunoştinţa sa. În clipa aceasta avea în buzunar un plic primit de la el cu un cec de o mie de dolari înăuntru. Fondurile mamei lui Billy secătuiseră de-acuma, iar Monika — căreia îi vorbise despre bogatul său unchi, — îl convinsese să-i scrie şi să-i ceară nişte bani. Fata nu îi dezvăluise la ce îi trebuiau banii, dar Billy se resemnase de mult cu purtarea sa enigmatică. Nu îi vorbise niciodată despre familia ei din Münich, nici nu îl lămurise de ce — la optsprezece ani — plecase de capul ei ca să studieze şi să obţină licenţa la Colegiul Trinity din Dublin. Adesea dispărea, ducîndu-se la întîlniri secrete, altminteri însă era foarte plăcut să-ţi petreci timpul şi să trăieşti cu ea. De altfel, ea se mutase în micuţul şi cochetul lui apartament, nu departe de Place, cu condiţia ca el să nu-i pună întrebări cînd îl va anunţa că va lipsi o noapte sau poate chiar o săptămînă. Era vorba de unele întruniri pe teme delicate ale membrilor N.A.T.O. despre care nu putea vorbi. Billy nu era un băiat curios de felul său, mai ales cînd socotea că sînt lucruri care nu îl priveau.

Cu părul ei negru, încîlcit şi des, cu pantofi fără tocuri şi ciorapi troteuri în picioare, Monika nu era o frumuseţe aparte. Avea însă doi ochi mari, albaştri, care se luminau cînd zîmbea şi un corp minion, încîntător, detaliu care avea importanţa sa. Billy măsura doar un metru şaizeci şi patru, avea trupul subţirel, şi nu suporta sentimentul de inferioritate pe care i-l provocau femeile mai înalte decît el.

Dacă în seara aceasta ar fi fost întrebat ce profesiune îl atrăgea, Billy ar fi răspuns — probabil — că se va înrola din nou. Uneori Monika se supăra tare şi îl certa pentru totala lui lipsă de ambiţie, iar Billy recunoştea cu candoare dezarmantă vina de care era acuzat. Ochii lui negri, melancolici, umbriţi de gene dese, confereau zîmbetului său o forţă de convingere suplimentară, ca şi cînd ar fi depus un efort special pentru a-şi exprima voioşia faţă de interlocutoarea sa. Billy era conştient de această calitate de care se bucura şi de aceea nu apela prea des la zîmbetul său.

În seara aceasta Monika se ducea la una din întîlnirile ei misterioase.

— Să nu mă aştepţi, îi zise ea în timp ce priveau zidurile şi ferestrele din Place, care sclipeau minunat, parcă poleite cu aur la lumina lămpilor de pe stradă. S-ar putea să mă înapoiez tîrziu; ba chiar să lipsesc toată noaptea.

— Îmi dai peste cap viaţa sexuală, se plînse Billy.

— Sînt convinsă, răspunse Monika. Studiile desăvîrşite la Colegiul Trinity, la care se adăuga experienţa căpătată în slujba ei de la N.A.T.O., îi cereau avantajul de a stăpîni şi folosi cu uşurinţă ambele limbi — engleza şi americana.

Billy o sărută uşor şi o privi urcîndu-se în taxi. Fata sări în maşină cu agilitatea unui atlet care participă la cursa de 400 de metri garduri, stîrnind admiraţia băiatului pentru energia ei. Nu putu să audă adresa pe care ea o şopti şoferului şi îşi dădu seama că acelaşi lucru se întîmpla de cîte ori pleca singură şi o însoţea la taxi.

Ridică din umeri şi porni spre o cafenea. Era prea devreme ca să se ducă acasă şi nu avea chef să întîlnească pe nimeni. Intră în local şi, după ce comandă o bere, scoase din buzunar plicul primit de la unchiul său. Un schimb de scrisori, pe un ton cordial, avusese loc între unchi şi nepot, de cînd Billy citise articolul din *Time* despre asasinarea lui Tom, şi văzuse fotografia aceea nenorocită a soţiei lui Rudolph surprinsă în pielea goală, pe care Dumnezeu ştie de unde reuşiseră să o obţină cei de la revistă. Nu menţionase despre acest amănunt în scrisorile sale către Rudolph şi fusese — sau se străduise să fie — cît se poate de sincer cînd exprimase condoleanţe. Unchiul Rudolph îi scrisese pe lung de fiecare dată, comunicîndu-i tot felul de veşti despre familie. Părea însingurat, trist, ca un om care nu îşi mai găsea rostul pe lume. Îi relatase, în termeni cumpăniţi, despre divorţul său, precum şi despre doamna din Indianapolis, care îşi afirmase drepturile legale asupra lui Wesley. Nu îi scrisese nimic despre cazierul penal, de prostituată ordinară, al mamei lui Wesley, existent la poliţie, însă mama lui Billy nu se zgîrcise la amănunte. Scrisorile lui Gretchen, adresate fiului ei, aveau un ton aspru, dojenitor. Ea nu îl iertase deloc pe băiat pentru că nu o ascultase şi, trecînd peste toate sfaturile ce i le dăduse, se înrolase în armată. I-ar fi plăcut însă rolul de martiră preacuvioasă dacă el ar fi ajuns la puşcărie, îşi zise Billy, cu ciudă. Fiecare cu principiile sale, gîndea el şi îşi spunea că personal prefera să trăiască la Bruxelles, oraş civilizat, în huzur şi desfătare, cu o *Fräulein* drăguţă, cu

trup armonios, care vorbea mai multe limbi şi — trebuia să recunoască — pe care o iubea.

Scrisoarea către unchiul său, prin care îi solicita împrumutul, o redactase într-o notă mai degrabă ponderată şi melancolică, decît insistentă. Făcuse aluzie, în ea, la ghinionul pe care îl avusese la pocher, la nişte reparaţii costisitoare pe care fusese obligat să le facă maşinii sale, la nevoia de a cumpăra, eventual, un nou automobil... Răspunsul lui Rudolph era plin de solicitudine, dar totodată preciza în el, cu claritate, că aşteaptă să-i fie înapoiat împrumutul.

Monika avea nevoie de bani gheaţă, a doua zi dimineaţă, de aceea el trebuia să se ducă la bancă şi să-i procure. Se întrebă la ce îi folosea o sumă atît de mare. La dracu, îşi zise el în cele din urmă, e vorba doar de nişte bani şi nici măcar nu sînt ai mei!

Mai ceru o bere.

Dimineaţa se lămuri pentru ce îi trebuiau Monikăi banii. Îl trezi din somn în zori, cînd reveni, îi pregăti o ceaşcă de cafea, se aşeză pe scaun şi îi spuse că mia de dolari va fi folosită pentru a mitui un sergent de la depozitul de armament, aşa încît oamenii cu care lucra ea — pe care nu îi numi şi nici nu îi descrise — să poată pătrunde cu un autocamion al armatei americane — pe care el, Billy, trebuia să îl pună la dispoziţie din parcul de maşini — şi să ridice un număr neprecizat de arme, grenade şi seturi de muniţie. El, personal, nu va fi implicat direct, trebuie doar să scoată camionul din parc, într-o noapte, cu acte în regulă, şi să-l predea unui bărbat îmbrăcat în uniformă de locotenent al Poliţiei Militare din armata S.U.A. Camionul se va înapoia înainte de ivirea zorilor. Monika vorbea calm, iar el o asculta în tăcere, sorbindu-şi cafeaua şi întrebîndu-se dacă fata nu cumva se drogase noaptea trecută. Îi dădea lămuririle pe un ton egal, fără inflexiuni, ca la un seminar de la Colegiul Trinity cu vreun poet irlandez obscur. Îi dezvăluise că dinadins fusese ales să-i devină amant datorită slujbei sale la parcul de maşini, deşi — recunoscu ea — între timp se ataşase de el, ba chiar îl iubea foarte mult.

Cînd în cele din urmă Billy vorbi, se strădui din răsputeri să-şi stăpînească vocea.

— La ce dracu vă trebuie tot materialul ăla? întrebă el.

— Nu îţi pot spune, iubitule, răspunse ea întinzîndu-se peste masă şi bătîndu-l uşor pe mînă. Şi ar fi bine să nu afli niciodată.

— Eşti o teroristă, zise el.

— Asta-i un cuvînt ca oricare altul, ridică din umeri fata, dar eu aş prefera să spui că sînt o idealistă, sau să foloseşti o expresie precum „luptătoare pentru dreptate", „duşmana torturii" sau pur şi simplu „o îndrăgostită de omul de rînd", traumatizat, cu creierul spălat. Alege care îţi place.

— Ce ar fi dacă m-aş duce la N.A.T.O. şi le-aş povesti totul despre tine şi despre maşinaţia asta nebunească? Billy se simţea ridicol stînd aşa într-o bucătărie mică, rece, burgheză, îmbrăcat numai într-un halat de baie

vechi, descheiat pe jumătate, cu testiculele atîrnîndu-i afară, discutînd despre modul cum ar putea fi aruncată în aer lumea toată.

— Nu te-aş sfătui să faci aşa ceva, iubitule, îi replică Monika. În primul rînd nu te-ar crede nimeni. Le-aş spune că e o răzbunare ciudată din partea ta pentru că te-am anunţat că te părăsesc. Iar unii din băieţii pe care îi cunosc ar putea să se supere şi să se poarte foarte urît cu tine.

— Mă ameninţi, mîrîi Billy.

— Cam aşa ceva, cred, recunoscu fata.

Privind-o în ochi Billy îşi dădu seama că Monika era îngrozitor de serioasă. Da, serioasă era cuvîntul potrivit. Şi îngrozitoare. Îi era frig şi se simţea înspăimîntat. Niciodată nu pozase în erou, nici măcar nu se bătuse cu pumnii în viaţa lui.

— Dacă fac o singură dată ceea ce îmi ceri, zise el, silindu-se să-şi stăpînească tremurul din glas, nu vreau să te mai văd niciodată după aceea.

— Asta tu hotărăşti, răspunse ea calm.

— O să-ţi spun la prînz ce am hotărît, zise Billy, scormonindu-şi creierii cu febrilitate să găsească o ieşire din impas — să zboare înapoi în America, să se ascundă în Paris sau Londra, să fugă de acest complot absurd, nebunesc, suprarealist — în următoarele şase ore.

— E timp suficient, acceptă Monika. Băncile lucrează şi după-amiaza. Te avertizez însă — spre binele tău — că ai să fii supravegheat.

— Ce diavo' de femeie eşti tu? izbucni Billy, pierzîndu-şi stăpînirea de sine.

Dacă nu erai atît de superficial, atît de frivol, atît de mulţumit de tine, răspunse ea fără să ridice glasul, ai fi aflat pînă acum, după ce ai trăit atîta timp cu mine.

— Nu înţeleg de ce refuzul de a ucide oamenii trebuie să fie socotit drept frivolitate şi automulţumire, zise Billy profund vexat de caracterizarea pe care i-o făcuse fata. Eşti a dracului de înfatuată!...

— Zi de zi îmbraci uniforma. În uniforme asemănătoare mii de tineri de aceeaşi vîrstă cu tine se duc şi ucid zilnic sute de mii de oameni nevinovaţi, care nu le-au făcut niciodată vreun rău. Lucrul *acesta* eu îl socotesc frivolitate. În timp ce vorbea ochii ei se întunecau tot mai mult de furie.

— Iar *tu* vrei să stăvileşti asta? zise el cu aprindere. Tu, împreună cu alţi cinci sau şase ucigaşi descreieraţi?

— Putem încerca. Printre altele. Cel puţin vom fi mulţumiţi că ne-am străduit. Dar tu, ce ai să simţi? Rînji batjocoritor, iar gura i se strîmbă într-o grimasă respingătoare. Satisfacţia că jucai tenis în timpul desfăşurării evenimentelor? Că nu există o singură fiinţă omenească în viaţă care să aibă un pic de respect faţă de tine? Că ai rămas spectator nepăsător pe margine în timp ce criminalii — ale căror cizme le lingi dimineaţa, la prînz şi seara — pregăteau să spulbere lumea? Iar cînd totul va fi nimicit într-o ultimă explozie, ai să mori mîndru că ai mîncat bine, ai băut bine, şi ai regulat bine, în timp ce se pregătea masacrul? Trezeşte-te! Trezeşte-te! Nu există nici o lege care să te condamne la starea permanentă de vierme!

— Retorică searbădă! Mă rog, ce ai să faci? Ai să răpeşti un avion israelian, ai să spargi cîteva geamuri la vreo ambasadă, ai să ucizi un poliţist în timp ce dirijează circulaţia? În felul ăsta crezi că ai să salvezi omenirea? vorbi sarcastic Billy.

— În primul rînd ceea ce urmărim noi nu are nici o legătură cu israelienii. Noi — grupul meu şi cu mine — avem opţiuni diferite faţă de acest subiect, aşa că să nu-ţi faci griji pentru prietenii tăi evrei — prietenii mei evrei de fapt.

— Mulţumesc, răspunse sardonic Billy, pentru mărinimia ta nemţească faţă de evrei.

— Ticălos nenorocit! izbucni Monika şi voi să-l pălmuiască întinzîndu-se peste masă, dar el reacţionă mai iute şi îi apucă strîns mîna.

— Să nu mai încerci să faci aşa ceva. Poate că îţi şade bine cu arma în mînă, dar nu eşti boxeur, doamnă! Nimeni n-o să mă lovească vreodată. Te-ai răstit şi te-ai stropşit la mine, m-ai ameninţat şi ai cerut să fac ceva care ar putea însemna moartea mea sau cel puţin închisoarea pe viaţă. Şi nici măcar nu mi-ai dat o explicaţie, continuă Billy spumegînd de mînie. Dacă o să te ajut am s-o fac nu pentru că m-ai speriat, sau m-ai cumpărat, orî ceva de genul ăsta! Haide să ne înţelegem. Ai dreptate: nu există lege care să mă oblige să rămîn veşnic un vierme. M-ai convins, m-ai cîştigat de partea ta. Stai jos, ţine-ţi mîinile acasă şi termină cu ameninţările tale afurisite. Şi explică-mi totul cu calm. Altminteri cade baltă totul. E clar?

— Dă-mi drumul, zise ea posomorîtă. Îl privi furioasă, după ce îi slobozise mîna, apoi începu să rîdă pe înfundate. Hei, Billy, băiatule, se pare că totuşi există ceva în tine, cine ar fi bănuit! Cred că ar trebui să bem nişte cafea proaspătă. Ţi-o fi rece, du-te şi te îmbracă, pune-ţi un pulover şi vino să discutăm un pic, la micul dejun, despre splendoarea de a trăi în secolul al douăzecilea.

În dormitor, în timp ce se îmbrăca, Billy începu să tremure din nou. Dar chiar şi tremurînd îşi simţea inima cum tresălta de emoţie euforică. Măcar de data aceasta nu încercase să întoarcă spatele, să se sustragă sau să ocolească primejdia, deşi era sigur că se afla în faţa unei chestiuni de viaţă sau de moarte. Nu trebuia să subestimeze duritatea sau hotărîrea pătimaşă a Monikăi. Ziarele erau pline de ştiri despre deturnări de avioane, explozii de bombe, crime politice, masacre ca în teatru, şi toate erau puse la cale şi înfăptuite de oameni aparent obişnuiţi, care lucrau în acelaşi birou cu tine sau călătoreau în autobuz alături de tine sau se culcau în acelaşi pat cu tine, ori cinau cu tine. Ghinionul său era că Monika făcea parte dintre aceştia. Pe drept cuvînt îi spusese ea că ar fi trebuit să bănuiască ceva. Una era să fi conştient că nu valorezi nimica şi cu totul altceva era să ţi se spună lucrul acesta verde, de la obraz, şi de către cine? Chiar de către femeia pe care o admirai, ba mai mult — mult mai mult — o iubeai, care se purta cu tine ca şi cînd ţi-ar fi împărtăşit sentimentele şi care, pe neaşteptate, îţi spunea că nu faci două parale.

Monika rîsese uşor, pe înfundate, în bucătăria rece, de-abia luminată de zorii zilei, iar Billy acceptase cu recunoştinţă manifestarea ei — semn al respectului pe care fata începea să-l nutrească faţă de el. Băiatul crescuse în ochii ei, devenise un adversar demn de luat în seamă, care trebuia tratat ca atare. Pînă acum Billy lăsase viaţa să curgă pe făgaşul ei firesc, fără să-i pese, mulţumit că descoperise un colţişor călduţ — o slujbă oficială — unde se aciuise şi trăia în tihnă. Acum însă evenimentele îl implicaseră, iar el era nevoit — indiferent că îi plăcea sau nu — să le facă faţă. De la o clipă la alta, aproape instinctiv, existenţa sa căpătase un nou preţ, o nouă valoare.

S-o ia dracu! îşi zise Billy cu năduf, în timp ce îmbrăca un tricou. Să le ia dracu pe toate!

Monika tocmai pusese pe foc un ibric cu cafea proaspătă, cînd el reveni în bucătărie. Era desculţă, numai cu ciorapi în picioare şi avea părul negru răvăşit, ca orice gospodină care de-abia s-a dat jos din patul conjugal, dimineaţa, pentru a pregăti soţului micul dejun înainte ca acesta să plece la slujbă. Teroare în bucătărie, vărsare de sînge pe plita încinsă a sobei, victime printre zăngănitul oalelor şi cratiţelor! Se aşeză la masa de lemn scorojit, recuperată de la vreo fermă belgiană, iar Monika îi turnă cafea în ceaşcă. Ca o *Hausfrau* nemţoaică, eficientă. Cafeaua era bună şi Billy o degustă cu plăcere. Monika îşi turnă puţină cafea, zîmbindu-i cu blîndeţe. Femeia care îi mărturisise că el fusese dinadins ales să-i fie amant, fiindcă — întîmplător — răspundea de parcul de autovehicule militare şi putea să le furnizeze o camionetă într-o noapte pentru o misiune ucigaşă, dispăruse. Deocamdată, încă zece minute în această dimineaţă răcoroasă, îşi zise el, sorbind cafeaua fierbinte.

— Ei, zise el, de unde începem? Îşi privi ceasul. Nu pot rămîne prea mult timp, trebuie să fiu la serviciu curînd.

— Începem cu începutul, răspunse ea. Cu situaţia generală, cu harababura care domneşte în lumea întreagă. Fasciştii sînt pretutindeni...

— În America? Haide, fii serioasă, Monika!

— În America se ascund încă, activează într-o formă deghizată, răspunse fata cu nerăbdare în glas. Îşi pot permite să rămînă camuflaţi. Cine însă le furnizează arme, cine îi finanţează, cine lansează ecrane de fum ca să-i protejeze, în fine — cine îi sprijină cu adevărat? Bogătaşii, cu chimirul gros, din Washington, New York, Texas. Dacă ai de gînd să faci pe naivul în continuare, n-o să mă mai obosesc să-ţi vorbesc!

— Ba vorbeşti ca la carte, remarcă Billy.

— De ce nu? răspunse ea arţăgos. Nu ţi-ar strica nici ţie să citeşti o carte din cînd în cînd. Dacă te îngrijorează soarta dragului şi iubitului tău pămînt natal, poţi să te linişteşti: deocamdată nu se operează în America, cel puţin grupul meu ştiu că nu este implicat, dar nu-i exclus să existe altele. Oricum,

au fost şi vor mai fi trimise bombe în America, ţi-o promit. America se află la baza piramidei şi în cele din urmă va deveni ţinta noastră principală. Şi ai să te minunezi cît de uşor se va prăbuşi în cele din urmă. Fiindcă piramida a fost înălţată pe minciuni şi privilegii imorale, pe jefuirea bogăţiilor şi oprimarea popoarelor, a fost clădită pe nisip şi, în pofida aparenţelor de trăinicie, e roasă pe dinăuntru, e putredă!

— Parcă ai fi tu însăţi un manual. Dă-te jos din raft, să citesc în tine, o luă peste picior Billy.

Monika nu luă în seamă zeflemeaua.

— Noi, continuă ea fără să se tulbure, trebuie să dezvăluim lumii că America e rea, că e vulnerabilă.

— Şi socoteşti că ai să realizezi ceea ce ţi-ai propus, împreună cu vreo cîţiva gangsteri nebuni?

— Să nu mai foloseşti cuvîntul acesta! şuieră ea amenințător.

— Numeşte-i cum pofteşti: pistolari, asasini, oricum.

— Castro a realizat revoluţia cu optsprezece oameni.

— America nu e Cuba. Şi nici Europa, replică Billy.

— Sînt destul de aproape. Amîndouă. Atacurile se vor înteţi. Hotărîrea celor aflaţi la putere se va clătina, încrederea în capacitatea lor va şubrezi şi se vor înspăimînta în cele din urmă. Vor acţiona sub impulsul fricii, vor comite greşeli peste greşeli, tot mai grave. Vor recurge la presiuni, vor face concesii dezastruoase, iar oamenii îşi vor da seama că societatea lor a ajuns în pragul prăbuşirii, ceea ce va provoca alte incidente, alte crăpături în zid.

— Oh! exclamă Billy, schimbă placa, vrei?

— Un preşedinte de bancă va fi asasinat, psalmodie ea transfigurată, un ambasador va fi răpit, o grevă va paraliza ţara, banul îşi va pierde valoarea, nu îşi vor da seama de unde va veni lovitura următoare, dar ea va fi dată. Presiunea va creşte pînă ce totul va exploda... Nu va fi nevoie de armate... doar de cîţiva oameni devotaţi şi hotărîţi...

— Ca tine, de pildă? întrebă el.

— Ca mine, răspunse ea sfidătoare.

— Şi dacă izbutiţi, ce o să urmeze? întrebă el din nou şi tot el răspunse. Rusia va lua potul! Asta vrei?

— Va veni şi timpul Rusiei. Să nu mă crezi atît de tîmpită ca să doresc *aşa ceva.*

— Atunci ce vrei?

— Vreau ca lumea să nu mai fie otrăvită, să nu mai fie împinsă la pieire, într-un mod sau altul; vreau să-i stăvilim pe belicoşii de astăzi şi pe spionii de mîine, vreau să-i împiedicăm pe politicienii veroşi să comită omoruri pentru a obţine profituri, vreau să stopăm bombardierele atomice... Omenirea suferă şi vreau să deschid ochii tuturor să vadă cine sînt cei care le provoacă suferinţele.

— Prea bine! Aşa cum prezinţi tu situaţia, eşti admirabilă. Dar hai să discutăm concret. Să presupunem că vă procur vehiculul, să presupunem

că puneţi mîna pe cîteva grenade, pe cîteva arme, nişte explozive. Ce aveţi de gînd să faceţi cu ele? Concret!

— Concret: plănuim să bubuim geamurile unei bănci de aici, din Bruxelles, să introducem nişte exploziv în ambasada Spaniei, să-l curăţăm pe un judecător din Germania care este cel mai mare porc de pe continent! Mai mult nu-ţi spun. Spre binele tău.

— Ce generoasă! Eşti în stare să faci atîtea lucruri spre binele meu! Billy rînji sardonic, clătinînd capul. Îţi mulţumesc, dragă! Şi mama îţi mulţumeşte! Şi colonelul meu!

— Nu fi caraghios! îl apostrofă ea. Şi să nu te mai maimuţăreşti în faţa mea.

— Vorbeşti de parcă ai fi gata să mă execuţi, acum, aici, drăguţa şi micuţa mea pistolară, răspunse Billy batjocoritor, adunîndu-şi tot curajul, deşi tremura, cu tricou cu tot.

— N-am ucis pe nimeni, niciodată. Şi nici nu am de gînd. Nu e treaba mea. Iar dacă mama ta e atît de gingaşă, atît de delicată, află că plănuim să operăm în Belgia fără ca să ucidem pe cineva. Vrem să dezechilibrăm viaţa, să-i avertizăm pe oameni, să simbolizăm...

— Asta în Belgia. Dar în alte ţări?

— Nu te priveşte! Şi nici nu-i nevoie să cunoşti treburile astea. Mai tîrziu, dacă ai să te aliezi cu noi din convingere, dacă ai să doreşti să devii mai activ, atunci ai să fi instruit, o să participi la discuţii. Acum du-te la bancă şi încasează cecul unchiului tău, asta-i tot ce trebuie să faci. Apoi să ne pui la dispoziţie autocamionul, într-o noapte, timp de cîteva ore... Iisuse! exclamă ea. Ceea ce îţi cer nu reprezintă ceva nou pentru tine, aşa cum ştii tu să te descurci... Să nu îţi închipui că nu am priceput cum de izbuteşti să trăieşti atît de bine cu solda ta de sergent major... Crezi că nu cunosc matrapazlîcurile tale cu benzina pe care o vinzi la negru?...

— Dumnezeule, Monika! exclamă Billy la rîndul său. Vrei să spui că nu găseşti nici o deosebire între o pungăşie măruntă şi ceea ce îmi ceri tu să fac?

— Da, răspunse ea. Ceea ce faci tu e o coţcărie de borfaş ordinar, ieftină şi dezgustătoare, iar ceea ce intenţionăm să facem noi e ceva nobil! Ai trăit ca hipnotizat pînă acum. *Nu îţi place* ceea ce eşti şi dispreţuieşti pe toţi cei din jurul tău. Te-am auzit cum vorbeai despre familia ta, cum îi calificai pe mama ta, pe tatăl tău, pe unchiul tău şi pe toate animalele alea cu care lucrezi la serviciu. Ridică mîna ca să-l împiedice a-i răspunde. Să nu negi! Ai ascuns în tine toate sentimentele, tot ce te frămîntă. Pînă acum nimeni nu te-a pus faţă-n faţă cu conştiinţa ta, să-ţi analizezi deschis frustrările, să înfrunţi sfidările. Ei bine, acum eu te provoc, îţi arunc această sfidare!

— Şi îmi sugerezi că mi se va întîmpla ceva foarte neplăcut dacă nu fac ceea ce doriţi voi, nu-i aşa?

— Chiar aşa, asta-i situaţia, flăcăiaş! Gîndeşte-te la ceea ce ţi-am spus, în timp ce ai să lucrezi, în dimineaţa asta.

— Chiar asta voi face. Se ridică. Trebuie să mă duc la serviciu.
— Te aştept la prînz, zise ea.
— Nu mă îndoiesc, îi răspunse Billy în timp ce ieşea pe uşă.

Dimineaţa se scurse chinuitor la serviciu. În timp ce verifica diverse dispoziţii primite, şi controla cereri, borderouri, rapoarte de executare a ordinelor, adopta în gînd zeci de hotărîri, le analiza iarăşi şi iarăşi în amănunţime, le abandona, le relua pentru a renunţa din nou la ele. De trei ori se hotărî să-l contacteze telefonic pe colonel ca să dea în vileag totul şi pentru a-i cere sfatul, ajutorul, dar de fiecare dată aşeză receptorul la loc fără să formeze numărul. Cercetă orarul zborurilor din Bruxelles spre New York, se decise să se ducă la bancă pentru a încasa cecul primit, apoi să se urce într-un avion care pleca în aceeaşi dimineaţă, cu gîndul să se prezinte la C.I.A., în Washington, ca să le explice situaţia primejdioasă în care ajunsese, să o pună pe Monika în spatele gratiilor, devenind astfel un soi de erou secret pe coridoarele acelea tainice. Dar oare l-ar felicita domnii aceia iscusiţi la organizarea crimei şi a manevrelor oculte şi complicate pentru răsturnarea guvernelor sau l-ar dispreţui pentru laşitatea sa? Sau, poate mai rău, l-ar transforma în agent dublu, l-ar trimite înapoi să se alăture bandei din care făcea parte Monika, i-ar ordona să transmită rapoarte săptămînale despre activitatea teroriştilor. Oare chiar dorea să o vadă pe Monika în spatele gratiilor? Dacă voia să fie sincer cu sine, nu putea nega că o iubea. Iubirea? Ce cuvînt! Majoritatea femeilor îl plictiseau pe Billy. De aceea, de fiecare dată după copulaţie, formula o scuză, sărea din pat şi pleca acasă. Cu Monika era altceva. Îmbrăţişarea nocturnă cu ea nu era simplă copulaţie, ci o totală desfătare. Ca să se exprime vulgar, îşi zise Billy în sinea sa, era în stare să ejaculeze de cinci ori pe noapte, apoi să aştepte cu nerăbdare orele amiezei ca să-şi încînte ochii cu trupul ei trandafiriu, gol întins în pat.

Dar nu ţinea deloc să fie ucis. Era convins de lucrul acesta, aşa cum ştia cu toată certitudinea că nu vroia să renunţe la Monika. Îl stîrnea şi îl excita teribil gîndul că avea curaj să facă dragoste cu o femeie, să o facă să geamă de plăcere şi de durere la şase dimineaţa, conştient că aceasta era în stare să ordone executarea lui la prînz. Ce ar fi dacă s-ar da de partea ei? Să-şi ducă viaţa, strecurîndu-se la adăpostul umbrelor? Să asculte nepăsător declanşarea vreunei explozii undeva prin apropiere, în timp ce juca tenis cu colonelul la elegantul club din oraş, ştiind că el o programase? Să treacă pe lîngă banca, al cărei preşedinte de consiliu era unchiul său, şi să plaseze pe furiş o bombă care ar exploda înainte ca instituţia să-şi deschidă porţile? Să se înhăiteze cu nişte fanatici care cutreierau ţările de pe glob, care asasinau oamenii cu otravă sau cu mîinile goale, care probabil că peste un secol vor figura ca eroi în cărţile de istorie, dar care îl puteau face să uite că măsoară doar un metru şi şaizeci şi patru?

Pînă la urmă nu îl contactă la telefon pe colonel, nu încasă cecul, nu făcu nici un aranjament cu autocamionul şi nici la aeroport nu se duse. Toată dimineaţa umblă bezmetic, năuc, iar cînd colonelul îl anunţă că aveau un meci de tenis după-amiază la cinci şi jumătate, răspunse prompt: „Da, domnule, voi fi prezent", deşi ştia că la ora aceea putea fi deja mort.

Cînd ieşi de la serviciu, Monika îl aştepta afară. Respiră uşurat observînd că fata se pieptănase şi îşi aranjase părul, fiindcă vedea cum oamenii care se scurgeau şuvoi şi se duceau la masă îi apreciau din ochi, străduindu-se să camufleze poftele lacome şi invidia din priviri, îndeosebi datorită gradului său, şi nu agrea gîndul că l-ar putea socoti prost pentru că s-a încurcat cu o şleampătă.

— Ei bine, începu ea.

— Haide la masă, răspunse el.

O duse la un restaurant bun unde ştia că ceilalţi oameni, care ar fi dorit o variaţie faţă de meniul ce li se oferea la popotă, nu vor intra. Simţea nevoia odihnitoare a feţelor de masă imaculate şi apretate, a vazelor de flori ornînd mesele, a chelnerilor atenţi, a unui loc care să nu îi sugereze nimic despre dezastrul care pîndea omenirea, despre complotişti disperaţi şi despre piramide care sînt pe cale de a se prăbuşi. Comandă pentru amîndoi. Ea se prefăcu a nu-i păsa ce va mînca, dar Billy ştia — şi în sinea sa simţea o plăcere răutăcioasă — că ea nu vroia să folosească ochelarii cu lentile groase fără de care nu putea citi, căci era suficient de vanitoasă pentru a nu se arăta în public cu ei pe nas. Cînd însă le fu servit meniul se apucă să înfulece cu poftă, mîncînd mai mult decît el. Billy se minuna cum reuşea ea să-şi păstreze silueta.

Mîncară cu spor, discutînd politicos despre vreme, despre conferinţa ce urma să înceapă a doua zi, la care ea trebuia să ia parte ca traducătoare, despre meciul de tenis cu colonelul la ora cinci şi treizeci după amiaza, despre o piesă ce urma să fie prezentată pe o scenă din Bruxelles şi pe care ea dorea să o vadă. Nu făcură nici o aluzie la discuţia din aceeaşi dimineaţă pînă la cafea cînd ea întrebă direct:

— Ei, ce ai hotărît?

— Nimic. Billy simţi că îl ia cu frig, deşi elegantul restaurant era supraîncălzit. Am trimis cecul înapoi unchiului meu, azi dimineaţă.

Monika zîmbi cu răceală.

— Asta da, hotărîre, nu-i aşa?

— Chiar aşa, răspunse el, dar minţea. Cecul se afla în portofelul din buzunarul său. Vorbise la inspiraţia momentului, căci pînă nu rostise minciuna, nici nu ştiuse ce va spune. Ideea îi venise brusc, în mod mecanic, ca şi cînd s-ar fi declanşat un resort nevăzut în creierul său. Dar chiar în clipa cînd îi răspundea Monikăi, ştia că va înapoia cecul, cu mulţumiri, explicînd unchiului Rudolph că situaţia sa financiară ieşise din impas, se

îmbunătăţise, şi ca atare, pentru moment, nu mai avea nevoie de banii aceia. Îi vor fi utili poate mai tîrziu cînd va avea nevoie cu adevărat de sprijinul unchiului.

— Prea bine, zise ea calm, dacă ţi-a fost teamă că bancnotele ar putea fi depistate, ai dreptate şi te înţeleg. Dădu din umeri. Nu e atît de important, vom face rost de suma respectivă din altă parte. Cum rămîne cu camionul?

— N-am făcut nimic, răspunse el scurt.

— Ai toată după-amiaza înaintea ta, îi atrase atenţia ea.

— Nu m-am hotărît încă, replică el.

— Cred că o să rezolvăm noi şi treaba asta. Tu doar să nu vezi, să te prefaci că priveşti în altă parte.

— Nu am de gînd să fac aşa ceva, răspunse cu asprime Billy. Trebuie să cumpănesc mult înainte de a lua o hotărîre, oricare ar fi ea. Dacă prietenii tăi vor să mă ucidă, zise el coborînd puţin vocea, căci îl văzuse pe chelner că se apropia din nou cu cafeaua, să le spui că sînt înarmat.

Billy se antrenase o singură dimineaţă cu un pistol de 95, îl putea desface în piesele componente şi reasambla la loc, dar la trageri obţinuse un punctaj nefavorabil. Bătălie la OK Corral din Bruxelles! Cine fusese protagonistul, John Wayne? Începu să rîdă uşor, pe înfundate.

— De ce rîzi? Monika era surprinsă.

— Mi-am adus aminte de un film pe care l-am văzut cîndva, mărturisi el.

— Da, te rog, spuse ea chelnerului care aştepta nemişcat la masa lor, cu recipientul de argint în mînă. Chelnerul le turnă cafea în ceşti şi plecă. Nu e nevoie să umbli cu arma la tine. Monika îi zîmbi ciudat. Nu meriţi nici măcar un glonţ!

— Sînt încîntat să aud ceea ce ai spus, replică sarcastic Billy.

— Spune-mi, Billy, oare *există ceva* care să te impresioneze, care să te mişte în vreun fel?

— O să întocmesc o listă, răspunse el pe acelaşi ton, şi o să ţi-o dau cînd ne-om întîlni. Dacă ne-om mai întîlni.

— O să ne întîlnim, îl asigură ea.

— Cînd te muţi din apartament? întrebă el.

Monika îl privi cu uimire. Billy nu îşi dădea seama dacă fata se prefăcea sau era sincer uimită.

— Nu intenţionez să mă mut, zise ea şi întrebă: Vrei tu aşa ceva?

— Nu ştiu, dar după cele petrecute astăzi...

— Deocamdată haide să dăm uitării ziua de azi. Mie îmi place să trăiesc cu tine, îi mărturisi ea. Am descoperit că politica nu are nici o legătură cu viaţa sexuală. Poate pentru alţii are, dar nu şi pentru mine. Ador să mă culc cu tine. Nu am prea avut noroc la pat cu bărbaţii. Am constatat că orgasmele sînt puţine şi prea rare cu Noua Stîngă, cel puţin în ce mă priveşte. Iar în zilele noastre, în epoca actuală, doamnele ştiu că orgasmul este darul ceresc oferit de Dumnezeu. Iar tu, iubitule, eşti răspunsul la

ruga înălţată de o fecioară, ca să zic aşa, dacă nu te deranjează limbajul meu cam vulgar. Măcar pentru această fecioară deosebită, care sînt eu. Apoi, îmi plac şi mesele copioase pe care cu atîta amabilitate mi le oferi. Deci... Îşi mai aprinse o ţigară. Fuma fără întrerupere, scrumierele din apartament erau totdeauna pline cu mucuri, ceea ce îl irita, căci el nu fuma, luînd în serios avertismentele lansate în articolele din diferitele reviste despre rata mare a mortalităţii printre fumători. Dar, îşi zise el, nu puteau pretinde ca o teroristă, care se afla în permanentă alertă din cauza poliţiei sau a plutoanelor de execuţie, să-şi facă griji că am putea muri de cancer la plămîni, la vîrsta de şaizeci de ani. Deci, zise ea suflînd fuiori de fum pe nări, îmi voi împărţi viaţa — cît va dura ea — pe compartimente. Cu tine pentru sex, homar şi *paté de foie gras*, iar cu ceilalţi pentru preocupări mai puţin serioase, ca — de pildă — împuşcarea unui judecător german. Nu te bucuri că sînt o fată atît de simţitoare?

Mă face bucăţele, mă toacă mărunt, mărunţel gîndea Billy. Şi cu glas tare, răspunse:

— Nu mă bucur de nimic.

— Nu fii atît de jalnic, flăcăiaş. Fiecare cu talentele sale, ce vrei? Şi acum, am liber mai toată după-amiaza. Te poţi desprinde o oră, două?

— Da. Billy îşi făurise un sistem care îi permitea să plece şi să se înapoieze pe neobservate la serviciu.

— Bine. Îl bătu uşurel pe mînă. Haide să mergem acasă, să ne vîrîm în pat şi să petrecem o după-amiază perfectă, regulîndu-ne delicios.

Furios pe sine pentru că nu avea tăria să se scoale, să achite consumaţia aruncînd o bancnotă pe masă şi să părăsească restaurantul, zise:

— Trebuie să mă înapoiez la serviciu pentru vreo zece minute. Ne vedem acasă.

— Sînt nerăbdătoare, nu întîrzia. Monika îi zîmbi, iar ochii ei mari, albaştri îi luminară chipul de Sfîntă Treime bavareză.

2

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1969

Aceasta va fi ultima însemnare în caietul meu, pentru cîtva timp. Cred că e mai bine să nu mai scriu nimic despre Monika. Indiscreţi care îşi vîră nasul unde n-au treabă sau spărgători autorizaţi găseşti pretutindeni, Bruxelles-ul e plin de ei.

Monika e mai nervoasă ca niciodată.

O iubesc, dar ea nu vrea să mă creadă.

Sidney Altscheler stătea la fereastra biroului său din vîrful imobilului *„Time and Life"* şi privea posomorît la luminile clădirilor din jurul turnului

în care lucra. Era indispus din cauza aglomerării problemelor de rezolvat tocmai acum, la sfîrşit de săptămînă.

Se auzi o bătaie discretă, uşa se deschise şi intră secretara.

— Cineva care se numeşte Jordache doreşte să vă vadă, anunţă ea.

— Jordache? se încruntă Altscheler. Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta. Spune-i că-s ocupat. Să-mi transmită în scris ce doreşte.

Secretara se întoarse ca să plece cînd el îşi aminti.

— Stai puţin, o opri el. Parcă am publicat ceva, cu vreo cinci-şase luni în urmă, despre o crimă, iar numele victimei era Jordache. Spune-i să intre. Am cincisprezece minute libere înainte ca Tatcher să-mi aducă materialul transcris. Poate că au apărut elemente noi la afacerea Jordache şi le putem folosi.

Se înapoie la fereastră şi începu să privească din nou la birourile luminate din clădirile învecinate, care mîine vor fi întunecate căci e duminică, iar vicepreşedinţii, funcţionarii, contabilii, curioşii, toată lumea se va bucura de ziua liberă.

Se afla încă la fereastră cînd auzi ciocănindu-se la uşă, iar secretara intră însoţită de un băiat îmbrăcat cu un costum prea strîmt pentru el.

— Intră, intră, îl invită el oficial. Se aşeză la biroul său, poftindu-l pe băiat să ia loc pe scaunul din faţa sa.

— Mai aveţi nevoie de mine? întrebă secretara.

— Nu, mulţumesc. Te chem dacă voi avea nevoie. Se uită la băiat, cîntărindu-l din ochi. Şaisprezece, şaptesprezece ani, aprecie în gînd. Destul de înalt pentru vîrsta lui. Subţire, frumos, cu ochi tulburător de intenşi. Deci, domnule Jordache, se adresă cu gravitate tînărului, cu ce vă pot fi de folos?

Băiatul scoase la iveală o pagină din *Time*.

— În revista dumneavoastră a fost scris reportajul acesta despre tatăl meu, răspunse el. Avea o voce profundă, sonoră.

— Da, îmi amintesc. Altscheler ezită. Care din ei era tatăl dumitale? Primarul?

— Nu, cel ucis, răspunse băiatul.

— Înţeleg. Altscheler îşi îndulci glasul, adoptînd un ton mai amabil. Cum te numeşti, tinere?

— Wesley.

— L-au descoperit pe criminal?

— Nu. Şovăi puţin, apoi preciză: Adică... tehnic vorbind, nu.

— Nu credeam... N-am văzut continuarea la reportaj.

— De fapt doream să-i vorbesc reporterului care a redactat articolul, zise Wesley. Le-am spus lucrul acesta celor din biroul de jos, iar ei au fost amabili şi s-au interesat. Au aflat că autorul e un reporter, Hubbell, care încă este în Franţa. Aşa că am cumpărat un exemplar din *Time* şi am citit numele dumneavoastră pe prima pagină.

— Înţeleg, zise din nou domnul Altscheler. De ce doreşti să-l vezi pe domnul Hubbell? Socoteşti că articolul nu e obiectiv sau conţine greşeli?

— Nu. Nimic de genul acesta.

— Ai sesizat cumva vreo evoluţie în afacerea asta şi vrei să ne informezi?

— Nu. Voiam să discut cu domnul Hubbell despre tatăl meu şi familia sa. Articolul conţine multe referiri la el.

— Da, dar domnul Hubbell nu te poate ajuta. Materialul a fost pregătit aici, de către cineva de la sectorul „cercetare şi analiză"

— Nu l-am cunoscut bine pe tatăl meu, spuse Wesley. Nu l-am văzut de cînd eram mic şi pînă acum doi ani. Aş vrea să aflu mai multe despre el.

— Înţeleg dorinţa ta, răspunse Altscheler.

— Din articol am dedus că dumneavoastră ştiţi mult mai mult decît mine. Am întocmit o listă de oameni cu care a venit în contact tatăl meu în diferite epoci ale vieţii sale. Pe listă am pus şi numele revistei *Time*.

— Da, bine. Altscheler o sună pe secretară care apăru imediat. Domnişoară Prentice, i se adresă el, află te rog cine a adunat materialul pentru articolul cu privire la Jordache. Dacă îmi amintesc bine domnişoara Larkin a avut misiunea aceasta. Condu-l pe tînărul domn la ea şi spune-i să-l ajute. Se ridică în picioare. Mă tem că trebuie să mă reîntorc la treburile mele, zise el. Mulţumesc că ai venit să mă vezi, Wesley. Şi, succes!

— Mulţumesc, domnule.

Wesley se ridică şi o urmă pe secretară.

Altscheler se înapoie la fereastră şi din nou începu să privească afară. Băiatul era politicos şi trist. Se întrebă ce ar fi făcut el dacă tatăl său ar fi fost asasinat şi ar fi ştiut cine e criminalul. La Yale însă, unde Altscheler îşi luase licenţa în litere, nu luau în consideraţie asemenea probleme.

Fata din sectorul de cercetare şi analiză lucra într-o încăpere mică, fără ferestre, luminată cu tuburi de neon. Era o tînără mărunţică, îmbrăcată cam neglijent, dar drăguţă. Dădea din cap şi se uita timid — prin ochelari — la Wesley, în timp ce domnişoara Prentice o lămurea de ce venise acolo cu băiatul.

— Numai puţin, domnule Jordache, să caut prin dosare şi veţi putea citi apoi tot ce scot la iveală, spuse fata şi se îmbujoră din cauza expresiei pe care o folosise. „A scoate la iveală" nu era formula cea mai potrivită într-o discuţie cu un tînăr al cărui părinte a fost ucis. Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să cenzureze dosarele înainte de a-l lăsa să umble prin hîrtii. Îşi amintea foarte bine povestea, la întocmirea căreia contribuise, mai ales pentru că se deosebea mult de ceea ce cunoscuse din propria-i experienţă. Nu fusese pe Riviera, de fapt nici nu ieşise măcar din graniţele Americii, dar recitea cu pasiune cursurile de literatură pe care le studiase la colegiu, iar sudul Franţei i se întipărise în memorie ca o regiune romantică şi tragică în acelaşi timp. Scott Fitzgerald ducîndu-se şi revenind cu maşina de la o petrecere pe Grand Corniche; Dick Diver disperat şi voios totodată pe plajele pîrjolite de soarele torid, cu necazurile în perspectivă care îi vor tulbura şi complica viaţa. Păstrase notiţele — lucru pe care nu îl obişnuia să-l facă — îndemnată de un sentiment vag că va avea prilej să exploreze

cîndva această geografie literară de care se simţea ataşată. Se uita la tînărul care fusese prin locurile acelea, suferise acolo, iar acum stătea în faţa ei în hainele sale strîmte şi ar fi vrut să-l întrebe ce ştia el din toate acestea.

— Doriţi o ceaşcă de cafea în timp ce aşteptaţi? îl îmbie ea.

— Nu, mulţumesc.

— Doriţi, poate, un exemplar al revistei *Time* din săptămîna aceasta, ca să vă uitaţi prin ea?

— Am cumpărat unul jos, mulţumesc.

— Mă înapoiez îndată, zise ea cu vioiciune. Bietul băiat, gîndea în timp ce ieşea din birou, e atît de drăguţ, chiar şi în costumul lui caraghios. Şi-l imagina îmbrăcat în haine negre, elegante, geamăn cu tînărul Yeats în primele fotografii din tinereţe.

Cînd reveni cu dosarul îl găsi pe băiat şezînd pe scaun, adus de spate, cu braţele pe coapse şi mîinile atîrnîndu-i între picioare, ca un jucător de fotbal pe banca rezervelor.

— Asta-i tot, zise fata cu voioşie, întinzîndu-i dosarul. Cumpănise în sinea ei dacă să scoată sau nu dintre hîrtii fotografia care o prezenta pe Jean Jordache goală şi hotărîse că nu era cazul. Poza apăruse deja în publicaţie şi probabil că băiatul o văzuse.

— Acum puteţi să le cercetaţi pe îndelete. Eu am ceva de lucru. Arătă spre stiva de tăieturi care se afla pe birou. Citiţi-le în linişte că nu mă deranjaţi. În sinea ei era bucuroasă că îl avea acolo, în birou — un element nou care modifica rutina plicticoasă de fiecare zi.

Wesley se uită îndelung la dosar fără a-l atinge, în timp ce domnişoara Larkin lucra cu sîrg la birou, mînuind foarfecele, luînd notiţe şi - - din cînd în cînd — trăgînd cu ochiul la băiat pînă ce acesta o surprinse, fapt care o descumpăni un pic. La urma urmei, îşi zise ea ca un fel de scuză pentru sine, trebuie să se obişnuiască cu fetele care îl privesc. Şi o să aibă parte de o grămadă care o să se uite la el.

Fata observă că băiatul a scos mai întîi din dosar fotografia tatălui în ţinută de boxeur, cu pumnii ridicaţi, în gardă. Era tînăr şi arăta feroce. Lui Wesley i se păru că tatăl său nu era mult mai în vîrstă decît era el acum. Fiecare muşchi de pe braţele şi pieptul său ieşea în evidenţă. Probabil că i-a băgat în sperieţi pe adversari, îşi zise Wesley.

Fata se uitase la fotografia respectivă cînd luase dosarul din raft şi gîndise că tatăl băiatului, boxerul, fusese şi un bărbat frumos, dar zurbagiu, de care era bine să te fereşti. Ea personal prefera tipul bărbatului intelectual. Acum însă domnişoara Larkin îl examina, fără a se feri, pe tînărul care era total absorbit de fotografia pe care o ţinea în mînă. Găsea că semăna uimitor cu părintele lui, minus aerul acela de scandalagiu. Probabil că are vreo nouăsprezece ani, îşi continuă şirul gîndurilor fata, şi poate că ar fi trebuit să-l invite la un pahar, la bufetul de la parter. În ziua de azi, un flăcăiandru de nouăsprezece ani putea fi teribil de emancipat. Ea însăşi avea douăzeci şi patru de ani, însă nu considera diferenţa de vîrstă ca o piedică absolută între ei.

Fotografia fusese decupată din revista *Ring* şi avea dedesubt un articol despre Tom Jordan. „Tom Jordan, un boxeur de viitor la categoria semigrea, neînvins în patrusprezece întîlniri consecutive, opt cîştigate prin K.O., pleacă la Londra pentru a-l înfrunta, la Albert Hall, pe Sammy Wales, participant la campionatul britanic al categoriei semigrea. Arthur Schultz, managerul lui Jordan, prevede că, după încă patru sau cinci întîlniri victorioase, elevul său va putea ţine piept oricui din categoria sa."

Prinsă cu o agrafă la fotografie era o altă foaie de hîrtie pe care fuseseră bătute cîteva rînduri la maşină. Wesley le citi. „A învins la Londra prin k.o. Trei săptămîni mai tîrziu l-a înfruntat la Paris pe René Badaud şi a fost făcut knockout, în runda a şaptea. De atunci a început să alunece în partea de jos a categoriei sale şi nu a mai revenit. A fost angajat ca partener de antrenament pentru Freddy Quayles din Las Vegas, Nevada (data). Quayles, principalul pretendent la titlu pentru categoria semigrea. Are loc un incident între Quayles şi Jordan. Selecţionerul echipei din L.V. se referea la zvonuri privind o încăierare care s-ar fi desfăşurat la hotel între cei doi boxeuri din cauza soţiei lui Quayles, devenită ulterior actriţă la Hollywood, apărînd în roluri minore. Un martor susţine că l-a văzut pe Quayles internat în spital, snîcit în bătaie. Quayles nu şi-a recîştigat niciodată forma sa de vîrf, a părăsit ringul, acum lucrează ca vînzător într-un magazin de articole sportive, la Denver, Colorado. T. Jordan a dispărut din Las Vegas. A fost emis mandat de arestare împotriva lui pentru furt de automobil. De atunci nu a mai fost văzut, s-a dat la fund."

Asta era tot! O viaţă întreagă concentrată în cîteva fraze. „De atunci s-a dat la fund". Ba a reapărut, la Antibes, gîndi Wesley cu ciudă amară. Îşi scoase stiloul, luă o bucăţică de hîrtie şi notă.: Arthur Schulz, Freddy Quayles. Apoi privi încă o dată fotografia tatălui său: mîna stîngă întinsă, mîna dreaptă ridicată, sub bărbie, umerii aplecaţi înainte, faţa tînără, încrezătoare şi feroce totodată, care va fi în stare — conform opiniilor autorizate — să înfrunte pe oricine din categoria sa. De atunci însă nu a mai apărut.

Wesley îşi îndreptă ochii spre domnişoara Larkin.

— Nu cred că l-aş recunoaşte dacă ar intra acum pe uşă, aşa cum arată aici, în poză. Rîse uşor şi adăugă: Mă bucur că nu credea în educarea copiilor prin bătaie. Cu umerii lui...

Domnişoara Larkin observă că tînărul se mîndrea cu tatăl său, un bărbat cu trup robust, cu încredere bătăioasă în ochi, care totuşi era o idee mai în vîrstă decît fiul său acum.

— Dacă vreţi poza, v-o dau, spuse fata. O pun într-un plic mare, ca să nu se îndoaie...

— Spuneţi serios? Pot să o iau?

— Desigur.

— E grozav! Vreau să spun e grozav că pot căpăta fotografia. Nu am nici o poză de-a lui. Am avut cîteva, dar mi-au fost luate. Nu arăta aşa... Arăta bine, se grăbi să adauge ca şi cînd nu ar fi vrut ca domnişoara Larkin

să-şi închipuie că voia să-şi ponegrească tatăl sau că acesta devenise, cu trecerea anilor, un bătrînel gras, cu chelie, ori ceva asemănător. Arăta doar mai altfel, spuse el. Datorită expresiei de pe faţă, cred. Îmi imaginez că nu poţi arăta toată viaţa ca la douăzeci de ani.

— Nu, desigur că nu poţi, îl aprobă domnişoara Larkin. În fiecare dimineaţă ea se privea în oglindă ca să vadă dacă i-au apărut creţuri la colţurile ochilor.

Wesley scotoci în dosar şi dădu peste o notiţă biografică — pregătită de domnişoara Larkin — despre membrii familiei Jordache. Parcurse repede rîndurile scrise şi constată că erau puţine amănunte pe care el nu le ştia deja: succesul timpuriu al unchiului său şi scandalul de la colegiu, cele două căsătorii ale mătuşii sale, descrierea — în linii generale — a carierei tatălui său. Se opri asupra unui rînd pe care îl citi de două ori: „Cînd Rudolph Jordache s-a retras, la vîrsta de treizeci şi ceva de ani, era deja de mai multe ori milionar!" Multimilionar! De cîte ori tatăl său ar fi trebuit să se înfrunte pe ring, cîte sezoane ar fi fost obligat să servească pe Mediterana cu iahtul său pentru a deveni măcar o dată milionar?

Privi curios la fata cea drăguţă, cu ochelari, care acum lucra la biroul ei şi care — din întîmplare — primise misiunea să afle şi să adune detalii despre familia sa. Se întrebă ce ar spune ea dacă i-ar cere părerea în legătură cu membrii familiei Jordache. Domnişoara Larkin notase în materialul pe care îl pregătise că viaţa lui Rudolph reprezenta povestea tipică a americanului de rînd, a băiatului sărac care urcă prin muncă treptele îmbogăţirii supreme. Dar pe tatăl său, oare cum l-ar caracteriza? Băiatul sărac care eşuează tot conform standardelor vieţii americane?

Wesley rîse uşor. Domnişoara Larkin îl privi.

— Cam asta e totul. Mi-e teamă că nu e prea mult, zise ea.

— E-n regulă, e destul, răspunse binevoitor Wesley. Nu voia ca drăguţa domnişoară să aibă impresia că nu îi era recunoscător. Îi înapoie dosarul şi se sculă în picioare. Mulţumesc mult. Ar trebui să plec acum.

Domnişoara Larkin se ridică şi ea de pe scaunul ei şi îl privi într-un mod curios, parcă ar fi luat o hotărîre.

— Am cam terminat treaba pe ziua de azi. Mă întrebam dacă nu vreţi să bem un pahar, la bufetul de la parter. Vocea ei cuprindea o nuanţă de rugă, iar Wesley nu pricepea de ce. Am o întîlnire mai tîrziu şi aş avea o oră la dispoziţie, adăugă ea cu atîta stîngăcie încît chiar şi băiatul îşi dădea seama că fata minţea.

— Nu mă vor servi cu băutură la bar, răspunse el. Nu am încă optsprezece ani...

— Oh, înţeleg, se îmbujoră fata. Ei bine, mulţumesc pentru vizită. Dacă mai veniţi pe aici ştiţi unde mă găsiţi. Dacă vă pot fi de folos în vreun fel...

— Da, doamnă...

Îl privea cum păşea spre ieşire, cu umerii largi, proeminenţi, strînşi în corsetul hainei prea strîmte. N-are încă optsprezece ani! Doamne, ce proastă sînt! îşi zise ea.

Rămase, cîteva minute, cu ochii pironiţi pe hîrţoagele îngrămădite pe birou. O stăpînea sentimentul ciudat că i se întîmplase sau că i se va întîmpla ceva straniu. Reciti notiţele din dosar: o crimă, un frate bogat, o soră intelectuală, un boxeur profesionist, cam bătăuş, un caz misterios nerezolvat. Un fiu frumos, încă adolescent, cu ochii tragici, stranii, care căuta, ce? Să se răzbune?

Romanul pe care domnişoara Larkin se străduia să-l schiţeze avea în centru o eroină asemănătoare ei, care crescuse într-o familie dezbinată, o fată însingurată, romanţioasă, care se îndrăgostea de profesorii ei, apoi prima ei iubire, prima ei decepţie cu bărbaţii, părăsirea orăşelului natal şi venirea la New York... Acum se gîndea cu dispreţ la ceea ce scrisese şi rescrisese poate de o mie de ori. De ce povestea băiatului nu ar putea constitui subiectul unui roman? În definitiv, Dreiser nu a scris *O tragedie americană* după ce citise un reportaj dintr-un ziar? Nimeni din familia lui Dreiser nu fusese ucis, nici măcar nu cunoscuse pe cineva care apoi să fi fost omorît şi totuşi scrisese un roman mare. Cu cîteva minute în urmă se aflase în aceeaşi încăpere cu ea un băiat frumos, energic, pe umerii căruia apăsa — aproape vizibil — povara remuşcărilor şi tristeţii, îşi spunea ea în timp ce simţea un fior delicios străbătîndu-i trupul, gîndindu-se la actul inevitabil. Hamlet întruchipat de un copil american! De ce nu? Răzbunarea constituie din cele mai vechi timpuri o temă tradiţională a literaturii. Întoarce şi celălalt obraz, ne spune biblia, dar şi ochi pentru ochi! Tatăl ei, un irlandez aprig, îi blestema pe englezi de cîte ori citea în ziare faptele comise de aceştia în ţara sa, iar în sufrageria casei lor atîrna portretul lui Parnell, încă de cînd ea era mică.

Răzbunarea face parte din fiinţa noastră, îşi spunea fata, la fel ca oasele şi sîngele din trup. Ne prefacem că sîntem prea civilizaţi pentru a mai nutri un asemenea sentiment acum, în mijlocul secolului al douăzecilea; dar o lume întreagă îl onora pe bărbatul de la Viena care şi-a dedicat toată viaţa demascării naziştilor care îi uciseseră pe evrei. Tatăl ei spunea că acesta era ultimul erou al celui de al doilea război mondial.

Regreta că nu avusese inspiraţia să-l întrebe pe băiat unde poate fi găsit. Trebuia să dea de el, să-l studieze, să-l îmbărbăteze şi să-l propulseze în viaţă, cu furia, cu îndoielile, cu tinereţea lui. Îţi cere mult sînge rece însă ori eşti, ori nu eşti scriitor, îşi spunea ea. Dacă tînărul va mai veni la ea în birou, va avea grijă să afle toate amănuntele în legătură cu el.

Domnişoara Larkin se simţea cuprinsă de euforie, ca la descoperirea unei comori care întărise puterea creatoare din inima ei. Puse la loc în mapă dosarul cu toate hîrtiile, apoi o aşeză pe raftul unde era păstrată toată arhiva cu documentele de referinţă.

Era nerăbdătoare să se înapoieze la apartamentul ei şi să arunce în foc cele şaizeci de pagini scrise din primul ei roman.

3

Rudolph şedea în faţa micii pianine şi se chinuia să redea melodia cîntecului „Într-o zi senină" cînd auzi soneria de la uşă. Doamna Burton

apăru din bucătărie, în pardesiu şi cu pălărie pe cap, străbătu coridorul şi se îndreptă spre ieşire, ca să vadă cine a sunat. Doamna Burton venea la Rudolph numai în timpul zilei, căci trebuia să aibă grijă şi de familia sa, în Harlem. Din bucătărie se auzi rîsul zglobiu al fetiţei care îşi lua masa de seară supravegheată de bonă. Rudolph nu aştepta pe nimeni şi continuă să ciocănească uşor clapele pianinei. Achiziţionarea instrumentului se dovedise a fi o idee fericită; de fapt îl cumpărase fiindcă o auzise pe bona angajată de curînd cîntînd lin pentru fetiţă şi constatase că avea o voce dulce. Femeia afirmase că studiase pianul cîtva timp, iar Rudolph socotise că ar fi în folosul copilului — mai ales dacă se dovedea că are talent cît de cît — să o asculte pe bonă cîntînd la pianină, decît să audă muzica lui Bach sau Beethoven emanată de o cutie pe care o puteai declanşa sau întrerupe apăsînd sau răsucind un buton, ca o simplă lampă electrică. Pianina se afla de mai multe zile în casă cînd Rudolph se aşeză în faţa ei şi începu să se joace cu clapele, apoi să încerce a lega o melodie. Avea ureche muzicală bună şi era în stare să petreacă ore întregi în faţa claviaturii, relaxîndu-se, fără a se gîndi la altceva decît la melodia din vîrful degetelor sale. Orice răgaz, chiar şi numai cîteva minute de destindere, constituia un cîştig pentru el. Aproape se hotărîse să ia lecţii de pian cu regularitate.

O auzi pe doamna Burton intrînd în sufragerie.

— A venit un tînăr, domnule Jordache, care pretinde că e nepotul dumneavoastră. Să-l las să intre? întrebă ea.

De cînd Rudolph se mutase într-o clădire de două etaje din cărămidă de gresie, fără portar, doamna Burton era foarte îngrijorată din cauza hoţilor şi tîlharilor şi ţinea uşa încuiată, cu lanţul pus. Vecinii se plîngea ea, erau neglijenţi, o lăsau descuiată, aşa că oricine putea intra şi urca.

— Mă duc eu să văd cine este, zise el, abandonînd pianina.

În scrisoarea pe care o expediase de la Bruxelles, cu o săptămînă în urmă, Billy nu menţionase nimic în legătură cu o eventuală venire a sa în America. Din scrisorile primite de la el în ultimul timp Rudolph rămăsese cu impresia că băiatul s-a maturizat, a devenit un tînăr drăguţ, inteligent, şi — sub impulsul momentului — îi trimisese cei o mie de dolari pe care acesta îi ceruse. Acum îşi punea întrebarea dacă nu cumva nepotul său intrase în vreo încurcătură, dacă nu a dezertat din armată. Asta ar fi explicat şi cererea banilor. Cît despre Wesley, nu mai primise nici o veste de la el din clipa cînd se despărţiseră la Nisa, ceea ce se petrecuse cu aproape nouă luni în urmă.

Prin uşa întredeschisă, blocată de lănţug, la lumina slabă a becului de afară, Rudolph îl zări pe Wesley.

— E-n regulă, doamnă Burton, spuse Rudolph. Eliberă lănţugul şi deschise uşa, lăsîndu-l pe Wesley să intre. Îi întinse mîna pe care băiatul i-o strînse, după o uşoară ezitare.

— Mai aveţi nevoie de mine în seara asta? întrebă doamna Burton.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci plec acasă. Noapte bună, domnule Jordache.

— Noapte bună, doamnă Burton.

O însoţi la ieşire şi încuie uşa după ea. Cînd reveni în camera de zi îl găsi pe Wesley tot în picioare. Avea faţa trasă, palidă, lipsită de expresie, leit taică-său cînd era adolescent, ostil şi prudent. Purta acelaşi costum pe care îl avusese cînd îl eliberaseră de la închisoarea din Grasse, doar că acum era şi mai strîmt pe el. Părea că a crescut şi s-a dezvoltat fizic considerabil de cînd se văzuseră ultima dată. Rudolph constată cu plăcere că băiatul nu avea părul prea lung şi era tuns frumos la ceafă.

— Mă bucur că te văd. Pot să-ţi ofer ceva de băut? îl întrebă el.

— O bere mi-ar face plăcere, acceptă Wesley.

— Fă-te comod.

Rudolph se duse în bucătărie unde Enid mînca asistată de boană, o femeie zdravănă de vreo patruzeci de ani, care folosea metode delicate, dar eficiente, pentru a o învăţa pe fetiţă să se poarte politicos.

— A venit Wesley, verişorul tău, spuse Rudolph în timp ce lua o sticlă de bere din frigider. Se gîndi să o ia în camera de zi după ce ar fi terminat de mîncat, ca să-l salute pe băiat, dar renunţă. Nu cunoştea scopul vizitei acestuia. Dacă venise la el îndemnat de vreo problemă sufletească sau din cauza unei drame adolescentine, prezenţa fetiţei l-ar fi stînjenit. O sărută pe păr şi se înapoie în sufragerie, cu sticla de bere şi cu un pahar. Wesley aştepta, jenat parcă, în aceeaşi poziţie, acolo unde îl lăsase Rudolph. Turnă berea în pahar şi i-l oferi.

— Mulţumesc. Tu nu bei, unchiule? întrebă Wesley.

— O să beau nişte vin ceva mai tîrziu, la cină. Ia loc. Wesley aşteptă ca unchiul său să se aşeze şi numai după aceea îl imită şi el. Bău cu sete.

— Ei, începu Rudolph. Cum merg treburile? Ce vînt te aduce la New-York?

— Am nimerit la o adresă greşită. Rudolph observă că băiatul nu răspunsese la întrebare. Portarul nu voia să-mi spună unde te-ai mutat. Nu m-a crezut că sînt nepotul tău, şi a trebuit să-i arăt legitimaţia de acces la bibliotecă. Parcă era nemulţumit pentru că unchiul său se mutase patru blocuri mai la nord, doar ca să-l evite pe el.

— N-ai primit scrisoarea mea? întrebă cu surprindere Rudolph. Ţi-am comunicat noua mea adresă chiar în ziua cînd am închiriat apartamentul.

— Nu am primit nici o scrisoare. Wesley scuturâ capul energic. Nu domnule, nici o scrisoare!

— Nici măcar cea în care îţi comunicam cum va fi rezolvată, în cele din urmă, problema moştenirii şi partea care ţi se cuvine?

— Nici. Wesley bău din nou.

— Ce se întîmplă cu scrisorile? Rudolph se silea să-şi stăpînească iritarea.

— Probabil că mama nu e de acord să port corespondenţă. Cel puţin, asta-i presupunerea mea.

— Ai luat masa de seară?

— Nu.

— Atunci o să-ţi spun în timpul cinei amănuntele din scrisoarea mea.

— Unchiule Rudy, nu am făcut autostopul din Indianapolis pînă aici ca să discutăm despre bani, răspunse moale Wesley. Am venit..., ei bine, ca să avem o convorbire, de la suflet la suflet.

— Mama ta ştie că eşti aici?

Wesley scuturâ capul.

— Nu sîntem în relaţii tocmai bune, eu şi mama.

— Sper că n-ai fugit de acasă!

— Nuu! E vacanţa de Paşte. I-am lăsat un bileţel în care îi spuneam că o să mă întorc la timp, ca să mă duc la şcoală.

— Ei bine, spuse Rudolph scurt, dar uşurat, cum merge cu şcoala?

— Bine. Sînt as la franceză! Zîmbi copilăreşte. Îi învăţ pe prietenii mei cuvintele urîte în limba asta.

— Uneori sînt folositoare, zîmbi şi Rudolph. Apoi, mai serios: De ce a trebuit să faci autostopul?

— Din cauza banilor, răspunse băiatul.

— Mama ta primeşte în fiecare lună o sumă frumuşică pentru întreţinerea ta, îl informă Rudolph pe nepotul său. Destui bani ca să îţi poţi permite călătoria cu autobuzul la New-York, o dată pe an.

— N-am primit nici o leţcaie, repetă Wesley. Dar nu mă plîng. Muncesc după orele de şcoală. Mă descurc.

— Zău? făcu Rudolph neîncrezător. Ăsta-i unicul tău costum?

— Da, e unicul meu costum întreg. Dar mai am nişte pulovere, blugi şi alte ţoale de genul ăsta pentru şcoală şi lucru. Şi mai am o scurtă groasă de iarnă. A fost a fiului domnului Kraler, care acum e în Vietnam. Aşa că nu îngheţ.

— Cred că o să-i scriu mamei tale, zise Rudolph. N-are dreptul să folosească în alte scopuri banii care sînt destinaţi întreţinerii tale.

— Nu o zgîndări, te rog, unchiule, spuse Wesley prudent, aşezînd paharul jos, pe podea, în spatele său. E suficientă aiureală în casa aia şi nu cred că e cazul să încurcăm şi mai tare lucrurile. Mi-a spus că îmi dă fiecare bănuţ care mi se cuvine dacă mă duc — cu ea şi cu domnul Kraler — la biserică, ca un bun creştin.

— Oh! Încep să-mi imaginez tabloul, zise Rudolph.

— Şi încă ce tablou! Wesley rînji copilăreşte. Inchiziţia spaniolă transplantată la Indianapolis!

— Cred totuşi că o să beau ceva, zise Rudolph. Se duse la bar şi îşi pregăti un martini. Mai vrei o bere, Wesley?

— Ar fi grozav. Luă paharul de jos, se ridică în picioare şi i-l dădu unchiului său.

— Enid e la bucătărie, nu vrei să-i spui „hello"? Sesiză ezitarea băiatului şi adăugă: Mama ei nu mai e în casa asta. Ţi-am scris că am divorţat. Dădu din cap necăjit. Bănuiesc însă că n-ai primit scrisoarea mea.

— N-am primit-o, confirmă Wesley.

— Să o ia naiba! De-acum încolo o să-ţi scriu la post-restant. Nu ţi s-a părut ciudat că nu primeşte nici o veste de la nimeni?

— Nu prea mi-am bătut capul cu treaba asta, recunoscu tînărul.

— Dar lui Bunny, lui Kate, le-ai scris?

— O dată sau de două ori. Nu mi-au răspuns, aşa că am renunţat. Tu ai primit veşti de la ei?

— Sigur că am primit, confirmă Rudolph. Dwyer îi trimitea lunar situaţia cheltuielilor, însoţită de acte justificative, pentru întreţinerea iahtului *Clothilde*. Tribunalul evaluase, oficial, la o sută de mii de dolari valoarea navei. În această privinţă Dwyer avusese dreptate, dar nici un cumpărător nu oferise un preţ măcar apropiat de această sumă. De aceea dusese vasul la Saint-Tropez şi îl adăpostise acolo pentru perioada de iarnă. Amîndoi sînt bine, sănătoşi. Kate a născut un băiat. Aşa că ai un frăţior. Adică un frăţior vitreg.

— Sărmanul puştiulică, zise Wesley, deşi vestea părea că îl înveseleşte. Cînd îi scrii lui Kate spune-i că o să mă abat odată, pe la ea, în Anglia, ca să-i văd. Copii! Uite că bătrînul meu e singurul din familie care are mai mult de un copil. Mi-a spus într-o noapte că i-ar fi plăcut să aibă cinci! Ştia să se poarte cu copiii, ca nimeni altul. Venea la bord o pereche cu o odraslă nemaipomenit de obraznică şi într-o săptămînă tata îl punea la punct: îl învăţa să spună „domnule" sau „doamnă" celor vîrstnici, să se scoale în picioare cînd apărea cineva, să stropească puntea cu furtunul, cînd iahtul se afla în port, controlîndu-şi totodată limbajul. Wesley se juca, jenat, cu paharul de bere. N-aş vrea să crezi că mă laud, unchiule Rudy, dar vezi bine ce a făcut pentru şi cu mine. Poate că nici nu-i cine ştie ce de capul meu, dar să mă fi văzut cînd m-a luat de la şcoală, eram pur şi simplu un prost.

— Ei bine, acum nu mai eşti prost.

— Oricum, fu de acord Wesley, *nu mă mai simt* prost, iar asta e ceva!

— Sigur că este.

— Vorbind despre copii, m-aş duce să-i spun „hello" lui Enid. Crezi că ar fi bine?

— Bineînţeles, răspunse Rudolph mulţumit.

— Tot aşa de guralivă este? se interesă Wesley.

— Da. Ba mai mult ca oricînd, zise Rudolph în timp ce îl conducea la bucătărie. Numai că de astă dată, ca să-l dezmintă parcă pe tatăl ei, Enid fu foarte sfioasă.

— Hello, Enid, mă mai ţii minte? Eu sînt vărul tău Wesley, zise băiatul.

Enid îşi ridică ochii spre el şi îl privi cu seriozitate, apoi întoarse capul fără să-i răspundă.

— E tîrziu şi la vremea asta e cam obosită, încercă să o scuze bona.

— Altă dată o să vin dimineaţa, zise Wesley. În micuţa bucătărie glasul lui profund, matur, răsună metalic şi aspru, iar Enid îşi astupă urechile cu mînuţele.

— Domnişoară, te rog să fii politicoasă! o admonestă bona.

— Cred că eu vorbesc prea tare, încercă Wesley să ia vina asupra sa, în timp ce îl urma pe unchiul său afară din bucătărie. Dar aşa e pe vas, cînd valurile se frămîntă cu zgomot, iar vîntul vuieşte neîntrerupt te obişnuieşti să vorbeşti cu glas tare.

În sufragerie, Rudolph îşi umplu paharul cu restul de martini din *shaker* şi stoarse deasupra puţină lămîie. Apoi ridică paharul în sănătatea lui Wesley, năpădit brusc de bucurie pentru că băiatul venise la el, pentru că dorise să o vadă pe Enid. Poate, îşi spuse el, într-un viitor oarecare, chiar dacă perspectiva pare încă îndepărtată şi neclară, vom reînjgheba familia. Îi rămăsese atît de puţin din viaţă, se compătimi el singur, în gînd, iar familia constituia un sprijin la nevoie. Pînă şi scrisoarea — prin care Billy îi cerea împrumutul — redactată pe un ton cordial însă cu destulă timiditate şi stînjeneală, îi făcuse plăcere. Neavînd un fiu, Rudolph ştia că — dacă băieţii ar admite — el le-ar deveni un bun prieten, ba chiar mai mult decît atîta. Rămas singur după divorţ, cu Jean pierdută în negura memoriei ca un incident petrecut în trecutul îndepărtat, iar Enid — acum îngrijită de o femeie competentă — care se afla la o vîrstă cînd îi apărea doar ca o păpuşă fermecătoare, Rudolph era convins că la scurt timp după reînnodarea legăturilor cu nepoţii săi, el va fi acela care va avea nevoie de ei şi nu invers. Nădăjduia că ziua aceea va sosi, cît mai repede posibil.

— Oricare ar fi motivul care te-a adus la New York, sînt foarte bucuros că te văd, zise mişcat Rudolph, ridicînd paharul.

Wesley îşi ridică şi el paharul şi răspunse timid:

— Mulţumesc.

— Sper că n-ai să te mai baţi prin baruri, zise Rudolph.

— Să nu-ţi faci griji unchiule, îl asigură Wesley cu seriozitate. Am încheiat capitolul ăsta. Deşi uneori îmi vine destul de greu să mă abţin, zău. În şcoală sînt o mulţime de elevi negri; elevii albi îi iau la bătaie, negrii nu se lasă nici ei, dar eu nu mă amestec. Cred că amîndouă grupurile mă consideră un laş căcăcios. Să-i ia dracu, nu-mi pasă! În ziua cînd m-a luat din şcoala militară i-am promis tatii că n-o să mă mai încaier şi îmi ţin promisiunea. O singură dată am călcat-o, dar a fost o situaţie neobişnuită, cred că eşti de acord. Privi trist paharul din mînă, cu o mină care parcă îl făcea să pară mai în vîrstă decît era în realitate. Cred că am obligaţia să respect făgăduiala pe care am făcut-o tatălui meu. E puţinul pe care îl pot... Se opri şi îşi strînse buzele. Rudolph avu impresia că băiatul va izbucni în plîns.

— Cred că ai dreptate, interveni el repede. Unde ai tras aici, la New York?

— La Y.M.C.A.[1] Nu-i rău acolo.

— Ascultă, zise Rudolph. Mîine dimineaţă o duc pe Enid la Montauk la mama ei pentru o săptămînă, dar eu mă înapoiez duminică. Nu vrei să

1 Young Men's Christian Association — Asociaţia tineretului creştin

vii cu mine, să respiri şi tu un pic de aer proaspăt?... Se întrerupse văzîndu-l pe Wesley că îl privea cam plictisit.

— Mulţumesc. Ar fi plăcut, dar... poate altă dată, răspunse el. Trebuie să mă înapoiez la Indianapolis.

— N-o să fie nevoie să faci autostopul, îţi cumpăr eu biletul de avion... Cînd o să încetez să ofer bani oamenilor, cînd ei de fapt doresc altceva? gîndi cu deznădejde Rudolph.

— Mai bine nu, refuză Wesley. De fapt îmi place să fac autostopul. Îmi dă prilejul să întîlnesc şi să vorbesc cu tot soiul de oameni.

— Cum vrei, se dădu bătut Rudolph, fără însă a-l condamna pentru că voia să evite riscul de a o revedea pe Jean şi de a-şi aminti trecutul dureros, nu prea îndepărtat. Însă dacă vrei să rămîi aici peste noapte, aş putea aranja să dormi pe canapea. Nu am cameră de oaspeţi, dar ai să te simţi bine. Ospitalitate şi solidaritate de familie şi nu dolari, îşi zise Rudolph.

— Eşti foarte amabil, unchiule, îţi mulţumi Wesley, dar trebuie să mă duc la Y.M.C.A.

— Data viitoare cînd ai să te hotărăşti să vii la New York să mă vesteşti din timp. Sînt cîteva hoteluri confortabile şi convenabile prin împrejurimi şi am putea merge la cîteva spectacole... Se opri abrupt. Nu vroia ca băiatul să-şi închipuie că încearcă să-l mituiască.

— Desigur, răspunse Wesley fără prea mare convingere. Data viitoare. Acum însă, unchiule Rudy, vreau să vorbim despre tata. Îl privi ţintă, cu seriozitate, pe Rudolph. Nu am avut norocul să-l cunosc îndeaproape, eram doar un copil cînd m-a luat lîngă el, poate că încă sînt. Vreau să aflu cum arăta, cît *preţuia* ca om... Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Alcătuiesc mereu liste cu nume de persoane care l-au cunoscut pe tata în diferite momente ale vieţii sale, iar voi sînteţi în frunte. E normal, nu-i aşa?

— Aşa cred. Da. E normal. Se temea de întrebările ce urmau să-i fie puse şi — mai mult — de răspunsurile pe care va fi obligat să le dea băiatului acesta înalt, sobru, maturizat.

— În timpul scurt petrecut împreună, continuă Wesley, începusem să-l cunosc, să cred aproape că e un fel de erou, un sfînt chiar judecînd după modul cum se purta cu mine, cu Kate şi Dwyer, după priceperea cu care îi convingea pe toţi să facă ceea ce dorea el, fără să ridice tonul, după felul cum reuşea să rezolve orice problemă i se punea în faţă. Ştiu însă că părerea mea despre el era doar impresia unui copil şi că ea nu corespundea totdeauna realităţii. De aceea vreau să-mi formez o imagine corectă despre tata. Pentru binele meu, pentru ca să mă ajute să-mi făuresc propria-mi imagine reală, ca să-mi aleg tipul de om care vreau să fiu şi să pot hotărî ce vreau să fac cu viaţa mea... Pare cam încîlcit, nu-i aşa? Îşi mişcă umerii voinici, voluminoşi, supărat parcă pe sine însuşi.

— Nu e chiar atît de încîlcit, Wesley, răspunse cu blîndeţe Rudolph. Îţi voi spune tot ce doreşti să ştii, tot ce îmi pot aminti. Dar mai întîi cred

că trebuie să mergem să cinăm în oraş şi să amînăm discuţia despre trecut. Iată prima regulă a civilizaţiei:

— Cred că o masă bună mi-ar prii, aceptă Wesley şi se ridică în picioare. În timpul călătoriei am mîncat pe sponci, iar haleala de acasă... Se strîmbă edificator. Mama s-a smintit parcă, a devenit adepta nebună a alimentaţiei raţionale, dietetice, bună pentru veveriţe. Unchiule Rudy, zîmbi Wesley, toată lumea spune că eşti foarte bogat. Îţi poţi permite să-mi oferi o friptură?

— Bănuiesc că îmi ajung banii măcar pentru atîta, răspunse cu umor Rudolph. Cel puţin de cîteva ori pe an. Aşteaptă-mă aici, mă duc să-i spun noapte bună fetiţei şi să iau ceva pe mine.

Tocmai scotea o haină din dulap cînd sună telefonul.

— Alo, spuse el ridicînd receptorul.

— Rudy... Rudolph recunoscu vocea surorii sale. Unde iei masa astă seară? Cînd Gretchen era preocupată de ceva sau avea o încurcătură adopta un ton brusc, direct. Nu vorbiseră de mai multe săptămîni, dar ziua şi ora la care îi telefona acum — vineri seara la şapte fără un sfert — erau neobişnite pentru ea.

— Păi..., ezită Rudolph. Am un musafir neaşteptat: Wesley. A făcut autostopul din Indianapolis pînă aici. Tocmai ne pregăteam să ne ducem să mîncăm în oraş. Vii şi tu cu noi?

— Vrea să discute ceva deosebit cu tine? Părea dezamăgită.

— Nu cred. În orice caz nu văd ce ar avea de spus să nu poţi auzi şi tu.

— Nu mi-ar plăcea să vă deranjez...

— Nu fii proastă, Gretchen. Poate ai tu ceva special să-mi spui.

Ultima dată cînd luaseră masa împreună păruse distrată şi făcuse destule aluzii pentru ca el să priceapă că avea probleme cu regizorul acela de la Hollywood cu care lucra şi cu care întreţinea — tîrîş-grăpiş — o legătură amoroasă. Cum îl chema? Kinsella. Evans Kinsella. Ticălos arogant de Hollywood! O singură dată Gretchen avusese noroc în viaţă cu un bărbat, dar acesta intrase cu maşina într-un copac. Rudolph presupunea că există o legătură între telefonul ei şi Kinsellla, dar îşi spuse că putea aborda subiectul — dacă ea dorea — după ce l-ar fi expediat pe Welsley la Y.M.C.A.

— Te-am sunat, îi spuse Gretchen, fiindcă în seara asta nu am ce face. Prietenul meu mi-a tras chiulul. Ca să rupă monotonia. Rîse trist. Aşa că mi-am adus aminte de familie. Weekend-urile în familie sînt bune ca să-ţi omori timpul, dacă nu ai altceva mai bun de făcut.

Totuşi, observă Rudolph, nu îi spusese dacă vine sau nu la cină. În loc de a-l lămuri, ea întrebă:

— Ce face Wesley?

— Se descurcă, răspunse Rudolph. Şi s-a lungit... să-l vezi. Şi-i serios, ca totdeauna. Ba chiar şi mai mult.

— Are necazuri? se interesă Gretchen.

— Nu mai multe decît mine sau decît tine, răspunse Rudolph moale.

— Crezi că ar avea ceva împotrivă să mă vadă?

— Categoric nu. De fapt mi-a spus că noi doi ne aflăm în capul listei sale de oameni cu care ar vrea să discute.

— Ce vrea să spună prin asta? Gretchen părea îngrijorată.

— O să-ţi explic după masă. Băiatul vrea să mănînce o friptură. Îi spuse numele restaurantului unde să vină ca să se întîlnească.

Puse receptorul la loc, îmbrăcă haina şi coborî scările. Wesley îl aştepta în mijlocul camerei.

— Ştii ceva unchiule? rînji el privind în jurul său. Cam aşa îmi imaginez eu că trebuie să arate o casă de buni creştini.

În timp ce mergeau spre restaurant, pe Third Avenue în jos, Rudolph observă ce mult seamănă mersul nepotului cu cel al fratelui său, Tom: acelaşi pas apăsat, cu umerii — puţin aduşi — legănîndu-se amenințător. În tinereţe Rudolph socotea că Tom dinadins adopta această ţinută pentru a-i avertiza pe cei din jur că un mascul sălbatic, periculos, circulă în libertate şi că era bine ca lumea să-l ocolească. Mai tîrziu, după ce se maturizase, Rudolph interpreta maniera de a păşi a fratelui său ca mijloc de preîntîmpinare a suferinţei, ca un semnal lansat oamenilor că doreşte să fie lăsat în pace.

Rudolph însuşi adoptase în tinereţe un fel propriu de a păşi — lent, parcă alunecînd, cu umerii drepţi — care i se părea elegant, distins, caracteristic tipilor din Ivy League[1]. Acum însă nu acorda nici o atenţie ţinutei sale în timpul mersului, nu îi păsa dacă păşeşte elegant sau nu, iar în perioada activă, ca om de afaceri, întîlnise şi cunoscuse destui indivizi din Ligă ca să nu mai dorească să fie considerat ca aparţinînd tagmei lor. Dar stilul lui de a se mişca făcea parte acum din însăşi fiinţa sa şi i s-ar fi părut nefiresc să încerce a şi-l schimba.

Cînd îl vesti că vor lua masa împreună cu Gretchen, chipul băiatului se lumină şi exclamă:

— E grozav! Gretchen e minunată, e o adevărată doamnă. Ciută deosebire între ea şi unele cucoane a căror prezenţă a trebuit să o suportăm la bordul iahtului. Clătină capul amuzat. Înotau în bani, umblau ziua şi noaptea cu sfîrcurile la vedere şi se purtau cu cei din jur parcă ar fi fost nişte gunoaie. Cele două pahare de bere băute îi dezlegaseră limba. Ştii, mă întreb uneori cum se face că anumite femei care n-au mişcat un deget în viaţa lor se comportă ca şi cînd ar stăpîni toată lumea asta nenorocită!

— Fac exerciţii în faţa oglinzii, glumi Rudolph.

— Exerciţii în faţa oglinzii! E bună! Wesley rîse. O să ţin minte. Mătuşa Gretchen munceşte, nu-i aşa? întrebă el abrupt.

— Din greu, răspunse Rudolph.

---

1 Ligă sportivă din care fac parte principalele universităţi din sud-estul S.U.A.

— Presupun că ăsta-i cel mai important lucru. Dacă nu munceşti, eşti un rahat! Nu te superi că mă exprim în felul ăsta, unchiule, nu-i aşa? întrebă Wesley îngrijorat.

— Deloc, îl asigură Rudolph.

— Tata era cam slobod la gură, continuă băiatul. Zicea că nu îi plac oamenii care învîrtesc limba în gură cînd vorbesc de parcă le-ar atîrna o ancoră de fund. Spunea că există o deosebire între a vorbi porcos şi a vorbi urît.

— Tatăl tău avea dreptate în privinţa asta. Rudolph care nutrise încă din copilărie o aversiune categorică faţă de înjurături şi faţă de cuvintele vulgare în general, controlîndu-şi în consecinţă cu grijă vocabularul folosit, se întrebă dacă nu cumva fratele său îl inclusese şi pe el între cei care aveau ancora agăţată de fund.

— Ştii, şi Bunny o consideră pe sora ta ca o persoană deosebită. Mi-a spus că tu ar fi trebuit să te însori cu o femeie ca ea, îi destăinui Wesley.

— Asta ar fi fost niţeluş cam nepotrivit, comentă Rudolph, ţinînd seama că sîntem frate şi soră, iar eu nu sînt faraon egiptean.

— Poftim? Wesley era nedumerit.

— Iartă-mă, se scuză Rudolph. Se cam descumpănise — din gelozie? — în faţa admiraţiei sincere manifestată de băiat pentru Gretchen, fapt ce îl determinase să adopte o poziţie pedantă în autoapărare. Mă refeream la un obicei care exista în Egiptul antic, în familiile faraonilor.

— Am priceput, zise Wesley. Nu s-ar putea spune că sînt prea educat, nu-i aşa?

— Eşti încă tînăr, îl consolă Rudolph.

— Mda, făcu Wesley, meditînd asupra tinereţii sale.

Rudolph era convins că băiatul avea un fond bun şi considera o crimă faptul că legea acordase soţilor Kraler dreptul de a-l denatura sau chiar de a nimici personalitatea tînărului. Îşi propuse să discute din nou problema cu Johnny Heath, cînd va veni cu soţia dimineaţa următoare ca să meargă cu toţii la Montauk. Vroia să-l consulte încă o dată dacă nu poate fi găsită o cale legală pentru a-l smulge pe băiat din ghearele rapace ale mamei.

— Cum rămîne cu educaţia? Ai de gînd să te duci la colegiu? întrebă Rudolph. Wesley ridică din umeri.

— Mama zice că ar fi bani cheltuiţi de pomană. Citesc mult, dar nu ceea ce mi se cere la şcoală. Am studiat cîte ceva despre mormoni. Cred că doream să mă lămuresc dacă domnul Kraler şi mama se poartă astfel pentru că-s mormoni sau pentru că aşa le e firea. Am ajuns la concluzia că au pornit în viaţă ca nişte oameni oribili, iar religia a scos la suprafaţă tot ce era mai rău şi urît în ei. Dar, continuă el cu seriozitate, e o religie stranie. Au fost oameni cu adevărat cutezători, mormonii, căci au înfruntat ţara toată, au străbătut — în carele lor cu coviltire — jumătate din America, stabilindu-se în deşertul pe care l-au transformat într-un ţinut înfloritor prin munca lor, după cum afirmă chiar ei. Dar toate nevestele alea[1]! Mă uit la maică-mea şi zău că mă întreb cum de ar mai dori un bărbat să se căsătorească! Ascult-o numai zece minute

1 Preceptele mormone permit poligamia.

pe mama vorbind şi te lămureşti că şi o singură femeie e prea destul... Căsnicia în general... Se încruntă. De pildă familia noastră. Tu ai divorţat, mătuşa Gretchen a divorţat, tata s-a despărţit şi el... Ce-i aşa de grozav să te căsătoreşti, mă întreb?

— Nu eşti primul care îşi pune asemenea întrebare, replică Rudolph. Poate că vremurile pe care le trăim sînt de vină. Încercăm să ne adaptăm evoluţiilor sufleteşti din eul nostru, cum ar spune sociologii, şi nu sîntem pregătiţi pentru aşa ceva.

— Am o colegă mai mare decît mine la şcoală — se încruntă Wesley iarăşi — drăguţă ca un măr roşu, copt. Eu..., noi..., în fine, ne-am făcut de cap de cîteva ori, în maşină, în curtea casei sale, cînd părinţii erau plecaţi şi a şi început să vorbească de căsătorie. N-am reuşit să o conving să schimbe subiectul şi de aceea pur şi simplu am încetat să mă întîlnesc cu ea. Tu ai să te recăsătoreşti? întrebă el abrupt. Îl privea pieziş, posomorît, pe unchiul său, aşteptîndu-se parcă să audă din clipă în clipă dangătul clopotelor de nuntă.

— Mi-e greu să-ţi dau un răspuns acum însă pentru moment nu am asemenea gînduri, îl linişti Rudolph.

— Religia este ceva caraghios. Wesley schimbă brusc subiectul consideraţiilor sale filozofice, ca şi cînd tema căsătoriei îl pusese în încurcătură şi dorea să se îndepărteze de ea cît mai repede posibil. Vreau să cred în Dumnezeu, mărturisi el cu sinceritate. În fond *ceva trebuie* că a pus în mişcare toată chestia asta, nu-i aşa? Adică, vreau să spun, modul cum am ajuns aici, care-i rostul nostru, cum se desfăşoară lucrurile, cum se face de avem aer ca să respirăm, apă ca să ne astîmpărăm setea, hrană ca să ne potolim foamea. În ultimele luni am citit biblia din scoarţă-n scoarţă şi, crede-mă, n-am găsit nici un răspuns acolo, cel puţin ceva care să mă satisfacă pe mine.

Oh, nepoate, ar fi vrut să-i spună Rudolph, cînd unchiul tău avea şaisprezece ani şi el îşi punea aceleaşi întrebări şi nici el nu a găsit vreun răspuns care să-l mulţumească.

— De fapt ce ţi se cere să crezi? întrebă Wesley retoric. Poţi crede, oare, în existenţa acelor tipsii de aramă pe care mormonii pretind că Joseph Smith le-a descoperit în partea de nord a statului New York, dar pe care nu le-a arătat nimănui, niciodată? Cum îşi închipuie, oare, că oamenii ar înghiţi asemenea gogoriţă?

— Păi, şi Moise a coborît de pe Muntele Sinai aducînd cu el Cele Zece Porunci săpate în piatră de Dumnezeu, replică Rudolph, răsuflînd uşurat că nu l-a întrebat pe el ce părere are despre religie. Mii de ani lumea a crezut în *povestea aceasta*.

— Dar tu? Vreau să spun, tu crezi în religie? îl întrebă Wesley.

— Nu, răspunse scurt, franc, Rudolph.

— Şi la şcoală ne împuiază capul cu chestii care te fac să rîzi cu hohote. Irosesc ore întregi chinuindu-se să te convingă că albul şi negrul sînt egali, dar e suficient să ieşi din casă şi să te duci la un bloc mai încolo ca să te

convingi de contrariul. În Franţa era cu totul altfel. Ori, poate că eu eram altul în Franţa. Mă descurcam bine acolo, chiar şi cu limba... dar la Indianapolis... Ridică din umeri. Majoritatea profesorilor sînt nişte rahaţi! Îşi petrec cea mai mare parte a timpului ca să-i potolească pe copii, să nu ţipe, să nu se scuipe în clasă, dacă nu au apucat să se înjunghie deja între ei. Dacă şi colegiul e la fel, apoi îmi bag picioarele în el. Îl privi întrebător pe unchiul său. Ce părere ai despre colegiu? Vreau să spun despre colegiu în ceea ce mă priveşte pe mine.

— Totul depinde de ceea ce vrei să faci în viaţă, răspunse prudent Rudolph. Îl emoţionase logoreea naivă a băiatului, încrederea lui că unchiul său nu îl va trăda, lăsîndu-l pradă lumii adulte.

— Cine dracu ştie? exclamă Wesley. Am cîteva idei, dar deocamdată nu sînt pregătit să vorbesc cuiva despre ele. Tonul lui devenise brusc rece.

— De exemplu, continuă Rudolph, făcîndu-se că nu a băgat de seamă schimbarea din atitudinea băiatului, cunoşti ceva în legătură cu marea. Îţi place marea, nu-i aşa?

— Mi-a plăcut, răspunse Wesley cu amărăciune.

— Poate că vrei să lucrezi în marina comercială?

— Bunny spune că duci o viaţă de cîine.

— Nu neapărat. De pildă, nu poate susţine că a dus o viaţă de cîine pe *Clothilde*, nu-i aşa?

— Nu, fu de acord Wesley.

— Şi-apoi, nu trăieşti ca un cîine dacă eşti ofiţer pe un vapor ca lumea şi mai ales dacă ajungi căpitan...

— Presupun că nu.

— Există o academie de marină comercială chiar aici, în New York. La absolvire ai deja statutul de ofiţer.

— Aha, făcu Wesley gînditor. Poate că ar trebui să reflectez la treaba asta.

— O să mă interesez şi o să-ţi scriu ceea ce aflu, îi promise Rudolph. Nu uita să-ţi iei corespondenţa de la post-restant.

În timp ce aşteptau să sosească Gretchen, înainte de a comanda meniul, Rudolph ceru un martini. Era momentul prielnic de a expune problemele privind moştenirea.

— Cum am mai spus, începu el, după ce am plătit taxele legale şi am achitat onorariile cuvenite avocaţilor a rămas o sumă ceva mai mare de o sută de mii de dolari. Nu intenţiona să-i lase pe Wesley şi Kate să afle că el cumpărase iahtul pentru ca moştenirea să poată fi lichidată. O treime îi revine lui Kate, continuă el, o altă treime se cuvine copilului ei, Kate fiind şi executoarea... Nu menţionă nimic băiatului despre nenumăratele ore cheltuite în discuţii şi pertractări pentru a realiza *acest* compromis. Familia Kraler se zbătuse şi luptase cu înverşunare pentru ca Teresa, mama lui Wesley, să fie numită executoarea întregii moşteniri. Pretenţia Kraler-ilor avea un oarecare fundament legal, de vreme ce Kate nu era cetăţean

american şi domicilia în Anglia. Heath fusese nevoit să-i ameninţe că va dezvălui cele două condamnări suferite de Teresa pentru prostituţie şi că va iniţia procedura în justiţie pentru a o declara nedemnă, pe temeiuri morale, de a avea grijă de băiat, deşi era mama lui naturală. Rudolph ştia că, pentru binele lui Wesley, nu şi-ar fi dat niciodată consimţământul ca Johnny să introducă acţiunea în justiţie însă ameninţarea avusese efect, iar Kralerii cedaseră, lăsîndu-l pe Rudolph să fie numit administratorul moştenirii, ceea ce însemna că va fi silit să răspundă lunar unei lungi liste de întrebări şicanatoare şi vindicative, referitoare la modul cum a folosit fiecare bănuţ ce îi trecuse prin mîini. Pe deasupra, nu încetau să-l ameninţe că îl vor da în judecată, acuzîndu-l de neglijenţă criminală în apărarea intereselor lui Wesley. Ce înger rău, se întreba iarăşi şi iarăşi Rudolph, îl zăpăcise pe fratele său, Tom, în ziua cînd o ceruse de soţie pe femeia aceasta imposibilă?

— Asta înseamnă că mai rămîne o treime pentru... Se opri. Wesley, mă asculţi?

— Sigur că te ascult, unchiule. Un chelner trecuse pe lîngă ei cu o tavă pe care sfîrîia un muşchi uriaş de vacă, iar Wesley îl urmărise cu ochi lacomi. Orice se poate spune despre băiatul ăsta, numai că a fost răzgîiat nu, îşi zise Rudolph.

— Precum spuneam, reluă el firul explicaţiilor, mai rămîn cam treizeci şi trei de mii de dolari care vor fi depuşi în cont bancar pe numele tău. Suma asta ţi-ar aduce, una peste alta, cam o mie nouă sute de dolari venit anual pe care mama ar trebui să-i folosească pentru întreţinerea ta. Cînd vei împlini optsprezece ani banii vor fi ai tăi şi îi vei putea folosi cum socoteşti tu că e mai bine. Însă eu te sfătuiesc să-i laşi în cont, căci venitul obţinut — deşi nu e prea mare — va fi suficient ca să achiţi taxele la colegiu, dacă te hotărăşti să continui studiile. Eşti atent la ce îţi spun, Wesley?

Din nou băiatul nu îl asculta. Acum se holba, plin de admiraţie, după o blondă strălucitoare, îmbrăcată într-o haină de blană, de nurci, care apăruse însoţită de doi bărbaţi pîntecoşi, cu păr cărunt şi cravate de culoare deschisă. Rudolph ştia că restaurantul era unul din localurile favorite ale mafioţilor, iar femeile cu care aceştia veneau la braţ concurau cu succes meniul servit aici.

— Wesley, zise plîngăreţ Rudolph. Vorbeam despre bani.

— Da, unchiule, răspunse băiatul pe ton de scuză. Dar, sfinte Doamne, ia priveşte-o pe tipa aia, e ceva de capul ei, nu-i aşa?

— Costă o grămadă de bani, Wesley, îl preveni Rudolph. Ca unchi se considera dator să insufle simţul valorii în inima băiatului. O mie nouă sute de dolari poate că nu ţi se pare cine ştie ce sumă, dar eu, cînd eram de vîrsta ta... Se întrerupse, conştient că risca să pară pompos dacă îşi continua ideea. La dracu! izbucni el oarecum exasperat, o să-ţi comunic în scris restul amănuntelor.

În clipa aceea o zări pe Gretchen intrînd în restaurant şi îi făcu semn cu mîna. Bărbaţii se ridicară în picioare cînd Gretchen sosi la masa lor, iar

ea îşi sărută mai întîi fratele, fugitiv, apoi îl îmbrăţişă pe Wesley cu braţele şi îl sărută apăsat.

— Oh, sînt tare bucuroasă că te văd, exclamă ea, iar Rudolph observă cu oarecare surprindere că glasul surorii sale tremura uşor de emoţie. O vedea cum îl strînge pe băiat la pieptul ei şi cum îl priveşte cu dragoste, luptîndu-se să-şi stăpînească tulburarea şi simţea că îl cuprinde mila. Probabil că se gîndea la propriul ei fiu, pierdut pentru ea, care invoca tot felul de scuze pentru a o determina să nu vină la Bruxelles de cîte ori ea îi scria că doreşte să-l viziteze. Arăţi splendid, spuse Gretchen, ţinîndu-l încă strîns pe băiat. Deşi cred că ţi-ar trebui un costum nou.

Rîseră amîndoi.

— Dacă stai pînă luni, continuă ea, lăsîndu-l din braţe în cele din urmă, şi aşezîndu-se, te iau cu mine la Saks să vedem dacă găsim ceva potrivit pentru tine.

— Îmi pare rău, răspunse Wesley în timp ce el şi unchiul său îşi ocupau locurile, trebuie să plec mîine.

— Ai venit numai pentru o zi? se miră neîncrezătoare Gretchen.

— Este un om ocupat, o lămuri Rudolph. Nu dorea să dea prilej surorii sale să explodeze de mînie, în mod firesc, dacă afla care era concepţia creştină a familiei Kraler despre bani în legătură cu tinerii. Acum haideţi să comandăm mîncarea, sînt lihnit de foame.

În timpul mesei Wesley începu să pună întrebări despre tatăl său.

— I-am explicat unchiului Rudy, la el acasă, se adresă el lui Gretchen, continuînd să înfulece friptura, de ce vreau să ştiu, de ce *trebuie* să cunosc ce fel de om era bătrînul. Adică ce fel de om era cu adevărat. Înainte de a muri el mi-a povestit o mulţime de lucruri despre sine, iar Bunny a adăugat o serie de alte amănunte, însă pînă în prezent nu am izbutit să-mi formez un tablou complet, imaginea tatălui meu rămîne mai departe zărîmiţată în bucăţele neînchegate în mintea mea. Am auzit toate poveştile alea — ce pacoste a fost în copilărie şi ca adolescent, încurcăturile în care l-a vîrît, cum îl ura toată lumea şi cum el, la rîndul său, îi ura pe toţi. Chiar şi pe tine... şi pe unchiul Rudy. Se uită, cu gravitate, mai întîi la Gretchen, apoi la Rudolph. Dar cînd l-am văzut alături de voi mi-am dat seama că nu vă mai urăşte. El..., ei bine, cred că trebuie să vă spun: el vă iubea! Mi-a mărturisit că a fost nefericit o bună parte a vieţii lui; apoi, tot el mi-a spus că a învăţat să nu îşi mai facă duşmani, să fie fericit. Ei bine, şi eu vreau să învăţ să fiu fericit. Acum Wesley plîngea de-a binelea, fără a se întrerupe să mestece şi să înghită bucăţi mari de friptură în sînge, ca un om care flămînzise săptămîni la rînd.

— Miezul problemei, zise Gretchen lăsînd din mîini furculiţa şi cuţitul şi vorbind rar, îl constituie Rudy. Nu te superi, Rudy, că spun asta?

— Spune tot ce doreşti. Dacă socotesc că greşeşti, te corectez. Cu altă ocazie poate îl va lămuri pe băiat cînd şi cum taică-său a învăţat să fie fericit: în ziua cînd descoperise — lucru pe care nici nu-l bănuise — că

Rudolph investise cei cinci mii de dolari pe care Tom pusese mîna şantajînd un avocat cleptoman din Boston. Banî de răscumpărare, spusese el cînd îi dăduse lui Rudolph aceeaşi sumă pe care tatăl lor fusese nevoit să-l plătească pentru a obţine eliberarea lui din închisoare, unde fusese aruncat sub acuzaţia de viol. Tom azvîrlise pe patul de la hotel bancnotele de cîte o sută de dolari, zicînd: „Vreau să-mi achit datoria faţă de familia noastră nenorocită! Ia-i! Poţi să te c... pe ei, să-i cheltuieşti pe dame, să-i donezi instituţiilor tale preferate de binefacere!" Cinci mii care, administraţi cu înţelepciune, crescuseră pînă ajunseseră la şaizeci de mii de dolari de-a lungul anilor, cînd Rudolph pierduse legătura cu Tom şi nici măcar nu ştia dacă mai trăia sau nu, sumă care îl ajutase pe fratele său să cumpere un iaht pe care îl rebotezase *Clothilde*. Tatăl tău — îi va putea spune el cîndva lui Wesley — a fost destul de isteţ folosind condiţiile favorabile apărute la realizarea unicului scop care îl putea salva. Nu credea însă că l-ar fi ajutat prea mult dacă îi spunea băiatului acum toate aceste lucruri. Căci Wesley nu părea înclinat spre crimă, norocul nu prea îl favorizase, iar dragostea lui pentru bani era inexistentă.

— Rudy, începu să povestească Gretchen, era preferatul familiei. Fărîma de iubire din inimile părinţilor, dacă ea exista, era păstrată pentru el. Nu vreau să spun că nu merita — el ajuta la prăvălie, el căpăta cele mai bune note la şcoală, el era vedeta echipei de atletism şi toată lumea era convinsă că va urma colegiul. Numai el primea cadouri la aniversarea zilei de naştere, doar el avea parte de o cămaşă proaspăt călcată cînd ieşea în oraş, el a primit o trompetă costisitoare ca să poată cînta în orchestră. Toată speranţa familiei se bizuia pe el. Cît despre mine şi Tom... Ridică din umeri. Noi eram proscrişii! Nici măcar nu s-a pus problema dacă să urmez sau nu colegiul: după terminarea liceului am fost trimisă la muncă şi a trebuit să las acasă cea mai mare parte a lefii, pentru cheltuielile de întreţinere a familiei. Cînd Rudolph se ducea la plimbare cu o fată mama avea grijă ca el să aibă bani de buzunar ca să-şi distreze prietena. Dacă eu vorbeam cu un băiat mama mă făcea albie de porci şi din „tîrfă" nu mă scotea. În ce îl priveşte pe Tom, tata şi mama i-au prezis poate de o sută de ori că o să ajungă la puşcărie, iar dacă îi vorbeau — ceea ce se întîmpla foarte rar — îl beşteleau. Cred că în sinea lui Tom şi-a spus: „Ei bine, dacă asta gîndiţi voi despre mine, n-o să vă înşel aşteptările". Ca să fiu sinceră şi eu mă îngrozeam de el. Avea în el ceva care te înspăimînta, de aceea îl evitam. Dacă îl întîlneam în timp ce mă plimbam cu vreun prieten, mă prefăceam că nu-l văd, ca să nu fiu silită să-l prezint. După ce a părăsit oraşul şi a dispărut din raza noastră vizuală, m-am bucurat. Ani de zile nici măcar nu m-am gîndit la el. Abia acum îmi dau seama că am greşit. Noi doi puteam să ne aliem, să constituim un front comun împotriva restului familiei. Pe atunci însă eram mult prea tînără şi mă temeam că mă va face să cobor la nivelul lui. Eram o snoabă, deşi nu îl egalam pe Rudy şi îl socoteam pe Tom drept un ţărănoi periculos. Cînd am ajuns la New York şi am devenit actriţă un timp, apoi am început să scriu în diverse reviste,

tremuram la gîndul că va veni după mine şi mă va face să-mi pierd toţi prietenii. Iar cînd în cele din urmă am dat de el — Rudy m-a luat cu el odată să-l privim cum boxează pe ring — m-am îngrozit deopotrivă de el şi de maică-ta. Păreau că fac parte din altă lume, o lume oribilă. I-am ocărît şi am fugit. Mi-era ruşine că, într-un fel, eram legată de ei. Poate că ceea ce îţi spun te îndurerează, Wesley...

Băiatul dădu din cap.

— E dureros, într-adevăr, zise el, dar eu v-am cerut să-mi povestiţi şi nu vreau să ascult basme.

Gretchen se întoarse spre fratele ei.

— Sper că nu am fost prea dură cu tine, Rudy, în relatarea mea despre copilăria fericită pe care am petrecut-o împreună.

— Nu, deloc, răspunse Rudolph. „Adevărul e frumuseţe, frumuseţea e adevăr"..., cunoşti restul. Am fost un orgolios, Wesley, spuse el, zgîndărind răni vechi, cicatrizate. Îmi închipui că ai observat şi tu şi nici nu ţi-aş purta pică dacă ţi-ai dat seama de lucrul acesta. Dar nu cred că tatăl tău ar fi folosit cuvîntul acela, el ar fi spus cel mult că eram un ipocrit, că tot ceea ce făceam era prefăcătorie ca să-i influenţez pe cei din jur, adesea oameni în vîrstă, cu autoritate. Acum cînd privesc înapoi, în trecut, folosesc cuvîntul „orgolios". Pe vremea aceea însă acţionam aşa din instinct şi din convingere, căutam o uşiţă de scăpare, de evadare din lumea în care părinţii mă condamnau să rămîn. Nedreptatea rezidă în faptul că eu *chiar am reuşit* să evadez, să scap.

— Te zbuciumi prea mult, unchiule Rudy, zise Wesley calm. De ce nu îţi iei un răgaz, din cînd în cînd? Tata mi-a spus că i-ai salvat viaţa.

— Zău? Rudolph era surprins. Mie nu mi-a spus niciodată.

— Nu îi plăcea să-i laude pe oameni, în faţă, răspunse Wesley. Nici pe mine nu m-a răsfăţat prea mult, te asigur... Zîmbi, etalînd un şir de dinţi albi, regulaţi, şi un surîs dulce, care îi tranfigura chipul colţuros, gînditor, făcîndu-l să pară copilăros şi sincer. Rudolph ar fi dorit să poată zîmbi mai des. Şi nici pe Bunny sau pe Kate nu se grăbea să-i laude. Cu o singură excepţie: cînd o măgulea pe Kate pentru priceperea ei la gătit, dar şi asta o făcea mai mult în glumă, pentru că era englezoaică. Odată, cînd rămăsese singur şi credea că nu îl vede nimeni, m-am uitat la el cu atenţie: pentru prima oară mi-am dat seama cîtă tristeţe dăinuia în sufletul lui, chinuit parcă de povara unor amintiri rele pe care nu le putea uita. Însă că i-ai salvat viaţa mi-a spus, cu adevărat!

— N-am făcut altceva decît să-i înapoiez banii care i se cuveneau, zise Rudolph. Ţi-ai dat seama, cred, că Gretchen s-a străduit să te lămurească de ce şi pentru ce a ajuns tatăl tău în tinereţe aşa cum ţi l-a descris... Că familia e vinovată faţă de el...

— Mda, făcu Wesley, mi-am dat seama.

— Totuşi, este şi nu este adevărat, continuă Rudolph. Ca totdeauna pot fi invocate şi unele scuze. Nu a fost vina mea că eram băiatul cel mare, că tata era un om ignorant şi violent, cu un trecut oribil, pentru care nici

nu îl puteai face răspunzător. Nu a fost vina mea că mama era o ființă isterică, cu pretenții de mondenitate absurde. Nu mi se poate imputa faptul că Gretchen a fost o prostuță egoistă. Iartă-mă, Gretchen, nu de dragul tău sau al meu amintesc lucrurile acestea, ci o fac pentru Wesley.

— Înțeleg, răspunse Gretchen aplecată pe farfurie, cu chipul ascuns pe jumătate.

— De fapt, continuă Rudolph, toți trei purtam în noi aceleași gene, sufeream aceleași influențe. De aia, poate, Gretchen spunea că tatăl tău o înspăimîntă. Căci descoperea în ființa ei aceleași simptome existente la Tom, de unde și reacția ei de respingere, de autoapărare. Iar eu vedeam în el imaginea fidelă a tatălui meu, om feroce, înlănțuit de soartă și împins către un țel imposibil, ros de o frică patologică să nu-și sfîrșească zilele ca un cerșetor. Iar perspectiva aceasta îl speria atît de tare încît mai degrabă s-ar fi sinucis... Iar eu m-am apărat în felul meu — făcînd avere, dobîndind respectabilitate.

Wesley dădu din cap cu gravitate.

— Poate că e un noroc pentru mine faptul că băiatul lui Kraler e în Vietnam. Cine știe ce m-ar fi apucat dacă eram silit să mănînc împreună cu el, seară de seară, spuse el gînditor.

— Au fost familii cu doi băieți și înainte, spuse Rudolph, poate chiar mai rele, și totuși cel de al doilea nu s-a apucat să distrugă ce se nimerea în jurul lui. Căci nu-mi place s-o spun, Wesley, dar eram încredințat că tatăl tău s-a născut cu o *înclinație* către violență, către distrugere, ceea ce îi făcea plăcere. Plăcerea să distrugă orice și pe oricine, chiar și pe sine.

— Se pare că acesta-i adevărul, nu-i așa? spuse Wesley cu adîncă amărăciune.

— Dar ceea ce a făcut el în noaptea aceea la Cannes, reluă Rudolph, a fost sublim. A făcut o faptă minunată din punctul lui de vedere și — ca să fiu sincer — și dintr-al meu. Nu trebuie să uiți asta.

— O să mă străduiesc, dar n-o să-mi fie ușor, răspunse Wesley. Apoi, cu ciudă amară: Și-a irosit viața! Și-a irosit-o prostește! Asta cred eu!

Rudolph oftă:

— Cred că ți-am spus totul, cu sinceritate. Aspectele anecdotice le amînăm pe altă dată. Bănuiesc că ești obosit. O să-ți trimit o listă cu numele oamenilor care te-ar putea ajuta, poate chiar mai mult decît noi. Termină de mîncat, apoi te duc cu mașina la Y.M.C.A.

— Nu e nevoie, o să tai prin parc, mă duc pe jos, răspunse scurt Wesley.

— Nimeni nu umblă singur noaptea prin parc, în New York, îi replică Gretchen.

Wesley o privi cu răceală.

— *Eu*, da, răspunse el.

Cerule, gîndi Rudolph, privindu-l pe băiat cum înghițea ultimul dumicat de friptură; vorbește și arată leit ca taică-său. Dumnezeu să-l ajute!

4

Rudolph stătea, cu Enid şi bona, pe trotuarul scăldat în razele strălucitoare ale soarelui de dimineaţă, aşteptîndu-i pe Johnny Heath şi soţia lui să vină cu limuzina lor, un Lincoln Continental, ca să meargă împreună la Montauk. Bona avea în mînă o valiză, se ducea pentru o săptămînă la familia ei din New Jersey. Femeile acestea care îngrijesc copii, gîndea alene Rudolph, nu îşi au niciodată familiile în oraşul unde lucrează. Enid ţinea în braţe mai multe cărţi de şcoală şi cîteva caiete în care urma să-şi scrie temele în timpul vacanţei. Bona pregătise o gentuţă cu lucrurile fetiţei. Rudolph avea şi el o geantă de voiaj în care pusese trusa de bărbierit, pijamaua şi o cămaşă curată. Cu o noapte înainte, după ce se despărţiseră de Wesley, Rudolph o condusese acasă pe Gretchen. O invitase şi pe ea să vină cu el şi cu familia Heath, la Montauk.

— Văd că vrei să fie de faţă o droaie de martori cînd o să te întîlneşti cu fosta-ţi soţie, nu-i aşa? remarcase Gretchen.

Rudolph nu se gîndise la aspectul acesta, însă auzindu-i cuvintele fu nevoit să recunoască în sinea sa că sora lui avea dreptate. Jean îl vizitase, odată, însoţită de o maseuză robustă pe care o angajase la Reno ca să o întovărăşească, iar întîlnirea se desfăşurase într-o atmosferă plină de stînjeneală, deşi ea era trează şi se purtase sobru tot timpul, chiar şi atunci cînd se jucase cu Enid. Ducea o viaţă liniştită, într-o căsuţă pe care o cumpărase la Montauk, spusese ea. Nu izbutise să pună în practică intenţia de a se stabili în Mexic: clima de acolo era potrivită pentru cineva obişnuit să bea şi prea dură pentru nervii ei zdruncinaţi, hotărîse Jean. Se vindecase complet, afirmase ea cu un zîmbet timid, ba chiar începuse să fotografieze. Nu încercase să publice în reviste fotografiile pe care le făcea numai din plăcere şi era mîndră că avea din nou mîini sigure. Cu părul ei lucitor, cu obrajii trandafirii şi înfăţişarea delicată, tinerească, plină de sănătate, Jean îi reamintea atît de mult — dacă făcea abstracţie de vînjoasa maseuză care o însoţea — de femeia cu care se căsătorise cîndva şi pe care o iubise din toată inima, încît începea să se întrebe, cu îndoială, dacă procedase bine cînd consimţise să divorţeze. Îi era milă de ea, dar şi mai tare se compătimea pe sine. Cînd, în urmă cu cîteva zile, Jean îi telefonase întrebîndu-l dacă o putea lăsa pe Enid la ea pentru o săptămînă, Rudolph nu fusese în stare să o refuze. Nu pentru fiica sa se temea, ci pentru sine, în cazul cînd el şi Jean ar fi rămas singuri în — ceea ce ea numise — căsuţa tihnită, tulburată doar de vuietul valurilor unui ocean în permanentă agitaţie. Jean îi propusese să locuiască în odaia de oaspeţi, dar el preferase să rezerve o cameră la un motel din apropiere. O idee iscată în ultima clipă îl determinase să-i poftească şi pe soţii Heath. Nu dorea ca — ispitit de tihna unei seri petrecute în faţa şemineului cu focul aţîţat şi legănat de rumoarea monotonă a mării — să revină la vechea viaţă de familie.

Trecutul trebuia să aparţină trecutului. Iată de ce chemase familia Heath. Iată de ce Gretchen formulase atît de tăios întrebarea ei.

— N-am nevoie de nici un fel de martori, pretinsese Rudolph. Am de discutat o mulţime de probleme cu Johnny şi nu îmi place deloc să mă duc la biroul lui.

— Înţeleg, spusese fără să fie convinsă Gretchen. Apoi schimbaseră subiectul. Ce părere ai despre băiat? Despre Wesley? întrebase ea.

— E un tînăr serios, cumpănit, răspunsese Rudolph. Poate prea... interiorizat. Cum va evolua, ce va deveni el, depinde de modul cum va reuşi să răzbească în relaţiile cu mama sa şi cu bărbatul ei, pînă va împlini optsprezece ani.

— Este un tînăr foarte frumos, nu-i aşa? opinase Gretchen.

— Nu m-am gîndit la asta...

— Are un chip splendid, de erou de film, continuase Gretchen. Faţa sa colţuroasă, zîmbetul lui dulce, impresia morală favorabilă care ţi-o crează gravitatea lui, ca să zic aşa, ochii lui blînzi...

— Poate că tu percepi mai bine decît mine nuanţele acestea, răspunsese Rudolph.

— Sau poate că sînt mai vulnerabilă, zîmbise Gretchen.

— Cînd ţi-am auzit vocea am avut impresia că vroiai să-mi spui ceva. Ai necazuri?

— Nu mai multe decît în mod obişnuit, zîmbise din nou Gretchen. O să-ţi spun despre ce e vorba cînd o să revii la oraş.

O sărutase la despărţire, urîndu-i noapte bună, în faţa blocului în care locuia, o privise cum se pierde în coridorul slab luminat, păzit de un portar. Cochetă, atrăgătoare, sigură pe sine. Gretchen era în stare să-şi poarte singură de grijă. Numai cîteodată, îşi zise Rudolph. Doar uneori...

Lincoln-ul îşi făcu apariţia cu Johnny Heath la volan şi cu soţia sa, Elaine, alături de el. Bona o sărută pe Enid.

— Să fii fetiţă cuminte, da, domnişoară? Îşi dădăci ea pupila.

— Nu, n-am să fiu. O să fiu o fetiţă îngrozitoare, chicoti veselă Enid.

Rudolph nu se putu abţine şi izbucni în rîs, determinînd-o pe bonă să-i arunce o privire dezaprobatoare.

— Iartă-mă, Anna, îşi ceru scuze Rudolph, adoptînd o mină serioasă. Elaine Heath coborî din maşină, o ajută pe Enid să se instaleze pe canapeaua din spate, apoi se urcă lîngă ea. Înaltă, fină, cu ochi inteligenţi, pătrunzători, şi cu ţinută mîndră, Elaine era soţia ideală pentru un bărbat, asociat al unei firme din cele mai prospere de pe Wall Street. Familia Heath nu avea copii.

Enid făcu, voioasă, cu mînuţa semne de adio bonei care rămăsese pe trotuar cu sacoşa lîngă ea, apoi maşina demară.

— Haideţi, la drum, zise Johnny mînuind volanul, să ne destrăbălăm la Montauk cu homari şi stridii, pe plajele albe! Avea faţa rotunjoară cu

trăsături blajine, ochi înşelători de blînzi, mîinile — încleştate pe volan — doar cu o idee de grăsime sub piele, pîntecul abia vizibil sub haina sport ce sugera însă formele pe care le va căpăta în viitor. Conducea agresiv, dar cu îndemînare, iar ceilalţi şoferi întîlniţi în drum trebuiau să-i respecte dreptul, după cum confraţii săi avocaţii, se înclinau în faţa tenacităţii lui demonstrate cînd dirija lucrările consiliului de administraţie sau pleda la bară. Rudolph nu se vedea prea des cu Johnny: după ce acesta se căsătorise se cam depărtaseră unul de celălalt şi de cîte ori se întîlneau, după o întrerupere de mai multe luni, Rudolph îşi spunea în gînd — fără regrete — „probabil şi eu aş fi arătat la fel".

Pe canapeaua din spate Enid ciripea fericită. O auzi pe Elaine şoptindu-i ceva, iar fetiţa începu să rîdă cu voioşie. Dacă te-ai lua după aparenţe, gîndea Rudolph, ai crede că Elaine s-ar îngrozi să strîngă în braţe un copilaş, de teamă să nu-şi şifoneze sau să-şi murdărească elegantul ei costum de tweed. Curios, se întoarse să vadă ce făceau: Enid se cocoţase în braţele femeii şi îi ciufulea coafura elaborată cu măiestrie, iar Elaine zîmbea radiind de bucurie. Nu poţi ştii niciodată cu precizie ce e în sufletul omului, îşi continuă gîndul Rudolph, revenind la poziţia sa iniţială şi privind şoseaua care se aşternea în faţa sa. Tocmai traversau podul Triborough; oraşul New York se întindea de-a lungul fluviului — turnuri, sticlă, fum —, iar vechiul, imensul angrenaj strălucea în razele matinale, puternice, ale soarelui de primăvară. Numai în momente ca acestea, cînd percepea oraşul ca o entitate măreaţă, provocatoare, cu frumuseţea ei imperială, aspră, închegîndu-se în forme şi modele strîns înlănţuite, Rudolph îşi simţea inima captivată, satisfăcută, sentimente care îl însoţiseră şi îl susţinuseră zi de zi, cînd era mai tînăr.

În josul fluviului un iaht micuţ înfrunta vîrtejurile curentului puternic. Poate că vara asta o să izbutesc să ajung pe *Clothilde*, îşi zicea Rudolph, ca să navigăm spre Italia. În felul acesta aş trage şi eu un folos de pe urma vasului. Porniseră cîndva spre Portofino, dar nu ajunseseră niciodată la destinaţie. Trebuia să facă lucrul acesta ca să izgonească duhurile trecutului, trebuia să o convingă pe Jeanne să scape, cum-necum, de soţul şi de copiii ei pentru două săptămîni ca să se întîlnească în voie, la viteza de douăsprezece noduri pe oră, într-o climă blîndă, şi să bea vinuri indigene din carafă într-un local pe Coasta Ligurică. Nu trebuie să devin un bătrîn sfîrşit, trebuie să mă împotrivesc din răsputeri. *Fantasia italiana*.

— Johnny, zise Rudolph scuturînd visurile, mi-ai spus la telefon că vrei să discuţi ceva cu mine. Ce anume?

— Am un client, mai bine zis unul care a răposat, începu Johnny, iar eu mă ocup de reglementarea testamentului pe care l-a lăsat acesta. Johnny, îşi zise în gînd Rudolph cu răutate, cîştigă mai bine de pe urma morţilor decît toţi cioclii şi avocaţii dintr-un oraş, împreună. Moştenitorii se ciorovăiesc, cum le este obiceiul, cunoşti bine situaţiile astea, încheie Johnny introducerea sa.

— Am devenit specialist în materie, răspunse Rudolph.

— Ca să evite un proces, urmaşii au convenit să vîndă o parte din averea imobiliară moştenită la un preţ redus, foarte rezonabil. Este vorba de o fermă în Nevada, cu suprafaţă respectabilă. Şi cu obişnuitele avantaje la impozitare. Cred că nu trebuie să te lămuresc eu *în privinţa asta*.

— Nu, nu e nevoie, confirmă Rudolph.

— Nu ştiu ce faci tu la New York, dar nu arăţi bine deloc, reluă Johnny firul ideilor sale. Lîncezeşti şi cu siguranţă nu eşti fericit. Habar n-am cu ce te ocupi tu în fiecare zi.

— Cînt la pian, răspunse cu umor Rudolph.

— N-am observat numele tău pe nici unul din afişele de la Carnegie Hall, replică Johnny.

— Mai uită-te, îl sfătui Rudolph pe acelaşi ton.

— Mucezeşti din cauza inactivităţii, Rudy, îşi continuă pledoaria Johnny. Iisuse, n-ai fost văzut la nici o petrecere, în societate, în ultimul timp.

— Cum sînt petrecerile în Nevada? se interesă Rudolph amuzat.

— Vesele, cu cîntece şi dansuri, răspunse prudent Johnny. Nevada se dezvoltă mai repede decît oricare alt stat din uniune. Oamenii se îmbogăţesc peste noapte, milionarii apar cu zecile. Uite, ca să-ţi demonstrez că nu glumesc, dacă vrei mă angajez şi eu în afacerea asta, mergem împreună juma-juma. Aranjez eu chestiunile legate de ipotecă, te ajut să găseşti oamenii care să lucreze pămîntul. Nu sînt altruist, bătrîne, caut şi eu un ungher unde să mă pot ascunde din cînd în cînd şi totodată să profit de avantajele în materie de impozite pe care mi le oferă Vestul de aur. Eu personal n-am văzut ranch-ul, dar am răsfoit şi am citit documentele şi îţi spun că e o afacere profitabilă. Cu nişte investiţii în plus, nu prea mari, dar făcute cu chibzuială, ar deveni şi mai profitabilă. Există şi o clădire imensă care, cu unele amenajări o putem transforma într-un vis. Nu cred că poţi găsi alt loc mai potrivit pentru a-ţi creşte copiii — atmosferă nepoluată, zonă fără droguri, la două sute de kilometri de cel mai apropiat oraş. Iar politica e ţinută sub control, acolo. Ce mai, e o afacere excepţională, cînd ai să începi discuţiile ca să o perfectezi ai să te simţi ca peştele în apă. Iar despre cele petrecute la Whitby sau New York nimeni n-a auzit nimic prin locurile alea. Oricum, totul a fost uitat chiar şi la Whitby, chiar şi după articolul acela nenorocit din *Time*. În zece ani ajungi senator. Rudy..., tu mă asculţi?

— Sigur că te ascult, pretinse Rudolph; în realitate însă nu prea aplecase urechea, cel puţin în ultimele clipe la cele ce îi spunea Johnny. Totuşi, afirmaţia prietenului său, că ferma reprezenta un loc ideal pentru creşterea copiilor îl incitase. Trebuia să se gîndească la Enid, e drept, dar şi la Wesley şi Billy — care îi erau ca şi fii — şi de care avea datoria să se îngrijească. Billy se lăsa tîrît de valurile zbuciumate ale vieţii. Încă din şcoală îşi manifestase caracterul labil, marcat de cinism şi lipsă de ambiţie, dovedind că va deveni un ratat al societăţii. Nici Wesley, din cîte îşi dădea seama, nu poseda talente deosebite

şi nu credea că educaţia — oricît de multă ar fi căpătat — i-ar fi îmbunătăţit şansele de a duce o viaţă mai onorabilă. Însă o fermă modernă, cu eternele ei probleme — secetă, inundaţii, fertilizarea solului, noile nevoi legate de mecanizare, conducerea şi controlul angajaţilor, pieţele de desfacere — le-ar fi oferit de lucru berechet pentru amîndoi şi i-ar fi ferit de necazuri. Apoi, în cele din urmă, şi-ar fi întemeiat familiile lor. Exista şi posibilitatea ca el însuşi să se recăsătorească şi — de ce nu? — să aibă copii.

— Visul patriarhului, murmură el.

— Poftim? întrebă nedumerit Johnny.

— Nimic, am cugetat cu glas tare. Visam că sînt înconjurat de turme şi de progeniturile mele, răspunse Rudolph.

— Să nu-ţi închipui că ai să fii pierdut în sălbăticie, spuse Johnny care înţelesese greşit şi luase drept ironie cuvintele rostite de Rudolph. Acolo, pe proprietate, există şi o mică pistă şi ai putea folosi avionul tău personal.

— Visul americanului, zise Rudolph. O pistă de aterizare pe proprietatea sa.

— Şi ce-i rău în asta? întrebă Johnny. Putinţa de a te mişca nu-i un păcat de neiertat, din cîte ştiu. Ai ajunge, oricînd ai dori, într-o singură oră la Reno sau la San Francisco. Ce părere ai? Ranch-ul are avantaje, dar n-o să-ţi dea răgaz, ai să fii obligat din nou să activezi însă ai să desfăşori alt soi de activitate.

— O să reflectez, promise Rudolph.

— Ce să mai reflectezi, îl întrerupse Johnny. De ce nu te-ai duce... de ce nu ne-am duce *amîndoi* pînă acolo cu avionul, să vedem la faţa locului care sînt realităţile? Nu ne-ar strica, zău, iar mie mi-ar oferi în plus pretextul să evadez din biroul ăla afurisit. Drace! Chiar de ar fi inutilă călătoria, pentru mine ar constitui o adevărată vacanţă. Poţi să iei şi pianul cu tine!

Ce glumă nesărată, îşi zise Rudolph. Ştia că Johnny apreciase hotărîrea sa de a se retrage din afaceri drept un capriciu aberant, simptom al andropauzei premature. Cînd îi va sosi timpul, Johnny se va retrage direct la cimitir, îşi mai zise el. Colaboraseră, se sprijiniseră reciproc şi împreună cîştigaseră o grămadă de bani, nu se înşelaseră niciodată unul pe celălalt, se împăcaseră bine amîndoi. Rudolph mai ştia că Johnny, în calitate de prieten fidel, considera de datoria sa să-l smulgă din apatia în care îl scufundase inactivitatea şi să-l readucă pe făgaşul vieţii normale.

— Ei bine, consimţi în cele din urmă Rudolph, totodeauna am visat să hoinăresc călare prin pustietăţi.

— Nu e nici un pustiu, îl puse la punct Johnny, ţîfnos. E pămînt bun de lucrat, terenuri de fermă care se întind la poalele munţilor. Există acolo şi un pîrîu limpede plin de păstrăvi.

— Pot să mă desprind cîteva zile săptămîna asta, cît timp Enid rămîne cu Jean, spuse Rudolph. Ai putea veni şi tu?

— O să cumpăr biletele, fu răspunsul lui Johnny.

În timp ce maşina alerga cu toată viteza de-a lungul nesfîrşitelor cimitire din Long Island, unde generaţii de newyorkezi îşi pitiseră morţii, Rudolph

închise ochii şi începu să viseze la terasele stîncoase şi la colonadele munţilor din Nevada argintie.

De obicei Gretchen lucra cu plăcere şi simbetele, singură doar cu asistenta ei, Ida Cohen, în camera de montaj din clădirea pustie şi liniştită. Astăzi însă, privind-o şi văzînd-o cum lăsa pelicula să alunece rapid printre degetele mîinilor înmănuşate, cum muta înainte şi înapoi — cu gesturi bruşte — rama metalică de încadrare şi de prindere a filmului, cum apăsa scurt, iritat, maneta lamei care decupa filmul cu un sunet sec şi cum fluiera indispusă, dacă nu cu disperare, Ida îşi dădea seama că Gretchen e prost dispusă şi ştia de ce. Evans Kinsella, regizorul, recurgea iar la vechile sale trucuri: filma plictisit, fără chef şi fără noimă, copleşit de mahmureală, îi lăsa pe actori să joace cum îi tăia capul, încredinţat că Gretchen va izbuti să dea o coerenţă kilometrilor de peliculă-rebut pe care i le arunca în braţe. Ida era în cameră cînd — în ziua precedentă — Kinsella îi telefonase lui Gretchen, anunţînd-o că nu o va putea lua la cină cum îi promisese. De acum Ida, a cărui loialitate faţă de femeia cu care lucra era absolută, îl ura pe Kinsella cu o intensitate care, altminteri, o rezerva numai cauzei pentru care milita, Mişcarea de Eliberare a Femeii, la ale cărei întruniri participa cu religiozitate şi unde rostea cuvîntări pasionate şi, oarecum, smintite. Grasă, scundă, mersese pînă acolo încît renunţase la portul sutienului, pînă cînd — într-o zi — Gretchen o admonestase mînioasă, fără menajamente:

— Cerule, Ida! Cu ugerele tale arunci mişcarea înapoi cu un secol!

Femeie simplă, în vîrstă de patruzeci şi cinci de ani, fără nici un bărbat implicat în viaţa ei particulară şi — deci — ferită de presiuni sau intimidări, considera că Gretchen — frumoasă, talentată — permitea cu prea mare uşurinţă masculilor să profite de ea. O convinsese să participe cu ea la două întruniri, dar Gretchen simţise că tonul stident, violent, al unora dintre oratoare o plictisea şi o călca pe nervi, de aceea plecase, spunîndu-i prietenei sale:

— Dragă, cînd o să ajungeţi pe baricade, contează pe mine. Nu înainte!

— Dar avem nevoie de femei ca tine, protestase smiorcănindu-se Ida.

— Poate, replicase Gretchen, dar eu nu am nevoie *de ele*.

Ida oftase cu deznădejde şi spusese că ceea ce făcea Gretchen trebuia calificat ca fugă de răspunderea politică.

În dimineaţa aceea Gretchen mînuia aparatul de montaj, dar era preocupată de necazurile ei şi nu de calitatea lucrului pe care îl făcea. În cursul săptămînii Kinsella îi pusese în faţă un caiet care conţinea un scenariu, cerîndu-i să-l citească şi să-şi spună părerea. Agentul autorului — un tînăr cu totul necunoscut amîndorora — îl rugase cu insistenţă pe Kinsella să-şi arunce ochii prin manuscris. Gretchen citise scenariul şi îl considerase strălucit, iar atunci cînd Kinsella o căutase la telefon (înainte de a contramanda întîlnirea), îi spusese deschis părerea ei.

— Strălucit?! exclamase Kinsella. Ba eu cred că e un rahat mare! Dă-l secretarei mele şi spune-i să-l trimită înapoi.

Închisese telefonul înainte ca ea să apuce să se certe cu el. În schimb, stătuse pînă la orele două dimineaţa şi recitise scenariul. Deşi tînăr, scriitorul reuşise să contureze pregnant personalitatea eroinei — o femeie tînără provenită din rîndurile clasei muncitoare — care, deşi copleşită de apatia şi deznădăjdea celor din jur, era singura din generaţia ei şi din oraşelul posomorît unde locuia ce avea forţa morală şi curajul să înfrunte prejudecăţile şi rînduielile sociale, trăind aşa cum visa şi socotea că e bine.

Gretchen avea credinţa că acest scenariu putea aduce un suflu înnoitor în recentul potop de filme hollywoodiene care — ca reacţie la basmele cu happy-end ce dominaseră cinematografia timp atît de îndelungat — prezentau acum pe ecrane eroi debusolaţi, tîrîţi de valurile vieţii, cu timide manifestări de revoltă împotriva soartei, dar care — neputincioşi — se scufundau înapoi în marasmul sordid, lăsînd un gust noroios în gura spectatorilor. Dacă vechile filme produse la Hollywood, cu optimismul lor prefabricat şi dulceag, ca de acadea, erau false, îşi zicea Gretchen, atunci şi bocetele şi tînguielile acestea le putea considera plăsmuite, artificiale. Eroii apăreau în fiecare zi, iar dacă era adevărat că ei nu se năşteau o dată cu clasa lor, la fel de adevărat era că *nu dispăreau* o dată cu ea.

Cînd termină de citit, Gretchen era mai convinsă ca niciodată că prima ei impresie fusese corectă, că în cazul cînd Kinsella s-ar fi înălţat la nivelul începuturilor sale ar avea şansa să realizeze în cele din urmă un film strălucit. Ba chiar sunase la hotel, la orele două şi jumătate dimineaţa, ca să-i împărtăşească impresia ei, dar nu răspunsese nimeni la telefon. Toate acestea îi reveneau iarăşi şi iarăşi în minte ca un fragment de peliculă unde aceeaşi scenă se repetă la nesfîrşit, în timp ce se chinuia să încropească ceva mulţumitor din materialul de proastă calitate realizat de Kinsella săptămîna trecută.

Opri brusc aparatul.

— Ida, zise ea, vreau să faci ceva pentru mine.

— Da. Ida se întrerupse din lucru şi îşi ridică ochii spre ea.

Gretchen avea manuscrisul în geanta cu care venea, atîrnată de umăr, la serviciu. Se duse acolo unde o agăţase şi scoase caietul.

— Mă duc la un muzeu pentru o oră sau pentru chiar mai mult, zise ea. Pînă atunci lasă prostia aia la care migăleşti şi citeşte asta. Îi întinse caietul. Cînd mă întorc mergem la restaurant să luăm masa împreună, ca între fete, şi discutăm.

Ida o privea nedumerită. Gretchen nu obişnuia să lase lucrul pe jumătate făcut, cel mult doar ca să pună la fiert o oală proaspătă de cafea.

— De acord, zise ea. Îşi aranjă ochelarii şi privi cu bănuială caietul din mînă, temîndu-se parcă să nu conţină ascunsă vreo maşină infernală.

Gretchen îmbrăcă trenciul, coborî scările şi ieşi pe Seventh Avenue, artera pe care se afla clădirea în care lucra. Străbătu iute, de-a curmezişul, oraşul şi intră la Muzeul de Artă Modernă, socotind — în mod greşit — că îşi va potoli nervii, desfătîndu-şi ochii şi inima cu opere de adevărată artă. Însă cînd părăsi muzeul nu se simţea deloc mai liniştită. Şi pentru că

nu suferea gîndul că trebuie să se înapoieze la masa de montaj, după ce mai bine de o oră admirase capodopere de Picasso, Renoir şi Henry Moore, telefonă prietenei sale să lase baltă treaba şi să vină să o întîlnească la restaurantul din apropiere.

— Şi mai fardează-te un pic şi ridică-ţi şi ciorapii, îi spuse cu cruzime, adăugînd: E un restaurant francez, şic şi cu mult, mult bun-gust. Fac eu cinste... pentru că sînt necăjită.

În timp ce o aştepta pe Ida, se duse la bar şi comandă un scotch. Nu obişnuia să bea în timpul zilei, dar — îşi zise ea sfidătoare — nu exista nici o lege care să-i interzică. E sîmbătă.

Cînd sosi Ida şi o văzu pe Gretchen la bar, o întrebă bănuitoare:

— Ce bei?

— Whisky.

— Ai necazuri, cu adevărat, constată ea. Aflîndu-se — filozofic vorbind — în detaşamentul de avangardă al gîndirii moderne, aşa cum îşi imagina, Ida era cumplit de puritană.

— Două scotch-uri, te rog, ceru Gretchen barmanului. .

— Nu pot lucra după ce am băut, se sperie Ida. Ştii bine cum sînt eu.

— N-ai să lucrezi! Nimeni n-o să lucreze în după-amiaza asta, hotărî Gretchen. Credeam că eşti împotriva muncii obositoare pentru femei. Mai ales sîmbăta. Nu tu îmi spuneai că ţara noastră are nevoie de săptămîna de lucru de douăzeci şi patru de ore?

— Asta în teorie, zise prudentă Ida, uitîndu-se cu repulsie la paharul pe care barmanul i-l pusese în faţă. Eu personal sînt în favoarea muncii.

— Nu astăzi, respinse ferm Gretchen. Îl chemă pe maitre d'hôtel. O masă pentru două persoane; şi trimiteţi băuturile acolo, ceru ea. Lăsă, cu generozitate, doi dolari drept bacşiş barmanului.

— Aşa mare bacşiş doar pentru trei pahare! şopti Ida în timp ce se îndrepta spre fundul restaurantului, condusă de maitre d'hôtel.

— Dimensiunea bacşişului va constitui unul din semnele distructive care ne va face pe noi, femeile, să devenim egale cu bărbaţii, declară sentenţios Gretchen.

Maitre d'hôtel trase două scaune, ajutîndu-le să ia loc la una din mesele aflate chiar lîngă bucătărie.

— Vezi?... Ida privi în jur. Restaurantul este aproape gol, iar el ne-a aşezat lîngă bucătărie. Asta pentru că nu ne însoţeşte un bărbat.

— Bea-ţi whisky-ul, o îndemnă Gretchen. O să ne răzbunăm în ceruri.

Ida luă o înghiţitură şi se strîmbă.

— Măcar să fi comandat ceva mai dulce, se plînse ea.

— Acolo, pe baricade, nu există băuturi dulci, replică Gretchen. Acum spune-mi ce părere ai despre scenariu.

Chipul Idei se lumină. O scenă de film reuşită sau un pasaj care îi făcea plăcere dintr-o carte pe care o citea, o copleşea de euforie.

— E splendid, se entuziasmă ea. Doamne, ce film o să iasă din el!

— Doar că — se pare — nimeni nu are de gînd să-l folosească, zise Gretchen. Cred că scenariul l-au citit şi alţii, iar Evans Kinsella a fost ultima nădejde a agentului. Dar Kinsella a realizat două filme de mare succes în ultimii trei ani, adaugă ea.

— Chestie de noroc, replică Ida. Noroc şi nimic mai mult.

— Nu cred că-i doar atît, are clipele lui de inspiraţie, încercă Gretchen să o contrazică.

— Care însă nu merită trei milioane şi jumătate de dolari, îşi susţinu Ida, cu încăpăţînare părerea. Şi nu ştiu de ce te cramponezi de el, atacă ea direct. Felul în care te tratează... Şi nu mă refer numai la comportamentul lui la birou.

— Oh, răspunse Gretchen, aparent nepăsătoare, puţin masochism nu strică niciodată unei fete.

— Cîteodată, Gretchen, zise Ida strîmbînd din nas, mă scoţi din sărite, zău aşa!

Chelnerul sosi la masă lor şi aşteptă cu carneţelul şi creionul pregătite.

— E timpul să comandăm, zise Gretchen, cercetînd meniul. Văd că au raţă la cuptor, cu măsline. Luăm? Eşti de acord?

— Da, acceptă Ida. Dar nu îmi plac măslinele, poţi să le mănînci pe toate.

Gretchen comandă raţă şi o sticlă de Pouilly Fumé.

— Nu o sticlă întreagă, scînci plîngăreţ Ida. Eu nu o să beau mai mult de o jumătate de pahar.

— O sticlă întreagă, comandă Gretchen, ignorînd-o.

— Ai să te îmbeţi, o avertiză Ida.

— Perfect, replică Gretchen. Trebuie să iau o hotărîre importantă şi probabil că nu o să îndrăznesc, dacă rămîn trează.

— Ai o privire ciudată astăzi, constată Ida.

— Poţi paria pe sutienul tău slobozit că ai dreptate, răspunse Gretchen şi îşi goli — dintr-o singură şi lungă sorbitură — al doilea pahar de whisky.

— Ce ţi-ai pus în cap? întrebă îngrijorată Ida. Să nu faci vreo prostie! Eşti furioasă şi ai băgat atîta alcool în tine...

— Sînt furioasă, confirmă Gretchen. Am în mine oleacă de whisky şi intenţionez să beau singură cea mai mare parte a vinului din sticlă, dacă nu vrei să mă ajuţi tu. Şi pe urmă... Se opri.

— Pe urmă, ce?

— După aceea nu sînt sigură, rîse Gretchen, iar rîsul ei suna atît de straniu, încît Ida se convinse că prietena ei ajunsese în primele stadii ale alcoolismului. După aceea vreau să am o mică discuţie cu Evans Kinsella, dacă o să-l găsesc, ceea ce însă mă îndoiesc.

— Ce ai de gînd să-i spui? se interesă cu neliniştе Ida.

— Cîteva adevăruri usturătoare. Asta pentru început, răspunse Gretchen.

— Fii rezonabilă! Ida era îngrijorată de-a binelea. La urma urmelor, indiferent de relaţiile voastre particulare, nu uita că încă e şeful tău.

— Dragă Ida, ţi-a spus cineva vreodată, zise Gretchen, că nutreşti un respect bolnăvicios faţă de autoritatea şefilor?

— Nu l-aş numi bolnăvios, răspunse jignită Ida.

— Atunci cum l-ai numi? Exorbitant? Idolatru? De sclav?

— Eu l-aş numi normal, dacă ţii neapărat să ştii. Oricum, hai să nu mai discutăm despre mine, te rog. Mai bine spune-mi ce ai de gînd să discuţi, îi ceru Ida.

— Intenţionez să-i spun că filmul la care lucrăm e împuţit. Asta ca introducere.

— Oh, Gretchen, te rog! Ida ridică mîinile, ca şi cînd ar fi dorit să *o oprească* fizic.

— Cineva ar trebui să-ţi cumpere nişte inele. Ai mîini frumoase, zise Gretchen, iar inelele ţi s-ar potrivi de minune. Poate ne petrecem după-amiaza căutînd cîteva pentru tine, dacă nu-l găsim pe ticălosul de Kinsella.

Ida privi îngrijorată în jur. Restaurantul se umpluse deja.

— Te aude lumea! şopti ea.

— N-are decît! răspunse nepăsătoare Gretchen. Vreau să răspîndesc pretutindeni cuvîntul cel drept.

Alături, chelnerul diseca raţa cu mişcări experte. Vinul se afla în frapieră.

— Fără măsline pentru mine, refuză Ida, daţi-le pe toate doamnei.

Gretchen privea cu admiraţie chelnerul care disecase raţa cu îndemînare şi se apucase să servească.

— Sînt convinsă că *el* nu bea în timpul serviciului. Le era cunoscut faptul că, uneori, Kinsella bea.

— Sst! făcu Ida. Zîmbi chelnerului, cerîndu-i parcă scuze în locul excentricei sale prietene.

— Faci aşa ceva? îl întrebă Gretchen pe chelner.

— Nu, doamnă, răspunse acesta. Dar nu m-aş da înapoi, dacă mi s-ar oferi, adăugă el.

— Mîine dimineaţă îţi trimit o sticlă. La prima oră, promise Gretchen.

— Ce-i cu tine, Gretchen? se nelinişti Ida. Nu te-am văzut niciodată în starea asta!

— Sînt furioasă, răspunse Gretchen. Mă roade o furie nestăvilită, zdravănă. Gustă raţa. Mmm! făcu ea şi bău cu poftă vinul.

— Eu nu m-aş grăbi, zise Ida mestecînd dumicatul din gură. Aş aştepta pînă la sfîrşitul săptămînii înainte de a întreprinde ceva.

— Să nu-ţi amîni niciodată proiectele cînd eşti furioasă. Asta-i o veche deviză de familie, răspunse Gretchen. Mai ales la sfîrşit de săptămînă. Pentru că luni dimineaţă e greu să fii furioasă şi îţi trebuie o săptămînă întreagă pînă îţi formezi starea sufletească potrivită.

— Kinsella n-o să te ierte niciodată dacă te ducí la el în starea în care te afli acum, o preveni Ida.

— După introducere, continuă Gretchen fără a lua în seamă întreruperea, va urma reprezentaţia propriu-zisă: despre faptul că am acceptat să lucrez la rebutul pe care l-a produs ca să mă bucur în continuare de plăcerile care mi le oferă trupul lui alb şi pur.

— Gretchen, cîndva mi-ai spus că îl iubeşti, îi aminti Ida. În inima ei de fată bătrînă romantismul ocupa o poziţie importantă. O să-l mîniezi.

— Chiar asta intenţionez, răspunse Gretchen. În continuare o să-i spun că am recitit scenariul pe care el mi-a cerut să-l înapoiez agentului şi că îl consider original, spiritual şi mult prea bun pentru oameni ca el. Totuşi, de vreme ce el este singurul regizor cu care aproape convieţuiesc şi, în mod cert, este unicul regizor — cu care mă aflu în relaţii intime — în stare să capete banii necesari realizării unui film doar pe temeiul renumelui său, o să-i spun că, dacă are creieri în cap, o să cumpere fără să stea pe gînduri scenariul, chiar şi numai pentru că i-o cer eu.

— Ştii bine că o să refuze, opină Ida.

— Probabil.

— Şi-atunci ce ai să faci? Ai să izbucneşti în lacrimi şi o să-i ceri iertare?

Gretchen o privi cu surprindere: Ida nu obişnuia să folosească sarcasmul în discuţie. Îşi dădea seama că întreaga conversaţie o tulbura pe prietena sa.

— Ida, dragă, vorbi ea cu blîndeţe, nu trebuie să-ţi faci griji din pricina mea. În fond, eu sînt cea care o să se certe.

— Nu pot suferi să te văd cum cauţi bèleaua cu luminarea.

— Soseşte timpul cînd nu mai poţi evita necazurile, iar acum este momentul acela. M-ai întrebat ce o să fac dacă spune nu.

— *Cînd* o să spună nu, preciză Ida.

— O să-i spun că din clipa aceea abandonez filmul lui...

— Ai semnat un contract, îi aminti Ida.

— N-are decît să mă dea în judecată. Poate că recurge la lege şi ca să mă readucă în patul lui.

— Ştii că dacă tu pleci, atunci plec şi eu, zise Ida, iar glasul îi tremura din cauza enormităţii hotărîrii ei.

— Într-un război eşti obligat, uneori, să sacrifici trupele.

— Ăsta nu-i război, protestă Ida, e un film la fel ca mii de alte filme.

— Tocmai acesta-i miezul. Nu mai sînt dispusă să lucrez la un film care seamănă cu mii de alte filme. Observă că Ida era gata să izbucnească în plîns, că ochii ei blînzi, negri, se înceţoşează şi îşi simţi inima înmuindu-se. Nu e nevoie să plăteşti tu în locul meu, Ida, şi n-ai nici un motiv să-ţi părăseşti munca din cauza mea.

— Nu mai discut subiectul ăsta, replică ferm Ida.

— Bine, am încheiat discuţia, acceptă Gretchen. Acum termină-ţi raţa. De-abia ai ciugulit. Nu-ţi place?

— Eu...mie... îmi place teribil, se bîlbîi Ida.

Mîncară în tăcere, preţ de un minut. Gretchen mai bău nişte vin. Observă că prietena ei depunea eforturi ca să se stăpînească. Privi chipul

ei blajin şi delicat ca al unui copilaş bucălat şi cîteva clipe regretă că îi dăduse să citească manuscrisul, împovărînd-o cu grijile şi necazurile sale. Totuşi, cunoscînd onestitatea neabătută şi gustul sigur ale prietenei sale, considera că procedase corect cerîndu-i părerea şi obţinînd din partea ei confirmarea valorii artistice a scenariului. Fără aceasta nu ar fi avut niciodată suficientă siguranţă că îl putea înfrunta pe Kinsella. Evans Kinsella, îşi zise ea, va avea parte de o după-amiază neplăcută, dacă îl găsesc acasă. Cu sau fără Ida Cohen. Numai să fie acasă!

— Mă gîndesc, vorbi în cele din urmă Ida cu voce sfioasă, că există şi o altă cale de rezolvare a problemei. Nu este nevoie să te repezi cu capul înainte şi să-l înfrunţi pieptiş.

— Cred că ai dreptate, dar nu e felul meu să rezolv problemele pe ocolite.

— Nu, în privinţa asta nu eşti bună deloc. Ida rîse uşor. Dar... poate că de data asta ai să mă asculţi. Ştim amîndouă că n-o să spună niciodată da. Mai ales dacă te cerţi cu el.

— De unde îl cunoşti aşa de bine? întrebă Gretchen cu o nuanţă amuzantă de bănuială ironică. Ai întreţinut cumva relaţii nepermise cu el fără ştirea mea?

Ida rîse cu poftă.

— Cum aş fi putut? Nici măcar nu e evreu!

Rîseră amîndouă. Apoi Ida deveni serioasă.

— Iată părerea mea: termină montajul...

— O, Doamne! oftă Gretchen.

— Taci! Ascultă-mă! Eu nu te-am întrerupt, nu?

— Aşa e, recunoscu Gretchen.

— Nu-i spune nimic despre scenariu, prefă-te că ai uitat de el...

— Dar tocmai că nu l-am uitat, o întrerupse Gretchen. Dimpotrivă, mă obsedează! Văd deja filmul, cadru cu cadru...

— Am spus *prefă-te*, sublinie Ida supărată. Apoi găseşte pe cineva dispus să-ţi avanseze banii şi cumpără-l tu.

— După ce aş găsi banii, spuse Gretchen gîndindu-se la sărmanul Rudy, mai departe ce ar trebui să fac?

— Mai departe, răspunse triumfătoare Ida, tu ai să regizezi filmul!

Gretchen se lăsă pe spate, în scaun. La orice s-ar fi aşteptat din partea Idei, numai la o asemenea propunere nu.

— Cerule, ce idee! exclamă ea.

— De ce nu? continuă Ida cu aprindere, uitînd din nou de mîncare. Pe vremuri mai toţi regizorii îşi făceau stagiul mai întîi în camerele de montaj.

— Odinioară, zise Gretchen. Şi toţi erau bărbaţi, mai preciză ea.

— Nu-mi place cum vobeşte, o certă Ida.

— Iartă-mă, uitasem o clipă de concepţiile tale. Însă, doar aşa, ca să ne distrăm, dragă Ida, spune-mi douăzeci şi cinci de nume de regizori femei, ceru Gretchen.

— Pe vremuri nici în armată nu găseai douăzeci şi cinci de femei, replică Ida. Întrunirile la care participase îi ofereau o bază solidă de argumentaţie, iar ea profita cît mai mult acum ca să-şi susţină propunerea. Nu mai e nevoie să vii la adunările noastre, continuă să pledeze ea nici să citeşti broşurile pe care le tipărim pentru că o să ne ajuţi mult mai mult realizînd un mare film, decît luînd parte la un milion de reuniuni ale asociaţiei noastre. Iar dacă te îndoieşti de capacitatea, de talentul tău, apoi dă-mi voie să-ţi spun că tu ştii mai mult despre filme decît a ştiut sau va şti vreodată Evans Kinsella.

— E o idee, spuse gînditoare Gretchen. Acum că a trecut primul şoc, e o idee.

— N-o să fie un film costisitor, continuă repede Ida. Un orăşel, puţine schimbări de cadru şi, în general, filmări interioare, distribuţie redusă, mai ales copii; actori consacraţi nu ai găsi chiar dacă ai avea cu ce să-i plăteşti. Cunosc cîţiva oameni dispuşi să-şi investească banii în filme, m-aş putea adresa lor. Iar tu ai putea apela la fratele tău.

Bietul Rudy, gîndi iarăşi Gretchen.

— Cît a costat primul film pe care l-a regizat Kinsella? întrebă Ida.

— O sută douăzeci şi cinci de mii, răspunse prompt Gretchen. Kinsella nu scăpa nici un prilej să se laude că filmul său de debut, care se bucurase de un imens succes comercial, costase un fleac şi preciza totdeauna suma.

— Aşa-i show-business-ul, zise Gretchen.

— Vremurile s-au schimbat, continuă Ida. O sută douăzeci şi cinci de mii de dolari astăzi nu mai reprezintă cine ştie ce. Pariez însă că l-am putea realiza cu vreo şapte sute cincizeci de mii. Majoritatea actorilor vor să se afirme şi, cu asemenea roluri, cei puţin actorii principali vor renunţa la salariu şi vor opta pentru plata în procente, aşa că toţi banii vor fi plasaţi în film!

— Ida, dragă, ai şi început să vorbeşti ca un adevărat magnat de filme.

— Promite-mi ceva, îi ceru Ida.

— Ce anume? întrebă Gretchen cu prudenţă.

— Nu-l suna pe Kinsella nici astăzi, nici mîine. Reflectează asupra întregii probleme măcar pînă luni.

Gretchen şovăi.

— O.K., acceptă în cele din urmă ea. Dar mă lipseşti de plăcerea unei certe grozave.

— Gîndeşte-te însă ce mutră o să facă atunci cînd va fi lansat filmul, dar ţie nu îţi va păsa şi o să vezi ce satisfacţie o să simţi cînd o să-i spui de la obraz că a fost un dobitoc.

— Bine, promit. Acum, haide să comandăm o prăjitură franţuzească, ceva greţos de dulce. Apoi o să profităm de restul după-amiezei libere. Spune-mi, decîte ori ai văzut „Fragii sălbatici" de Bergman?

— De cinci ori.

— Perfect. Şi eu tot de cinci ori l-am vizionat, tragem chiulul şi îl vedem amîndouă pentru a şasea oară.

*

Lincolnul se strecura prin traficul de duminică după-amiază, îndreptîndu-se spre casă, cu Johnny Heath la volan şi cu Elaine alături de el. Aşezat la spate, Rudolph cugeta la weekend-ul încheiat. A fost plăcut, recunoscu el. Căsuţa fusese într-adevăr confortabilă, aşa cum afirmase Jean, iar oceanul le oferise o privelişte splendidă. Maseuza nu părea deloc lesbiană, în schimb se dovedise o excelentă bucătăreasa. Nu avuseseră loc orgii pe plajă, aşa cum prorocise Johnny, şi nici nudişti veniţi la picnic nu văzuseră. Făcuseră lungi plimbări în grup pe nisipul bătătorit după reflux, cu Enid ţinînd-o de mînă pe mama sa. Se împăcaseră foarte bine amîndouă, iar Rudolph gîndise — însă fără a-şi exprima gîndurile — că ar fi fost bine ca Enid să rămînă cu maică-sa şi să înveţe la o şcoală micuţă de la ţară, decît să înfrunte primejdiile de pe străzile New-york-ului. El o putea vizita la sfîrşit de săptămînă şi în vacanţă. Dacă însă lua în serios ideea trăsnită a lui Johnny în legătură cu Nevada, atunci situaţia se complica. Oricum propunerea lui nu se putea materializa a doua zi sau săptămîna viitoare şi, probabil, nici măcar anul viitor.

Jean părea sănătoasă şi în formă. Ea şi maseuza făceau gimnastică spartană în fiecare dimineaţă, iar Jean străbătea zilnic kilometri întregi de-a lungul plajei în căutarea de subiecte pentru fotografiat. Părea fericită, calmă, trăind parcă un vis aievea, ca un copil care abia s-a trezit dintr-un somn minunat şi reconfortant. Se bucurase sincer cînd îi văzuse pe soţii Heath şi se arătase încîntată că vor petrece împreună weekend-ul. Nici ea şi nici maseuza — pe care-o chema Lorraine — nu încercaseră să-l surprindă singur pentru a discuta în doi. Dacă Jean avea prieteni prin împrejurimi, aceştia nu apăruseră nici sîmbăta şi nici duminica. Rudolph o rugase să-i arate fotografiile făcute, dar Jean îl refuzase.

— Nu sînt încă gata, motivase ea. Poate peste o lună sau chiar mai mult.

Stînd confortabil în spatele maşinii care gonea spre oraş şi cugetînd, Rudolph îşi dăduse seama — nu fără o undă de regret — că Jean părea mai fericită în acel sfîrşit de săptămînă decît atunci cînd trăiseră împreună căsătoriţi.

Avuseseră vin la fiecare masă (nu şi băuturi tari) însă Jean nu se atinsese de sticlă, iar Rudolph nu observase nici o privire dojenitoare sau alarmantă din partea Lorranei. S-a împăcat cu situaţia ei, gîndea el, şi îi părea rău că nu putea spune acelaşi lucru despre sine.

Traversară podul şi pătrunseră în oraş. Rudolph privea clădirile ce se înălţau ca nişte falnice fortăreţe împotriva soarelui care pălea şi se scufunda la apus. Se aprindeau lămpile, mici luminiţe începeau să pîlpîie la ferestre ca nişte luminări la crenelurile menite arcaşilor apărători ai unei cetăţi. Străzile curate şi primitoare duminica după-amiază în oraşul pustiu constituiau elemente care îi provocau o deosebită desfătare. Dacă ar fi mereu duminică, îşi spunea Rudolph, lumea nu ar căuta să fugă din New York.

Cînd în cele din urmă maşina opri în faţa casei sale din gresie cafenie, Rudolph îi întrebă pe soţii Heath dacă nu doresc să urce la el ca să bea

împreună un pahar, dar Johnny îl refuză spunîndu-i că erau invitaţi la un cocteil şi că întîrziaseră deja. Rudolph îi mulţumi pentru că îl luase în maşina lui şi aplecîndu-se, o sărută uşor, pe obraz, pe Elaine. Weekend-ul petrecut împreună îl făcuse pe Rudolph să ţină şi mai mult la această femeie de treabă.

— Ai să rămîi singur în noaptea asta? se interesă Elaine.

— Da, răspunse Rudolph.

— Ce ar fi dacă te-ai urca înapoi în maşină şi ai petrece seara cu noi? sugeră ea. După cocteil ne ducem să cinăm la Gino.

Propunerea îl tenta pe Rudolph, dar socoti că ar fi mai bine pentru el să rămînă singur ca să cugete şi să analizeze în liniştе evenimentele din ultimele zile. Omise cu bună ştiinţă faptul că în ultimul timp nu se simţea bine în societate, încojurat de lume, însă era convins că e vorba de un sentiment trecător pe care, totuşi, nu îl putea ignora.

— Mulţumesc, dar mă aşteaptă un teanc de scrisori la care trebuie să răspund. Haideţi să mergem săptămîna viitoare, numai noi trei, le propuse la rîndul său.

— E în regulă, acceptă Johnny. Te sun mîine după ce pun la punct detaliile pelerinajului nostru în Nevada.

— Voi fi acasă mîine toată ziua, îi asigură Rudolph, regretînd imediat cele spuse. Se temea că unul din soţi va comenta: „O să stea acasă fiindcă nu ştie ce să facă". Privi lung după maşina care se depărta iute, apoi luă valiza şi urcă treptele de la intrare, dar nu apucă să folosească cheia căci găsi uşa deschisă. Iarăşi cei de jos, va trebui să le atragă atenţia, îşi zise el.

Păşi în coridor şi porni să-l străbată cînd, deodată, auzi un glas poruncitor:

— Să nu te mişti şi să nu îndrăzneşti să strigi! Am un pistol aţintit asupra ta! Apoi uşa de la intrare fu trîntită în urma sa.

— Care-i apartamentul dumitale, domnule? întrebă vocea.

Rudolph ezită. Dacă Enid ar fi fost sus, nu ar fi răspuns pentru nimic în lume şi mulţumi în gînd lui Dumnezeu că era cu mama ei, la aproape două sute de kilometri depărtare. Bona plecase şi ea, la New Jersey, aşa că sus nu se afla nimeni. Simţi ceva dur, probabil un pistol, împungîndu-l în coaste.

— Te-am întrebat ceva, domnule, repetă vocea. Rudolph îşi dădu seama de existenţa a încă unei persoane.

— La etajul al doilea, răspunse el.

— Urcă! porunci glasul.

Rudolph execută porunca. De sub uşile apartamentelor de la parter nu se zărea nici un firicel de lumină, semn că nimeni nu era acasă. E duminică seara, gîndi el urcînd, urmărit de sunetul a două perechi de picioare ce călcau apăsat. Mîinile îi tremurau cînd scoase cheia şi descuind uşa, intrară în apartament.

— Aprinde lumina, ordonă aceeaşi voce.

Bîjbîi după întrerupător, îl găsi şi apăsă pe buton. Becul din hol se aprinse. Se întoarse şi îşi văzu agresorii, doi tineri negri, unul înalt, al doilea mai scund, de statură mijlocie, amîndoi îmbrăcaţi curat. Aveau feţele slabe, încordate, marcate de ură. Toxicomani, îşi zise Rudolph, bărbatul înalt ţinea îndreptat spre el un pistol negru-albăstrui care sclipea la lumina becurilor.

— Intră, porunci acesta, urmîndu-l în sufragerie. Tovarăşul lui găsi întrerupătorul şi aprinse toate luminile. Camera i se înfăţişă curată, confortabilă, cu draperiile trase la ferestre. Femeia făcuse curăţenie înainte de a pleca. Ceasul de pe policioara şemineului ticăia tare; arăta orele cinci şi jumătate.

— Dă-mi portofelul, ceru bărbatul cel înalt. Şi fără figuri!

Rudolph scoase portofelul din haină. Omul cu pistolul i-l smulse şi îl aruncă tovarăşului său căruia, fără a-l slăbi pe Rudolph din ochi, îi spuse:

— Vezi ce-i înăuntru.

— Treizeci de dolari, anunţă acesta ţinînd în mînă bacnotele pe care le găsise în portofel.

— Ce porcărie! exclamă furios primul. Să văd ce ai în buzunarele de la pantaloni, porunci el.

Rudolph scoase la iveală portmonelul şi două monede de cîte un sfert de dolar. Al doilea din agresori înşfăcă portmoneul şi, după ce îl scotoci, exclamă şi el:

— Adevărată porcărie, frăţioare. Nu-s decît cinci dolari! Lăsă mărunţişul să cadă pe covor.

— Ai avut tupeul să vii pînă aici într-un Lincoln Continental, doar cu treizeci şi opt de dolari în buzunar? mîrîi neîncrezător cel cu pistolul. Faci pe şmecherul cu noi? Ţi-e teamă să nu fii buzunărit, domnule Rockefeller?

— Regret, răspunse Rudolph. Asta-i tot ce am. Şi tichetele de credit. Cartonaşele aruncate zăceau pe podea.

— Instituţia noastră nu acceptă aşa ceva, nu-i aşa Elroy?

Riseră amîndoi, răguşit. Rudolph avea impresia că pluteşte, parcă nu era el şi parcă toate cîte se întîmplau acum îl privea pe altcineva, un tip mărunt, neimportant, aflat la mare depărtare.

— Unde ţii banii? Unde-i seiful? se răsti omul cu pistolul.

— Nu am bani în casă, nici seif, răspunse Rudolph.

— Faci pe isteţul, ai? Cu mîna liberă îl lovi violent peste faţă. Orbit o clipă de lacrimi, Rudolph se trase înapoi un pas, poticnindu-se. Asta-i pentru început ca să pricepi niţel că nu glumim, domnule, îl preveni omul cu pistolul.

— N-aveţi decît să căutaţi, zise Rudolph.

— Îţi acordăm o ultimă şansă să ne arăţi unde ai ascuns banii, domnule, repetă agresorul.

— Îmi pare rău, nu vă pot fi de nici un folos.

Negrul cu pistolul respira greu, neregulat. În ochii lui licăreau luminile care se reflectau din mulţimea lămpilor.

— Ce zici, Elroy? întrebă acesta.

— Eu zic să-l înveţi minte pe ticălos, şuieră Elroy mînios. Celălalt strînse pistolul în mînă şi, pe neaşteptate, îl lovi dur la tîmplă. Rudolph se prăbuşi cu senzaţia că aluneca plutind încet în spaţiu, iar podeaua i se păru un pat moale, minunat. Auzi, după cîtva timp, un glas care i se părea că venea de la mari depărtări:

— Ajunge, Elroy. Doar nu vrei să-l omorîm pe nemernic.

Visa. Însă chiar şi în starea nenorocită în care se afla îşi dădea seama că e vorba de un vis. O căuta pe Enid. Auzea ceva spărgîndu-se în ţăndări. Undeva, pe fişia de nisip a plajei, erau parcate la nimereală autobuze din care ieşeau în grabă sau în care se urcau tot felul de oameni pe care nu îi cunoştea şi nici nu îi recunoştea; o mulţime de oameni care nu îi acordau atenţie, uneori se împiedicau de el, alteori se topeau ca nişte umbre, în timp ce Rudolph răzbătea printre ei, strigînd: „Enid, Enid!" Ştia că era un vis, dar sentimentul că nu o va găsi niciodata pe fetiţă îl tortura, îl înnebunea.

Într-un tîrziu îşi reveni în fire. Lămpile ardeau încă, iar luminile lor îi străpungeau dureros ochii. Zăcea pe podea şi tot trupul — de la cap şi pînă la vintre — îl simţea ca pe o singură rană. Orice mişcare îi provoca chinuri insuportabile. Faţa îi era umedă, iar cînd şi-o şterse văzu că mîna i se umplu de sînge le care şiroia.

În jurul său totul era distrus în cameră. Scaunele tapiţate şi canapeaua fuseseră spintecate, iar umplutura dintre ele zăcea răspîndită ca nişte mormane de zăpadă pe podea. Ceasul se sfărîmase, căzînd pe platforma de cărămidă din faţa şemineului. Toate sertarele — de la birou, scrin, bufet — fuseseră smulse şi aruncate, iar conţinutul lor împrăştiat pretutindeni în cameră. Oglinda de deasupra şemineului se făcuse bucăţele. Scaunele de lemn, măsuţa pentru cafea şi bufetul fusesră sfărîmate cu vătraiul de la şemineu, iar vătraiul însuşi îl îndoiseră, într-un unghi curios. Toate sticlele din bufet fuseseră făcute ţăndări de perete, cioburile fiind împrăştiate peste tot. În încăpere domnea un miros persistent de whisky. Placa frontală de lemn de la pian căzuse pe canapea, iar corzile rupte şi smulse atîrnau peste claviatură ca intestinele unui animal. Vroia să vadă ce oră era, pentru a-şi da seama cît timp zăcuse în nesimţire, dar ceasul îi fusese smuls, iar la încheietura mîinii se căsca o rană urîtă din care curgea sînge.

Se tîrî cu un efort uriaş, gemînd de durere, pînă la telefon. Luă receptorul şi ascultă. Slavă Domnului, funcţiona! Îi trebui mult timp, aşa i se păru, pînă să-şi amintească numărul de telefon al lui Gretchen. Formă, cu greu, numărul şi ascultă cu receptorul lipit de obraz apelurile nesfîrşite la capătul celălalt al firului. În cele din urmă auzi, cu uşurare, glasul lui Gretchen rostind: „Alo!"

— Gretchen, vorbi chinuindu-se Rudolph.

— Unde ai fost, Rudy? Te caut de la cinci, spuneai că ai să fii acasă pînă la ora cinci. Gretchen părea supărată.

— Gretchen, o întrerupse Rudolph cu voce răguşită. Vino aici. Imediat! Dacă uşa e încuiată, cheamă un poliţist să o spargă. Eu... Simţi că se scufundă din nou şi că nu mai poate vorbi; zăcea pe duşumea şi o auzea pe Gretchen ţipîndu-i la ureche: „Rudy! Rudy! Rudy! Mă auzi?"

Apoi, linişte. Se lăsă purtat de val şi îşi pierdu cunoştinţa.

Zăcu două săptămîni la spital şi nu mai ajunse niciodată în Nevada, cu Johnny Heath.

1

Adusese doamnei Wertham, de la supermagazinul alimentar, articole de băcănie în valoare de şaptesprezece dolari, iar amabila gazdă îl invitase la o ceaşcă de cafea. Doamna Wertham lucra la fabrica de îmbuteliat băuturi nealcoolice a domnului Kraler, ceea ce contribuise — îşi spunea Wesley — la înlăturarea barierelor sociale (şi sexuale) care o despărţea pe această gospodină de treabă, cu situaţie materială destul de bună, de băiatul de prăvălie în vîrstă de numai şaisprezece ani. Era ultimul comision pe care îl îndeplinea în ziua respectivă şi cum la familia Kraler nu avea parte niciodată de cafea, Wesley acceptă amabila invitaţie a doamnei Wertham.

După ce băură cafeaua, doamna Wertham începu să se fîţîie şi, cu sfiiciune, îl complimentă pe Wesley, spunîndu-i că e un băiat tînăr foarte chipeş, şi îl pofti direct în patul ei. Cum nu numai de cafea ducea lipsă la familia Kraler, iar doamna Wertham era o blondă oxigenată cu forme generoase, Wesley acceptă şi această invitaţie fără să stea prea mult pe gînduri. Cafeaua fusese bună, dar zbenguiala din pat îi plăcuse şi mai mult lui Wesley. Fusese nevoit însă să acţioneze la repezeală deoarece lăsase afară bicicleta magazinului, cu anexa pentru transportarea mărfurilor comandate de clienţi aşezată între cele două roţi din faţă, iar vecinătatea era plină de copii în stare să fure orice lucru pe care puteau pune mîna, chiar şi o bicicletă cu o anexă care purta pictată pe ea — cu litere mari — inscripţia „Supermagazin universal".

Asta se întîmplase în urmă cu o lună. De atunci Wesley fusese încă de vreo zece ori cu diferite comisioane la doamna Wertham, frecvenţa comenzilor de coloniale depinzînd — după toate probabilităţile — de fluctuaţia libidoului ei.

De data aceasta, în timp de Wesley se îmbrăca, doamna Wertham puse pe ea un capot şi îl privi zîmbind satisfăcută, parcă ar fi terminat de mîncat chiar atunci o prăjitură gustoasă, cu frişcă.

— Eşti un tînăr viguros, zise ea. L-ai putea sălta cu o singură mînă pe bărbatul meu.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse Wesley politicos, trăgînd puloverul pe cap. Nu avea nici un chef să-l ridice, cu o singură mînă, pe domnul Wertham.

— De obicei nu fac aşa ceva, continuă amabila gospodină, uitînd — probabil — că băiatul ştia să numere. Dar... Oftă. E o pauză plăcută în cursul zilei, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Ar fi un gest frumos dacă data viitoare, cînd vii să aduci comanda, ai strecura un mic cadou în pachet, o jumătate de jambon, ceva de genul acesta. Sînt acasă totdeauna între orele trei şi cinci.

— Da, doamnă răspunse Wesley pe un ton neutru. Iar în gînd își spuse: Asta a fost ultima dată cînd doamna Wertham m-a văzut în patul ei. Trebuie să plec acum, bicicleta e afară...

— Da, înțeleg. N-ai să uiți de jambon, da? insistă femeia.

— Da, doamnă.

Bicicleta era încă la locul ei. Sări pe șa și pedală spre poștă, dezgustat de sine însuși. Jumătate de jambon! Femeia își imagina că îl putea cumpăra tocmindu-se ca la piață. Ce degradant! Simțea că a ajuns la o cotitură în viață. De-acum înainte nu va mai accepta ceva numai pentru că i se oferă. America era plină de fete minunate. De pildă, tînăra aceea drăguță, care lucra la revista *Time* din New York, deși era în vîrstă... Nu mai vroia să se amestece în tărîțe. Undeva, dincolo de limitele orașului Indianapolis, trebuia să existe o fată cu care să poată discuta și rîde fără să fie constrîns, pe care să o poată admira și căreia să-i poată vorbi despre el și tatăl său; o fată pe care să o iubească, de care să fie mîndru și care să nu-l facă să se simtă ca un porc după ce s-a culcat cu ea. Pînă va găsi o asemenea ființă, va aștepta, își zise Wesley.

La post-restant îl așteptau două scrisori, una de la Bunny, cealaltă de la unchiul Rudolph. De cînd unchiul său îi sugerase ideea cu post-restantul, Wesley primea cu regularitate vești de la Kate și Bunny. Viața la Indianapolis devenise suportabilă. Îndeosebi plicurile în buzunar fără a le citi, deoarece domnul Citron, directorul M.U., se uita chiorîș la Wesley dacă acesta întîrzia, chiar și numai cinci minute peste timpul pe care îl considera suficient pentru îndeplinirea comisioanelor; iar doamna Wertham îl cam făcuse să depășească programul. Domnul Citron, gîndea Wesley zîmbind cu inocență către patron după ce revenise la magazin, trebuie că are în cap un ceas de pontaj. Își aminti ce îl povățuise cîndva tatăl său: „Străduiește-te să fii propriul tău stăpîn. Este singurul mijloc de a scăpa de tîcăloși".

În depozitul din spatele magazinului, Wesley scoase la iveală scrisorile și o citi mai întîi pe cea de la Bunny. Scrisul limpede al acestuia, cu trăsături ferme, crea impresia că autorul era un bărbat solid, de cel puțin nouăzeci de kilograme.

„Dragă Wesley,

Am o veste bună pentru tine: Clothilde *a fost vîndută cu o sută zece mii de dolari. Asta înseamnă mai mulți bișțari pentru tine, Kate și puștiulică al ei. Felicitări! În sfîrșit, acum îți pot spune că adevăratul proprietar nu era Johnny Heath, cum scria în actele navei, ci unchiul tău, Rudolph! Presupun că a avut motivele sale ca să ascundă lucrul acesta. Începusem să cred că nu îl vom vinde niciodată. Am încercat să-l conving pe unchiul tău să schimbe numele iahtului, dar nici n-a vrut să audă de așa ceva. Are principiile sale, poate prea multe principii. Noii proprietari sînt nemți, oameni foarte de treabă. Știau ce s-a întîmplat pe* Clothilde, *dar se pare că asta nu i-a deranjat. Am impresia că nemții nu sînt superstițioși de felul lor. S-au îndrăgostit la prima vedere de* Clothilde, *așa mi-a spus doamna. Au vrut ca eu să rămîn mai departe la bord, în calitate*

de căpitan, dar nu am acceptat din o mie şi unul de motive pe care nu cred că e nevoie să ţi le înşir.

Am făcut cunoştinţă cu o familie de americani — soţ şi soţie şi doi băieţi în vîrstă de aproximativ 11 şi 9 ani — care se învîrteau prin zonă la Saint Tropez, cu un iaht lung de cincisprezece metri, şi m-au rugat să lucrez la bordul lui. Eu sînt unicul membru al echipajului, dar copiii mă ajută la curăţenie, mama lor e de acord să se ocupe de bucătărie, iar tatăl afirmă că poate citi o hartă şi mînui cîrma. Vom vedea. Deci încă navighez prin bătrîna Mediterană.

Ar trebui ca totul să fie O.K. E plăcut să ai doi puşti la bord!

Am primit veşti de la Kate, are o slujbă — lucrează ca picoliţă într-o bodegă, nu departe de locuinţa ei, aşa că îşi poate îngriji copilul. Poate ai aflat că l-a botezat Thomas Jordache.

Îmi pare rău că ai nimerit într-o grămadă mare de rahat, la Indianapolis. Unchiul tău spune că la împlinirea vîrstei de optsprezce ani ai să-ţi poţi lua zborul, să te desparţi de ei. Aşa că dă-ţi silinţa să nu faci vreo prostie.

Iahtul pe care lucrez se numeşte Dolores, *după numele doamnei, iar portul său de baştină e St. Tropez. Aşa că poţi să-mi scrii aici, la Căpitănia portului.*

Ei bine, amice, cam astea sînt noutăţile. Dacă întîmplător ajungi în zona asta, pe coasta mării, abate-te şi pe la mine.

Au revoire,
Bunny"

Wesley împături scrisoarea cu grijă şi o puse înapoi în plic. Îi scrisese şi el de două ori, întrebîndu-l dacă a aflat ceva despre Danovic, dar Bunny nu pomenise nimic în răspunsurile sale. Timpul trece repede, îi scrisese el. Poate pe Mediterana, dar nu la Indianapolis, gîndi Wesley. Puţine lucruri îi plăceau în acest oraş, iar unul din acestea era vechea clădire a halei, cu tavanul înalt, cu rafturile ticsite de fructe şi legume şi cu aroma de pîine coaptă plutind prin toate colţurile. Se ducea acolo cît mai des cu putinţă, fiindcă îi amintea de tîrgul din apropierea portului Antibes.

Cînd desfăcu plicul primit de la unchiul său, din el căzură două bancnote de cîte douăzeci de dolari. Le luă şi le îndesă în buzunar. Nu ceruse niciodată bani de la el, dar îi era recunoscător cînd îi primea. Unchiul Rudolph intervenea în momentele cele mai neaşteptate, dar cele mai potrivite, pentru a-i scoate din încurcătură pe toţi, ceea ce era un lucru frumos, dacă îţi puteai permite. Iar unchiul Rudolph îşi putea permite, de bunăseamă, gîndea Wesley.

Luă scrisoarea din plic şi citi:

„Dragă Wesley,

Notează adresa mea, din partea superioară a paginii. În sfîrşit m-am mutat din New York. După ce am fost călcat de tîlhari oraşul a pierdut mult din farmecul pe care iniţial îl exercitase asupra mea, şi am început să mă îngrijorez — exagerat, sînt convins — pentru ocrotirea fetiţei mele, Enid. Am

închiriat, de probă, pe un an, casa aceasta din Bridgehampton dincolo de Long Island. E o localitate încîntătoare, potolită, cu excepţia lunilor de vară cînd viaţa se înviorează mai ales datorită prezenţei unor artişti şi a oamenilor de litere. Locuinţa mea se află în apropierea plajei şi numai la cincisprezece minute cu maşina de vila fostei mele soţii. În cursul săptămînii, cînd merge la şcoală, Enid stă cu ea, dar mă vizitează la sfîrşitul săptămînii. În felul acesta nu mai are nevoie de bonă, Enid e fericită şi dacă am în vedere doar aspectul acesta, socotesc că am procedat foarte cuminte cînd m-am mutat.

M-am refăcut deplin după cele două operaţii faciale şi — deşi gîfîi ca un cal bătrîn cînd fac jogging *pe plajă, datorită unor intervenţii chirurgicale ce mi s-au făcut după accident la căile nazale — mă simt bine. Doctorii au vrut să mă opereze din nou la nas, din considerente estetice, dar am zis că ce e mult strică. Gretchen spune că acum, cu nasul meu turtit, semăn şi mai bine cu tatăl tău.*

Gretchen păşeşte pe calea unei noi cariere. Săptămîna viitoare va desăvîrşi montajul filmului realizat de domnul Kinsella, apoi se va lansa ca regizoare. A achiziţionat un scenariu care i-a plăcut şi care — citindu-l şi eu — îl consider foarte bun. De fapt, neştiind prea bine ce să fac cu banii mei, îi investesc în film şi o povăţuiesc pe Gretchen, cu tact, cum să-şi dirijeze afacerile ca să le încheie cu bine. Fii atent cînd ai să o întîlneşti pe Gretchen: e convinsă că tu ai obţine succes mare într-un rol din filmul pe care vrea să-l realizeze. Am avut de toate în familie, niciodată însă o vedetă de cinema şi nu sînt sigur în ce mod s-ar reflecta lucrul acesta asupra numelui nostru.

Mă tem că, tîrît de curentul care s-a iscat după agresiunea asupra mea, am uitat să-mi respect promisiunea de a-ţi comunica numele unor persoane care ar putea să-ţi fie de folos, furnizîndu-ţi date despre părintele tău. Unul din ei este, desigur, Johnny Heath, care a închiriat iahtul Clothilde, *pentru o croazieră, împreună cu soţia sa. Nu îmi amintesc dacă atunci te aflai sau nu la bord. Apoi sînt doamna şi domnul Goodhart care au angajat iahtul în timpul mai multor sezoane succesive. Îţi scriu adresele lor pe hîrtie separată, pe care o vei găsi în plic.*

Dacă ne întoarcem mai mult în timp, spre exemplu cam pe vremea cînd tatăl tău avea vîrsta pe care o ai tu acum, a existat un băiat, astăzi bărbat în toată firea, pe care îl chema Claude Tinker şi care a participat la diferite năzbîtii alături de tatăl tău. Din cîte am auzit, familia Tinker se află încă în Port Philip. Urmează apoi un om pe nume Theodore Boylan, care acum e destul de înaintat în vîrstă, dar care a avut un timp relaţii apropiate cu familia noastră.

L-am văzut o singură dată pe tatăl tău luptînd pe ring, ca boxeur profesionist, împotriva unui băiat de culoare, pe care îl chema Virgil Walters şi probabil că el ar putea să-ţi dea unele detalii în plus.

Ca boxeur, tatăl tău a avut un manager. Schultz, pe care l-am descoperit citind revista Ring *şi pe care l-am contactat cînd am vrut să iau legătura cu Tom.*

Dacă îmi voi aminti alte nume o să ți le comunic. Îmi pare rău că nu m-ai vizitat în vara asta, dar nădăjduiesc că ai să izbuteşti cu alt prilej.

Ți-am pus în plic un mic dar care sper să te ajute să începi cu bine noul an şcolar. Dacă ai nevoie de mai mult, scrie-mi fără şovăială.

Cu mult drag,
Rudolph."

Wesley împături foile de hîrtie citite şi le puse în plic, aşa cum procedase şi cu scrisoarea lui Bunny. *Scrie* parcă are o ancoră agăţată de fund, gîndi Wesley. De fapt el *nu este* cum pare, există o deosebire — un fel de zid despărţitor — între ceea ce el este în realitate şi modul său de exprimare. Wesley dorea să-l poată plăcea mult mai mult pe unchiul Rudolph.

Wesley îi dădu lui Jimmy cele două scrisori, cînd acesta veni să-l ajute la măturat. Jimmy, un tînăr negru cam de aceeaşi vîrstă cu el, era al doilea băiat de prăvălie care se ocupa de livrarea mărfurilor la domiciliul clienţilor. Wesley dăduse acestuia, în păstrare, şi fotografia ce îl prezenta pe tatăl său în şort de box, pe care o căpătase de la tînăra femeie de la *Time*, precum şi toate scrisorile primite, deoarece mama avea obiceiul să cotrobăiască prin lucrurile sale din cameră, cel puţin de două ori pe săptămînă, căutînd urmele păcatelor comise de fiul ei şi orice ar mai fi putut descoperi. Scrisorile de la unchiul Rudolph, Kate şi Bunny ar fi fost dovezi indubitabile ale uriaşei conspiraţii pusă la cale împotriva ei de toată lumea, cu scopul de a o spolia de dragostea fiului ei, despre care pomenea adesea cu emoţie. Wesley suporta tot mai greu accesele ei — accidentale, dar sufocante — de afecţiune. Stăruia să-l sărute, să-l strîngă la piept, îl alinta numindu-l „băieţaşul meu drag şi dulce", se străduia să-l convingă că ar arăta minunat, dacă s-ar tunde numai un pic, iar dacă ar accepta bucuriile religiei — spunea ea — mama ar fi nespus de fericită şi, împreună cu domnul Kraler ar face tot ce dorea el. Wesley ştia că nu juca teatru, că *îl iubea* cu adevărat şi dorea sincer ca fiul ei să fie fericit — dar în felul ei, nu al lui. Demonstraţiile ei de dragoste îi provocau un sentiment de stînjeneală, îl tulburau. Se gîndea cu dor la Kate.

Nu vorbea niciodată despre mama sau despre domnul Kraler cu Jimmy, deşi acesta era singurul său prieten din oraş. Evitase orice alte relaţii, cu excepţia doamnei Wertham, bineînţeles, dar asta nu conta. Nu vroia să lase regrete în urmă, cînd va părăsi Indianapolis-ul.

Nu prea avea chef să meargă la cină acasă, mai întîi pentru că ştia că va fi o masă execrabilă, apoi fiindcă atmosfera — care şi aşa era greu de suportat — devenise mohorîtă ca într-un cavou de cînd domnul Kraler primise depeşa prin care îl anunţau că fiul său, Max, căzuse la datorie în Vietnam. Acum aşteptau din zi în zi să fie adus trupul neînsufleţit, pentru a-l îngropa în pămîntul patriei, iar această aşteptare i se părea lui Wesley ca o lungă ceremonie funerară.

Îl invită pe Jimmy să ia masa cu el.

— În seara asta îmi pot permite luxul. Unchiul meu a dat semne de existenţă, din nou, explică el.

Mîncară într-un mic restaurant de lîngă supermagazin, unde o friptură costa numai un dolar cincizeci şi al cărui patron nu pretindea să i se facă dovada vîrstei cînd cineva îi comanda o bere.

Jimmy dorea să devină instrumentist într-o orchestră de muzică rock. Uneori îl lua pe Wesley la el acasă şi îi cînta la clarinet, acompaniat la pian de una din surori, pe cînd cealaltă le servea bere. Surorile îl venerau pe Jimmy, de aceea erau gata să facă tot ce le stătea în putinţă pentru a-l mulţumi pe oricine era prieten cu fratele lor. Nu se îngrijorau că cineva le-ar putea frustra de dragostea lui Jimmy şi nici că ele l-ar putea iubi mai puţin pe fratele lor. Căsuţa, plină de căldură umană, care devenea parcă neîncăpătoare cînd apăreau cele două fete drăguţe, vesele, era unul din puţinele limanuri din Indianapolis care îl atrăgeau pe Wesley. Oraşul cu străzile murdare şi cartierele de locuinţe-tip, cu fabricile sale din care se revărsau — zi şi noapte — puhoaiele de muncitori cu feţe supte de mizerie, îl făceau să-şi aducă aminte cu dor de Antibes, care i se părea — prin comparaţie — suburbia unui oraş divin.

Wesley nu îi relatase mamei sale nimic despre prietenia cu Jimmy. Deşi se purta politicos cu negrii, ea spunea că era bine ca aceştia să păstreze distanţa. Atitudinea mamei faţă de negri avea legătură, probabil, cu religia mormonilor.

După cină Wesley îşi aminti şi îl rugă pe Jimmy ca, de-acum înainte, să facă el livrările de mărfuri la locuinţa doamnei Wertham. Nu îl lămuri de ce îi cerea lucrul acesta şi nici Jimmy nu îl întrebă nimic. Aceasta era una din părţile bune ale băiatului, nu punea niciodată întrebări de prisos.

Merse acasă pe jos, fără să se grăbească. Exista o regulă — neformulată de părinţi — pe care o cunoştea şi el: dacă ajungea la domiciliu înainte de nouă şi jumătate, mama îl scutea de istericalele sale în legătură cu — ceea ce numea — destrăbălarea lui prin oraş şi murdărirea numelui de familie, aşa cum făcuse taică-său. Viaţa sa ca atare era destul de rea, iar scenele pe care i le făcea mama îi măcinau nervii şi aproape că nu îl lăsau să doarmă. Se gîndise, de mai multe ori, să-şi ia lumea în cap însă de fiecare dată renunţase: vroia să acorde mamei sale toate şansele posibile. Trebuia să existe ceva bun în inima ei, cîndva tatăl său o iubise.

Acasă îl găsi pe domnul Kraler hohotind în sufragerie, în mînă cu poza înrămată a fiului său. Îmbrăcat în uniformă de soldat, slab la faţă, Max Kraler privea din fotografie cu ochii trişti, parcă ar fi presimţit că va fi ucis înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani.

Mama îl întîmpină pe Wesley pe coridor şi îi şopti că îl înştiinţaseră pe domnul Kraler că fiul său va fi adus peste două zile şi că îşi petrecuse întreaga după-amiază făcînd aranjamentele cuvenite pentru înmormîntare.

— Fii drăguţ cu el, te rog, îi zise mama, şi-a iubit mult băiatul. Vrea ca să te tunzi mîine şi să mergem împreună să-ţi iau un costum de culoare închisă, pentru ceremonia funerară.

— Părul meu nu deranjează pe nimeni, mamă, n-am de gînd să-l tund, răspunse Wesley.

— Măcar acum, din respect pentru mort, dacă nu de altceva, ai putea face gestul acesta, insistă mama tot în şoaptă.

— Pot să arăt respect şi cu părul pe care îl am, se încăpăţînă băiatul.

— Nu vrei să faci un lucru atît de mărunt, măcar de dragul meu? Mama începu să plîngă.

— Îmi place părul meu aşa cum este. Nimeni în afară de tine şi de el — făcu semn cu bărbia spre sufragerie — nu mi-a făcut atîta mizerie din cauza coafurii mele.

— Eşti un băiat rău, încăpăţînat. Nu cedezi niciodată, nu-i aşa? Lacrimile îi şiroiau pe obraz.

— Cedez cînd are rost, răspunse Wesley.

— Domnul Kraler n-o să mă lase să-ţi cumpăr costumul, dacă nu te tunzi.

— Atunci o să merg la înmormîntare în costumul meu vechi, zise Wesley. Lui Max n-o să-i pese cum sînt îmbrăcat.

— Asta-i o glumă de prost-gust, zise mama, continuînd să plîngă.

— N-am intenţionat să fac o glumă.

— Costumul vechi şi pletele tale de indian sălbatic o să ne facă de rîs în biserică.

— Bine. Atunci n-o să mă duc la biserică. Şi nici la cimitir. La urma urmei nici nu l-am văzut măcar o singură dată pe Max. Ce mai contează?

— Mamă! o strigă domnul Kraler din sufragerie. Vrei să vii pentru cîteva clipe?

— Da, dragă, răspunse Teresa. Îl privea fix, iar ochii îi scăpărau de mînie, cînd — pe neaşteptate — îl pălmui violent. Wesley nu reacţionă, rămase nemişcat pe coridor, uitîndu-se după ea în timp ce se îndrepta spre sufragerie. Apoi urcă în camera sa.

Nu mai abordară subiectul acesta. Cînd Max Kraler era înmormîntat, Wesley distribuia clienţilor mărfurile comandate.

Caporalul Healey, care luptase în Vietnam, dar nu îl cunoscuse pe fiul domnului Kraler, însoţise la Indianapolis trupul neînsufleţit al băiatului. Domnul Kraler, veteran din războiul coreean, îl socoti drept camarad de arme şi insistă să-l găzduiască acasă la el şi să nu tragă la hotel. În noaptea care urmă înmormîntării, Wesley fu nevoit să împartă patul său cu Healey, deoarece camera de oaspeţi de la capătul coridorului o ocupase Doris, fiica domnului Kraler, care venise de la Chicago. Doris era o femeie tăcută, mărunţică şi semăna cu tatăl ei, îşi zise Wesley.

Healey era un tînăr plăcut, cam scund, în vîrstă de vreo douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, medaliat cu Inima Purpurie cu mănunchi de

stele. Domnul Kraler, care în timpul războiului servise ca furier în cadrul serviciului de încartiruire din Tokio, îi împuiase capul ziua întreagă cu *experienţa sa* de soldat. Healey îl ascultase politicos, dar îi făcuse un semn discret lui Wesley că ar dori să scape de pisălogeala la care era supus. La un moment dat cînd domnul Kraler îşi întrerupse discursul, Healey profită de pauză şi — ridicîndu-se în picioare — spuse că ar dori să se plimbe puţin şi rugă să fie însoţit de Wesley, ca să nu se rătăcească, pretinse el.

— Desigur, caporale, aprobă domnul Kraler ca de la soldat la soldat, iar Teresa dădu afirmativ din cap.

Mama nu îi mai vorbise după scena de pe coridor, iar Wesley îi fu recunoscător lui Healey pentru că îl ajuta să iasă afară din casă.

— Phiu! răsuflă uşurat Healey, în timp ce mergeau pe stradă. Trebuie să fii teribil de rezistent, e muncă grea acolo, zise el referindu-se la domnul Kraler. Apoi sări brusc la alt subiect. Cum e surioara Doris?

— Habar n-am, ieri am văzut-o şi eu prima oară, răspunse Wesley.

— Tot timpul mi-a făcut ochi dulci. Crezi că se pretează? se interesă soldatul.

— Nu am cum să ştiu.

— Uneori păpuşelele astea care par simpluţe se dovedesc a fi pline de temperament cînd — la o adică — trec la practică, în pat. N-ai avea nimic împotrivă dacă aş face şi eu o încercare, nu-i aşa? întrebă Healey.

— De ce aş avea? Numai să fii atent. Maică-mea patrulează prin casă ca un dulău de pază, îl preveni Wesley.

— Vedem noi cum merge treaba, răspunse Healey, în graiul său tărăgănat, blînd, de băiat originar din Virginia. Domnul Kraler e o figură. Vorbea aşa de-ai fi crezut că s-a bătut în fiecare zi, corp la corp, cu inamicul la Tokio. Şi savura parcă amănuntele sîngeroase cînd i-am povestit cum am fost rănit. Un lucru e sigur pentru mine, n-o să mă înrolez în Legiunea Americană! Mi-ajunge războiul meu şi nu am nici un chef să mai aud ceva despre el sau despre războiul altora! Unde am putea bea nişte bere?

— Nu prea departe de aici, răspunse Wesley. Am bănuit eu că ţi-ar prinde bine o bere şi am venit în direcţia cuvenită.

— Şi tu ai fi simţit nevoia unei băuturi dacă ai fi însoţit un cadavru. Mă aşteptam să fiu întîmpinat cu un strop de tărie, aşa, ca să prindă omul un pic de inimă. Iisuse! Nici măcar o ceaşcă de cafea! se plînse Healey.

— Sînt mormoni, explică Wesley.

— Trebuie că este o religie tare tristă! comentă tînărul soldat. Eu mă duc la biserică în fiecare duminică... dacă pot. Dar nu scuip pe ceea ce a înfăptuit Creatorul. În fond Domnul ne-a lăsat whisky-ul şi berea şi vinul... Iisuse! Ba chiar şi cafeau şi ceaiul! Păi, la ce îşi închipuie că El a făurit toate astea?!

— Întreabă-l pe domnul Kraler.

— Mda, făcu Healey posomorît.

Se aşezară într-un loc mai retras din restaurantul unde cinaseră Wesley şi Jimmy, şi băură bere. Wesley îi explică lui Healey că era singurul local unde patronului nu îi păsa dacă ai sau nu vîrsta legală pentru a-ţi servi băuturi alcoolice.

— Dar tu eşti un băiat bine făcut, constată Healey cu o oarecare invidie. Aşa solid cum eşti probabil că nimeni nu se ia de tine, iar asta îţi dă, cred, un sentiment grozav, nu-i aşa? Află de la mine, că un tip mărunt la trup, ca mine, dă adesea de belele şi intră-n rahat fără să vrea.

— Sînt atîtea moduri de a da de bucluc, asta n-are legătură cu înălţimea, răspunse Wesley.

— Mda, făcu Healey. Am observat că mama ta şi domnul Kraler nu prea te copleşesc cu căldura părintească.

Wesley ridică din umeri.

— Tac şi suport, zise el.

— Totuşi, cîţi ani ai? se interesă caporalul.

— Şaisprezece.

— Oricine ţi-ar da douăzeci şi unu, aprecie Healey.

— La nevoie, răspunse Wesley.

— Ce ai de gînd să faci cu recrutarea cînd ai să împlineşti optsprezece ani?

— Nu m-am hotărît încă.

— Vrei un sfat de la cineva care a fost în infern şi care cît p-aci era să-şi lase oasele pe-acolo? Fereşte-te să nu pună mîna pe tine! Nu-i de glumă Wesley, nu-i deloc de glumă!

— Ce-aş putea face?

— Orice. Numai să nu îi laşi să pună ghearele pe tine, ăia de la armată. Nicăieri în altă parte n-ai să găseşti atîţia oameni deznădăjduiţi, dezgustaţi de viaţă, împuşcaţi sau aruncaţi în aer din cauza minelor, seceraţi de toate bolile din lume sau înghiţiţi de junglă... nu îţi poţi imagina! Şi nimeni n-are habar ce caută acolo. Mă crezi sau nu Wesley, dar eu m-am înrolat. Da, m-am înrolat! Dumnezeule!

— Tata mi-a spus cîndva, zise Wesley, să nu cumva să mă angajez într-un război. Nici măcar voluntar.

— Tatăl tău ştia ce spune, răspunse Healey. Armata te goleşte de patriotism, asta a făcut pentru mine armata, nu inamicul, băiete. Iar ceea ce a pus capac în final la toate s-a petrecut la San Francisco, cînd eu şi un camarad ne-am dat jos din avion, îmbrăcaţi în uniforme şi împodobiţi cu medalii şi alte alea. Două puicuţe drăgălaşe păşeau în faţa noastră, la aeroport. Ne-am iuţit paşii, le-am ajuns din urmă, iar eu le-am întrebat: „Ce faceţi diseară, fetelor?" S-au oprit, s-au uitat la mine parcă văzuseră un şarpe, iar aia care era aproape de mine — calmă şi fără să rostească un cuvîntel — m-a scuipat drept în obraz. Apoi amîndouă au făcut stînga-mprejur şi au plecat. Imaginează-ţi: m-a scuipat! Healey clătină capul. Ne înapoiasem acasă abia de zece minute, veneam de la război, cu Inima Purpurie sclipind pe piepturile noastre, şi iată ce primire ni s-a făcut!

„Trăiască eroii victorioşi!" rîse cu amărăciune. Doar n-o să-ţi pui fundul la bătaie, în prima linie pentru nişte indivizi ca ăştia, Wesley! Ascultă-mă pe mine, umblă, nu sta într-un loc, să nu pună ăştia mîna pe tine. Europa e cel mai potrivit loc unde te poţi pierde, spune lumea. Iar Parisul e oraşul numărul unu din punctul ăsta de vedere. Chiar dacă o să trebuiască să te înregistreze la ambasadă, ăia de acolo nu o să-şi bată capul să te caute, să te apuce de coadă...

Vorbe de clacă, rostite în jurul focului de tabără, îşi spuse în gînd Wesley. Apoi cu glas tare:

— Am fost în Europa şi ştiu franţuzeşte destul de bine.

— Dacă aş fi în locul tău, eu n-aş sta nici o clipă pe gînduri, Wesley. Ai grijă să ajungi în Parisul Vesel cînd ai să împlineşti optsprezece ani, amice, spuse Healey, făcînd semn chelnerului să mai aducă un rînd.

Sicriul pe care îl adusese la Indianapolis fusese învelit în drapel de la biserică şi pînă la groapă. Domnul Kraler spusese la masă că îl va păstra şi îl va atîrna pe perete, în camera lui Max, care acum era a lui Wesley.

Cînd se înapoiară găsiră casa cufundată în întuneric, aşa că aveau de ce să fie mulţumiţi. Dacă mama ar fi fost trează şi ar fi mirosit că băuseră, le-ar fi făcut o scenă teribilă, cu lacrimi şi istericale.

Urcară treptele în linişte şi tocmai se pregăteau să se dezbrace cînd se auzi o bătaie uşoară, uşa fu dată de perete şi în prag apăru Doris desculţă, într-o cămaşă de noapte aproape transparentă, prin care se vedea totul. Le zîmbea şi duse degetul la buze în timp ce închidea uşa cu grijă în urma ei.

— V-am auzit cînd aţi venit, băieţi, şi m-am gîndit că ar fi plăcut să sporovăim niţel, să ne cunoaştem mai bine, ca să zic aşa. Are vreunul din voi, întîmplător, o ţigară?

Vorbea cu afectare voită şi cu prefăcută timiditate ca o şcolăriţă care n-a terminat încă liceul. Avea sînii lăsaţi, observă Wesley, deşi nu o privise dinadins, şi un fund durduliu, căzut. De aş arăta ca ea, gîndi el nu aş umbla îmbrăcată aşa decît în beznă totală. Dar Healey zîmbea cu gura pînă la urechi, iar ochii îi scăpărau. Îşi scoase deja cămaşa şi rămăsese gol pînă la brîu. Nici el nu arată prea grozav, gîndi Wesley.

— Poftim, scumpă doamnă, oferi Healey cu galanterie specifică unui gentleman de Virginia, am eu un pachet de ţigări. Traversă camera pînă la cămaşa aşezată pe spătarul scaunului, scoase pachetul de ţigări şi cutia de chibrituri din buzunarul de la piept, apoi luă şi cămaşa.

— Nu e nevoie să te îmbraci pentru Doris, zise ea. Scutură uşor din umeri şi zîmbi feciorelnic la Healey. Sînt măritată şi ştiu cum arată un bărbat.

I-a făcut ochi dulci, cu adevărat, gîndi Wesley. Healey aprinse cu curtoazie ţigara oferită femeii, apoi întinse pachetul spre Wesley. Băiatul nu obişnuia să fumeze, totuşi luă o ţigară deoarece se afla în casa domnului Kraler.

— Doamne, oftă Doris, în timp ce trăgea cu nesaţ din ţigară şi lansa rotocoale de fum, simt că trăiesc din nou. Bietul Max! Nu era cine ştie ce de

capul lui cînd trăia şi a trebuit să moară ca să aibă clipa lui de glorie. Cerule! Episcopul a avut de furcă să-l prezinte pe Max în discursul său ca pe o personalitate. Îşi scuturâ capul cu amărăciune. Apoi se uită aspru la Wesley.

— Eşti chiar atît de rău, cum spun ei? întrebă ea.

— Al dracului de rău! răspunse Wesley.

— Sînt convinsă, cu aspectul tău, replică Doris. Ei afirmă că faci prăpăd în rîndul femeilor măritate.

— Ce spun?! Wesley era uluit.

— Doar pentru ştiinţa ta, continuă Doris, şi pentru că eşti băiat drăguţ, ai face bine să o previi pe o oarecare doamnă W să ridice corespondenţa poştală dimineaţa, înaintea soţului ei.

— Ce naiba tot îndrugi acolo? întrebă Wesley, deşi pricepea bine ce îi spusese femeia. Probabil că nişte ţaţe de prin vecini observaseră de mai multe ori bicicleta cu iniţialele M.U. parcată în faţa casei doamnei Wertham şi pălăvrăgiseră, iar zvonurile ajunseseră la urechile mamei sale.

— Cît timp v-aţi plimbat, tu ai fost principalul subiect al discuţiilor în casă. Afirmau că eşti cu totul altfel decît era Max şi te asigur că nu în favoarea ta era comparaţia.

— Îmi imaginez, răspunse Wesley.

— Şi nici la adresa tatălui tău nu a făcut aprecieri prea amabile mama ta. Iar dacă numai jumătate din ceea ce a spus e adevărat, taică-tău a fost o pramatie! Iar tu calci pe urmele lui, zicea ea: puşcăria pe care ai făcut-o şi tot restul tacîmului, pentru că aproape ai omorît un om cu ocazia unei încăierări între beţivi.

— Hei! exclamă Healey cu admiraţie. Bravo, amice!

— Cică eşti un maniac sexual, aşa cum a fost taică-tău. Ca să nu mai vorbim despre dezgustătoarea doamnă W, care ar putea să-ţi fie mamă! Şi că Dumnezeu ştie în cîte alte cămine ţi-ai lăsat mai mult decît comisioanele de la băcănie. Chicoti veselă, iar sînii căzuţi îi tremurară ca piftia sub cămaşa de noapte transparentă.

— Hei, am o idee grozavă, schimbă subiectul Wesley. Simţea că se sufocă în cămăruţa înecată în fumul de ţigară, cu femeia aceasta răutăcioasă şi vulgară, aproape goală, cochetînd cu soldatul care o devora din ochi, cu priviri lacome, desfrînate. Văd eu limpede că voi doi aveţi să vă spuneţi o sumedenie de lucruri.

— Ai ghicit! Ai perfectă dreptate Wesley, îl aprobă iute caporalul.

— Mie nu mi-e somn, continuă Wesley, aşa că m-aş duce să mai iau o gură de aer. Poate că o să lipsesc o oră, chiar mai mult, îl preveni pe Healey. Nu vroia să-i găsească în pat pe amîndoi cînd se va înapoia.

— Nici mie nu-mi vine să dorm, cred că rămîn să mai fumez o ţigară, zise Doris.

— Păi, nici mie nu mi-e somn, aşa că sîntem trei, interveni Healey.

Wesley tocmai îşi stingea ţigara în scrumieră cînd uşa se deschise brusc şi în prag apăru mamă-sa, privindu-i încruntată. Cîteva clipe înmărmuriră cu

toţii, timp în care Teresa se uită mai întîi la Wesley, apoi la Healey, şi în cele din urmă, mai lung, la Doris. Doris pufni în rîs.

— Wesley, vorbi cu asprime mama, eu nu sînt răspunzătoare pentru purtarea domnului Healey sau a fiicei domnului Kraler, care e femeie măritată; dar răspund pentru tine. Nu vreau să-l trezesc pe domnul Kraler, de aceea v-aş fi recunoscătoare dacă aţi vorbi şi v-aţi mişca în linişte. Şi, Wesley, te rog fii bun şi coboară cu mine.

Cînd vorbea calm şi formal însemna că situaţia era mai rea decît atunci cînd o apucau pandaliile. O urmă pe scări în jos, prin casa întunecoasă, spre sufragerie. Steagul de pe sicriu se afla împăturit pe masă.

Se întoarse spre el cu faţa schimonosită.

— Ascultă, Wesley, vorbi ea tot în şoaptă aspră, am văzut cea mai îngrozitoare scenă din viaţa mea. Curviştina aia! Cine a adus-o acolo, tu? Cine urma să se culce primul cu ea, tu sau soldatul? Criza nervoasă care o scutura o determinase să renunţe la eufemismele pioase. Să faceţi aşa ceva chiar în noaptea după înmormîntarea fiului care şi-a dat viaţa pentru patrie! Dacă i-aş povesti domnului Kraler, cred că te-ar ciomăgi cu reteveiul de baseball.

— Mamă, n-am ce-ţi explica, răspunse calm Wesley. Însă îi poţi spune domnului Kraler că dacă încearcă numai să ridice mîna la mine, îl ucid!

Mama se dădu un pas înapoi, ca lovită.

— Am auzit bine ce ai spus? Că îl omori, nu-i aşa?

— Întocmai, răspunse Wesley.

— Ai suflet de criminal, trebuia să te las să putrezeşti la puşcărie, acolo îţi era locul! scrîşni ea.

— Haide, mamă, să vorbim pe şleau. Wesley vorbea cu duritate. Tu n-ai făcut nimic ca să mă scoţi din închisoare; unchiul meu s-a zbătut...

— Atunci unchiul tău să suporte consecinţele! M-am străduit din răsputeri să te fac om, dar am dat greş. Se aplecă spre el, cu faţa contorsionată, şi, brusc, vîrî mîna în pantaloni, apucînd şi trăgînd cu sălbăticie de penisul băiatului. Aş vrea să ţi-l tai, şuieră ea cu ură.

Wesley o apucă de încheietură şi îi smulse mîna cu violenţă.

— Ai înnebunit, mamă, ştiai?! zise Wesley.

— Să părăseşti casa în clipa asta, pentru totdeauna!

— O idee bună, era şi timpul, răspunse băiatul.

— Şi te avertizez că avocatul meu va face tot ce îi stă în putinţă ca să nu capeţi o leţcaie din banii murdari ai lui taică-tău. Cu cazierul tău penal n-o să fie greu de convins judecătorul că n-are rost să lase averea pe mîinile unui infractor, al unui criminal incorigibil! Ieşi, să piei de-aici! Du-te la tîrfele tale, la huliganii tăi! Taică-tău s-ar fi mîndrit cu tine!

— Vîră-ţi pe gît banii, replică Wesley.

— Asta-i ultimul cuvînt pentru mama ta? întrebă ea cu patetism melodramatic.

— Da! Ultimul meu cuvînt, răspunse Wesley. Ieşi. Mama rămase încremenită, în mijlocul încăperii, respirînd greu, sacadat, parcă s-ar fi găsit

în pragul unui atac de cord. Wesley intră în camera sa fără să bată la uşă. Doris dispăruse, iar Healey stătea tolănit pe pat, tot despuiat pînă la brîu, dar cu pantalonii încă pe el.

— Lua-o-ar naiba, blestemă cu năduf Healey. Femeia aia a dat buzna taman cînd nu trebuia! N-am dreptate?

— Mda. Wesley începu să-şi arunce lucrurile într-o valijoară. Healey îl privea nedumerit.

— Unde pleci, amice? îl întrebă el.

— Unde-oi vedea cu ochii, cît mai departe de aici, răspunse Wesley. Caută în portofel să se asigure că lista cu nume, care se lungise de cînd ieşise din închisoare, se afla la locul ei. Nu se despărţea niciodată de portofel pentru ca mama să nu dea peste listă.

— În miezul nopţii? se miră Healey.

— În clipa asta!

— Nu te condamn, amice. Mîine, la dejun, o să fie veselie mare, rîse Healey. Data viitoare cînd m-or pune să însoţesc un sicriu o să cer să-mi prezinte mai întîi un raport complet despre familia respectivă. Dacă te abaţi vreodată la Alexandria, să mă cauţi.

— Mda, făcu Wesley. Privi în jur ca să se convingă că nu a uitat ceva important în cameră. Cu bine, Healey!

— Cu bine, prietene! Healey scutură scrumul pe jos. Şi nu uita ce ţi-am spus despre Paris.

— N-o să uit, promise Wesley. Trase fermoarul hanoracului pînă sub bărbie, ca să se apere de frigul nopţii, părăsi camera, coborî scările şi ieşi afară. În timp ce mergea pe străduţa întunecoasă, bătută de vînt, cu valijoara în mînă, îşi aminti ceea ce îi spusese tatăl său: Ziua cînd îşi dăduse seama că nu o mai ura pe mama sa, fusese una din cele mai fericite din viaţa lui. Avusese nevoie de mult timp, îi mărturisise el lui Wesley. Şi mie o să-mi trebuiască, îşi zise el.

După o zi ajunse la Chicago. Rămăsese într-un bar deschis toată noaptea, la periferia Indianapolis-ului, pînă cînd apăruse un şofer care venise cu un camion şi care îi spusese fetei de la bar că se ducea la Chicago. Chicago, gîndise Wesley, ar fi potrivit ca oricare alt oraş pentru a purcede la ceea ce îşi propusese şi îl întrebase pe şofer dacă nu ar fi de acord să-l ia cu el. Şoferul acceptase, bucuros că va avea un tovarăş de drum cu care putea schimba un cuvînt. Călătorise confortabil, într-o atmosferă relaxată care îi făcuse plăcere, cu excepţia timpului cît fusese nevoit să asculte povestea necazurilor pe care le îndura şoferul din partea fiicei sale în vîrstă de şaptesprezece ani, care îşi părăsise căminul şi plecase la New Jersey.

Şoferul îl lăsase în apropiere de Wrigley Field. Wesley îşi consultase lista şi descoperise numele lui William Abbott. Trebuia să înceapă cu cineva, îşi zise el, şi se duse la adresa respectivă.

Deşi era în jurul prînzului, îl găsi pe Abbott în pijama şi cu un halat de baie uzat pe el. O totală dezordine domnea în garsoniera acestuia —

sticle goale, ceşti de cafea, ziare erau răspîndite peste tot, hîrtii mototolite se aflau aruncate pe jos, lîngă masa de scris. William Abbott pretinsese că ar cunoaşte multe detalii despre Thomas Jordache, în realitate se dovedise că nu prea ştia mai nimic. Wesley plecă repede de la el. În următoarele două zile colindă pe la trei supermagazine în căutare de slujbă, dar se nimeri că în săptămîna aceea nici un magazin nu angaja personal; toţi însă îl chestionaseră în legătură cu afilierea sa sindicală. Între timp fondurile sale băneşti scăzuseră îngrijorător şi Wesley hotărî că Chicago nu era un loc potrivit unde să-şi prelungească şederea. De aceea telefonă unchiului său la Bridgehampton, cu taxă inversă, pentru a-l preveni că va sosi la el, fiindcă nu ştia unde se putea duce în altă parte.

Glasul lui Rudolph îi sunase ciudat lui Wesley, parcă se temea că cineva — care nu trebuia să audă ce discutau — trăgea cu urechea pe fir.

— Ce este, unchiule? întrebă şocat Wesley. Dacă nu vrei să vin acolo, mă pot duce în altă parte.

— Nu interpreta greşit, răspunse Rudolph, iar Wesley îşi dădu seama că unchiul său era tulburat. Maică-ta mi-a telefonat acum două zile să mă întrebe dacă eşti la mine. Are un mandat de arestare pe numele tău!

— Cee?! exclamă Wesley.

— Un mandat de arestare, repetă el. Crede că te-ai ascuns la mine.

— Să mă aresteze? De ce? Wesley era uluit.

— Pretindea că ai furat o sută cincizeci de dolari din banii ei de casă, pe care îi ţinea într-un borcan deasupra aragazului din bucătărie, în noaptea cînd ţi-ai părăsit căminul. Era furioasă şi spunea că vrea să te înveţe minte... Wesley, *ai luat tu* banii?

— Îmi pare rău , unchiule, că nu i-am luat, răspunse băiatul cu ciudă amară. Afurisitul ăla de Healey, îşi zise în gînd. Armata îl învăţase cum să se descurce. Sau poate, mai degrabă, făptaşa era Doris, femeia cu chipul rotund.

— O să lămuresc eu lucrurile, într-un fel sau altul, îl încurajase Rudolph. Cred însă, că deocamdată ar fi preferabil să nu vii aici. Ai nevoie de bani? Dă-mi adresa ta ca să-ţi trimit un cec.

— E-n regulă, unchiule, răspunse Wesley. Te caut eu cînd ajung la New-York. Şi întrerupse convorbirea înainte ca Rudolph să mai poată spune ceva.

Astăzi îi lipsea, îşi zise el amărît, ulciorul cu bani din Indianapolis. Apoi se hotărî să se ducă, totuşi, la New-York. Rudolph nu era singura persoană pe care o cunoaştea acolo, îşi spuse el, amintindu-şi de fata aceea drăguţă de la *Time* care îi spusese că putea apela la ea, dacă avea nevoie de sprijin. Nimănu-i nu îi va trece prin cap să mă caute la redacţia revistei, gîndi el.

A doua zi porni iar la drum.

2

După convorbirea telefonică de la Chicago Wesley nu mai luase legătura cu unchiul său aproape două luni. Cînd sosi la New-York se duse

direct la Alice Larkin. Fetei i se tăiase respiraţia cînd îl văzuse păşind pe neaşteptate în cămăruţa ce îi servea drept birou de lucru. De vină era, probabil, aspectul său mizerabil căpătat după zilele şi nopţile petrecute fără întrerupere pe drumuri, nemîncat aproape şi dormind pe apucate în autocamioanele cu care călătorise. Ar fi trebuit să se bărbierească, gulerul cămăşii se rosese, pantalonii i se pătaseră de unsoare cînd ajutase un şofer să schimbe cauciucul de la autocamion, la intrare în Pittsburgh. Iar în buzunar avea patruzeci şi cinci de cenţi!

Primul şoc o dată depăşit, domnişoara Larkin păru bucuroasă că îl revedea şi, înainte ca Wesley să-i spună ce căuta acolo, fata insistă să coboare la bufet ca să ia masa împreună. După ce se săturase şi se simţea din nou ca o fiinţă omenească, Wesley îi povesti totul pe un ton uşor glumeţ, silindu-se să minimalizeze necazurile întîmpinate; căci nu dorea ca această fată drăguţă să rămînă cu impresia că are în faţa ei un băieţaş care se smiorcăie. I se spovedi fără reţinere, iar fata — aşezată de partea cealaltă a mesei — îl privea cu intensitate prin ochelari şi îl asculta cu o nuanţă de încordare întipărită pe feţişoara ei cu obraji trandafirii, pe cînd el explica de ce a părăsit Indianapolis-ul, vorbindu-i despre mandatul de arestare lansat împotriva sa, despre împărţirea moştenirii, despre tot.

În timp ce băiatul îşi descărca sufletul în felul acesta, ea nu îl întrerupse, ci doar ofta sau îşi clătina capul în semn de simpatie sau de indignare.

— Acum ce ai să faci? întrebă ea cînd băiatul termină de povestit.

— Păi, ţi-am spus data trecută cînd am fost aici că aş dori să discut cu oamenii care l-au cunoscut pe taică-meu, ca să-mi dau seama ce fel de om a fost... Ştii... cu diverse persoane care l-au întîlnit în perioade diferite ale vieţii lui. Eu personal am fost cu el împreună mai puţin de trei ani. Wesley se exprima firesc acum, nu îşi dădea aere, nu căuta să vorbească afectat ca un bărbat matur. Parcă aş avea un vid imens în cap, acolo unde ar trebui să existe memoriile acumulate despre el, şi aş vrea să-l umplu atîta cît îmi va fi cu putinţă. Cred că îţi par cam sucit...

— Nu, nu, deloc, protestă ea.

— Ţi-am spus că am o listă de oameni... Scoase la iveală portofelul şi extrase din el o foaie de hîrtie cam uzată, pătată, pe care se aflau înşirate mai multe nume şi pe care o puse în faţa ei. Am senzaţia că revista voastră poate da de urma oricui doreşte, zise el. Şi m-am gîndit... dacă nu deranjez prea mult... Poate că în timpul liber...

— Desigur, răspunse domnişoara Larkin, noi nu sîntem chiar atît de atotcunoscători cum ai... Se întrerupse văzînd dezamăgirea care se reflectă în ochi şi pe chipul băiatului. Vreau să spun că nu sîntem atotştiutori cum îţi se pare, poate, dar ne pricepem destul de bine să dăm de urma oricui ne interesează. Se uită la listă. O să ia ceva timp şi nu garantez că îi vom depista pe toţi, dar... Îl privi curioasă. Rămîi la New-York?

— Cred că da.

— Unde?

Wesley se foii încurcat.

— Nu m-am hotărît încă, am venit direct aici, răspunse el în cele din urmă.

— Wesley, spune-mi sincer, cîţi bani ai în buzunar? întrebă fata, direct.

— Ce rost are întrebarea? încercă el să se eschiveze.

— Arăţi ca o sperietoare şi parcă posteşti de o săptămînă. Cîţi bani ai la tine? insistă ea.

— Patruzeci şi cinci de cenţi, zîmbi obosit băiatul. Eu, moştenitorul averii familiei Jordache! Bineînţeles, se grăbi să adauge el, pot apela oricînd la unchiul meu, care m-ar sprijini, fără îndoială. Deocamdată însă aş prefera să mă abţin.

— Te-ar deranja dacă aş păstra eu lista? se interesă Alice Larkin. Apoi: Trebuie să-mi spui cine sînt persoanele notate acolo şi unde crezi că ar putea fi găsite ele. Desigur...

— Desigur? Wesley o privea cu atenţie.

— Ar putea dura săptămîni, răspunse ea...

— Nu sînt grăbit.

— Şi în tot timpul acesta vrei să trăieşti din patruzeci şi cinci de cenţi? Glasul femeii suna acuzator, aproape mînios.

— Între timp ar putea surveni ceva, s-ar putea întîmpla ceva, încercă să pledeze Wesley.

— Nu te superi dacă îţi spun că a şi survenit ceva, că s-a ivit ceva, se îmbujoră fata fără să vrea.

— Ce?

— Eu, răspunse fata, cu glas mai tare decît intenţionase. Am apărut eu. Ascultă-mă cu atenţie: am două camere şi o chiuvetă. Am şi o canapea confortabilă pe care ai putea dormi. Nu-s prea grozavă ca bucătăreasă însă de foame n-ai să mori...

— Nu pot accepta, protestă Wesley.

— De ce nu?

— Nu ştiu de ce, zîmbi el obosit.

— Ai alte haine?

— O cămaşă curată, vreo două perechi de ciorapi şi nişte lenjerie. Am lăsat valiza jos, la portar.

— O cămaşă curată, strîmbă din nas fata. Din cîte îmi dau seama persoanele de pe listă se află răspîndite pe tot cuprinsul ţării.

— Aşa cred. Tata a umblat din loc în loc.

— Şi vrei ca şi tu să umbli în Statele Unite, să intri în casele oamenilor şi să le pui cele mai intime întrebări cu o singură cămaşă curată la tine?

— Nu prea m-am gîndit la treaba asta, recunoscu Wesley.

— Aşa cum arăţi poţi să te socoteşti norocos dacă nu tabără cîinii pe tine. Mă şi mir că ai reuşit să ajungi pînă la mine.

— N-am apucat să mă uit într-o oglindă în ultimele zile, răspunse Wesley.

— Să-ţi spun ce o să fac eu cu tine, zise fata cu glasul mai hotărît decît se simţea ea în realitate. O să te iau să stai la mine, o să-ţi împrumut nişte bani ca să-ţi cumperi cîteva lucruri...

— Nu pot accepta aşa ceva, protestă din nou el.

— Ba poţi, replică ea ferm. Ai auzit ce am spus: o să-ţi dau banii cu împrumut!

— Dumnezeu ştie cînd o să fiu în stare să ţi-i înapoiez.

— Pot aştepta.

Wesley oftă adînc şi fata îşi dădu seama că băiatul se simţea uşurat.

— Nu ştiu de ce eşti aşa de bună, nici nu mă cunoşti bine, zise el.

— Te cunosc suficient ca să mă port aşa, răspunse domnişoara Larkin. Apoi oftă la rîndul ei. Trebuie să fiu sinceră şi să-ţi mărturisesc ceva. Nu sînt bună, cum spui tu, din motive pur filantropice. Urmăresc un ţel tainic. Ştii ce-i aia „tainic"?

— Am citit cîteva cărţi la viaţa mea, domnişoară Larkin. Wesley era cam ofensat.

— Spune-mi Alice.

— Vreau să spun că nu sînt chiar atît de redus cum poate par.

— Nu cred deloc că eşti prost. Oricum, zise ea respirînd adînc, am motive personale, egoiste, care mă îndeamnă să procedez aşa cum ţi-am spus şi poate că e mai bine să afli acum, decît mai tîrziu. Nădăjduiesc doar că n-ai să te simţi jignit.

— Cum aş putea să mă simt jignit cînd mi se oferă adăpost şi îmbrăcăminte ca să intru şi eu în rîndul oamenilor civilizaţi? protestă Wesley.

— Să-ţi spun ceva, continuă fata. Data trecută, cînd ai părăsit biroul meu.. Nu! Să mergem mult mai înapoi. Ca toţi cei care lucrează la revistă, vreau şi eu să devin scriitor. Mă şi consider un romancier. Cînd te-am întîlnit, umplusem deja primele şaizeci de pagini ale unui roman. După ce ai plecat, m-am dus acasă şi le-am aruncat în foc.

— De ce ai făcut asta? Şi ce legătură are cu mine? se miră Wesley.

— Are. Şi încă multă. După ce am întreprins cercetările pe care le ştii, după ce ţi-am ascultat povestea, am înţeles că tot ceea ce scrisesem era rebut, searbăd, plicticos, un eşec total! Atunci am luat hotărîrea să scriu povestea unui băiat al cărui tată a fost ucis...

— O! exclamă uşor Wesley, privind-o pe fată cu mai multă băgare de seamă.

— Tînărul, continuă ea ferindu-şi ochii de privirile băiatului, vrea să afle tot adevărul: cine e vinovatul, de ce a fost comisă crima, ce viaţă a dus tatăl său... El nu îşi cunoscuse tatăl, părinţii se despărţiseră cînd încă era mic, iar tatăl său îi părăsise. Ca să nu fi îngrijorat dă-mi voie să precizez că asasinatul nu are loc în Europa; n-am fost niciodată acolo şi nu ştiu nimic despre acest continent. Dar firul epic nu se deosebeşte prea mult de viaţa ta, de ceea ce faci tu...

— Pricep.

— Îţi dai seama care e ţelul meu ascuns despre care am pomenit.

— Da.

— Iar tu o să fii chiar sub nasul meu, o să te pot studia de aproape, o să te ajut să-i găseşti pe toţi aceia care te interesează. Într-un fel putem socoti că facem un schimb. Te-ar deranja?

Wesley ridică din umeri.

— Nu cred. Deşi nu prea mă văd în rolul unui erou de roman.

— N-o să fie chiar atît de simplu, răspunse domnişoara Larkin. Tu vei sălăşlui ca erou în cugetul meu, eu voi selecta ceea ce am nevoie şi îmi foloseşte în modul cel mai complet.

— Şi dacă ai să constaţi că nu merit să-ţi baţi capul cu mine?

— Asta-i riscul meu.

— Cum se va încheia cartea? Ucigaşu! va fi descoperit? întrebă curios Wesley.

— În cele din urmă, da, va fi prins.

— Şi-atunci ce va face eroul?

— Se va răzbuna!

— Ce uşor se rezolvă problemele într-o carte, nu-i aşa? Băiatul rîse încet, cu amărăciune.

— Nu intenţionez ca rezolvarea să fie uşoară, zise fata.

— Iar băiatul? Ce devine el?

Domnişoara Larkin respiră adînc.

— Este ucis, răspunse ea.

Wesley ciocănea, absent, cu degetele tăblia biroului, fără să o privească pe fată.

— Pare logic, acceptă el.

— Desigur totul va fi ficţiune, preciză ea.

— Ce mai ficţiune! exclamă tînărul.

— Dacă te amesteci printre scriitori, vorbi cu seriozitate domnişoara Larkin, sau printre cei de genul meu care *se cred* scriitori, trebuie să fii gata să suporţi consecinţele. Ei vor încerca să fure ceva din sufletul tău.

— Nu ştiam că am suflet, se prefăcu mirat Wesley.

— Lasă-mă pe mine să judec, spuse fata. Ascultă, dacă treaba asta nu îţi place sau ţi se pare absurdă, nu e nevoie să mă sprijini.

— Şi totuşi ai să scrii cartea?

— Da, voi încerca.

— Să mă ia naiba! se strîmbă el. Dacă zici că am suflet cred că merită să-i dedici cîteva pagini într-o carte.

— Bine, zise ea cu vioiciunea, iar mîna îi tremura uşor cînd o vîrî în buzunar. Acum trebuie să mă apuc de lucru. Uite, ţine carnetul cu contul meu la magazinul Bloomingdale. Se află pe strada a 59-a din Bulevardul Lexington. În timp ce vorbea mîzgăli ceva pe o hîrtie cu antetul revistei *Time*. Ia şi notiţa asta şi prezint-o împreună cu carnetul, în felul acesta vor ştii că te-am autorizat să-l foloseşti. Du-te acolo chiar în după-amiaza asta, cumpără-ţi cîteva cămăşi, nişte pantaloni de flanel şi spune-le să le trimită la locuinţa mea, ca să se convingă că eu am comandat. Nu te poţi arăta în lume în halul în care te afli. Să te înapoiezi pe la şase ca să ne ducem împreună acasă. O!, o să ai nevoie de ceva bani pentru autobuz şi alte mărunţişuri. Scoase din buzunar şi îi întinse cinci dolari, în bancnote de cîte un dolar, precum şi mai multe monede.

— Mulţumesc, zise Wesley. Şi să nu uiţi: tot ce mi-ai dat e cu împrumut. Cînd o să împlinesc optsprezece ani o să primesc 30.000 de dolari.

— N-o să uit, îl asigură Alice cam impacientată.

— Pune pe hîrtie, insistă el, cinci dolari. Şi scrie şi data.

— Dacă aşa vrei tu! se încruntă fata, dar luă tocul şi carneţelul pe care notă — aşa cum i se ceruse — suma şi data, apoi i-l puse în faţă. Eşti mulţumit?

Wesley privi cu gravitate pagina din carneţel şi aprobă: O.K., după care fata îl puse la loc, în poşetă.

— Acum că sînt pe cale să devin erou de roman, cum trebuie să mă comport? întrebă el mai în glumă, mai în serios. Trebuie să-mi controlez modul de a mă exprima, să salvez o fată care se află la ananghie sau ceva de genul ăsta?

— Poartă-te cum vrei, răspunse fata. Dar îl văzu zîmbind cam ironic şi îşi dădu seama că băiatul se amuza pe seama ei.

Rîse şi-i spuse:

— Ai grijă numai ca purtarea ta să corespundă vîrstei pe care o ai, băiete.

Se îndreptă spre Port Philip. Putea foarte bine purcede să investigheze de acolo unde începuse totul, îşi zise el atunci cînd Alice aflase că Theodore Boylan trăia încă şi locuia în acelaşi oraş. Tatăl lui Wesley povestise cîte ceva despre legăturile lui Boylan cu familia sa, iar acesta se afla la doar cîteva ore distanţă cu trenul de marele oraş.

Acum băiatul era îmbrăcat cum se cuvenea, purta pantaloni de flanel, haină sport şi pantofi maro de bună calitate cumpăraţi de la Bloomingdale. La insistenţa fetei Wesley se tunsese, nu prea mult, ci numai atît cît să arate îngrijit. Alice părea fericită că îl avea în micul ei apartament din West Side, în apropierea parcului: Spunea că — trăind tot timpul singură — începea să devină melancolică şi că îi făcea plăcere să-l găsească acasă la ea atunci cînd se înapoia de la lucru. Dacă, întîmplător, vreun tînăr o invita în oraş, ea îl prezenta pe Wesley ca fiind verişorul ei care va locui acolo cîteva săptămîni.

Aşteptînd-o pe Alice să-i furnizeze informaţiile solicitate, tînărul îşi petrecea timpul colindînd prin oraş. Vizionă o sumedenie de filme, vizită locuri interesante ca, de pildă Salonul de Muzică al Studiolului de Radio Orăşenesc, clădirea Naţiunilor Unite sau carnavalul zgomotos, de prost gust, ce se desfăşura pe Broadway. Uneori, seara, fata îl lua la vreo piesă, iar teatrul îi deschise noi orizonturi băiatului, deoarece pînă atunci nu văzuse niciodată un spectacol teatral.

Cînd se aflau singuri în apartament, băiatul se silea să nu o deranjeze pe fata care lucra la maşina de scris, în camera ei. Alice nu îi arăta niciodată ce scria, iar el nu o întreba nimic. Uneori îl cuprindea un sentiment straniu, în timp ce stătea în sufragerie şi citea vreo carte oarecare ascultînd ţăcănitul

mașinii din încăperea alăturată unde — era conștient — cineva scria despre el sau crea un personaj care — în limite rezonabile — putea fi el însuși. Alteori se ivea în prag și îl privea vreme îndelungată cu insistență, în liniște, studiindu-l parcă și încercînd să-i pătrundă gîndurile; apoi își relua munca la mașina de scris, în camera ei

De cîte ori se ducea la teatru sau fata îl invita la masă în oraș, băiatul insista ca ea să noteze în carnețel prețul biletelor sau costul mesei.

Trenul alerga spre nord de-a lungul fluviului Hudson, zdrăngănind din încheieturi. Era o zi senină, însorită, apele fluviului scînteiau și păreau curate, iar Wesley își spunea că ar fi fost minunat să fi avut o bărcuță cu care să plutească în susul Hudson-ului, de-a lungul coastelor verzi, pe lîngă orășelele amorțite, să tragă la mal noaptea ca să vadă desfășurarea vieții în ele.

Remarcă structura uriașă, apăsătoare, a închisorii Sing Sing de la Ossining și simți o undă de compasiune pentru oamenii întemnițați, condamnați să numere anii privind fluviul care își rostogolea apele în libertate pe sub ferestrele lor zăbrelite. Niciodată, își zise el cu hotărîre, și pentru nimic în lume nu o să ajung acolo!

Coborî în gară la Port Philip și angajă o mașină, poruncindu-i taximetristului să-l ducă la reședința familiei Boylan. În timp ce demara, șoferul îl privi plin de curiozitate prin oglinda retrovizoare.

— Sînt mai bine de zece ani, cred, de cînd nu am mai fost pe acolo, zise el și întrebă: O să lucrați acolo?

— Nu, fac o vizită de curtoazie, răspunse Wesley.

Șoferul scoase un sunet ciudat, iar Wesley nu izbuti să-și dea seama dacă acesta tușise sau rîsese înăbușit.

Wesley se uita pe fereastră pe cînd mașina se îndrepta spre adresa indicată. Orășelul părea abandonat, în paragină, străzile erau neîngrijite, întregul lui aspect lăsînd impresia că lumea care locuise cîndva acolo renunțase la ultima șansă de a-l înfrumuseța, convinsă că orice ar face e în zadar și că eforturile se vor dovedi inutile în cele din urmă. În mod ciudat, imaginea de ansamblu îi sugera lui Wesley vagabonzii tolăniți pe băncile din parc care — dacă erau incitați — se exprimau folosind un limbaj de oameni educați la colegiu.

Porțile de acces pe proprietatea lui Boylan atîrnau strîmbe, smulse din țîțîni, drumul acoperit de pietriș — ce ducea spre creasta colinei unde se afla conacul — era ciuruit de hîrtoape, iar peluza lăsată în voia soartei și gardul viu netăiat și nearanjat dădeau un aspect dezolant, de părăsire. Conacul însuși părea o versiune în miniatură a închisorii Sing Sing.

— Așteaptă-mă puțin, te rog, îi ceru Wesley șoferului, după ce îi plătise și coborîse din mașină. Să văd dacă voi fi primit.

Apăsă pe butonul soneriei de la intrare, nu auzi nici o mișcare înăuntru și, după ce așteptă puțin, sună din nou. Privi în jur. Bălăriile crescuseră pînă la brîu, iar iedera năpădise în mod sălbatic zidul care împrejmuia

curtea. Se scurseră cîteva minute şi tocmai se pregătea să se ducă înapoi la taxi ca să se întoarcă la oraş cînd uşa se deschise şi în prag apăru un bătrîn gîrbov, purtînd o vestă reiată, caracteristică majordomilor.

— Da? zise acesta întrebător către necunoscutul din uşă.

— Aş dori să-i vorbesc domnului Boylan, vă rog, explică Wesley scopul prezenţei sale.

— Cine îl caută? se interesă majordomul.

— Domnul Jordache, răspunse Wesley.

Bătrînul îi scrută faţa, aplecîndu-se ca să-l vadă mai bine, apoi spuse:

— Să văd dacă domnul Boylan e acasă, şi se retrase închizînd uşa după el.

Şoferul claxonă nerăbdător.

— Mai aşteaptă puţin, vrei? îl rugă Wesley.

Treizeci de secunde mai tîrziu uşa se deschise şi bătrînul îl anunţă:

— Domnul Boylan vă primeşte acum.

Wesley făcu semn şoferului că poate pleca. Taxiul ocoli rondul din faţa casei şi se avîntă, în viteză, în josul colinei.

Bătrînul îl conduse pe Wesley pe un coridor lung, întunecos şi, deschizînd o uşă, îl invită:

— Poftiţi, domnule.

Wesley pătrunse într-o încăpere unde — datorită draperiilor care acopereau ferestrele — domnea o penumbră răcoroasă, deşi afară vremea era însorită. Într-un fotoliu mare, de piele, un bărbat şedea şi citea o carte. La una din ferestrele înalte ce dădeau spre terasă, pe unde se strecura o rază de lumină, două tinere femei — care şedeau faţă în faţă la o masă şi jucau cărţi — se întoarseră şi se uitară mirate la Wesley cînd păşi în cameră. Deşi în plină după-amiază femeile erau în cămăşi de noapte vaporoase şi capoate împodobite cu volănaşe.

Bărbatul din fotoliu se ridică în picioare şi puse cu grijă cartea cu faţa în jos pe braţul fotoliului.

— Aha, zise acesta, domnul Jordache? Avea glasul subţire, uscat.

— Da, domnule, răspunse Wesley.

— Jordache, mormăi bărbatul. Numele îmi este cunoscut. Chicoti subţirel. Eu sînt Theodore Boylan, se recomandă. Apoi îl invită: Ia loc. Îi arătă un alt fotoliu asemănător, în faţa celui în care şedea el. Nu îi întinse mîna. Părul blond — care trebuie că fusese vopsit — împodobea figura tremurătoare, bătrînă, cu nas ascuţit şi ochi tulburi.

Wesley se aşeză rigid, stînjenit. Ar fi dorit ca femeile — ale căror priviri iscoditoare le simţea pironite pe spatele său — să nu fi fost de faţă.

— Al cui pui eşti? întrebă Boylan aşezîndu-se la locul său. Al prinţului negustor sau al mardeiaşului?

— Al lui Thomas, răspunse Wesley. Thomas Jordache a fost tatăl meu.

— Acum e mort! Boylan dădu din cap ca şi cînd ar fi aprobat constatarea aceasta. N-a trăit prea mult pe pămîntul ăsta. Aşa i-a fost scris! Ucis! se adresă el femeilor de la fereastră. Într-un colţişor minunat de lume. Îl privi cu răutate pe Wesley şi îl întrebă aspru: Ce doreşti?

— Să vedeţi, începu Wesley. Ştiu că aţi cunoscut familia mea...

— În mod intim, spuse Boylan. Chiar prea intim. Din nou le vorbea celor două femei de la fereastră. Mătuşa tînărului era fecioară cînd le-am întîlnit prima oară. Cînd m-a părăsit, nu mai era virgină. Puteţi să mă credeţi sau nu, la un moment dat i-am propus să se mărite cu mine, dar m-a refuzat! Se întoarse spre Wesley: Ţi-a spus vreodată lucrul acesta?

— Nu, răspunse Wesley.

— Nu mă îndoiesc că sînt o grămadă de alte lucruri pe care ei nu ţi le-au spus. Cîndva mătuşii tale şi unchiului tău le făcea mare plăcere să mă viziteze acasă. Pe atunci ne aflam în stare mai bună şi casa şi eu. Chicoti iar şi un sunet hîrjîit îi ieşi din gîtlej. Erau tineri, avizi, iar eu i-am învăţat multe lucruri. Le-am predat, chiar în casa asta, cîteva lecţii preţioase. Dar, vai!, au trecut atîţia ani de cînd nu au mai dat pe la bătrînul domn. Totuşi după cum observi, tinere, nu duc lipsă de companie. Flutură mîna, cu nonşalanţă spre cele două femei care reluaseră jocul de cărţi. Frumuseţi tinere, zise el ironic. Iată ce avantaje îţi oferă averea! Îţi permite să cumperi tinereţea! Vin şi pleacă atunci cînd doresc. Le schimb la fiecare două-trei luni. Mi le selectează o madamă discretă — o veche şi valoroasă cunoştinţă a mea din marele oraş, New York — care se minunează de fiecare dată cînd gurile rubinii ale acestor fete îi povestesc despre pofta mea nesăţioasă.

— O, termină, Teddy, protestă una din femei în timp ce amesteca de zor cărţile.

— Dragele mele, li se adresă Boylan, v-aş fi recunoscător dacă ne-aţi lăsa singuri, să conversăm în tihnă.

Femeia care vorbise se ridică oftînd.

— Hai, Elly, zise ea, iar se află în una din toanele lui afurisite.

Cealaltă femeie se ridică şi ea şi amîndouă plecară legănîndu-şi şoldurile, iar pantofii lor de casă cu tocuri înalte se auzeau ciocănind sonor podeaua lustruită.

— Munca angajată cu plată prezintă un mare avantaj, zise Boylan cînd femeile ieşiseră din cameră şi închiseseră uşa în urma lor. Angajaţii sînt ascultători. Cînd un om îmbătrîneşte el preţuieşte supunerea mai mult decît orice altă virtute. Deci, tinere, eşti curios să cunoşti nobila sorginte a familiei tale...

— De fapt, domnule, despre tatăl meu am vrut...

— Pe el l-am cunoscut numai din auzite, din isprăvile sale, zise Boylan; însă pe Gretchen şi pe Rudolph i-am cunoscut foarte bine. Unchiul tău, Rudolph, a suferit din fragedă vîrstă — mă tem — de o boală tipic americană: nu îl interesau decît banii! Am încercat să-l îndrumez, i-am arătat calea spre piscuri, m-am străduit să-l fac să aprecieze aspectele minunate ale vieţii; dar în zadar: atotputernicul dolar îi stăpînea inima şi îi domina cugetul. L-am avertizat că se va irosi singur, dar avea acea deformare caracteristic evreiască... Boylan îşi flutură, sugestiv, degetul mare de arătător. Clinchetul banilor îi suna urechilor ca o muzică cerească. Nesatisfăcut de propriile posibilităţi de a acumula averi, s-a însurat cu un

sac de bani şi în cele din urmă tot banii i-au venit de hac. Era condamnat din capul locului; eu l-am prevenit, dar el a rămas surd, doar sunetul aurului îl atrăgea. Rise vesel, dar redeveni serios. Este un om căruia îi lipseşte virtutea esenţială: recunoştinţa. Ei bine, a plătit orbirea sa, iar eu cel puţin nu îl jelesc deloc...

— Domnule Boylan, interveni cam bâţos Wesley, de fapt am venit la dumneavoastră...

— Cît despre Gretchen, continuă Teddy ca şi cînd nu l-ar fi auzit, era cea mai drăguţă fată din tot oraşul, un boboc de bujor care înflorea pe un morman de gunoaie. Modestă, sfioasă, ţinea ochii lăsaţi în jos la început însă curînd s-a transformat. O aştepta o viaţă de respect, de huzur, de călătorii. Eram în stare de orice pentru ea. Odată i-am cumpărat o rochie sclipitoare, roşie ca para focului. Cînd apărea îmbrăcată cu ea, umbrea totul în jur, bărbaţilor li se tăia respiraţia şi un nod li se punea în gît. Ridică din umeri şi continuă: Dar a dispreţuit tot ce îi ofeream, preferînd tinerii care doar la pat erau buni. S-a distrus singură din pricina senzualităţii ei neostoite. Dacă o vezi să repeţi întocmai cuvintele mele.

E ramolit, îşi zise Wesley, un ramolit total care trăncăneşte aiurea. Încercă să nu şi-o imagineze pe mătuşa Gretchen umblînd în rochia roşie cumpărată de bătrînul acesta sonat.

— Ceea ce vreau să aflu, continuă să se încăpăţîneze Wesley, despre părintele meu...

— Tatăl tău, vorbi dispreţuitor Boylan, a fost un criminal, un incendiator, iar locul lui era de drept în spatele gratiilor. Venea aici ca să o spioneze pe soră-sa şi a dat foc unei cruci pe creasta dealului acesta, deoarece cu un asemenea prilej a descoperit că Gretchen se afla sus, în pat, iar pe mine m-a văzut umblînd gol chiar în această cameră şi pregătind ceva de băut. Crucea în flăcări! Simbolul ignoranţei şi-al bigotismului! Cuvintele ţîşneau scuipate din gura lui Boylan încă mînios după atîţia ani pentru afrontul suferit şi pentru jignirea ce i se adusese chiar în pragul casei sale. Totul a fost dat în vileag — bineînţeles mult mai tîrziu — de complicele lui, un băiat pe care îl chema Claude Tinker, astăzi unul din cetăţenii respectabili ai urbei noastre. El mi-a povestit totul, într-o seară cînd luam masa împreună în sufrageria noastră. Tatăl tău..., strîmbă din nas, un nas ascuţit, lung, roşu, de om bătrîn. Călătorie sprîncenată! i-aş fi zis. I-am urmărit cariera şi, aşa cum mă aşteptam, viaţa lui a fost un eşec total!

Wesley se sculă de la locul său.

— Mulţumesc, domnule Boylan, zise el urîndu-l din toată inima. Cred că am auzit destul. Acuma plec.

— Cum doreşti, răspunse nepăsător Boylan. Cunoşti drumul spre ieşire. M-am gîndit că ţi-ar prii adevărul. La vîrsta pe care o ai adevărul ţi-ar putea folosi în viaţă. Sînt prea bătrîn ca să mint sau ca să menajez nişte netrebnici oarecare numai pentru că m-am purtat binevoitor cîndva cu vreuna din rudele sale.

Wesley părăsi încăperea şi se îndreptă iute spre ieşirea principală, spunîndu-şi: „Bătrînul meu nu ar fi trebuit să se limiteze la cruce; ar fi trebuit să dea foc la toată şandramaua asta, să ardă pînă la temelii, cu ticălosul de Boylan înăuntru!"

Parcurse pe jos cei cîţiva kilometri de la vîrful dealului pînă la gară. Spre norocul său un tren tocmai trăgea la peron, cînd ajunse acolo.

Acasă, Alice îl aştepta cu cina. Observă buzele lui crispate şi faţa încordată, de aceea nu îl întrebă cum se desfăşurase întrevederea de la Port Philip.

Mîncară în tăcere, fără să vorbească.

Dominic Joseph Agostino — cunoscut sub numele de Joe Agos prin anii '20—'30, cînd luptase pe ring, şi era poreclit „frumosul din Boston" — fusese administratorul sălii de gimnastică a Clubului Revere pe vremea cînd Thomas Jordache lucrase acolo. Alice îl informă pe Wesley că Agostino trăia încă şi putea fi găsit la acelaşi club. Tom îi povestise lui Wesley că Agostino se purtase frumos cu el, că odată îl protejase ca să nu îşi piardă slujba cînd îl suspectaseră că ar fi cotrobăit prin dulapurile membrilor, ba chiar îl convinsese că era destul de bun ca să urce în ring, ca amator. Thomas se bucurase că ţinînd seama de sfaturile lui Dominic se avîntase în cariera pugilistică, deşi în cele din urmă sfîrşise tot ca vagabond. „La dracu! exclamase el, mi-a plăcut să mă bat şi să fiu plătit pentru treaba asta. A fost o chestie grozavă, măcar o bucată de vreme". Mai avea Agostino ăsta o parte bună, îşi amintea Wesley că îi spusese taică-său: era la fel de politicos întotdeauna, faţă de toţi membrii, ca însoţitoarea unei dame. Îi copleşea cu complimente, îi lăuda minunîndu-se cît de bine arătau şi ce repede progresau în — ceea ce numea el — Artă, dar camufla cu grijă adevăratele sale sentimente. Nu lăsa să se întrevadă nici măcar o clipă că i-ar fi dat dracului cu bucurie pe toţi şi împreună cu ei clădirea aceasta cu încăperi fanteziste, ale căror pereţi erau împodobiţi de portretele în ulei ale vechii aristocraţii din Boston. „Era un exemplu de comportare corectă, spunea Thomas cu admiraţie, iar eu am învăţat o mulţime de lucruri de la el".

Wesley porni spre Boston de la La Guardia[1], treizeci şi şase de dolari dus şi întors cu avionul-navetă. Băiatul îşi nota în carneţel toate cheltuielile pentru a se convinge că Alice nu îl trăgea pe sfoară în mod viclean, diminuînd cu bunăştiinţă sumele pe care i le împrumuta, înşelîndu-se singură în felul acesta. Călătoria ar fi fost plăcută dacă un fost paraşutist ce şedea lîngă el nu ar fi început să transpire din abundenţă îndată ce avionul porni să ruleze pe sol, iar după ce se avîntă în văzduh îşi înfipse unghiile în palme, repetînd fără încetare: „Ascultă, nu-mi place deloc zgomotul pe care îl scoate motorul din stînga. O să ne prăbuşim, pentru Dumnezeu! Iar tipilor ălora din faţă puţin le pasă!"

---

1 Aeroport la New York.

Cu cît afli mai multe lucruri despre oameni, gîndea Wesley, cu atît mai puţin îţi plac ei. Avionul nu se prăbuşi şi de îndată ce ateriză fostul paraşutist încetă să mai asude, iar cînd coborî din aeroplan arăta la fel ca toţi ceilalţi pasageri.

La Clubul Revere bătrînul de la recepţie îl privi ciudat cînd Wesley îl informă că ar dori să vorbească cu domnul Agostino.

— Eu sînt domnul Agostino, se prezentă el. Avea vocea voalată, răguşită şi vorba şoptită. Era un bărbat mic de statură, slăbuţ, uniforma atîrna pe trupul lui sfrijit, iar mărul lui Adam proeminent aluneca în sus şi în jos de-a lungul gîtului său îngust.

— Am în vedere pe domnul care avea în grijă sala de gimnastică, preciză Wesley.

— Eu-s ăla, confirmă omuleţul, suspicios, dar n-am mai călcat pe acolo de vreo cincisprezece ani. Sînt mult prea bătrîn, apoi artrita... Din milă m-au menţinut ca portar, după cum vezi: Ce vrei să vorbeşti cu Agostino?

Wesley se prezentă, la rîndul său.

— Ia te uită! exclamă Agostino, fiul lui Tommy Jordan. Îl ţin minte, a fost ucis, nu-i aşa? Am citit undeva. Şoapta sa răguşită, cu accentul specific al locuitorilor din sudul oraşului Boston, era lipsită de orice urmă de emoţie. Dacă numele răscolise vreo amintire plăcută în capul său aproape chel, împodobit doar de cîteva şuviţe de păr cărunt, el nu îşi dezvălui sentimentele, păstrîndu-le doar pentru sine. Cauţi slujbă? îl întrebă acuzator pe băiat, examinîndu-l cu ochi profesionist. Eşti bine construit, aprecie el. Te gîndeşti să urci în ring sau ceva de genul ăsta?

— Nu-s bun pentru box, răspunse Wesley.

— Oricum, nu se mai boxează de mult în clubul ăsta, îl informă Agostino. Cu droaia de negrotei care domină ringul s-a ajuns la concluzia că boxul nu mai este un sport pentru gentlemeni. Cînd aceştia vor neapărat să lămurească deosebirile lor de opinii, aleargă imediat în faţa instanţelor judecătoreşti. Rîse, iar aerul pe care îl expira şuiera prin spaţiile goale dintre dinţi.

— Vroiam să vorbesc cu dumneavoastră despre tatăl meu, cîteva minute, dacă mi le puteţi acorda, zise Wesley.

— Tatăl tău! Hmm! Ce dreaptă grozavă avea! Puteai să-i legi stînga la spate, îi era suficientă numai dreapta. O singură dată l-am văzut luptînd pe ring ca profesionist, cînd şi-a doborît dobitocul de adversar, şi a fost suficient pentru mine. „Băiete, i-am zis eu după meci, n-ai să ajungi niciodată la pisc! pînă nu vei avea şi o stîngă la fel de puternică". Şi nici n-a ajuns, cred. Astăzi, aşa cum merg treburile, bănuiesc că ar mai fi obţinut cîteva zile plătite, fiind alb. Nu era băiat rău, taică-tău, doar că avea în el ceva din spiritul unui hoţ, mi se părea. Şi nu l-am blamat deloc. După ce a plecat de la noi, au circulat tot felul de poveşti despre el în localul ăsta tapetat practic cu dolari. De pildă, s-a zvonit că l-ar fi şantajat de cinci miişoare, Dumnezeule!, pe un membru al clubului, un avocat. Zvonul a ajuns la urechile tatălui acestuia care a dezvăluit că sărmanul său fiu era bolnav: suferea de cleptomanie. Banii dispăreau din club şi bănuiesc că taică-tău l-a surprins pe individ umblînd prin dulapurile

membrilor şi l-a obligat să plătească pentru ca el să-şi ţină gura. Ţi-a vorbit vreodată despre treaba asta?

— Da, confirmă Wesley, mi-a spus că a fost ziua lui cea norocoasă.

— Cinci foi e o sumă mare! Ce a făcut cu ea? se interesă Agostino

— Mi-a spus că a investit-o. Sau, mai bine zis, fratele lui a administrat-o, iar tata a băgat — ulterior — toţi banii într-un iaht.

— Am aflat dintr-o revistă şi despre treaba asta. Un iaht! Rahat! exclamă Agostino. De ce n-am avut eu un frate ca al lui! Taică-tău a fost un tînăr nepriceput; auzi, să se limiteze la un iaht, în cele din urmă. Clătină capul. Ne-am împăcat bine amîndoi. Îl luam la cîte o bere din cînd în cînd. Nu prea m-a surprins faptul că a fost ucis. Mda! O să-ţi vorbesc despre el dacă asta-i tot ce doreşti. Voeea lui deveni din nou bănuitoare. N-am de gînd să contribui la vreun Fond în Memoria lui Tom Jordan sau la altceva de soiul ăsta, dacă urmăreşti cumva aşa ceva.

— Nu doresc decît să discutăm, îl asigură Wesley.

Agostino dădu din cap, afirmativ.

— De acord. Peste puţin am o pauză de cincisprezece minute, chelnerul-şef mă va înlocui în timpul acesta. Să ne vedem la băruleţul care se află cam cinci uşi mai încolo. Acum poţi plăti tu berea.

Un domn impunător în haină neagră cu guler de catifea, apăru şi întrebă:

— Bună, Joe. E vreo scrisoare pentru mine?

— Bună ziua, domnule Saunders, răspunse Agostino plecîndu-se puţin. Îmi pare bine că vă revăd. Aţi ieşit definitiv din spital?

— Numai pînă la proxima ocazie, rise domnul Saunders.

Agostino rise şi el hîrîit, astmatic.

— Vîrsta, Joe, ştii, zise bărbatul.

— Ăsta-i tristul adevăr, aşa-i, aprobă Agostino. Se întoarse şi începu să cotrobăiască în căsuţa însemnată cu litera S pe ea, în timp ce Wesley ieşea din club.

— În legătură cu el — începu să-şi dăpene amintirile Agostino după ce se aşezaseră la o masă din colţul cel mai întunecos al sălii, cu berea în faţă — cel mai bine îmi amintesc ziua cînd îi serveam drept partener pe ring unui membru al clubului, un tip solid, tînăr, de vreo 25—26 de ani, vlăstarul unei familii afurisite de bostonezi, care cîştigase cîndva nu ştiu ce campionat aiurit de box intercolegii. Wesley distingea cu claritate în glasul lui ura care se reflecta şi în ochii de sicilian, negri precum cărbunele. Era destul de chipeş Greening ăsta (îmi amintesc chiar şi astăzi numele lui), un tip de categoria uşoară care se credea mare rahat cînd îşi punea mănuşile. Pe vremea aia aveam şi eu vreun metru şaptezeci şi cinci — un metru optzeci, dar ticălosul a reuşit să mă înghesuie în corzi şi — fără să abandoneze de pe faţă expresia lui de superioritate rece — mi-a lansat cu toată forţa un upercut de am crezut că mi-a mutat falca din loc. S-a nimerit că în ziua aia eram teribil de răcit, de abia respiram; dar — pentru

Dumnezeu! — nu îndrăzneai să pocneşti, cum s-ar fi cuvenit uneori, pe nici unul din membrii clubului, mai tare decît ai fi mîngîiat o pisicuţă, căci altminteri n-apucai să zici „bau" că te trezeai cu un şut la fund, dacă din cauza ta ar fi sîngerat nasurile lor îngîmfate şi s-ar fi risipit cîteva picături din preţiosul lor sînge. Nemernicul însă n-a ezitat să mă trîntească la pămînt de mi-au clănţănit dinţii, iar gura mi s-a umplut de sînge încît nu mai puteam respira. M-a făcut de rîs, ticălosul, şi mult timp după aceea — cînd apăream la bar — toţi căcăcioşii ăia neisprăviţi mă luau peste picior... Nişte vampiri care sug sîngele săracilor, mizerabilii!

Agostino clătină capul, şuviţele rare de păr îi fluturară pe scăfîrlia-i lucioasă, în timp ce cu mîna îşi pipăia falca osoasă, voind parcă să se convingă că e întreagă şi la locul ei. Glasul mînios i se frînse şi cîteva clipe tăcu. Wesley îl privea şi nu izbutea — cu nici un chip — să şi-l imagineze tînăr luptînd pe ring, mişcîndu-se cu agilitate, lovindu-şi adversarul şi încasînd lovituri la rîndul său. De un lucru sînt sigur, îşi spunea băiatul uitîndu-se la ruina din faţa sa care sorbea cu zgomot berea, nu vreau să ajung ca el.

— Ce a urmat după aceea, continuă Agostino, a fost pentru mine o adevărată desfătare. Greening, care era prost dispus pentru că nu îşi făcuse tabietul de fiecare zi, a început să bombăne că s-a dezbrăcat degeaba etc. şi l-a întrebat pe tatăl tău dacă nu vrea să-i fie partener pe ring o rundă sau două. I-am făcut semn bătrînului tău să accepte, iar el şi-a pus mănuşile. Ei bine, băiete, a fost o încîntare pentru ochii mei. Îngîmfatul ăla cu ţinută rigidă, arogantă, cîştigător al nu ştiu cărei întreceri studenţeşti de box, nu făcea două parale în faţa lui Tom. Taică-tău a încasat şi el cîţiva pumni zdraveni la cap, pînă cînd şi-a dat seama că ticălosul nu glumea. Şi atunci să te ţii! L-a băgat în corzi şi l-a tocat negustoreşte pe rahatul ăla. Apoi pur şi simplu l-a masacrat; şi-au cărat pumni cu nemiluita, fără politeţuri, fără întrerupere la sfîrşit de repriză şi alte fleacuri de-astea. Cîteva clipe m-a stăpînit senzaţia că băiatul ăla se bătea pentru mine pe ring, că mă răzbuna pentru viaţa mizerabilă pe care am dus-o. În cele din urmă taică-tău i-a tras un pumn devastator, iar nepreţuitului vlăstar al aristocraticei familii din Boston i s-au înceţoşat privirile. A început să se învîrtească pe loc ca un actor beat şi, tocmai cînd Tom se pregătea să-l facă praf cu barosul lui, am intervenit şi l-am oprit. Nu îmi făceam probleme pentru Tom, el s-ar fi descurcat, dar trebuia să am grijă de slujba mea. Domnul Greening reveni în lumea celor vii cu figura sa de înfumurat nenorocit mînjită de sînge şi plecă — uite aşa! — fără măcar să mulţumească. Taică-tău n-avea nici o îndoială ce o să urmeze. „S-a dus dracului slujba mea" a zis el. „Probabil" am zis eu. „Dar zău că a meritat. Pentru mine", a zis el. Agostino rîse pe înfundate, bine dispus, amintindu-şi clipele acelea îndepărtate care îl umpleau la inimă. Patru zile mai tîrziu mi s-a poruncit să-l concediez. Îmi amintesc ultimul sfat pe care i l-am dat. „Să nu te încrezi niciodată în bogătaşi", i-am zis eu. Se uită la ceasul de deasupra barului. Trebuie să-mi reiau postul în primire. Ai fost drăguţ că

m-ai vizitat, fiule. Şi îţi mulţumesc pentru bere. Îşi luă şepcuţa cu cozoroc pe care o lăsase pe tejgheaua barului şi o îndesă pe cap. Era prea mare pentru el şi de sub ea chipul său palid, osos, părea feţişoara unui copil flămînd. Porni, se opri şi se întoarse. Să-ţi spun ceva, fiule: sînt o grămadă de oameni pe care aş fi vrut să-i văd morţi înaintea tatălui tău.

Apoi plecă gîrbov, tîrşîindu-şi picioarele bolnave de artrită, pentru a-şi relua locul la recepţie, ca să întîmpine destinatarilor scrisorile sosite şi să rîdă slugarnic la glumele nesărate debitate de membrii clubului, rumegînd gînduri negre de răzbunare siciliană, pînă în ultima zi a vieţii sale.

În seara aceea, după ce se înapoiase la New York, Alice îşi dădu seama că Wesley se afla într-o dispoziţie sufletească deosebită, alta decît cea care îl stăpînise după ce îl vizitase pe Boylan la Port Philip.

— Tipul ăsta, Agostino, începu el să povestească în timp ce o ajuta pe Alice la bucătărie — ajutor care de fapt se limita la aranjarea pe masă a farfuriilor şi tacîmurilor — este un bătrînel cam trăsnit, dar simpatic şi cumsecade. Să ştii că a meritat să bat drumul pînă la el.

Apoi îi povesti, cît mai fidel cu putinţă, ceea ce reţinuse din relatările bătrînului boxeur. Ea îi cerea, mereu să repete unele fraze „aşa cum le-a formulat omul acela, dacă se poate, Wesley", îl asculta cu atenţia concentrată, voind parcă să înregistreze tonul şi ritmul cuvintelor rostite de narator, ca să îşi poată făuri în minte imaginea autentică a eroului.

— Dacă s-ar fi înapoiat la locul său de baştină, în Sicilia, probabil că ar fi incendiat recolte şi ar fi răpit *principessas*, zise fata. Dar el, sărmanul, e sortit să înţepenească pe scaunul său la intrare în club şi să împartă corespondenţa primită. Oh, îşi aminti ea brusc, am veşti pentru tine la birou. Am expediat o scrisoare unui vechi corespondent al nostru din Elysium, Ohio, care ne dă o mînă de ajutor dacă se întîmplă ceva interesant prin părţile acelea şi cred că a găsit-o pe Clothilde despre care ţi-a vorbit tatăl tău.

— Cum naiba o fi reuşit? se minună Wesley, deşi — după ce Alice depistase adresa lui Dominic Joseph Agostino — se convinsese că nimeni nu se putea ascunde oricît s-ar fi străduit, dacă îl căutau cei de la revista *Time*.

— Se pare că în urmă cu cîţiva ani buni a avut loc la Elysium un divorţ care a făcut vîlvă, în care a fost implicat un burghez respectabil, Harold Jordache... Presupun că numele îţi este familiar, îi zîmbi Alice, privindu-l peste platoul cu mîncăruri reci.

— Ei, haide, Alice, zise băiatul.

— Soţia acestuia a intentat divorţ pentru că l-a surprins pe soţul ei în pat cu fata din casă. Cazul a făcut senzaţie la vremea respectivă, iar corespondentul nostru — pe care îl cheamă Farrel (poţi să-l cauţi dacă ai timp) — a publicat mai multe reportaje în ziarul local. Farrel spunea că femeia s-a ales cu o grămadă de lucruri — o jumătate din afacerile soţului, pensie alimentară — dar a fost dispreţuită de comunitatea aceea din oraş,

bigotă şi cu frica lui Dumnezeu. Oricum, bănuieşti numele femeii surprinse în *flagrante delicto.*

— Spune-mi-l tu, îi ceru Wesley, deşi ghicise numele şi chiar şi sensul cuvintelor în *flagrante delicto.*

— Clothilde! zise Alice triumfătoare. Clothilde Devereaux. Lucrează la o *laundromat*[1], chiar la capătul străzii pe care se află sediul ziarului lui Farrel. Am notat adresa în carneţel. Cum îţi place?

— Plec mîine în Ohio, îi răspunse Wesley.

Stătea în faţa *laundromat*-ului de pe străduţa somnolentă. Telefonă din staţia de autobuz la Garajul Jordache, care se ocupa şi de vînzarea maşinilor Ford, nădăjduind să-l vadă cîteva minute pe Harold, unchiul părintelui său, înainte de a o căuta pe Clothilde Devereaux. Socotea că e preferabil să se ocupe mai întîi de aspectele mai puţin plăcute ale misiunii sale. Cînd în cele din urmă Harold Jordache răspunse şi află cine îl căuta începu să urle în telefon.

— Nu vreau să am de-a face cu tine şi nici cu altcineva din neamul tău. Vorba sa suna ciudat din cauza accentului nemţesc şi mai evidenţiat de timbrul ascuţit al vocii. Am pătimit atîta din pricina familiei voastre afurisite că îmi ajunge pentru toată viaţa, chiar dacă apuc să trăiesc nouăzeci de ani! Şi să nu te prind că dai tîrcoale casei mele că pun poliţia pe urmele tale! Nu vreau să am de-a face nimic cu fiul individului care mi-a pîngărit căminul. Singurul lucru bun pe care l-a făcut taică-tău în viaţa sa a fost că a murit. M-ai auzit?

— V-am auzit, răspunse Wesley şi atîrnă receptorul.

Părăsi cabina telefonică clătinînd nedumerit capul. Urmărise cu încîntare, din autobuz, priveliştea care se desfăşura în faţa ochilor şi rămăsese impresionat de curăţenia şi frumuseţea oraşului — peluzele tunse cu grijă, căsuţele albe construite în vechiul stil al ţinutului New England, bisericuţele din lemn cu turle înalte şi înguste — şi se întreba cum era în stare cineva să poarte în inimă o ranchiună neostoită timp atît de îndelungat, aşa cum dovedea că izbutise unchiul Harold, într-un orăşel aşa de fermecător. Sau divorţul său nu contribuise, de bună seamă, la ameliorarea firii sale. Wesley păşea alene, îndreptîndu-se spre spălătoria a cărei adresă o căpătase de la Alice, şi se gîndea cum s-ar fi împăcat unchiul Harold cu mama sa.

Laundromat-ul aparţinea unei reţele comerciale largi şi arăta la fel ca orice întreprindere de genul acesta: avea o vitrină imensă prin care se vedeau din stradă şirurile de maşini de spălat automate, fiecare cu un scaun în faţă pe care şedeau şi discutau cîteva gospodine, aşteptînd ca maşinile să-şi facă datoria.

1 Spălătorie de rufe cu autoservire.

Se opri, şovăind, la intrare. Modul cum taică-său o descrisese pe Clothilde, cu o notă de dor melancolic şi regret pentru bunătatea şi frumuseţea acesteia — îl determina pe Wesley să se simtă cam sfios şi să ezite înainte de a-şi croi drum printre maşinile care zumzăiau molcom şi de a defila prin faţa cumetrelor care stăteau la taclale, ca să ajungă la tejgheaua unde o femeie scundă, groasă şi îndesată înmîna clienţilor rufăria spălată şi primea altele murdare în schimb, pentru a-i spune „Eu sînt fiul tatălui meu. Mi-a spus că te-a iubit foarte mult, cînd era de vîrsta mea".

Totuşi nu străbătuse drumul de la New York pînă la Ohio doar ca să privească prin geamul unei spălătorii de rufe. Îşi îndreptă umerii şi intră cu hotărîre, ignorînd privirile curioase ale femeilor care tăcuseră şi îl urmăreau pe flăcăul ce trecea prin faţa lor.

Femeia de la tejghea stătea cu spatele spre sală şi aranja pe rafturi pachetele cu rufe spălate. În timp ce se apropia, băiatul se uita la braţele ei tuciurii, goale, plinuţe, dar puternice. Părul negru ca smoala, prins neglijent pe creştetul capului, lăsa vederii grumazul muşchiulos, care se evidenţia cînd întindea braţele cu maldărele de lenjerie curată pentru a le aşeza la locul lor. Purta o rochiţă uşoară din imprimeu, care făcea ca spatele şi umerii ei să pară mai largi decît în realitate. Wesley aşteptă la tejghea pînă ce femeia îşi termină treaba şi se întoarse spre el.

— Da? întrebă ea cu voce plăcută.

Faţa ei aproape arămie, cam lătăreaţă, cu pomeţii obrajilor proeminenţi, gîndea Wesley, la care se adăugau părul negru ca pana corbului şi ochii adînci, întunecaţi, creau impresia unei *squaw* [1] indiene. Îşi aminti de tatăl său care cîndva exprimase părerea că în vinele fetei curgea sînge indian moştenit, probabil, de la vreun trib din imensele regiuni sălbatice ale Canadei.

— O caut pe doamna Devereaux, pe doamna Clothilde Devereaux.

Femeia îl privi ţintă fără să zîmbească, îl studie încruntîndu-se niţel ca şi cînd se străduia să-şi amintească ceva.

— Te cunosc, vorbi ea în cele din urmă, eşti băiatul lui Tom Jordache.

— Da, spuse Wesley.

— Doamne Dumnezeule! exclamă femeia, am crezut că am vedenii. Mi-am zis că au început să bîntuie duhurile prin *laundromat*. Rise pe înfundate, un rîs limpede, profund. Lui Wesley îi plăcu felul cum rîdea, dar — ca să fie sincer cu el însuşi — îşi mărturisi că nu găsea nici un strop din frumuseţea pe care o descoperise taică-său la această femeie corpolentă şi în vîrstă. Apleacă-te peste tejghea, îi ceru ea.

Wesley se aplecă, iar femeia îi luă faţa în palmele sale puternice şi moi, îl privi intens, de aproape, cîteva clipe, apoi îl sărută pe frunte. În spatele său, de la una din maşinile de spălat, băiatul o auzi pe una din femei rîzînd.

Clothilde îl slobozi, zîmbind uşor, visător şi trist. Wesley îşi îndreptă trupul, simţind încă pe fruntea sa atingerea buzelor ei moi.

---

1 Femeie, în dialect indo-american.

— Doamne! exclamă femeia cu glas blajin. Fiul lui Tom în oraşul acesta! Îşi desfăcu febril şorţul pe care îl purta peste rochia de imprimeu. Să plecăm, aici nu putem discuta. Sarah! chemă pe cineva din interiorul spălătoriei, din spatele rafturilor. Vino aici, te rog. O tînără blondă, cu părul răvăşit, apăru, iar Clothilde îi zise: Sarah, îmi iau liber restul după-amiezei. Oricum nu mai e decît o oră pînă la închidere, iar eu am o întîlnire importantă. Fii fată drăguţă şi preia tu răspunderea în locul meu şi încuie uşa la timp.

— Da, doamnă, răspunse fata.

Clothilde agăţă în cui şorţul şi îşi desfăcu părul care i se revărsa pe umeri, făcînd-o să arate mai indiancă decît oricînd. Împinse o uşiţă tăiată în tejghea şi prinsă în balamale şi ieşi afară. Avea şolduri generoase, piept bogat şi picioare groase, puternice, fără ciorapi, ce îi aminteau — cu o forţă aproape insuportabilă — de Kate. Femeia îl luă de braţ pe băiat şi amîndoi păşiră sfidător prin faţa femeilor care acum îi priveau direct, fără sfială, iar zîmbete batjocoritoare le încreţeau colţurile buzelor.

— De cînd cu procesul de la tribunal, începu să vorbească Clothilde, femeile astea se uită la mine ca la „tîrfa din Babilon". Continuă să-l ţină de braţ şi după ce ajunseră în stradă. Doamne, oftă ea respirînd adînc, ce bine e afară, la aer, după ce ai stat ziua întreagă în mirosul ăla de rufărie murdară! Îi aruncă o privire piezişă şi îl întrebă abrupt: Ai auzit de proces?

— Da. În felul acesta am aflat unde te găsesc.

— Situaţia mi-a fost potrivnică. Ştiu că tatăl tău a murit, zise ea brusc însă pe un ton normal, fără inflexiuni. Părea că trecerea timpului îi ogoise durerea resimţită iniţial la aflarea veştii şi o ajutase să-şi stăpînească emoţia. Am citit în ziare că s-a însurat de două ori. A fost fericit?

— A doua oară.

— M-am temut că n-o să mai fie niciodată fericit. Clothilde clătină capul. Toată lumea îl hărţuia...

— Avea o navă, un iaht, o informă Wesley. Pe Mediterana. Se îndrăgostise de mare.

— I-auzi! se minună ea. Tom navigînd pe Mediterana! Mi-ar fi plăcut să călătoresc pe mare, dar... Lăsă neterminată ideea.

— A botezat nava *Clothilde*.

— O, Doamne! exclamă cu putere femeia, fără a se opri din mers şi ţinîndu-l mereu de braţ pe băiat. *Clothilde*!

Wesley observă că femeia plîngea. Lacrimile şiroiau pe obraz în voie şi boabe de cleştar tremurau aninate de genele negre, dese, care îi umbreau adîncul ochilor.

— Cînd cineva îl întreba de ce tocmai *Clothilde* botezase nava, tata îi răspundea că îi plăcuse numele şi că aşa o chemase pe una din reginele de odinioară din Franţa. Mie însă mi-a spus adevăratul motiv pentru care alesese numele acesta.

— După atîţia ani! murmură ea cu voce sugrumată de emoţie. După toate cîte s-au întîmplat! Ţi-a povestit şi despre lucrurile astea? întrebă ea cu voce aspră.

— Mi-a spus destule, confirmă Wesley. Că unchiul său v-a surprins... ăă... împreună şi că te-a ameninţat că te expediază înapoi în Canada pentru corupere de minori...

— Ţi-a spus şi restul? Glasul ei suna şi mai dur.

— Destule, repetă Wesley. Despre tine şi unchiul său. Despre balamucul care a izbucnit în timpul procesului şi scandalul aţiţat de presă...

— Ticălosul ăla desfrînat! vorbi cu înverşunare Clothilde. Eram servitoare în casa lui şi nu puteam risca să fiu trimisă înapoi în Canada, că m-ar fi omorît în bătaie bărbatul meu. Am încercat să-l fac pe Tom să accepte situaţia, dar el nu a vrut nici în ruptul capului. Mi-a cerut să fug cu el, auzi?, un băiat de şaisprezece ani! Rîse, iar rîsul ei răsună trist în străduţa pustie, însorită, străjuită de copaci înalţi pe ambele laturi.

— În cele din urmă a înţeles, aşa mi-a spus chiar el, zise Wesley. Iar numele cu care a botezat nava dovedeşte că a fost sincer, nu-i aşa?

— Cred că da. Continuară să meargă în tăcere. Clothilde îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Ţi-a povestit că i-am pus un bileţel în sandviş, într-o zi cînd s-a dus la lucru?

— Nu cred.

— „Te iubesc!" îi scrisesem în bileţel şi aşa a început totul. Rîse scurt. Doamne, ce poftă de mîncare avea! N-am cunoscut alt băiat sau bărbat care să înfulece atîta! Şi ce bucate îi găteam: fripturi cu garnitură de legume proaspete, tot ce era mai bun, atunci cînd unchiul său pleca în vacanţă la Saratoga cu afurisita lui de familie, iar casa rămînea în grija noastră. Cîntam robotind la cuptor în timp ce aşteptam să vină acasă după-amiaza, la terminarea serviciului. Săptămînile alea două o să le ţin minte toată viaţa! Se opri brusc din mers, împiedicată parcă de o barieră invizibilă şi — apucîndu-i mîinile — îl întoarse cu faţa la ea şi îl privi ţintă în ochi. Spune-mi, de ce ai venit la mine? Ai nevoie de ceva? îl întrebă ea.

— Nu, am venit numai pentru ceea ce facem acum — tu să povesteşti amintirile despre el, iar eu să te ascult, răspunse Wesley.

Femeia îl privi cîteva clipe, scrutîndu-i chipul, apoi îl sărută din nou pe frunte.

— E straniu, zise ea, cît de mult semeni cu el. Era un tînăr frumos. Odată i-am spus că semăna cu sfîntul Sebastian, iar el ştii ce a făcut? S-a dus la biblioteca municipală şi a căutat într-o enciclopedie ca să afle cine a fost sfîntul de care pomenisem. Nu puteai să ţi-l închipui pe bărbatul ăla greu de strunit, căutînd ceva într-o enciclopedie. În timp ce vorbea chipul femeii se destindea treptat, probabil ca atunci — îşi spunea Wesley — cînd tatăl său revenise de la bibliotecă şi îi spusese rezultatul cercetărilor sale.

— Eşti dezamăgit? îl întrebă femeia.

— De ce? se miră sincer băiatul.

— Păi, tatăl tău ţi-a vorbit aşa de frumos despre mine, despre adevăratul motiv pentru care şi-a botezat iahtul cu numele reginei Franţei şi toate celelalte... Rîse scurt. Iar tu ai dat peste o femeie grasă, bătrînă, în spatele tejghelei de la *laundromat*.

— Nu, nu sînt dezamăgit, răspunse Wesley, fără însă a fi convins că buzele sale rosteau adevărul. În tinereţe trebuie că arăta cu totul altfel, gîndi el.

— Eşti un băiat cu bun-simţ, zise ea şi porniră din nou la drum. Sper că tu o duci mai bine decît tatăl tău la vîrsta pe care o ai acum.

— Nu o duc rău, o asigură Wesley.

— După ce noi... în fine, după ce ne-am despărţit, ca să zic aşa — deşi locuiam sub acelaşi acoperiş şi ne vedeam în fiecare zi, iar eu îi serveam masa împreună cu restul familiei, fără să ne spunem vreun cuvînt măcar (decît atunci cînd ne-am luat rămas bun) — Tom se sălbătici de tot, chinuit parcă de un duh rău. Se încăiera noapte de noapte, revenind acasă plin de sînge, încît lumea începuse să-l trateze ca pe un cîine primejdios, de pripas. Îşi făcea de cap cu toate curviştinele din oraş, lucru despre care am aflat din auzite. Cred că în felul acesta căuta să se răzbune, dar eu nu i-am spus nimic deşi eram convinsă că odată şi odată o să dea de bucluc în orăşelul ăsta de fătarnici scîrboşi. În cele din urmă l-au întemniţat, pentru ce crezi? Pentru viol! Auzi, pentru viol! Cînd nu exista fată sau femeie care să nu se înfierbînte cînd îl vedea şi să nu se ţină de el, aşa cum aleargă copiii după maşina pompierilor. Despre amănuntul ăsta ţi-a povestit?

— Da.

— Şi despre gemenele alea pe care le-a luat la rînd, pentru care tatăl fetelor s-a plîns poliţiei împotriva lui?

— Şi.

— Înseamnă că te-a iubit tare mult, conchise Clothilde, dacă ţi-a dezvăluit asemenea lucruri.

— Cred că m-a iubit cu adevărat. Îi plăcea să discute cu mine noaptea, sub licărul stelelor sau în întunericul cabinei de pilotaj, zise Wesley.

— Nu a fost greu să-l înfunde cu reputaţia pe care o dobîndise, continuă să povestească Clothilde cu amărăciune în glas, iar lumea s-a bucurat de nenorocirile care se abăteau asupra lui. Gemenele alea aveau la dispoziţie cincizeci de bărbaţi dintre care puteau alege pe taţii copiilor pe care îi aşteptau; inclusiv pe poliţistul care l-a arestat pe Tom! Acum ele sînt femei în toată firea, locuiesc încă în oraş şi le întîlnesc uneori. Te sfătuiesc însă *să nu le cauţi*! Unul din puştanii lor îţi seamănă leit, parcă ar fi fratele tău. Rîse veselă. Oricum, în vinele unora din oraşul ăsta curge acum sînge curat, neviciat. Ah!... continuă ea, noaptea tîrziu cînd uneori nu dorm îmi amintesc şi mă întreb ce ar fi fost, cum s-ar fi desfăşurat situaţia dacă aş fi ascultat trăsnăile lui şi aş fi fugit cu el — o servitoare de douăzeci şi cinci de ani şi un băiat de şaisprezece ani — fără o leţcaie în buzunare. Nu puteam să-i fac una ca asta, nu? zise ea apărîndu-se parcă.

— Nu, cred că nu, răspunse Wesley.

— A! dar am sporovăit numai despre mine, despre trecut. Clothilde scuturã capul, cu nerăbdare. Tu ce faci, cum o duci? întrebă ea.

— Nu prea rău, zise Wesley.

— O duci bine? insistă ea.

— Chiar bine n-aş spune cu tărie, recunoscu el.

— Arăţi, totuşi, ca un băiat îngrijit, văd că porţi haine curate, eşti un tînăr domn...

— Am avut noroc, răspunse în doi peri Wesley. E cineva care are grijă de mine, oarecum.

— O să-mi povesteşti la cină despre tine. Nu ai de gînd să părăseşti curînd oraşul, nu-i aşa? întrebă Clothilde.

— Nu imediat. Mi-am propus să plec mîine.

— O să-ţi pregătesc un cotlet cu piure de cartofi, varză roşie şi sos de mere, cum îi plăcea tatălui tău. Ezită. Trebuie să-ţi spun ceva, Wesley: nu sînt singură. Trăiesc cu un om de treabă, e şeful unei brigăzi de la fabrica de mobilă. E însurat, are doi copii şi sînt catolici... Va veni şi el la masă, sper că n-ai nimic împotrivă, zise ea cu stînjeneală.

— N-are nici o legătură cu mine sau cu tata, răspunse băiatul.

— Lumea-i ciudată, nu ştii niciodată cum va reacţiona cineva într-o situaţie anumită. Clothilde oftă şi continuă. O femeie nu poate trăi singură. Cel puţin eu nu pot. Ah, totuşi se poate trăi în două moduri: obişnuit, ca în fiecare zi, cînd bărbatul vine acasă noaptea şi se apucă să citească ziarul bînd bere, fără să vorbească prea mult; sau în tine, în cugetul tău, depănînd amintirile legate de zilele minunate petrecute cu un băiat sălbatic, pe vremea cînd erai tînără. Trebuie să-ţi mărturisesc, Wesley, că tatăl tău era blînd, tandru ca nimeni altul, un om pe care orice femeie şi l-ar fi dorit să-l aibă tovarăş în scurta călătorie pe pămînt. Şi avea o piele atît de delicată, atît de fină, care îi acoperea muşchii cei mai puternici pe care i-am simţit vreodată. Nu te superi că sporovăiesc atît de mult?

— Vreau să aud şi să ascult, zise Wesley. Simţea că îl podidesc lacrimile însă nu pentru el, nici pentru tatăl său trecut în nefiinţă, ci pentru această femeie spătoasă, cu piele tuciurie de indiancă, îmbătrînită, marcată de o viaţă plină de trudă şi necazuri, care păşea alături de el.

— Ţi-ar plăcea să bei nişte vin la cină? se interesă Clothilde.

— Nu refuz un pahar, acceptă Wesley. Ştii, am trăit în Franţa mai mulţi ani, o lămuri el.

— Perfect! O să ne oprim în drum la magazinul de băuturi, zise femeia veselă, şi o să cumpărăm o sticlă de vin roşu, delicios, pentru a sărbători această vizită pe care băiatul frumosului meu iubit de odinioară o face unei bătrîne cum sînt eu. Frank — ăsta-i omul meu, şeful de brigadă de la fabrica de mobilă — o să renunţe măcar de data asta la obişnuita lui bere.

Schultz, fostul manager al tatălui său, locuia — după cum îl informase Alice — la Azilul Evreiesc pentru Bătrîni din Bronx.

— E omul acela gras de pe coridor, în haină şi cu pălăria pe cap, parcă ar fi pregătit să plece undeva, îi spuse lui Wesley îngrijitorul azilului. Numai

că nu iese afară niciodată. Stă aşa, tot timpul, fără să rostească un cuvînt. Nu ştiu dacă o să-ţi vorbească, de obicei nu discută cu nimeni.

Wesley străbătu coridorul îndreptîndu-se spre bărbatul acela umflat care — cu straturile de grăsime izbucnind de sub haină şi pardesiu, cu un melon aşezat ţeapăn pe creştet şi cu faţa-i imensă brăzdată de mici riduri ca nişte înfloriturl — şedea pe un scaun de lemn cu spătar drept şi privea ţintă, cu ochii pe jumătate închişi, la peretele din faţă, respirînd greoi, sacadat.

— Domnule Schultz, i se adresă Wesley, aş putea vorbi cîteva minute cu dumneavoastră? Pleoapele încreţite ale obrazului se ridicară alene, globurile ochilor cîrmiră încet spre locul de unde i se vorbise, dar capul — pe care trona melonul — rămase nemişcat.

— Ce-ţi pasă dacă sînt sau nu Schultz? răspunse grasul. Avea o voce guturală, iar proteza îi clănţănea în gură în timp ce vorbea.

— Mă numesc Wesley Jordache. Cîndva, demult, aţi fost managerul tatălui meu, se prezentă băiatul.

Ochii bătrînului reveniră încet-încet la poziţia lor iniţială şi se pironiră din nou asupra peretelui cu vopseaua scorojită, din faţa sa.

— Tom Jordache! Nu admit să fie rostit numele ăsta în prezenţa mea! se oţărî bătrînul. Am auzit că a fost omorît. Indiferent că eşti sau nu fiul lui, să nu-ţi închipui că ai să-l auzi pe bătrînul Schultz spunîndu-ţi că l-ar regreta. Cum se ducea undeva, cum se încurca cu o muiere. Odată a dispărut două săptămîni cu o curvă englezoaică, s-a îmbuibat şi a băut ca un porc, după ce mă străduisem din răsputeri să-l salt pe ring. Şi cînd a rămas în curu gol tot eu l-am scos la liman, asigurîndu-i un salariu la Las Vegas. Primea cincizeci de dolari pe zi de lucru ca partener de antrenament al lui Freddy Quayles... Ce băiat! A fost unica şansă din toată viaţa mea mizerabilă de a zămisli un campion. Însă Tom ce crezi că-mi face? Se încurcă cu soţia lui Quayles! Iar cînd acesta s-a dus ca să protesteze, Tom l-a bătut, aproape că l-a ucis. După aia Quayles nu ar fi izbutit să o bată nici pe bunică-sa. Dacă nu mi-ar fi fost milă de tîmpitu' de taică-tău şi nu i-aş fi dat maşina mea ca să spele putina urgent, ar fi fost linşat de mulţimea turbată, ar fi fost spintecat şi tăiat bucăţele cu cuţitele de bucătărie! N-ai de ce să te mîndreşti cu bătrînul tău, băiete, nu încape îndoială. Era grozav într-o cameră de hotel, numai că pentru bani trebuia să lupţi pe un ring de opt metri pe opt, asistat de un arbitru. Dacă i s-ar fi permis să se bată într-o cămăruţă, cu spectatori plătitori, ticălosul ăla ar fi fost şi acuma campionul lumii. Unica mea şansă, Freddy Quayles! Parcă dansa în ring, dar i-a venit de hac o femeie rea de muscă! Zici că vrei să-ţi vorbesc despre bătrînul tău, băiete? Păi, ce aş putea să-ţi spun? Pe el sula l-a distrus!

— Dar dumneavoastră îl cunoşteaţi mai demult, insistă Wesley, au fost şi alte lucruri...

— Sula l-a distrus, repetă cu încăpăţînare grăsanul. Dinţii i se auzeau clănţănind în gură în timp ce vorbea fără să-şi desprindă privirea de peretele din faţa sa. Eu am terminat ce aveam de spus. Şi mai du-te-n mă-ta! Şterge-o de aici, eu sînt om ocupat!

Wesley voi să mai spună ceva, dar își dădu seama că era inutil și renunță, ridicînd din umeri. Plecă și îl lăsă în plata Domnului pe bătrînul obez, cu pardesiul pe el, cu melonul pe cap, privind peretele preferat.

Wesley povesti conștiincios și în amănunt lui Alice cum decurseseră întrevederea și discuția cu Schultz, neștiind dacă să rîdă sau să plîngă în timp ce depăna firul narației.

— Nu știu dacă e bine să continui investigația, conchise el cînd termină de povestit, dacă să mai contactez vreo persoană care l-a cunoscut pe tata, cel puțin vreuna din partea asta a Atlanticului. Poate că sînt lucruri, ba chiar foarte multe lucruri, pe care un fiu n-ar trebui să le cunoască despre părintele său. Ce rost are să ascult cum îl înjură lumea? Probabil că era alt soi de om cînd trăia în America. Nu există nici o asemănare între bărbatul pe care l-am cunoscut eu și omul pe care îl descriu cei de aici. Dacă mai aud o singură persoană spunîndu-mi că a fost un nemernic și că se bucură de moartea lui, cred că mă înapoiez la Indianapolis, îi dau voie mamei să mă tundă și să mă ducă la biserică, ca să-l uit pe tata o dată pentru totdeauna!

Se opri observînd dezaprobarea întipărită pe chipul fetei.

— Asta înseamnă lașitate, înseamnă să te dai bătut! zise ea.

— Poate că așa se cheamă jocul ăsta... jocul meu, cel puțin, răspunse Wesley.

— Clothilde n-a vorbit urît despre tatăl tău, îi aminti Alice, iar ochii îi scăpărau de mînie în spatele lentilelor ochelarilor.

— O femeie grasă într-un *laundromat*, zise cu cruzime băiatul.

— Să ceri scuze imediat pentru cuvintele rostite! îi porunci aspru Alice, cu aerul unei învățătoare severe.

— O.K., acceptă băiatul cu indiferență, te rog să mă ierți. Dar am impresia că irosesc timp și bani: timpul meu și banii tăi, zîmbi el trist.

— Să nu-ți faci griji pentru banii mei, replică fata.

— Presupun, continuă Wesley, că eroul romanului tău e un tînăr fără prihană, cinstit, care nu se afundă niciodată în mocirlă și care descoperă că tatăl său a fost un om nobil din fire, un bărbat care atîta timp cît a trăit a făcut numai fapte bune — i-a ajutat pe săraci, s-a purtat frumos cu doamnele bătrîne și nu a sedus-o pe soția prietenului...

— Taci, Wesley! se răsti cu disperare fata. Ajunge! Cînd o să apară cartea, dacă se va întîmpla lucrul acesta, cumpăr-o și citește-o și numai după aceea să-mi spui părerea ta! Nu înainte!

Se aflau în sufragerie. Alice ședea pe un scaun, Wesley stătea în picioare la fereastră și privea în străduța întunecoasă. Fata era îmbrăcată de ieșire, căci fusese invitată la o petrecere și își aștepta cavalerul care urma să o însoțească.

— Urăsc orașul ăsta nenorocit! vorbi Wesley cu vehemență, continuînd să se uite în strada pustie. Aș fi preferat să fiu pe mare, departe la o mie de mile! La dracu! Plecă de la fereastră și se aruncă pe pat, cît era de lung,

fără să se descalţe. Iisuse! De m-aş putea întoarce în Franţa măcar pentru o noapte, lîngă oamenii pe care îi iubesc şi care ţin la mine!

— Dă-ţi jos picioarele, nu te afli într-un grajd! îl admonestă aspru fata.

— Iartă-mă! ceru scuze Wesley, lăsînd picioarele să alunece pe podea, aşa cum i se poruncise. Sînt cam grosolan, educaţia mea lasă de dorit, cel puţin aşa zice lumea.

Atunci o auzi că începe să plîngă. Rămase nemişcat cîteva clipe, cu ochii închişi, nădăjduind că plînsul va înceta. Dar suspinele nu conteniră, determinîndu-l pe Wesley să se dea jos din pat şi să se ducă la ea. Alice şedea pe scaun cu faţa ascunsă în palme, iar umerii i se cutremurau spasmodic. Îngenunche în faţa ei şi o înlănţui cu braţele de talie. Fata era mignonă, fragilă şi atît de neajutorată în rochiţa neagră pe care o îmbrăcase anume pentru prilejul din seara aceasta!

— Iartă-mă, vorbi tandru băiatul. Zău că n-am spus nimic cu răutate, crede-mă. Sînt supărat pe mine însumi, doar atît... şi din cauza asta am izbucnit. Să nu-ţi închipui că nu apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Nu vreau să te necăjesc, numai că uneori, ca în seara asta...

Fata îşi descoperi faţa şi îşi ridică ochii. Obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi.

— Iartă-mă că nu m-am stăpînit şi am plîns. Nu pot suferi femeile care bîzîie. Dar am avut o zi aşa de păcătoasă! Toată lumea s-a răstit întruna la mine. Rîse printre lacrimi.

— N-o să mai fac niciodată, promise băiatul ţinînd-o încă îmbrăţişată. Era fericit că fata rîsese şi dorea din toată inima să o ferească de necazuri, să o apere de cei care ţipau la ea toată ziua, de toţi oamenii răi din oraşul acesta, şi chiar şi de izbucnirile sale.

Se priviră în tăcere; ochii ei senini şi umezi apăreau măriţi de lentilele ochelarilor. Zîmbi tremurînd uşor. Băiatul o trase lin către el şi o sărută cu blîndeţe, iar ea îi răspunse îmbrăţişîndu-l strîns. Buzele fetei erau moi şi gingaşe cum nu îşi putuse închipui el, esenţa însăşi a frăgezimii şi delicateţei. În cele din urmă se desprinse de el.

— Carevasăzică, iată ce trebuie să facă o fată ca să fie sărutată, zise ea rîzînd.

Se auzi soneria de la intrare şi Alice sări de pe scaun. Wesley se ridică şi el în picioare.

— Asta-i prietenul meu, zise ea. Mă duc să mă aranjez un pic, ţine-i de urît pînă mă înapoiez. Este arheolog, mai adăugă ea înainte de a dispărea în baie.

Se auziră ciocănituri la uşă şi Wesley o deschise. În prag se afla un tînăr înalt, uscăţiv, cu fruntea boltită, care purta ochelari cu rame de oţel.

— Salut, zise tînărul. Alice e acasă?

— Vine în cîteva minute, îl asigură Wesley în timp ce închidea uşa. Pînă cînd o să apară, eu o să-ţi ţin de urît. Pe mine mă cheamă Jordache şi sînt vărul ei.

— Robinson, se prezentă oaspetele.

Îşi strînseră mîinile. Wesley se întreba ce ar trebui să facă pentru a-i ţine de urît.

— Vrei să asculţi radio? se hazardă el.

— Nu neapărat, refuză tînărul. Pot să iau loc?

— Desigur.

Robinson se aşeză, picior peste picior, pe scaun şi scoase un pachet de ţigări din buzunar.

— Fumezi? întrebă el întinzînd pachetul spre Wesley.

— Nu, refuză el. Îl privi pe Robinson aprinzîndu-şi ţigara. Ce putea discuta cu un tînăr al cărui domeniu de activitate era arheologia? Am văzut cîteva ruine în Franţa, cînd mă găseam acolo, începu el fără prea mare speranţă. Ştii, nişte arene La Nîmes, Arles, chestii din astea, adăugă el fără convingere.

— Zău? receptă nepăsător Robinson în timp ce sufla fumul de ţigară. Interesant!

Wesley se întrebă dacă tînărul s-ar fi simţit la fel de degajat aflînd că Wesley o sărutase pe prietena lui din seara aceasta, chiar înainte de a fi sunat la uşă, pe acelaşi scaun pe care şedea el acum şi că puţin mai devreme o făcuse să plîngă. Se simţea net superior băiatului acesta slăbănog, lung ca o prăjină, în pantaloni lăbărţaţi şi cu haină de tweed în cinci culori, întărită cu piele la coate. Îşi zise că, probabil, aşa se îmbrăcau arheologii, ca să impună respect, sau poate că aceasta era uniforma lor...

— Unde ai săpat? întrebă el brusc.

— Poftim? Nedumerit, Robinson rămase cu ţigara între degete, suspendată la jumătatea drumului spre buze.

— Întrebam unde ai făcut săpături, preciză Wesley. Alice mi-a spus că te ocupi cu arheologia. Nu asta fac arheologii — săpături?

— A, am priceput, se dumiri Robinson. În Siria cu precădere şi, mai puţin, în Turcia.

— Ce ai descoperit? Alice îi ceruse să-i ţină de urît tînărului, iar el îşi dădea toată silinţa să-şi facă datoria.

— Hîrburi, mai ales.

— Înţeleg, zise Wesley, deşi nu înţelegea. Se hotărî să afle exact sensul cuvîntului „hîrburi".

— Te pasionează arheologia? se interesă Robinson.

— Aşa şi-aşa, răspunse Wesley.

Urmă o pauză mai lungă. Lui Wesley i se părea că nu reuşeşte să îndeplinească misiunea ce i se încredinţase.

— Cum arată Siria? întrebă el ca să se afle în treabă.

— Tristă, răspunse Robinson. Tristă şi fermecătoare. Ar trebui să o vizitezi cîndva.

— Intenţionez, răspunse Wesley, străduindu-se să pară cît mai convingător.

— La care colegiu înveţi? continuă Robinson să investigheze.

— Nu m-am hotărît încă, răspunse prudent Wesley.

— Eu te-aş sfătui să te duci la Stanford, zise Robinson. Dacă reuşeşti să fii admis. Acolo lumea-i minunată..

— O să ţin minte recomandarea ta, promise Wesley. Robinson îl privi mijindu-şi ochii prin ochelari, ca orice miop.

— Şi zici că eşti vărul lui Alice? întrebă el bănuitor.

— Da.

— Nu ştiam că are un văr. De unde eşti ? întrebă la fel de neîncrezător.

— Din Indianapolis.

— Teribil loc! Ce cauţi la New York?

— O vizitez pe Alice.

— Oh, înţeleg. Iar la New York unde locuieşti?

— Aici, răspunse fără să şovăie Wesley. Avea impresia că interlocutorul întreprinsese săpături în sufletul său.

— Oh! Robinson privi posomorît împrejur, în odăiţă. Aş zice că e cam înghesuit aici, comentă el.

— Ne descurcăm, îl asigură Wesley cu inocenţă.

— E un loc convenabil, aproape de centru şi celelalte... Robinson nu părea convins de ceea ce spunea. Unde dormi? întrebă el parcă deprimat.

— Pe canapea.

Vizitatorul strivi mucul de ţigară în scrumieră şi aprinse imediat alta.

— Ei bine, zise el parcă şi mai deprimat, presupun că... verii...

Alice apăru proaspătă şi strălucitoare ca un boboc de trandafir. Îşi lepădase ochelarii şi aplicase lentile de contact, „ca să nu pară un şoarece de secretariat", explicase ea lui Wesley cu alt prilej cînd se dusese la o petrecere.

— Ei, băieţi, vorbi ea cu voioşie, aţi avut o discuţie plăcută, ca între gentlemeni?

— Fascinantă! răspunse posac Robinson. Ar fi bine să plecăm, e tîrziu.

Alice e la ananghie, îşi zise Wesley, dacă n-a fost în stare să găsească pe cineva mai bun decît pe tipul acesta care îşi petrece viaţa săpînd şi răscolind ţărîna în căutare de cioburi. Dorea cu disperare să fi avut douăzeci şi şapte de ani, dar se bucura că nu va fi de faţă cînd Alice va trebui să-l lămurească pe arheolog despre gradul lor de rudenie.

— Wesley, zise Alice, găseşti în frigider două sandvişuri cu friptură, uacă ţi se face foame... şi bere. Oh, era să uit: am aflat adresa şi numărul de telefon ale persoanei pe care o căutai, domnul Renway, unul din camarazii tatălui tău, pe vas. Am vorbit astăzi cu el şi mi-a spus că aşteaptă cu plăcere să vă întîlniţi. Adresa lui am obţinut-o prin Uniunea Naţională Maritimă. Locuieşte prin apropiere, în zona Străzii a 90-a de Vest, împreună cu fratele său, cînd nu se află pe mare. Părea foarte de treabă la telefon Te duci să-l vezi, da? Spunea că mîine e acasă toată ziua.

— Să văd în ce dispoziţie o să fiu mîine, răspunse posomorît Wesley.

Alice îi aruncă o privire plină de reproşuri, în timp ce cavalerul ei o ajută să-şi pună pardesiul.

— Nu uita de Stanford, îi aminti Robinson nu fără ironie în timp ce ieşeau pe uşă.

— N-o să uit, răspunse Wesley. În sinea sa își spunea că tipul îi recomanda cu atîta căldură Stanford-ul pentru că se afla la trei mii de mile depărtare de Alice Larkin.

Nu își dădea seama ce oră era cînd murmurul unei convorbiri care se desfășura afară, la intrare, îl trezi din somn. Apoi auzi clicul cheii în broască și o simți pe Alice intrînd singură fără să facă zgomot și apropiindu-se tiptil de canapeaua pe care dormea el, unde se opri ca să-l privească. O auzi cum ofta și pleca în camera ei de unde peste puțin răsună țăcănitul mașinii de scris. Mă întreb ce își închipuie că ar trebui să fac, gîndi Wesley înainte de a adormi din nou.

Calvin Renway îi amintea lui Wesley de Bunny Dwyer. Avea pielea cafenie, aproape ca a lui Bunny vara cînd își petrecea tot timpul pe punte; era scund, cu osatură delicată, iar mușchii i se profilau pregnant sub cămașa înflorată, cu mîneci scurte. Glasul său suna blînd și politicos cînd îl întîmpină în prag pe tînăr.

— Ei, asta-i o zi minunată! exclamă el. Fiul lui Tom Jordache a venit în vizită! Intră, băiete, intră! Tînăra de la telefon m-a prevenit că ai să vii. Poftește înăuntru.

Îl conduse în camera de zi, împinse spre el un scaun imens și îi zise:

— Fă-te comod, băiete. Bei o bere? E trecut de amiază, un pahar ar fi binevenit, îl îmbie el pe tînăr.

— Nu, mulțumesc, domnule Renway, refuză Wesley.

— Calvin mă cheamă, Wesley, zise Renway și continuă fără să se oprească. Zău că a fost o surpriză pentru mine cînd domnișoara aceea mi-a spus la telefon că mă cauți... Nu l-am văzut pe taică-tău de ani de zile... Navighezi cu un om la care ții mult și care are un locșor aparte în inima ta și pe care n-ai să-l uiți cîte zile o să trăiești ... niște corăbii care se topesc în întunericul nopții, ca să zic așa... Și deodată un flăcău îți sună la ușă... Dumnezeule! Cum mai fuge timpul, nu-i așa?.. Nu m-am căsătorit niciodată și n-am un fiu, spre regretul meu... știi... viață de marinar, umblă din port în port, n-ai timp să faci curte unei fete — rîse din toată inima cu gura pînă la urechi, etalînd două șiruri de dinți albi, superbi —, nu-i nici una genul femeii care ai dori să fie mama copiilor tăi... adică să-ți inspire toată încrederea, pricepi ce vreau să-ți spun... În privința ta, băiete, nu există îndoieli. De cum te-am văzut în prag mi-am zis: „Iată-l pe puștiul lui Tom Jordache!.." Da, domnule, pun rămășag că e mîndru de tine, un flăcău voinic, leit taică-său...

— Domnule Renway, Calvin, vreau să zic, îl întrerupse Wesley stînjenit, nu ți-a spus nimic domnișoara la telefon?

— Ce să-mi spună? Renway îl privi mirat. M-a întrebat numai: „Sînteți domnul Renway care a navigat cîndva împreună cu Tom Jordache pe același cargobot?", iar eu i-am răspuns: „Da, doamnă, același" și atunci ea a continuat: „Fiul lui Tom Jordache se află în oraș și ar vrea să discute

cîteva minute cu dumneavoastră". Asta-i tot ce mi-a zis şi m-a mai întrebat dacă adresa mea este cea pe care o căpătase de la Uniunea Maritimă.

— Calvin, zise Wesley, tata a murit. A fost ucis în Antibes.

— O, doamne! şopti Renway şi tăcu o bună bucată de timp. Se întoarse, încet, cu faţa spre perete, înăbuşindu-şi durerea, ca şi cînd exprimarea în public a suferinţei chinuitoare ar fi încălcat bunacuviinţă. Mîinile sale lungi, negricioase, se încleştau şi se descleştau convulsiv, maşinal, singura parte a trupului care încă nu părea să fi aflat că era inutil să expui în faţa lumii durerea care ţi-o provoca ea. În cele din urmă se întoarse din nou spre Wesley.

— Ucis, murmură el. Pe oamenii de treabă îi lichidează, nu-i aşa? Nu-mi spune cum s-a întîmplat, îmi povesteşti altă dată. Nu-i nici o grabă, amănuntele pot aştepta. E frumos din partea ta că ai venit să-mi spui ce s-a întîmplat, altminteri ar fi trecut ani fără ca să ştiu nimic şi poate că odată aş fi intrat într-un bar din Marsilia, Orleans sau oricare alt port din lume şi m-aş fi apucat să vorbesc despre vremurile trecute cînd navigam cu Tom pe *Elga Andersen*, despre faptul că mi-a salvat viaţa, ca să zic aşa, iar careva mi-ar fi replicat: „Tom Jordache? Păi, sînt ani de cînd a murit!" Aşa că e mai bine că am aflat şi îţi mulţumesc, băiete. Dar ia spune-mi, presupun că ai venit la mine ca să discutăm despre el, nu-i aşa?

— Dacă n-ai nimic împotrivă, răspunse Wesley.

— Pe-atunci erau altfel de vremuri, începu Renway. La bordul navelor, cel puţin. Nimeni nu spunea „domnule" unui colorat sau măcar „negrule", ci pur şi simplu „negroteiule". Nu pot uita lucrul ăsta. Nu pretind că taică-tău mi-era prieten apropiat, că avea veleităţi de predicator sau altceva de soiul ăsta. Însă de cîte ori mă întîlnea dimineaţa îmi spunea: „Salut, amice, cum se poartă lumea cu tine?" Atît, nimic altceva, doar un salut omenesc, obişnuit, care însă îmi mergea la inimă şi răsuna ca fanfarele cereşti pe nava aia nenorocită mai ales cînd comparam cu modul cum se purta restul echipajului cu mine. A pomenit taică-tău vreodată numele de Falconetti?

— Ceva-ceva parcă îmi aminteşc.

— Cel mai ticălos dintre indivizii, negri sau albi, pe care i-am întîlnit în viaţa mea, spuse Renway. O namilă ca un taur care teroriza echipajul şi îi bătea pe toţi doar aşa pentru că îi făcea plăcere, un individ rău la suflet cum nu găseai altul. A spus că nu vrea să vadă picior de negrotei cînd lua masa la cantină şi cum eu eram singurul negru la bord însemna că ori de cîte ori apărea nemernicul trebuia să mă scol şi să părăsesc sala chiar dacă nu terminasem de mîncat. Atunci l-a luat în primire taică-tău, singurul din toţi cei douăzeci şi opt de membri ai echipajului care a avut curajul, iar asta nu pentru mine a făcut-o, că Falconetti se ţinea şi de capul lui Bunny Dwyer şi mamă-mamă!, ce bătaie i-a tras, ca să ţină minte toată viaţa; poate că a exagerat un pic — cum susţineau mai tîrziu ceilalţi marinari, pentru că îl făcea de ruşine şi îşi bătea joc de el în fiecare zi, că de cîte ori îl întîlnea taică-tău îi zicea: „Ia vino-ncoa, borţosule!" şi îi trăgea un pumn

zdravăn în burtă, iar malacul se rupea în două şi rămînea aşa, frînt, cu lacrimi în ochi, în faţa tuturor. Într-o noapte — era beznă şi furtună, valuri înalte de cîte zece metri se rostogoleau, Falconetti şedea în sala de mese ca un mieluşel şi tăcea — a venit taică-tău şi m-a luat cu el la cantină spunîndu-mi: „O să şedem aici lîngă acest domn şi o să ascultăm muzica de la radio cu toţii, ca nişte domni", şi ne-am aşezat, el în dreapta, eu în stînga haidamacului... dar mie îmi bubuia inima, zău aşa, că încă îmi era frică de el, însă nimeni nu a zis nici măcar „pîs", apoi —după un timp — taică-tău i-a zis: „Poţi să pleci, burtă-verde", iar Falconetti s-a ridicat, a privit în jur însă nici unul din cei prezenţi nu a ridicat ochii, atunci el a urcat pe punte şi s-a aruncat peste bord. Treaba asta nu prea i-a făcut popularitate lui taică-tău, lumea zicea că una era să tragi o mamă de bătaie unui ticălos şi alta era să-l trimiţi la moarte! Crede-mă, Wesley, nu sînt răzbunător de felul meu, dar n-am fost de părerea lor: îmi aminteam mereu cum mă umilea nemernicul, ce era în inima mea cînd şedeam la cantină, cum mă persecuta. Zău că au fost cele mai grozave clipe din viaţa mea, mi-au plăcut şi m-au bucurat atît de tare că îmi amintesc cu mare plăcere episodul acela, iar totul îi datorez tatălui tău pe care n-o să-l uit niciodată!

Renway vorbea tărăgănat, cu ochii aproape închişi, retrăind aievea scenele evocate de parcă nu în micuţa şi cocheta odaie de pe Strada a 90-a din Cartierul de West al New York-ului se afla, ci în cantina sordidă de pe cargoul cu pricina, printre marinarii tăcuţi, stînjeniţi, gustînd încă o dată clipa splendidă, fără teamă, apărat de curajosul tată al băiatului care acum se afla în faţa sa.

Deschise ochii şi îl privi gînditor pe Wesley.

— Să-ţi spun ceva, băiete, dacă ai să fi măcar pe jumătate om cît a fost taică-tău, atunci să-i mulţumeşti de-a pururi lui Dumnezeu pentru norocul tău. Aşteaptă puţin... Se ridică şi trecu în camera alăturată. Wesley îl auzi umblînd într-un dulap şi după cîteva clipe Renway reveni cu un pachetel în mînă. Înlătură foiţa de hîrtie fină care învelea obiectul şi scoase la iveală o cutiuţă din piele încrustată în aur.

— Am cumpărat-o în Italia, la Florenţa, zise Renway. E specialitatea oraşului. Ţine. Întinse cutia să o pună în mîna băiatului, dar Wesley se trase înapoi.

— E cutiuţa ta, Calvin. Probabil că a costat mulţi bani. De ce vrei să mi-o dai mie? Pînă ieri după-amiază nici măcar nu ştiai că exist pe lume.

— Ia-o, rosti aspru Renway. Vreau ca fiul lui Tom, care mi-a făcut atîta bine în viaţă, să aibă amintirea asta de la mine. E un lucru la care ţin mult, dar pe care ţi-l dăruiesc cu plăcere. Apoi îndesă cu blîndeţe cutiuţa în mîna băiatului.

— E minunată, o admiră Wesley. Mulţumesc.

— Păstrează-ţi mulţumirile pentru cînd o să ai mai multă nevoie de ele, îi răspunse Renway. Acum o să-mi pun haina şi o să mergem pe Strada a 125-a ca să-ţi ofer cea mai grozavă masă care se poate obţine cu bani la Harlem.

A fost un prînz copios cu pui fript şi bere din belşug, iar Renway — uitînd un timp gîndurile triste — îi povesti lui Wesley despre Glasgow, Rio de Janeiro, Pireu şi Trieste, îi spuse că fratele său se ţinea de capul lui ca să abandoneze meseria de marinar însă el — cînd se gîndea că va rămîne veşnic pe uscat şi că niciodată nu va mai avea bucuria să vadă un nou port răsărind parcă din mare în timp ce se apropiau de ţărm — îşi dădea seama că nu va renunţa niciodată să navigheze la bordul unui vapor, fie el minunat sau mizerabil, străbătînd oceanele în lung şi în lat.

Cînd se despărţiră Renway îl puse pe Wesley să jure că ori de cîte ori se va afla în oraş se va duce să-l viziteze şi să ia masa împreună.

În timp ce se îndrepta cu metroul spre centrul oraşului, cu darul lui Renway în buzunar, Wesley luă hotărîrea fermă să arunce lista, renunţînd chiar din clipa aceea la continuarea investigaţiilor sale. Simţi că i se lua o piatră de pe inimă.

3

Rudolph stătea pe terasa casei cu faţada orientată spre dunele înalte de nisip ce mărgineau fîşia îngustă a plajei albicioase precum şi spre valurile Atlanticului care se rostogoleau ca un tăvălug. Era o dimineaţă plăcută în miez de septembrie, iar soarele călduţ părea că fusese proiectat direct din manuscrisul scenariului — primit de la Gretchen — pe care tocmai îl citea. Lîngă el, întinsă — în costum de baie — pe salteaua gonflabilă, se afla Helen Morison care locuia în apropiere la marginea plajei, dar care petrecea cîteva nopţi cu el în fiecare săptămînă. Helen îl întîlnise pe Rudolph la o petrecere din vecini şi i se recomandase cu aplomb, căci îl recunoscuse. Era divorţată şi prietenă cu Gretchen, pe care o cunoscuse la una din întrunirile organizate de Mişcarea pentru Eliberarea Femeii, frecventată cu asiduitate de Ida Cohen; iar Gretchen fusese impresionată — după cum mărturisise — de maniera ei eficientă, punctată de o fină ironie, de a combate şi de a expune faptele şi programele, în contrast puternic cu violentele diatribe prin care Ida demasca perfidia sexului masculin. Rudolph observase că Helen nu manifesta deloc repulsie sau duşmănie faţă de sexul opus. „Dimpotrivă", îi spusese el, iar ea rîsese şi fusese de acord. Faptul că trăia de pe urma pensiei alimentare primită de la domnul Morison şi că îşi trimisese fiul la o şcoală episcopală, numai de băieţi, nu părea să o deranjeze. Rudolph, care era conştient că propriile acţiuni rareori corespundeau principiilor profesate, nu angaja niciodată discuţii cu ea pe această temă.

Helen era înaltă, mlădioasă şi avea un profil ce putea să pară sever cînd se odihnea. Nu avea nevoie de sutien, iar părul castaniu-roşcat cu reflexe întunecate, pe care îl purta lung, lăsat pe spate, şi-l aranja numai seara cînd venea el ca să o ia la masă în oraş. Într-o comunitate strict republicană, cum

era cea în care trăiau, Helen se număra printre fruntaşii Partidului Democrat, din care cauză prietenii începeau să se îndepărteze de ea. Aparţinea acelei categorii de femei pe care te puteai bizui — cînd te aflai la mare strîmtoare — mai degrabă decît pe un bărbat, căci aveai convingerea că va acţiona cu hotărîre şi curaj.

Înotase, ca de obicei, şi în dimineaţa aceea. Nu renunţa la tabietul ei, deşi apa devenea tot mai rece în fiecare noapte, iar aerul se răcorise bine. Avea grijă de trupul ei. Nu făcea nici un secret din faptul că ea şi Rudolph erau amanţi. Rudolph ţinea foarte mult — poate chiar mai mult decît atîta — la Helen. Dar nu era el omul care să se pripească etalîndu-şi sentimentele sau făcînd declaraţii pe care le-ar fi putut regreta mai tîrziu cînd starea emoţională s-ar fi decantat.

Deocamdată el era absorbit de proiectele lui Gretchen în legătură cu realizarea filmului, al cărui scenariu îi plăcea tot mai mult de fiecare dată cînd îl recitea. Filmul urma să fie intitulat *Comedia restauraţiei*, un joc de cuvinte de vreme ce intriga impunea tinerei eroine să se certe, să se zbată, să-şi amăgească interlocutorii prin linguşeli, să convingă prin rugăminţi şi argumente un întreg oraş industrial din Pennsylvania pe cale de dispariţie, precum şi o comunitate fictivă intitulată Laundstone, pentru a o determina să restaureze cinci străzi cu căsuţe patriarhale minunate ce fuseseră abandonate în ruină după ce uzina îşi închisese porţile. Fata domina scenariul. Prin şiretenie şi cochetărie, folosind aspectul ei atrăgător, dotată cu un acut simţ al umorului dublat de un pragmatism tipic feminin în aprecierea unor gesturi aparent neloiale, ea îi subjuga pe bancherii cinici, politicienii veroşi, tinerii arhitecţi hămesiţi de faimă, secretarele însingurate şi birocraţii ridicoli, pe antreprenorii rataţi şi studenţii intimidaţi, pe care îi mobiliza şi îi atrăgea la muncă, zilnic, ca pe nişte simpli muncitori pentru a făuri o suburbie satisfăcătoare estetic şi stabilă financiar, spre folosul membrilor claselor de mijloc, căci acum şoselele moderne permiteau realizarea unei legături uşoare şi rapide navetiştilor care plecau din Philadelphia şi Camden. Interesant era faptul că deşi era o lucrare literară de pură ficţiune, de vreme ce un asemenea loc nu exista, lui Rudolph i se părea — ca om de afaceri pragmatic — că scenariul cuprinde o idee perfect realizabilă în viaţă.

Rudolph nu era convins, totuşi, de două lucruri: de titlu, care i se părea că a fost împrumutat dintr-un curs de literatură engleză şi, în al doilea rînd, de capacitatea lui Gretchen de a duce totul la bun sfîrşit. În sinea sa însă recunoştea că nu numai sentimentele frăţeşti îl determinaseră să subvenţioneze o treime din bugetul filmului şi să sacrifice nenumărate ore ciondănindu-se cu Johnny Heath asupra contractelor pe care le încheia în numele sorei sale. Ida Cohen şi Gretchen găsiseră investitori care acceptaseră să acopere restul bugetului, iar dacă ele ar fi avut mai mult timp la dispoziţie ar fi izbutit să finanţeze total filmul, fără sprijinul lui Rudolph.

Îl amuza toată vînzoleala şi nu îl deranja deplasarea cu maşina la New York, de două ori pe săptămînă, pentru treburi legate de economia

filmului; cu atît mai mult cu cît nu mai era nevoit să le spună prietenilor — care eventual îl căutau — că îl puteau contacta oricînd, pentru că îl vor găsi acasă toată ziua. Îi trebuiseră luni de zile ca să învețe și să pătrundă dedesubturile afacerilor în materie de realizat filme, ce cuprindeau uneori detalii nu prea agreabile. Gretchen însă îl rugase să vină în ziua următoare la New York nu în calitatea lui de înger păzitor al afacerilor sale, ci ca „om cu idei" — după cum se exprimase ea — deoarece atunci cînd discutaseră împreună despre locul potrivit unde s-ar fi putut desfășura acțiunea filmului el sugerase — mai în glumă, mai în serios — Port Philip, orașul lor de baștină, căci aici un întreg cartier cu clădiri înalte zăcea în paragină de mai bine de douăzeci de ani. Gretchen se dusese la fața locului însoțită de arhitecți și de scenografi și, în cele din urmă conveniseră cu toții că locul era ideal pentru scopul lor, informîndu-l și pe Rudolph despre concluzia la care ajunseseră. Gretchen discutase problema cu primarul și cu consiliul orășenesc și era pe cale de a încheia o înțelegere pentru a căpăta sprijinul necesar la realizarea filmului. Rudolph nu era convins că se va duce vreodată acolo unde își instalase compania sediul, căci Port Philip și Whitby, orășelul din apropiere, nu îi evocau amintiri prea plăcute.

Termină de citit manuscrisul și rîse pe înfundate.

— Tot îți place? îl întrebă Helen.

— Mai mult ca oricînd, răspunse Rudolph. Știa că Helen nu aprecia scenariul considerînd că nu exprima cu limpezime o anumită orientare politică și același lucru afirma despre *atitudinea lui* politică.

— Războiul rece ți-a tocit capacitatea de apreciere a situației și de orientare politică; la fel și corupția din Washington și Vietnam, precum și îngroșarea generală a arterelor tale. Cînd ai votat ultima oară? îl întrebă ea acuzator.

— Nu-mi amintesc, minți el, deși își aducea aminte că votase pentru Johnson, în 1964. După aceea, socotise că nu mai avea rost să se obosească.

— Să-ți fie rușine! îl admonestă, chipurile, Helen. Ea vota cu înverșunare ori de cîte ori i se oferea prilejul; arterele ei nu suferiseră modificări. Nu crezi că Gretchen are nevoie de un consilier politic? I-aș oferi sfaturi pe gratis.

— Aș zice că e ultimul lucru de care ar avea nevoie Gretchen. Pe gratis sau cu plată.

— Am să te convertesc odată și odată, se încăpățînă ea.

— La ce?

— La democrația jeffersoniană. Indiferent ce înseamnă asta.

— Te rog să mă scuteși de democrația jeffersoniană, indiferent ce ar însemna ea, respinse Rudolph.

Helen chicoti pe înfundate; avea un fel aparte de a rîde, nostim, sincer.

— Păi aici e locul cel mai potrivit să discutăm politică: pe plaja însorită, după o partidă zdravănă de înot. N-o să mai fie niciodată un război, zise ea.

Rudolph se aplecă și o sărută simțindu-i buzele sărate de apa oceanului. Se întreba de ce a răbdat atît de mult fără o femeie, după Jeanne. Helen

locuia doar la cîteva dune depărtare de casa lui şi nu avea nevoie să traverseze marea ca să ajungă la ea. În ultimii ani medicii de specialitate susţinuseră public că activitatea sexuală echilibrată şi armonioasă constituia remediul ideal pentru prevenirea afecţiunilor cardiace. Să te gîndeşti la Helen ca la un mijloc de păstrare a sănătăţii, îşi zise el amuzat; dar nu îşi dezvălui gîndul căci ştia că ea s-ar fi înfuriat teribil.

— În felul tău, eşti grozavă, zise el.

— Ai făcut vreodată un compliment altei femei fără a adăuga o clauză condiţională? întrebă Helen.

— Nu îmi amintesc, pretinse Rudolph. Apoi adăugă: De fapt, nu îmi amintesc de nici o altă femeie.

— Să port mîine, la New York, simbolul femeilor adultere? rîse ea ironic.

— Să nu-ţi uiţi broboada, acceptă Rudolph jocul ei.

— Ce ar fi să ne iubim chiar aici, în locul ăsta? sugeră ea. Eu plină de sare şi de nisip, tu cu gîndul la contracte şi la bani. Crezi că ar fi şocaţi vecinii?

— Vecinii nu, dar eu aş fi.

— Mai ai un drum lung în faţa ta, frăţioare, ca să înveţi o grămadă de lucruri.

— Pe care n-am de gînd să-l străbat, te asigur.

— După masă? O să gătesc.

— Ce ai de gînd să găteşti?

— Ceva hrănitor şi afrodisiac, de pildă, o supă consistentă de stridii şi alte moluşte. Ai grijă cum ai să te simţi la două după-amiază. Vezi că sună telefonul în casă, îi atrase atenţia ea.

Helen era dotată cu un auz excelent, foarte fin, şi se amuza teribil cînd avea prilejul să redea fidel, repetînd cuvînt cu cuvînt, o conversaţie desfăşurată în şoaptă, cu referiri sarcastice la persoana ei, într-o ambianţă aglomerată şi gălăgioasă, pe cînd ea se întreţinea simultan cu doi sau trei interlocutori atenţi, despre vreunul din subiectele ei preferate.

— Să răspund eu? se oferi Helen. O să pretind că sînt majordomul, că tu te afli la etaj făcînd exerciţii de yoga şi că nu te pot deranja acum.

— Lasă că vorbesc eu... Rudolph se simţea stînjenit de cîte ori răspundea ea la telefon, demonstrînd limpede că se simţea ca la ea acasă. Numai să fii aici cînd mă întorc.

— Fii fără grijă. Soarele ăsta are efecte soporifice.

Rudolph se ridică de la locul său şi se îndreptă spre intrare. Servitoarea venea de trei ori pe săptămînă la curăţenie, iar astăzi nu era una din acele zile. Ca totdeauna îi făcea plăcere aspectul camerei de zi cînd pătrundea acolo prin uşile de sticlă orientate spre malul mării şi vedea mobilele din lemn de culoare deschisă, canapelele confortabile de catifea şi podeaua lucioasă, din scînduri late, lustruite de scurgerea timpului.

— Rudolph, o auzi pe Gretchen, am o problemă. Eşti ocupat?

Rudolph îşi reprimă un suspin. Soră-sa avea de înfruntat măcar o problemă pe săptămînă pentru rezolvarea căreia îl căuta pe fratele ei. De

ar fi măritată, îşi spuse el, soţul ei ar fi avut grijă ca nota de convorbiri telefonice să fie redusă la jumătate. Problema de săptămîna trecută o constituise unchiul Idei Cohen care fusese producător de filme la Hollywood, dar se pensionase după un atac de cord. Era un bătrîn isteţ, care îşi cunoştea meseria, de aceea cînd citise scenariul pe care i-l dăduse Ida se oferise imediat să lucreze pentru ele. Instalat în micul birou din New York se lua la harţă cu agenţii actorilor, avansa idei cu privire la distribuţie, se ocupa de cele mai nesuferite probleme cotidiene, semnînd contracte cu actorii şi tehnicienii sau refuzînd politicos pe alţii. Unchiul Idei fusese bolnav trei zile, iar Gretchen se speriase crezînd că bătrînul se află în pragul unei noi crize şi ceruse ajutorul fratelui său. Rudolph o îndrumase să apeleze la medic şi astfel aflaseră, spre uşurarea tuturor, că era vorba de o simplă răceală.

Apoi apăruse problema cu Billy Abbott. Gretchen îl sunase pe Rudolph în miez de noapte şi — cu glas emoţionat — îl informase că tatăl lui Billy îi telefonase de la Chicago.

— De data asta era treaz, îi spusese Gretchen ca să sublinieze gravitatea situaţiei, Billy i-a scris lui taică-său că vrea să se angajeze din nou în armată. Willie e împotrivă şi la fel sînt şi eu. Subofiţer de profesie — nu ăsta era idealul nostru pentru Billy. Willie zice să ne ducem amîndoi la Bruxelles, să discutăm, să-l convingem să abandoneze ideea lui, dar eu nu pot părăsi nici o clipă New Yorkul, tu ştii asta. Apoi Willie mi-a sugerat să-i ofer lui Billy o slujbă la film, al treilea asistent al directorului, orice... Dar băiatul nu are nici cele mai elementare noţiuni în materie — nu ştiu dacă a văzut trei filme în viaţa lui —, e leneş, nepăsător, iar dacă îi ofer slujba ar însemna să practic acelaşi gen de nepotism care a dus de rîpă studiourile din Hollywood. Chiar dacă angajarea lui nu ar implica cheltuieli mari, ar însemna să-i păgubim pe sprijinitorii noştri, inclusiv pe tine. I-am explicat lui Willie că nu pot accepta sugestia lui şi că nu pot părăsi New York-ul. Şi în fond, de ce nu s-ar duce el la Bruxelles să vadă ce poate face? Iar el mi-a spus că nu are bani de drum şi că să-i avansez eu suma necesară pentru călătorie. Costul biletului! Ha! Ultimul meu bănuţ l-am investit în *Comedia restauraţiei*. Atunci m-a întrebat de ce nu împrumut de la tine, iar eu i-am interzis categoric să ţi se adreseze în problema asta.

Pe măsură ce se apropia data începerii filmărilor, Gretchen devenea tot mai nervoasă, vorbea sacadat, frazele sale erau repezite, abrupte, glasul căpătase accente acute, într-un crescendo susţinut. Rudolph îşi dădea seama că erau semne alarmante care puteau culmina printr-o explozie.

— Dar tu ce faci? întrebă Gretchen, ezitînd oarecum. Nu ai vreo treabă care să te determine să mergi în Europa?

— Nu, răspunse Rudolph, pentru moment am terminat cu Europa. Totuşi, ce-i rău să ai un fiu în armată?

— Ştii la fel de bine ca mine că mai devreme sau mai tîrziu va izbucni un nou război, replică disperată Gretchen.

— În privinţa asta nu prea avem ce face, nici eu şi nici tu, nu-i aşa? filozofă Rudolph.

— Ţie ţi convine, tu ai fată, nu băiat! replică nervoasă Gretchen şi trînti receptorul.

Urmă telefonul în problema alegerii actorului care îl va interpreta pe fratele eroinei, rol în care Gretchen vroia să-l încerce pe Wesley. Personajul era un tip frumos, trist şi cinic, care de cîte ori soră-sa se ambala prea mult o potolea cu observaţii sarcastice de genul: „Nu te poţi lupta cu gloata, omule!", ce acţionau ca nişte duşuri reci peste focul entuziasmului ei. Scenariul îl descria, de asemenea, ca un tip cu intelect dezvoltat mult peste anii săi şi plin de talente diferite, pe care însă le irosea în mod conştient, angajîndu-se — din dispreţ — ca simplu soldat la aeroportul local, jucînd duminicile ca fotbalist semiprofesionist şi însoţindu-se cu cei mai decăzuţi, cei mai leneşi şi cu cei mai răi huligani din oraş. Gretchen era convinsă că Wesley s-ar fi potrivit de minune rolului: aspectul lui fizic îl ajuta atît de mult încît ar fi necesitat o interpretare minimă din partea sa. Cu atît mai vîrtos se crampona Gretchen de ideea ei cu cît nici unul din băieţii pe care îi testase nu corespundea, după cum apreciase. Din acest motiv îi scrisese de nenumărate ori lui Wesley la post-restant, dar toate scrisorile îi fuseseră înapoiate nedeschise, iar poşta generală din Indianapolis nu menţionase vreo altă adresă unde putea fi găsit. Dorea să ştie dacă Rudolph cunoştea locul unde s-ar putea afla Wesley, dar el îi răspunse că nu a mai auzit nimic despre nepotul lor de cînd acesta îi telefonase din Chicago. Nu îi pomenise niciodată lui Gretchen despre mandatul de arestare lansat la Indianapolis împotriva lui Wesley. Era convins că băiatul se va ivi odată şi odată, ceea ce însă nu o ajuta pe soră-sa care avea nevoie acum de el pentru alcătuirea distribuţiei. Rudolph se îndoia însă că Wesley ar fi fost bun ca actor. Singura trăsătură distinctă a caracterului acestuia era capacitatea de a-şi controla sentimentele, de a nu da în vileag emoţiile care îl zbuciumau eventual, ceea ce însă nu constituia o recomandare convingătoare pentru a se lansa în cariera actoricească. Această părere se întemeia şi pe snobismul nedeclarat, dar existent la Rudolph, faţă de profesiunea în sine şi faţă de actori pe care — dacă ar fi fost constrîns — i-ar fi caracterizat drept narcisişti ai scenei, plătiţi mai mult decît meritau.

De acolo unde se afla, la telefonul din sufragerie, Rudolph o văzu pe Helen ridicîndu-se şi începînd să facă nişte mişcări lente de gimnastică — să se întindă, să se aplece ca o balerină —, iar sarea depusă pe piele sclipea şi îi contura trupul.

Glasul lui Gretchen îi zgîrie urechea.

— Ce te mai necăjeşte acum? întrebă Rudolph.

— Problema e foarte serioasă. La fel spunea Gretchen de fiecare dată, îşi zise Rudolph însă nu îşi exprimă gîndul prin viu grai. Mi-a telefonat Evans Kinsella, dis-de-dimineaţă, continuă ea. S-a înapoiat azi-noapte din California. Spunea că vrea să turneze el singur *Comedia restauraţiei*, că are două milioane la dispoziţie în scopul ăsta şi o distribuţie excepţională cu două staruri în frunte. E gata să-i despăgubească pe toţi investitorii cu un profit de zece la sută pentru fiecare.

— E un ticălos! Ce i-ai spus? întrebă Rudolph.

— Că o să mă mai gîndesc. Ne întîlnim peste o jumătate de oră la el, la hotel.

— După ce discutaţi să-mi telefonezi neapărat. Poţi să-l refuzi dacă vrei, însă în nici un caz să nu-i spui „da" pînă cînd nu vorbeşti cu mine, o sfătui Rudolph.

Închise telefonul. Zece la sută profit la suma investită, numai după două luni, nu era rău, totuşi ideea nu îi plăcea deloc. Afară, pe terasă, Helen continua exerciţiile de gimnastică. După convorbirea cu Gretchen îşi putea permite o masă afrodisiacă, hotărî Rudolph.

Gretchen se machie cu grijă, îşi tapă uşor părul şi se tamponă — fără să exagereze — cu „Femme", un parfum care îi plăcea lui Kinsella şi despre care afirmase că i se potrivea bine ei. Ida Cohen ar fi dezaprobat, îşi spunea Gretchen, eforturile ei de a-şi scoate în evidenţă feminitatea, transformîndu-se într-un animal de sex feminin care dorea să-şi folosească formele pentru a-i ispiti pe nişte masculi ordinari cu prilejul unei întîlniri care — la drept vorbind — era menită discutării unor probleme negustoreşti, cu perspective dezagreabile. La vîrsta mea, îşi spunea Gretchen privindu-se în oglinda lungă care o cuprindea toată, îmi vine din ce în ce mai greu să mă transform într-un asemenea animal ademenitor. Adormea tot mai greu noaptea, în ultima vreme, de aceea lua somnifere, fapt care lăsase urme pe chipul ei. „Lua-l-ar dracu pe Evans Kinsella", îl blestemă ea cu năduf, tamponîndu-se uşor, din nou, cu parfum în spatele lobilor de la urechi.

Cînd ajunse la apartamentul de la Hotelul Regency, situat în Park Avenue, îl găsi pe Evans proaspăt bărbierit, aşteptînd-o îmbrăcat, cu vestă şi cravată. De obicei o primea în cămaşă, fără haină, sau în halat atunci cînd o chema la el, dar astăzi se hotărîse — de bună seamă — să o impresioneze cu politeţea sa. Gretchen îşi simţi trupul străbătut de un frison cînd bărbatul o sărută pe obraji — un mod de a saluta pe care îl adoptase cînd fusese la Paris pentru realizarea unui film — şi se înfurie pe sine pentru dorinţa pe care o zgîndărise în ea această uşoară atingere a fostului amant.

În salonul elaborat împodobit se afla şi Richard Sanford, tînărul autor al *Comediei restauraţiei*, îmbrăcat — ca de obicei — în pulover de lînă cu guler răsfrînt şi hanorac deasupra, cu blugi şi cizme — nelustruite — cu tocuri înalte. Etala cu nonşalanţă boemă, fără nici o reţinere şi în văzul tuturor, sărăcia şi crezurile sale nonconformiste. Gretchen se întreba cum se va înţoli la Hollywood după al treilea lui film. Era un tînăr plăcut la înfăţişare, cu un zîmbet sincer fluturîndu-i pe buze şi cu maniere politicoase, care se purtase totdeauna foarte prietenos cu prilejul discuţiilor şi tratativelor. Gretchen sesiză că deşi se întîlniseră aproape zilnic, el nu menţionase niciodată că îi cunoştea pe Kinsella. O adevărată conspiraţie a tăcerii care fusese dată în vileag astăzi şi Gretchen îşi dădu seama că de

data aceasta Richard Sanford nu va fi — dar absolut deloc — politicos cu ea. Drumul pe care băiatul acesta îl va avea de străbătut ca să ajungă în California va fi foarte lung.

Fereşte-te de bărbaţii tineri, gîndea Gretchen uitîndu-se la cei doi tineri din faţa ei. Deşi avea numai treizeci şi trei de ani şi cu toate că învăţase, copiase şi furase cît fusese în stare în meseria sa, Kinsella cu greu mai putea fi încadrat în categoria tinerilor. Trebuia să o fi luat şi pe Ida Cohen cu ea, ca să echilibreze forţele, dar ar fi însemnat să aibă alături un mic vulcan gata să erupă la primul prilej. De aceea nici măcar nu îi pomenise despre telefonul pe care îl primise de la Kinsella. Avea destul timp pentru treaba asta!

— Vrei o picătură? o îmbie Kinsella făcînd un gest spre masa pe care se înşirau diferite sticle, alături de mai multe pahare şi de recipientul cu gheaţă. Probabil că există un specialist în asemenea hoteluri, un chelner expert în materie, gîndea Gretchen, care aleargă de la o cameră la alta şi aranjează sticlele într-o anumită ordine îndată ce telexul anunţă apropiata sosire a nababilor ce aparţin noii aristocraţii, abundenţa şi calitatea băuturilor depinzînd de importanţa actuală a acestora, aşa cum reieşea din dosarele ţinute la zi de manager. Gretchen observă, cu răutăcioasă plăcere, că aranjamentul din camera lui Kinsella era de calitate mediocră. Ultimul lui film repurtase un eşec răsunător, iar *Almanahul de Gotha* aflat în posesia managerului înregistrase lucrul acesta.

— Tînărul nostru geniu şi cu mine ne-am tratat deja, modest, e drept, ca să ne transpunem în atmosfera festivă proprie întîlnirii cu tine, zise Kinsella. Ce preferă doamna?

— Nimic, mulţumesc, refuză Gretchen. E puţin cam devreme pentru o fată ca mine, care munceşte. Era hotărîtă să-şi păstreze calmul cu riscul de a-i plesni un vas de sînge. „Geniu tînăr", repetă ea zîmbindu-i prietenos băiatului. Se pare că Evans şi-a schimbat părerea despre tine, Richard.

— Am recitit manuscrisul, interveni repede Kinsella. Trebuie că eram în toane rele în dimineaţa cînd l-am citit prima oară.

— Parcă îmi amintesc, zise Gretchen cu glasul numai miere, că mi-ai spus de scenariu că e un rahat mare! Ochi pentru ochi, gîndi Gretchen, observînd cu plăcere cum Richard se roşise tot la faţă în timp ce îşi punea paharul pe masă şi se uita la Evans.

— Şi artiştii greşesc uneori, Dick, încercă să minimalizeze Kinsella. Gretchen observă faptul că i se adresase băiatului folosind diminutivul numelui acestuia. Sînt tracasaţi tot timpul, o mie de indivizi trag de ei cînd într-o parte, cînd în alta, şi în condiţiile astea e fatal să comită o eroare. Apoi îşi îndreptă atenţia spre Gretchen, forţîndu-se să-i zîmbească. Unul din motivele întîlnirii noastre de astăzi este tocmai dorinţa noastră de a te informa că Dick şi cu mine am discutat despre scenariu şi am convenit să-i aducem unele modificări benefice; de fapt, unele modificări drastice, nu-i aşa, Dick?

— Da, răspunse Sanford încă roşu la faţă.

— Acum două zile, se adresă Gretchen tînărului, parcă spuneai că nu mai vrei să schimbi nici un cuvînt şi că putem să-i dăm drumul.

— Evans a scos în evidenţă cîteva lucruri care mie îmi scăpaseră, răspunse Sanford. Vorbea ca un băieţel încăpăţînat care ştie că va fi pedepsit pentru atitudinea sa. Conspiraţia dura de săptămîni, poate de luni de zile.

— Haide să vorbim deschis, Gretchen, îşi modifică tactica Kinsella. Cu două milioane pe tavă şansele lui Sanford de a obţine venitul cuvenit de pe urma muncii sale vor creşte de trei ori. Are de întreţinut un copil şi o soţie...

— Maestre, cîntă un pic mai tremolo pe coarda aia, vrei? îl luă peste picior Gretchen.

Kinsella se încruntă furios.

— Tu ai uitat ce înseamnă să fii sărac, să te zbaţi ca să cîştigi un bănuţ, draga mea. Cu fratele tău la spate ai găsit totdeauna o pernă moale pe care să-ţi odihneşti capul. Ei bine, Dick nu are asemenea pernă.

— Aş vrea ca tu, Evans, să-l uiţi pe fratele meu, indiferent cum ţi se pare că ar fi el; dar *tu, Richard* — Gretchen pronunţă apăsat numele lui — aş vrea să nu uiţi că ai semnat un contract cu mine.

— Ajungeam şi la chestiunea asta, interveni din nou Kinsella. Vorbea iarăşi calm. Nu doresc nicidecum să vă exclud din afacerea asta nici pe tine şi nici pe micuţa ta prietenă Ida Cohen, Ioana d'Arc evreică. Vroiam de mult să lucrezi cu mine ca producător-asociat, evident cu toate drepturile băneşti cuvenite. Iar pe Ida o promovăm monteuză-şefă şi toată lumea va fi mulţumită; asta-i tot! se entuziasmă singur. Ce poate fi mai cinstit decît ceea ce îţi propun?

— Bănuiesc, Richard, că eşti de acord cu Evans, dar vreau să aud adevărul din gura ta, rostit cu propriile-ţi cuvinte. Şi, desigur, ai fost mulţumit cînd ai auzit că Ida Cohen, care a muncit ca o sclavă la scenariul tău, este asemuită cu „Ioana d'Arc evreică", nu-i aşa?

Sanford roşi din nou.

— Nu sînt de acord cu asta, răspunse el. Dar sînt de acord că se poate face un film mult mai bun cu două milioane de dolari decît cu şapte sute cincizeci de mii. Şi, ca să fiu sincer, pînă nu ne-am întîlnit nu mi-am imaginat niciodată că o femeie ar putea realiza filmul după scenariul meu.

— Iar acum?

— Păi... Băiatul era tulburat. Ştiu că eşti isteaţă, că ai experienţă multă la montaj, dar n-ai regizat încă nici un film. E prima dată, Gretchen, cînd vrei să te angajezi la o activitate atît de temerară şi m-aş simţi mult mai bine dacă Evans Kinsella, cu marile sale producţii realizate deja, cu reputaţia lui...

— Reputaţia lui pute! izbucni violent Gretchen. Dacă mai face încă un film ca ultima lui producţie, s-a terminat cu el!

— Vezi, Dick? se întoarse Kinsella la tînărul autor, te-am prevenit că-i o femeie răzbunătoare, nu? A fost măritată cu un regizor despre care credea că e reîncarnarea lui Stanislavsky, dar eu i-am vizionat filmele şi m-aş putea lipsi de ele, ca să nu spun mai mult. De cînd i-a murit bărbatul şi-a băgat în cap să parvină, nu importă în ce domeniu, nu contează prin ce mijloace şi cu cine, cu oricare regizor numai să-şi atingă ţelul, şi a devenit cel mai mare rahat

al secolului al douăzecilea! Iar bătrîna poloneză Ida, floarea ghetoului, de care nu s-a atins nici un bărbat vreodată nici cu un par de trei metri, i-a băgat în cap că va fi prima femeie căreia i se va decerna Premiul Academiei!

— Eşti un instigator mîrşav, dezgustător! nu se mai putu stăpîni Gretchen. Ar trebui să vă dau o lecţie, lăsîndu-vă să tranformaţi scenariul într-o grămadă mare de rahat, cum te-ai exprimat prima dată...

— Cînd am angajat-o, o întrerupse Kinsella care îşi pierduse cu totul cumpătul, un prieten m-a avertizat: să nu lucrezi niciodată cu subalterni bogaţi mai ales dacă-s femei; şi să nu o regulezi pentru că nu te va ierta de îndată ce te-ai uitat mai lung după altă fată. Ieşi afară căţea! Kinsella urla în neştire. O să vin la premieră ca să rîd în hohote!

— Gretchen..., încercă Sanford să intervină cu glas jalnic. Părea înspăimîntat şi parcă regreta clipa cînd atinsese o maşină de scris cu degetul. Te implor!...

— Richard! Gretchen vorbea calm. Se simţea extraordinar de purificată sufleteşte şi ameţită parcă de libertatea pe care o dobîndise. Eşti binevenit să participi sau nu, dacă aşa doreşti, cînd vom începe filmările. Bună ziua, domnilor, îi salută cu demnitate. Şi, păşind mîndră, părăsi încăperea blestemată încărcată de flori şi împodobită cu sticle. În lift plîngea şi rîdea fără să se jeneze de oamenii din jurul ei. Stai să vezi cînd îi voi povesti Idei ce s-a petrecut în dimineaţa asta!...

Cînd ajunse în stradă luase o hotărîre nestrămutată: să nu se mai încurce niciodată cu un bărbat mai tînăr decît ea, oricît de strălucitori i-ar fi ochii sau oricît de sclipitoare i s-ar părea dantura lui, oricît de debordantă i-ar fi vitalitatea sau de promiţătoare s-ar arăta perspectivele acestuia, fără să ţină seama de albeaţa epidermei sale şi nici de parfumul ameţitor emanat de trupul lui. De-acum înainte, dacă se va mai încurca sufleteşte, va trebui ca bărbatul ales să fie mai în vîrstă decît ea, să-i fie recunoscător şi să nu pretindă ca Gretchen să manifeste aceleaşi sentimente faţă de el. Nu ştia dacă hotărîrea ei corespundea principiilor Idei şi nici nu îi păsa.

Tocmai se delectau mîncînd supa de moluşte pregătită de Helen, cu pîine proaspăt prăjită, iar ea spunea: „Îmi place să gătesc pentru un bărbat căruia nu îi pasă de silueta sa", cînd se auzi soneria de la intrare.

— Fir-ar să fie! exclamă Helen.

Mai fuseseră întrerupţi o dată, mai devreme, de telefonul lui Gretchen, căreia îi trebuiseră cincisprezece minute ca să-l informeze pe Rudolph cum decursese întrevederea cu Kinsella din aceeaşi dimineaţă şi ca să-şi exprime convingerea că fratele său ar fi aprobat atitudinea ei. El însă nu era atît de convins cum era soră-sa.

Iar acum, soneria de la intrare!

Rudolph se ridică de la locul său, se duse la uşă şi o deschise: Wesley stătea în pragul scăldat de razele strălucitoare ale soarelui de septembrie, îmbrăcat cuviincios cu pantaloni şi haină-sport. Arăta niţeluş mai slab, cu pomeţii

obrajilor proeminenţi, cu părul tuns nici prea scurt, nici prea lung, pieptănat frumos, cu ochii ca de obicei puţin voalaţi, puţin îmbătrîniţi.

— Bună, Wesley. Ştiam că ai să apari odată şi odată. Intră, ai picat la ţanc! Haide la masă, îl pofti Rudolph.

4

Billy îl urmărea cu interes pe George (ştia că nu acesta era numele lui adevărat) care migălea la mecanismul de ceasornic al maşinii infernale din faţa sa. Monika, pe care George o chema Heidi, stătea de partea cealaltă a mesei cu chipul în umbră, deasupra conului de lumină strălucitoare ce se revărsa din veioză.

— Mă urmăreşti cu atenţie, John? întrebă George în englezeasca sa cu accent spaniol, privindu-l pe Billy. John era numele ce i se atribuise în cadrul grupului. Şi Monika îl chema tot aşa cînd erau prezenţi şi ceilalţi membri ai grupului. Lui Billy îi amintea de societăţile secrete pe care le iniţia şi le organiza în joacă în curtea şcolii din Greenwich Village, cînd încă era un puştan. Numai că George nu era puştan şi nici Monika o fetiţă oarecare. O singură dată dacă aş rîde, ăştia ar fi în stare să mă ucidă, îşi spunea Billy.

Pe lîngă George şi Monika-Heidi grupul mai cuprindea doi membri pe care îi cunoscuse Billy, dar aceştia nu se aflau acolo în cămăruţa sordidă din mahalaua mizeră a Bruxelles-ului unde George meşterea o bombă. Billy nu se întîlnise niciodată cu acesta de două ori în acelaşi loc. Din unele referiri făcute de George în cursul discuţiilor, Billy dedusese că existau şi în alte centre europene celule asemănătoare celei din care făcea parte el, dar încă nu izbutise să depisteze în care oraşe anume şi nici cu ce se ocupau ele exact. Deşi nu manifesta curiozitate — din prudenţă — şi nici dorinţa de a afla mai mult decît i se spunea, îşi dădea seama că era tratat cu neîncredere, ca un tovarăş din afara grupului, neverificat încă; nu îşi modificaseră atitudinea nici după ce, în două rînduri, le făcuse rost de un autocamion de o jumătate de tonă la al cărui volan se aflase chiar el în noaptea cînd George pusese o bombă la oficiul turistic spaniol din Amsterdam. Nu avea idee dacă George şi Monika participaseră şi la alte comploturi de acest gen, dar citise în ziare despre exploziile care avuseseră loc la sucursala Băncii Americane din Bruxelles şi în faţa biroului Companiei Aviatice Olympic. Dacă Monika şi bărbatul care pretindea că se numeşte George fuseseră implicaţi în unul sau în toate atentatele, atunci Monika îşi respectase cuvîntul: nimeni nu fusese rănit nici în Amsterdam şi nici în Bruxelles.

— Crezi că ai să fii în stare să asamblezi singur maşinăria asta dacă va fi nevoie? întrebă George.

— Cred că da, răspunse Billy.

— Bine. George vorbea ponderat totdeauna şi se mişca fără grabă. Era tuciuriu şi scund, avea ochi blînzi, trişti, şi părea absolut inofensiv. Billy se privise în oglindă şi nu îşi putuse imagina că s-ar găsi cineva care să-l bănuiască *pe el* că ar fi un tip primejdios.

Cu Monika era altceva. Cînd îi vedea părul încîlcit şi ochii scăpărîndu-i de mînie lui Billy i se făcea frică de ea, deşi trăiau împreună şi o iubea mai mult ca oricînd. Monika îi spusese că trebuie să se reangajeze, iar cînd Billy răspunsese că nu crede să mai poată rezista în armată, fata se răstise urît la el, precizînd că era un ordin nu o sugestie şi că va pleca de la el dacă nu executa porunca ce i se dăduse.

— Data viitoare cînd ne întîlnim o să te las să asamblezi singur o maşinărie micuţă ca asta, dar falsă, pentru practică, îi spuse George. Apoi mîinile sale îndemînatice, cu degete fine, începură din nou să se mişte iute, cu agilitate, prin puzderia firelor electrice din aparat. Nici George şi nici Monika nu îl lămuriseră cînd şi unde urma să fie amplasată maşina infernală, iar Billy ştia bine de-acum că în zadar ar întreba, cerîndu-le detalii.

— Gata, zise George, îndreptîndu-şi trupul, s-a făcut. Mica încărcătură de plastic cu detonator rămase pe masă sub lumina puternică şi aspră a veiozei. Lecţia pe ziua de azi s-a terminat. Poţi pleca John, Heidi va mai rămîne cu mine un timp oarecare. Te duci pe jos pînă la autobuz, îl iei în direcţia opusă locuinţei tale şi mergi o distanţă de opt blocuri. Cobori, iei un taxi şi mergi la Hotel Amigo. Intri şi bei ceva la bar. După aceea te poţi înapoia acasă.

— Bine George, zise supus Billy. Cam acestea erau cuvintele pe care le spunea omului din faţa sa de fiecare dată cînd se întîlneau. Apoi o întrebă pe Monika: ne vedem la cină?

— Depinde de George, răspunse ea.

— George? Billy se întoarse întrebător spre acesta.

— Nu uita, rămîi cel puţin zece minute la Hotel Amigo, îi aminti George în loc să-i răspundă la întrebare.

— Bine, George, acceptă Billy.

În autobuzul care se îndrepta în direcţia opusă locuinţei sale, înconjurat de femei care se înapoiau acasă după ce isprăviseră tîrguielile cotidiene necesare pregătirii mesei pentru familie; de copii care ieşiseră de la şcoală după terminarea lecţiilor; de bătrîni care citeau ziarele de seară, Billy şedea şi se amuza în sinea sa. De-ar ştii ei cu ce se îndeletnicise pînă nu de mult tînărul acesta, un american obişnuit, aparent inofensiv, mic de statură, cu privire blîndă, îmbrăcat corect într-un costum curat, pe una din străduţele lăturalnice ale oraşului lor! Deşi nu se manifestase deschis în faţa lui George şi Monika, în timp ce urmărea cum era asamblată bomba, îşi simţise pulsul iuţindu-se din cauza încordării provocate de emoţie. Judecînd totul la rece, în timp ce autobuzul înainta în viteză zdruncinîndu-l ca în fiecare zi, Billy putea folosi un alt cuvînt pentru a descrie sentimentul care simţea că îl cuprinde: plăcere! Aceeaşi senzaţie resimţită la Amsterdam cînd, îndepărtîndu-se în goana maşinii de biroul de turism, auzise slab explozia care se declanşase cu şase blocuri în urma sa, în oraşul scufundat în tenebre.

Spre deosebire de Monika el nu era convins că sistemul se clătina şi că o bombă artizanală plasată ici-colo, la întîmplare, îl va zdruncina sau chiar răsturna. Avea satisfacţia că cel puţin nu mai era o rotiţă neînsemnată în angrenajul acela nenorocit şi inuman care putea fi înlocuită oricînd. Acţiunile sale nu mai erau ignorate, începeau să fie studiate, diferiţi specialişti străduindu-se să ghicească cine era el şi unde putea fi aşteptată următoarea lovitură. Dispreţul manifestat faţă de el de camarazii de arme pentru că era preferatul colonelului i se părea acum o glumă care îl amuza copios pentru că habar nu aveau cine era el cu adevărat. Chiar şi Monika admisese că s-a înşelat atunci cînd afirmase despre el că nu era bun de nimic. În cele din urmă, îşi zise el, îi vor pune o armă în mînă, poruncindu-i să ucidă. Şi va ucide! Iar a doua zi va citi relatările din ziare şi se va prezenta la slujbă, modest ca de obicei, cu inima plină de bucurie tainică. Nu credea că George, Monika şi complicii lor din umbră vor atinge vreodată ţelurile lor sumbre, dar nu conta. El însuşi nu mai era prizonierul întîmplării, la cheremul mizeriilor zilnice pe care le îndurau soldaţii, siliţi să-şi salute superiorii şi să le răspundă: „Da, domnule! Prea bine, domnule!", pentru a cîştiga pîinea de fiecare zi. Acum el era accidentul pe care îl aşteptau să se producă, el era fitilul care ardea şi pe care nu îl mai puteau ignora.

Numără blocurile în timp ce autobuzul alerga în viteză şi coborî la cel de al optulea. Păşea cu hotărîre prin burniţa fină şi străbătu în sens invers drumul de-a lungul a trei blocuri, aşa cum îi indicase George, zîmbind calm trecătorilor întîlniţi. Exact la colţul celui de al treilea bloc găsi un taxi care parcă tocmai pe el îl aştepta. Se instală pe canapeaua din spatele maşinii şi savură drumul pînă la Hotel Amigo.

Barul întunecos al Hotelului Amigo era aproape gol, cu excepţia a doi tineri blonzi care şedeau la o măsuţă din colţul încăperii şi discutau într-o limbă necunoscută lui Billy, ce i se păru a fi ebraica. Tocmai îşi golea paharul de bere cînd Monika apăru în uşă. Veni şi se săltă pe unul din scaunele înalte de lîngă el.

— Vodcă cu gheaţă, ceru ea barmanului.

— George ţi-a cerut să vii aici? întrebă el.

— Mă aflu în misiune socială, îi răspunse ea în şoaptă.

— Monika sau Heidi, care din ele? continuă el interogatoriul.

— Sst! Taci!

— Ai spus că eşti „în misiune socială", dar nu-i adevărat, se încăpăţînă el. Ai fost trimisă ca să verifici dacă am respectat indicaţiile, nu-i aşa?

— Termină, toată lumea de aici ştie englezeşte, îl admonestă cu asprime, tot în şoaptă, Monika. Vorbeşte despre vreme!

— Vremea! A fost destul de cald în după-amiaza asta, se supuse el.

— Aproximativ, răspunse ea şi îi zîmbi barmanului care îi puse în faţă paharul cu băutura solicitată.

Billy sorbi ultima picătură de bere de pe fundul paharului şi întrebă:

— Ce vă faceţi dacă sînt trimis înapoi în America?

— Faci pe şmecherul cu mine? Îmi ascunzi cumva ceva? Monika îl privi, încruntîndu-se.

— Nu. Dar colonelul a devenit nerăbdător. A stat prea multă vreme aici. Oricum, în armată nu poţi fi sigur niciodată...

— Trage sforile. Aranjează să fii trimis undeva în Germania.

— Nu-i chiar atît de uşor.

— Se poate totuşi rezolva, insistă ea. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Totuşi, nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă Billy la rîndul său.

— Depinde, ridică din umeri fata.

— De ce anume depinde?

— De o mulţime de amănunte. De pildă: unde ai să fii trimis, ce slujbă ai să capeţi. Unde va fi nevoie de mine...

— La dragoste, poate?

— Niciodată!

— Dacă vrei să capeţi un răspuns nerod, pune o întrebare neroadă, rîse Billy.

— Priorităţile, John, zise ea, accentuînd cu ironie numele. Să nu uităm niciodată priorităţile, nu-i aşa?

— Niciodată, acceptă el. Ceru încă o bere. S-ar putea să plec la Paris săptămîna viitoare.

Din nou fata îl scrută cu priviri aspre:

— S-ar putea? Sau e sigur? Şi definitiv?

— Cred că e definitiv. Colonelul consideră că trebuie să părăsească locul acesta şi o să aranjeze să-l însoţesc, dacă va pleca într-adevăr.

— Trebuie să înveţi să nu mă pui, aşa, pe neaşteptate în faţa faptului împlinit, îi reproşă fata.

— Abia azi-dimineaţă am aflat şi eu, se scuză băiatul.

— De îndată ce ai să ştii ceva sigur să-mi dai de ştire, îi porunci ea. S-a înţeles?

— Oh, Iisuse! Încetează să-mi vorbeşti ca un comandant de companie, se plînse el.

— Să ştii că nu vorbesc aiurea, continuă ea aspru, fără să ţină seama de tonul şi de cuvintele lui. Am un pachet care trebuie să ajungă la Paris săptămîna viitoare. Cu ce ai să călătoreşti, cu un avion civil?

— Nu, cu un transport al armatei care o să ducă o gardă militară pentru o ceremonie oarecare la Versailles.

— O, e foarte bine, aprobă fata.

— Ce o să conţină pachetul? încercă el să se intereseze.

— Ai să afli, dacă o să fie nevoie, îl puse la punct Monika.

Billy oftă şi bău pe nerăsuflate jumătate din berea proaspăt adusă.

— Totdeauna am ţinut cu fetele drăguţe, simple şi inocente, zise el.

— O să văd dacă îţi găsesc una peste vreo cinci sau şase ani, replică ea.

Billy dădu din cap. În colţ, cei doi indivizi blonzi discutau acum cu mai multă aprindere parcă.

— Ce limbă vorbesc ăia doi de colo, ebraica? întrebă el curios.

Monika trase puţin cu urechea apoi răspunse:

— Nu, finlandeza.

— Sînt limbi apropiate? Vreau să spun finlandeza şi ebraica? continuă să se intereseze băiatul.

— Nu, rîse fata şi îl sărută uşor pe obraz.

Se hotărîse, deci, să o abandoneze pe Heidi şi să redevină Monika, îşi dădu seama el.

— Deci orele de muncă s-au încheiat, observă Billy.

— Pe ziua de azi, răspunse ea.

— Pe ziua de azi, repetă el şi goli paharul. Ştii ce aş vrea să fac acum?

— Ce?

— Aş vrea să mergem acasă şi să te reglez!

— O, Doamne! Ce limbaj de răcan needucat! Monika vorbea cu blîndeţe ironică.

— Toate cele petrecute în după-amiaza asta mi-au aţîţat poftele, explică el.

Fata rîse.

— Şi ale mele, şopti ea. Plăteşte şi haide să plecăm mai repede de aici.

Se întunecase cînd ajunseră pe strada unde locuiau. Se opriră la colţ ca să verifice dacă au fost urmăriţi. Din cîte îşi dădeau seama, răspunsul era negativ. Merseră încet pe trotuarul opus clădirii în care se afla locuinţa lor. Un om aştepta în picioare, fumînd, în faţa intrării. Burniţa mereu, iar bărbatul trăsese pălăria pe frunte. Nu era suficientă lumină pentru ca Billy şi Monika să-şi dea seama dacă l-au mai văzut sau nu.

— Continuă să mergi, şopti Monika.

Depăşiră clădirea, dădură colţul şi intrară într-o cafenea. Billy ar mai fi băut o bere, dar fata ceru două cafele.

Cînd se înapoiară, cincisprezece minute mai tîrziu, observară — de pe cealaltă parte a străzii — că omul se afla încă acolo şi continua să fumeze.

— Tu mergi mai departe, îi şopti Monika. Eu o să trec pe lîngă el şi o să urc în apartament. Întoarce-te după cinci minute. Dacă totul e în ordine o să aprind lumina în sufragerie şi poţi veni sus.

Billy dădu din cap, o sărută pe obraz ca şi cînd îşi lua rămas bun, şi porni spre capătul străzii. Mai aruncă o privire înapoi înainte de a da colţul. Riscurile meseriei, veşnica bănuială, îşi zise el. Bărbatul se afla tot acolo, dar Monika dispăruse. Billy intră în cafeneaua pe care de-abia o părăsiseră şi bău berea la care rîvnise cu puţin timp înainte, dar se opusese fata. După ce goli paharul se înapoie, păşind repede: lumina de la sufragerie era aprinsă. Continuă să meargă cu capul plecat, trecu prin faţa bărbatului care aştepta în faţa intrării şi începu să urce scările, scoţînd din mers cheile din buzunar.

— Bună, Billy, îl auzi pe necunoscut rostind.

Billy se opri năucit.

— Doamne Dumnezeule, tată! exclamă el. De uimire scăpă cheile din mînă încît erau cît pe-aci să se ciocnească cap în cap, cînd se aplecară simultan ca să le culeagă de jos.

Rîseră amîndoi. Willie îi dădu cheile şi se îmbrăţişară. Billy observă că mirosul de gin, pe care îl asociase încă din copilărie părintelui său, acum dispăruse.

— Haide să intrăm, îl chemă Billy. De cît timp aştepţi?

— De cîteva ore.

— Cred că eşti ud leoarcă.

— Nu face nimic, zise Willie. De-abia am avut răgaz să reflectez.

— Vino, să mergem sus, îl îndemnă din nou Billy, deschizînd uşa. Ăă... tată... nu sînt singur, să ştii... e şi o fată la mine, zise el luînd-o înainte pe scări.

— O să am grijă să-mi controlez vocabularul, promise Willie.

Billy descuie şi amîndoi păşiră în micuţul hol al locuinţei. În timp ce îşi ajută tatăl să-şi scoată impermeabilul, observă că bătrînul încărunţise bine, iar faţa îi era galbenă şi buhăită. Îşi aminti de fotografia lui în uniformă de căpitan; fusese un bărbat chipeş, oacheş, cu un zîmbet permanent pe buze iscat parcă de auzul unei glume piperate, cu părul negru şi ochii veseli. Dar nu mai era tînărul fermecător de altă dată. Acum plutea în hainele uzate pe care le purta şi o burticică respectabilă se revărsa peste cureaua pantalonilor. Nu o să accept să arăt ca el cînd voi fi de vîrsta lui, gîndea Billy în timp ce îşi conducea tatăl în micuţa sufragerie unde se afla Monika. Fata nu îşi irosea timpul cu fleacurile gospodăreşti, şedea în unicul fotoliu, citind, şi se ridică în picioare cînd intrară bărbaţii.

— Monika, zise Billy, acesta-i tatăl meu.

Fata zîmbi, ochii ei lansară un licăr de bun-venit care i se răspîndi pe faţă. E în stare să-şi modifice expresia chipului de şaizeci de ori pe minut, îşi zise Billy în timp ce fata dădea mîna cu Abbott, spunînd:

— Bine aţi venit, domnule.

— Te-am văzut intrînd, mi-ai aruncat o privire foarte ciudată, zise Willie.

— Aşa se uită Monika totdeauna la bărbaţi, interveni Billy. Stai jos, stai jos. Îţi pot oferi ceva de băut?

Abbott îşi frecă mîinile şi se înfioră uşor.

— Asta m-ar drege binişor, acceptă el.

— Aduc îndată pahare şi gheaţă, se oferi Monika şi plecă la bucătărie.

Willie aruncă o privire aprobatoare în jur.

— Confortabil, aprecie el. Ţi-ai făurit un cămin în armată, nu-i aşa Billy?

— Oare? răspunse Billy cu îndoială.

— Temporară sau permanentă? Willie făcu un gest cu capul spre bucătărie.

— Permanent-temporară, răspunse ambiguu Billy.

Willie rîse. Rîsul său suna mai tînăr decît îl arăta părul cărunt şi faţa puhavă.

— Povestea familiei Abbott, zise el.

— Ce te aduce la Bruxelles, tată? întrebă Billy. Tatăl se uită gînditor la fiul său.

— O operaţie exploratorie; dar despre asta presupun că putem discuta mai tîrziu, răspunse el.

— Desigur, .u de acord băiatul.

— Cu ce se ocupă domnişoara? se interesă Willie la rîndul său.

— Este traducătoare la N.A.T.O., îl lămuri Billy. Nu avea de gînd să-l informeze pe tatăl său că Monika punea la cale răsturnarea sistemului capitalist şi că, mai mult ca sigur, contribuise la recenta asasinare a unui judecător din Hamburg.

Fata se înapoie cu trei pahare, un recipient cu gheaţă şi o sticlă de whisky. Billy îl observă pe tatăl său uitîndu-se cu lăcomie la băutură.

— Numai un strop pentru mine, zise Willie. După călătoria cu avionul şi după ce toată ziua am bătut drumurile, mă simt parcă aş fi stat de veghe o săptămînă întreagă fără întrerupere.

Băiatul sesiză că mîna părintelui său tremura uşor cînd apucă paharul pe care i-l întinsese Monika şi simţi că o undă de milă îi cuprindea inima pentru bărbatul acesta mărunţel, cu dimensiunile şi siguranţa reduse în comparaţie cu tatăl pe care şi-l amintea din copilărie.

Abbott ridică paharul.

— Pentru fii şi taţi, închină el şi clătină roată paharul, rînjind viclean, fără al duce la buze. De cîţi ani nu ne-am văzut? întrebă el.

— De şase, şapte ani, răspunse băiatul.

— Aşa de mult? se miră Abbott. O să vă cruţ de fraze stereotipe. Sorbi din pahar şi respiră adînc, satisfăcut. Arăţi bine şi pari să fii în formă, fizic, constată el.

— Joc mult tenis, îl lămuri Billy.

— Minunat! Eu trebuie să recunosc cu regret că am neglijat tenisul în ultima vreme. Mai luă o înghiţitură din pahar. În şase-şapte ani mai greşeşte omul, nu-i aşa? Comite şi el erori, de gravitate diferită. Se uită la Billy mijindu-şi ochii ca un miop care şi-a pierdut ochelarii. Te-ai schimbat, e firesc, zise el. Te-ai maturizat, cred că acesta-i cuvîntul potrivit. Trăsăturile feţei sînt mai bine conturate, mai puternice. Este foarte atrăgător, nu găseşti, Monika?

— Suficient de atrăgător, conveni rîzînd Monika.

— A fost un copil frumos, continuă să evoce Abbott. Dar nefiresc de serios. Ar fi trebuit să aduc nişte poze de-ale lui, din copilărie. Cînd ne-om cunoaşte mai bine o să te iau deoparte şi o să te întreb ce spune despre taică-său. Din curiozitate. Un tată îşi face totdeauna griji că fiul său l-ar putea judeca greşit. Ştii, remuşcări părinteşti...

— Billy vorbeşte totdeauna cu dragoste despre dumneavoastră, îl asigură Monika.

— Eşti loială, zise Abbott. Cum spuneam, prilejuri de a greşi sînt nenumărate. Sorbi din nou din pahar. Monika, socotesc că ţii mult la băiatul meu.

— Şi eu zic la fel, confirmă cu prudenţă fata. Billy îşi dădea seama că ea fusese neplăcut impresionată de tatăl său. V-a spus, desigur, că intenţionează să se reangajeze.

— Mi-a scris. Abbott îşi roti din nou paharul. Aha, gîndi băiatul, deci iată motivul pentru care a venit la Bruxelles! Armata americană este o instituţie nobilă şi indispensabilă, continuă Willie. Şi eu am slujit-o, dacă îmi amintesc bine. Eşti de acord să se reangajeze în acea nobilă şi necesară instituţie? i se adresă Monikăi.

— Asta îl priveşte pe el, răspunse fata. Sînt convinsă că are motive temeinice dacă vrea să se reangajeze.

— Sper că nu te superi, Monika, dacă sînt cam iscoditor, ca orice tată grijuliu care doreşte să-i cunoască mai bine pe tovarăşii băiatului său.

— Sigur că nu sînt, domnule Abbott, îl asigură fata. El ştie totul despre mine, nu-i aşa Billy?

— E adevărat, ştiu chiar prea mult, rise el, stînjenit de făgaşul pe care alunecase discuţia.

— Cum ziceam, îşi reluă firul ideilor Willie, dacă îmi permiţi, mi se pare că detectez un foarte uşor accent în vorbirea ta... Îmi poţi spune de unde eşti originară? Adică, unde te-ai născut?

— În Germania. München e oraşul meu natal.

— Ah, München! Abbott clătină capul. Am fost cîndva în misiune la bordul unui avion care a bombardat München-ul. Mă bucur să constat că eşti prea tînără ca să fi fost în frumosul oraş, la vremea respectivă. Asta s-a întîmplat pe la începutul anului 1945.

— M-am născut în 1944, răspunse Monika.

— Scuzele mele, zise Abbott.

— Nu-mi amintesc nimic, răspunse scurt Monika.

— Ce minunat e să poţi spune: „Nu-mi amintesc nimic", zise gînditor, Willie.

— Tată, războiul s-a terminat de mult, interveni Billy.

— Aşa spune toată lumea, deci trebuie să fie adevărat. Abbott luă, încet, încă o înghiţitură de băutură din pahar.

— Billy, zise Monika, punînd pe masă paharul ei golit numai pe jumătate. Cred că tu şi fermecătorul tău tată o să mă iertaţi. Trebuie să plec, am întîlnire cu nişte prieteni...

Abbott se ridică în picioare, galant, puţin cam ţeapăn, ca un bătrînel reumatic atunci cînd dimineaţa se dă jos din pat.

— Sper că vom avea plăcerea să cinezi cu noi, draga mea.

— Mă tem că nu... sînt invitată la masă.

— Atunci, poate într-o altă seară...

— Desigur, acceptă formal Monika.

Billy o conduse în holişor şi o ajută să-şi îmbrace impermeabilul. În timp ce ea îşi acoperea părul încîlcit cu o eşarfă, o întrebă:

— Ne vedem mai tîrziu?

— Nu cred... Şi să nu te laşi tras de limbă! Presupun că îţi dai seama de ce a venit aici.

— Bănuiesc. Să nu-ţi faci griji, şopti el. Şi să vii înapoi, indiferent la ce oră. O să mă găseşti la fel de excitat.

Fata rîse pe înfundate. Îl sărută uşor pe obraz şi plecă. Băiatul oftă, afişă un zîmbet fals şi se înapoie în sufragerie. Între timp Willie se servise cu încă un pahar, unul mare de data aceasta.

— Interesantă fată, reflectă Abbott. Mîna nu îi mai tremura cînd adăugă sifon la whisky. Îşi piaptănă părul vreodată?

— Nu se preocupă de fleacuri din astea, răspunse Billy.

— Mi-am închipuit. Se aşează iar în fotoliu. N-am încredere în ea, zise el franc, pe neaşteptate.

— Ei, haide, tată. De-abia ai cunoscut-o, de zece minute. De ce vorbeşti aşa? Fiindcă e nemţoaică?

— Deloc! Cunosc mulţi nemţi cumsecade. Dar am spus ceea ce te-ai aştepta să auzi, deşi nu-i adevărat. În realitate, fiule, *nu cunosc nici un neamţ, de nici un fel*; de aceea nici nu am vreun sentiment, într-un sens sau altul, faţă de ei. Deşi nutresc o afecţiune deosebită pentru doamne, o rasă pe care o cunosc mai bine decît pe nemţi. Cum spuneam, mi-a aruncat o privire foarte stranie cînd a trecut pe lîngă mine ca să intre în casă. M-a tulburat!

— Ei bine, mie nu-mi aruncă asemenea priviri cum spui tu.

— Presupun că nu. Willie îl cîntări din ochi pe fiul său. Eşti mărunţel, trecu el brusc la alt subiect. Păcat că în privinţa asta tragi după mine, deşi era mai bine să-i fi semănat mamei tale. Dar cu ochii pe care îi ai, cu manierele tale cred că inciţi considerabil afecţiunea feminină faţă de tine.

— Majoritatea femeilor izbutesc să se stăpînească în prezenţa mea, spuse Billy.

— Îţi admir modestia, rîse tatăl. Eu, la vîrsta pe care o ai tu, eram mai puţin modest. Ai mai primit veşti de la mama? Willie schimbă iar subiectul.

— Da, răspunse Billy. Mi-a scris după ce am informat-o că mă înrolez din nou în armată. Nu ştiam că ţii legături strînse cu mama.

— Eşti băiatul meu, dar şi al ei, iar noi nu uităm adevărul acesta; deşi neglijăm multe alte lucruri mai mărunte, e drept. Sorbi lung băutura din pahar.

— Tată, să nu te îmbeţi în seara asta, îl rugă Billy.

Willie privi îngîndurat paharul din mînă apoi cu o mişcare scurtă îl azvîrli în şemineu. Paharul se făcu ţăndări, iar whisky-ul lăsă o pată întunecată pe cărămizi. Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi cîtva timp. Billy auzea respiraţia sacadată, inegală, a părintelui său.

— Iartă-mă, Billy, se scuză Abbott. Nu m-am supărat pe tine, deloc. Dimpotrivă. Ai vorbit respectuos, ca un adevărat fiu. Sînt mişcat de atenţia pe care o acorzi sănătăţii mele. Sînt mînios doar pe mine însumi. Glasul său avea accente dure. Băiatul meu e pe cale de a face o imensă şi, poate, ireparabilă greşeală. Am împrumutat banii pentru călătoria de la Chicago la Bruxelles de la ultimul om din lume care m-aş fi aşteptat să-mi dea un dolar. Am venit aici... să te conving... ei bine, să te fac să te răzgîndeşti.

Am colindat prin ploaie tot Bruxelles-ul, ziua întreagă, cîntărind şi întorcînd pe toate feţele argumentele pentru a te determina să-ţi schimbi intenţia. Am reuşit să mă abţin şi n-am băut nici măcar un pahar în timp ce avionul străbătea spaţiul de peste ocean, fiindcă doream să fiu în cea mai bună formă cînd o să te întîlnesc. Zîmbi trist. Dar n-am izbutit pe deplin ceea ce îmi propusesem. Mi-am atras ostilitatea băiatului meu pentru că am criticat-o pe iubita lui din cauza privirii ciudate cu care m-a întîmpinat în prag, deşi n-am apucat să o cunosc bine, cum ai subliniat tu în mod corect. Apoi am purces la treabă turnîndu-mi un scotch dublu, ceea ce ţi-a amintit weekend-urile dureroase petrecute cu tatăl tău atunci cînd maică-ta mi te încredinţa ca să-ţi dau obişnuitele poveţe părinteşti de fiecare sîmbătă. Willie Abbott iar a luat-o razna! Se întrerupse brusc şi se sculă în picioare. Hai la masă şi îţi promit să nu pun strop în gură pînă mă aduci la hotel. După aceea o să beau pînă nu o să mai ştiu de mine. Mîine n-o să fiu în formă însă măcar o să fiu treaz, îţi făgăduiesc. Unde-i „Vecinul Costică"? Am stat ore întregi sub ploaie încît simt că îmi plesneşte vezica. De dragul tău şi al glorioasei Armate Americane n-am vrut să fiu surprins pişîndu-mă pe minunatele străzi belgiene.

— Prin dormitor, îl îndrumă Billy. Mă tem că e cam talmeş-balmeş pe acolo. Eu şi Monika ne ducem dimineaţa devreme la serviciu şi nu ne înapoiem pînă la cină. Billy nu dorea ca tatăl său să rămînă cu impresia că Monika e o dezmăţată dezordonată, deşi chiar şi el i se plîngea cîteodată din cauza haosului în care trăiau. „În nici o lucrare de-a lui Marx, Mao sau Ché Guevara, — îi spusese de curînd Billy — nu scrie că pentru a fi un bun revoluţionar trebuie să-ţi lepezi lenjeria intimă la întîmplare pe podea". Facem curăţenie şi ordine la sfîrşit de săptămînă, explică el tatălui său.

— Nu o să comentez felul tău de viaţă, Billy, şi nici al iubitei tale, îl linişti Willie. Nici eu nu sînt cel mai ordonat om din lume însă — paradoxal — consider spiritul de ordine la femei drept o virtute utilă. Dar nu contează, ne obişnuim cu ceea ce avem la îndemînă. Îl privi iscoditor pe fiul său. Cum se face, soldat, că nu porţi uniformă de vreme ce faci parte din nobila şi necesara armată a Statelor Unite? întrebă el.

— Nu sînt de serviciu, explică Billy. După orele de slujbă avem permisiunea să purtăm haine civile.

— Pe vremea mea era altfel, zise Willie. N-am purtat haine civile patru ani încheiaţi. Ei bine, se pare că războaiele îi schimbă pe oameni. Porni cu paşi fermi spre toaletă şi în timp ce ieşea în vestibul, Billy îşi zise în gînd: „Costumul lui trebuie că este vechi de cel puţin zece ani. Mă întreb dacă ar accepta să-i cumpăr unul nou".

La cină Abbott îndrugă verzi şi uscate pe teme diferite. Insistă ca Billy să comande vin şi îşi întoarse paharul cu gura în jos cînd chelnerul se pregătea să-i toarne şi lui. Lăudă mîncarea, spunînd că e de clasa întîi însă el doar ciuguli din farfurie. Rînd pe rînd se manifestă expansiv, apologetic, plin de regrete, cinic, optimist, agresiv, lăudăros, autodenigrator...

— Nu m-am epuizat încă, indiferent ce crezi despre mine, zise el. Am în cap un milion de idei încît aş putea înghiţi tot sectorul relaţiilor publice, aşa cum aş fi în stare să mănînc o farfurie plină de frişcă bătută, dacă nu m-aş atinge de pileală. Zece din cele mai de seamă personalităţi din Chicago, specialişti de înaltă ţinută în domeniul publicităţii, mi-au oferit slujbe remunerate cu salarii în şase cifre, dacă mă înscriu la Asociaţia Alcoolicilor Anonimi, dar am refuzat. Nu mă pot imagina spovedindu-mă în faţa unor profesionişti cu bătutul pumnilor în piept. Dacă renunţi la ideea ta neroadă de a te reangaja... nu pot să trec peste asta, zău că nu pot... un tînăr isteţ ca tine, cu educaţia ta... şi nici măcar nu este ofiţer; ce dracu faci toată ziua?... doar controlezi maşinile, ca o fată de la dispeceratul de taxiuri care dirijează maşinile prin radio? Păi dacă ai veni cu mine am înfiinţa o agenţie — „William Abbott şi fiul" —, ţi-am citit scrisorile, le ţin la mine mereu; primul lucru de care am grijă cînd mă mut dintr-un colţ de ţară în altul este să iau cu mine cutia în care le păstrez... le-am citit şi răscitit şi îţi spun că te pricepi la scris... ştii să sucești şi să întorci o frază folosind cuvintele cele mai simple. Dacă aş avea talentul tău, zău că sertarul meu nu ar fi plin de piese de teatru neterminate, nu, domnule, te asigur! I-am zăpăci şi i-am îmbrobodi pe toţi oamenii, i-am zăpăci, eu cunosc tot abecedarul meseriei de la A la Z, te poţi bizui pe mine în privinţa asta. Cei care doresc să beneficieze de publicitate eficientă s-ar înghesui şi ar face coadă ca să le luăm comenzile, ne-ar implora! Şi să nu crezi că în privinţa asta Chicago e un fleac, nu, domnule! Publicitatea în presă s-a născut acolo, pentru Dumnezeu! Foarte bine! Ştiu perfect care e părerea ta despre afacerile cu publicitatea — „tîrfa societăţii de consum" şi alte prostii de genul ăsta! Indiferent însă că îţi place sau nu, asta-i unica lume pe care o avem, iar legea junglei te obligă să consumi ca să nu fi consumat. Sacrifică vreo cîţiva ani de viaţă şi după aceea poţi face ce dracu pofteşti! Scrie o carte, scrie o piesă de teatru. Cînd mă înapoiez la Chicago o să copiez la xerox scrisorile tale şi o să ţi le trimit. Ai să te minunezi singur cînd o să le citeşti pe toate odată! Ascultă, maică-ta cîştiga o bună bucăţică de pîine colaborînd la diferite reviste; dar tot ce mi-ai spus în ultimele cîteva minute sînt... — care ar fi cuvîntul cel mai potrivit? — au *tonalitate,* conţin mai mult spirit, mai mult sentiment de cît tot ceea ce a scris ea cu har în cele mai bune perioade de jurnalistică ale ei. Şi să ştii că lumea o aprecia, te rog să mă crezi, se ţineau de capul ei o grămadă de persoane din cele mai inteligente, editorii o solicitau tot mai mult, dar ea — nu ştiu de ce — a abandonat calea pe care păşise. Editorii acceptau tot ce scria, publicul o aprecia, doar ea nu era mulţumită. Era veşnic frămîntată de nişte idei demenţiale despre perfecţionare — fii atent cu treaba asta că te poate împinge la imobilitate moleculară (asta-i o expresie) — şi a abandonat totul. Cristoase! Totuşi cineva din familia asta trebuie să reuşească în cele din urmă! Mama mi s-a plîns că nu îi scrii aproape deloc. Bineînţeles, sînt măgulit că mie îmi scrii des, cred însă că i-ai putea trimite şi ei cîteva rînduri, din cînd în cînd. Sînt conştient că m-am purtat urît cu ea, că am

dezamăgit-o, că am fost un soţ nevrednic. Adevărul este că ea m-a depăşit din toate punctele de vedere — intelectual, moral, fizic... M-a „înfundat", dar asta nu mă împiedică — după atîţia ani — să-i apreciez calităţile. Nu ştiu cît de departe ar fi ajuns cu un alt bărbat alături de ea, dacă avea noroc... Burke a fost omorît în accident. Ce mai familie!... Bătrînul ei s-a sinucis, fratele a fost ucis, celălalt — Rudolph — era cît pe-aci să fie omorît în bătaie în propria-i locuinţă... Asta ar fi însemnat ceva pentru maică-ta... Trei din trei... Doi fraţi şi un soţ! Ce procentaj! Şi puştiul, Wesley, ţi-am spus că m-a căutat la Chicago? Ţinea să-i povestesc ce ştiu despre tatăl său... îl obsedează imaginea lui... Fortificaţiile de la Elsinore, pentru Dumnezeu! Bănuiesc că nu îl poţi învinui pentru ceea ce face... dar parcă-i o arătare, cu ochii săi halucinaţi... Domnul ştie cum o să se descurce! Eu, cel puţin, nu l-am întîlnit niciodată pe taică-său, dar am pretins că am auzit vorbindu-se numai de bine despre el, că a fost un om minunat... Am cam umflat eu, iar puştiul s-a ridicat în picioare, m-a întrerupt la mijlocul unei fraze, zicîndu-mi: „Mulţumesc, domnule, cred că ne irosim timpul amîndoi." Şi tu eşti Jordache, pe jumătate sau poate chiar mai mult... Dacă a existat o femeie ale cărei gene sînt dominante, aceasta e Gretchen Jordache, aşa că fii atent, să nu te bizui pe norocul moştenit în familie, fiindcă nu îl ai de la nici unul. Uite ce e, termină cu blestemata aia de armată, vino la Chicago să lucrăm împreună şi îţi jur că nu mai pun în gură un strop de alcool cît oi trăi. Ştiu că ţii la mine, sîntem oameni maturi, ţi se oferă şansa pe care puţini fii au avut-o de a salva viaţa părintelui tău. Nu-mi spune nimic acum, dar cînd mă înapoiez la Chicago vreau să găsesc aşteptîndu-mă scrisoarea ta prin care îmi comunici data sosirii tale. O să ajung acolo cam peste o săptămînă. Mîine plec la Strassbourg, trebuie să mă întîlnesc şi să duc tratative cu cineva. Negocieri delicate pentru o idee mai veche de a mea în legătură cu o companie chimică. Trebuie să-l tatonez pe acest francez, să-mi dau seama dacă ar accepta o recompensă, un onorariu... ce să ne mai dăm după deget!... să văd dacă îl pot mitui, pentru preluarea activităţii clientului meu de către compania sa. N-o să-ţi spun ce sumă e pusă în joc că rămîi cu gura căscată... Nu e cel mai plăcut mijloc de a-ţi cîştiga traiul, dar nu am avut altă cale ca să pot împrumuta bani şi să vin aici, la tine. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre societatea de consum... S-a făcut tîrziu şi, fără îndoială, prietena ta te aşteaptă, iar eu sînt frînt de oboseală. Dacă dai măcar doi bani pe viaţa tatălui tău, scrisoarea ta o să mă aştepte la Chicago, cînd oi ajunge acolo. Asta-i şantaj şi să nu crezi că nu îmi dau seama de lucrul acesta... Încă ceva: plătesc cina.

Billy se înapoie acasă pe jos după ce îl urcase în taxi pe taică-său. Mergea încet, pe străzile ude de ploaie, iar lămpile învăluite în halouri lăptoase, minuscule, aruncau — din vîrfurile stîlpilor — pete de lumină difuză, din loc în loc. Acasă se aşeză la masă şi rămase cu ochii aţintiţi pe maşina de scris. E în van, e în van! îşi zicea el. Sărman om lipsit de speranţă, bătut de soartă, cu imaginaţie fecundă, drag, gîndea Billy. Şi nici

măcar n-am apucat să-i spun că mi-ar face plăcere să-i cumpăr un costum nou...

În cele din urmă se duse şi se culcă singur. Monika nu se înapoie în seara aceea.

Fata reveni de-abia dimineaţa înainte ca el să fi plecat la serviciu, aducînd cu ea pachetul pe care Billy trebuia să-l ducă şi să-l predea la adresa indicată pe *rue du Gros Caillou, în arondismentul al VII-lea din Paris, cînd va ajunge în capitala Franţei, împreună cu colonelul său. Pachetul era relativ nevătămător: conţinea doar zece mii de franci francezi în bancnote uzate şi un pistol — automat, de calibru 45, prevăzut cu amortizor — care aparţinea armatei franceze.*

Pistolul de 45 şi încărcătoarele suplimentare se aflau în sacul de tenis cînd coborî din taxi pe *Avenue Bosquet*, colţ cu *rue St. Dominique*, la ora trei şi douăzeci după-amiază. Cercetase harta Parisului şi observase că *rue du Gros Caillou* era o străduţă scurtă între *rue St. Dominique* şi *rue de Grenelle*, nu departe de *École Militaire*. Cei zece mii de franci erau îndesaţi într-un plic pe care îl plasase în buzunarul din interiorul hainei.

Sosise prea devreme. Monika îi spusese că va fi aşteptat de cineva la trei treizeci. Repetase tot timpul în gînd adresa pe care trebuise să o memoreze pe cînd se plimba prin oraş şi privea vitrinele magazinelor, nădăjduind că avea alura unui turist american obişnuit care dispunea de cîteva minute libere înainte de a se întîlni cu partenerii de tenis. Se afla la vreo treizeci de metri de poarta boltită ce străjuia intrarea în stradă cînd o maşină a poliţiei ţîşni pe lîngă el cu sirenele urlînd şi se îndreptă în direcţia opusă, în sus pe *rue St. Dominique*, blocînd *rue du Gros Caillou*. Cinci poliţişti se năpustiră din maşină cu pistoalele în mîini şi năvăliră pe *rue du Gros Caillou*. Billy iuţi pasul, trecu pe lîngă poarta arcuită care marca începutul străzii. Privi dincolo de arcadă şi îi văzu pe poliţişti alergînd spre o clădire în faţa căreia se aflau alţi trei confraţi sosiţi acolo din capătul celălalt al străzii. Auzi ţipete, iar primii trei poliţişti dădură năvală în casă, spărgînd uşa. Cîteva clipe mai tîrziu se făcură auzite împuşcături, apoi se aşternu liniştea.

Billy se întoarse şi o luă înapoi spre *Avenue Bosquet*, silindu-se să păşească lent. Nu era o zi răcoroasă, dar tremura şi transpira concomitent.

La colţul străzii se afla o bancă în care intră; orice, numai să părăsesc strada, îşi zise el. O fată şedea la un birou, la intrare; Billy se duse la ea şi îi spuse că dorea să închirieze un seif, pronunţînd cu dificultate cuvîntul francez *„coffre-fort"*. Fata îl conduse la un ghişeu unde un funcţionar îl luă în primire, cerîndu-i legitimaţia. Băiatul îi prezentă paşaportul, iar funcţionarul completă diferite formulare. Apoi îi ceru adresa, iar Billy — după o clipă de gîndire — îi dădu numele hotelului unde trăseseră el şi Monika atunci cînd veniseră împreună la Paris. De data aceasta însă se instalase într-un alt hotel. Semnă două formulare, iar propria-i iscălitură i se păru ciudată. Plăti taxa cuvenită în avans pe timp de un an, apoi funcţionarul îl însoţi în subsolul blindat şi

înmînă cheia pentru seif paznicului de la intrare. Acesta îl conduse pe băiat spre un şir de seifuri situate în spatele camerei blindate şi se opri în faţa unuia. Introduse şi răsuci cheia primită în una din încuietori, iar pe cealaltă o descuie cu cheia principală pe care o avea asupra sa; după care se înapoie la biroul său de la intrare, lăsîndu-l singur pe Billy.

Billy desfăcu sacul de tenis şi — după ce scoase dinăuntru pachetul ce conţinea pistolul, încărcătoarele şi plicul cu bani — îl aşeză în seif, închizîndu-i uşiţa. Apoi îl chemă pe paznic, iar acesta veni, răsuci ambele chei în broaşte şi o înmînă băiatului pe cea care îi aparţinea.

Billy părăsi subsolul blindat şi urcă scările. Apoi ieşi afară, în bulevard, şi nimeni nu părea să-i acorde vreo atenţie. Nu se mai auzeau împuşcături, nici poliţişti nu se zăreau. Se dovedise că tatăl său fusese prea pesimist cînd îl prevenise să nu se încreadă în norocul său moştenit. Norocul vieţii sale îl constituiseră cele zece minute!

Opri un taxi care tocmai trecea pe acolo şi indică şoferului adresa hotelului de pe Champs Elisées. La hotel se interesă dacă primiseră vreun mesaj pentru el. Nu, nu primiseră. Urcă în cameră la el, ridică receptorul şi ceru centralistei de serviciu să formeze numărul telefonului din apartamentul său de la Bruxelles. Ascultă cîteva minute apelurile de la capătul celălalt al firului, pînă cînd centralista îl anunţă că nu răspundea nimeni şi întrerupse. Colonelul îi dăduse liber toată după-amiaza şi seara. Billy rămase în cameră şi încercă — din jumătate în jumătate de oră — să ia legătura cu Bruxelles-ul, pînă la miezul nopţii cînd centrala se închise, dar nu îi răspunse nimeni.

La şase dimineaţa încercă din nou să ia legătura, cu acelaşi rezultat: nimeni nu răspunse din apartamentul său.

Dimineaţa cumpără cotidianele *Le Figaro* şi *Herald Tribune*, pe care le răsfoi bînd cafea şi ronţăind un corn la o cafenea pe Champs Elisées. Ziarele nu dăduseră proeminenţă ştirii pe care o căuta. Un individ, suspectat că ar fi traficant de droguri, fusese împuşcat, căci opusese rezistenţă cînd voiseră să-l aresteze, în arondismentul al VII-lea, iar poliţia se străduia să-i stabilească identitatea...

Minimalizează afacerea, îşi zise Billy în timp ce citea relatările; poliţia nu voia să dea în vileag ceea ce de fapt ştia.

Cînd se înapoie la hotel încercă din nou să contacteze Bruxelles-ul, dar telefonul său rămase mut în continuare.

Două zile mai tîrziu reveni în Bruxelles. Găsi apartamentul gol. Monika dispăruse, luîndu-şi toate lucrurile; plecase fără să-i lase măcar un bileţel.

Cînd, după două săptămîni colonelul îl întrebă dacă are de gînd să se reangajeze, Billy răspunse:

— Nu, domnule, m-am hotărît să nu mă reangajez.

5

După lumina orbitoare a soarelui ce inundase plaja, semiîntunericul din holul în care pătrunsese condus de unchiul său îl obliga pe Wesley să privească în jur cu ochii pe jumătate închişi. O femeie şedea la masa pusă pentru două persoane, în faţa geamurilor mari ale ferestrei, cu vedere spre dune şi spre Oceanul Atlantic. Pe fundalul strălucitor al ferestrei chipul femeii nu se putea distinge cu limpezime şi cîteva clipe băiatul avu impresia că era fosta soţie a unchiului, ceea ce îi provocă imediat regretul că venise acolo. Nu o mai văzuse de la moartea tatălui său şi de atunci îşi dăduse toată silinţa să o uite. Dar ochii lui se obişnuiră repede cu penumbra şi îşi dădu seama că nu era Jean Jordache, ci o femeie înaltă, cu părul lung, castaniu. Rudolph făcu prezentările.

Un zîmbet plăcut se răspîndi pe faţa femeii; se ridică şi trecu în bucătărie de unde reveni cu o tavă pe care se aflau un pahar, cîteva farfurii şi tacîmuri de argint, pe care le aranjă în faţa băiatului. Mirosul aţîţător care se înălţa din castronul de pe masă se împletea cu aroma caldă a pîinii proaspăt prăjite, gîdilînd chinuitor nările băiatului. Wesley călătorise cu autostopul de la şapte dimineaţa şi străbătuse pe jos încă vreo doi-trei kilometri de la drumul principal pînă la plajă, fără să fi mîncat ceva. Băiatul înghiţi — discret — în sec pentru a nu se da de gol că îi lăsa gura apă.

Femeia în costum de baie era bronzată intens şi nu îi amintea deloc de doamna Wertham. Fiertura groasă de moluşte avea un gust delicios, iar băiatul se străduí să nu înfulece ca un hămesit. Alice îl brănea mulţumitor, dar era atît de ocupată la revista *Time*, încît pregătea la repezeală mîncarea, de obicei cu ceea ce se nimerea să cumpere în drumul ei de înapoiere acasă, după orele de serviciu. Îşi aminti cu plăcere de festinurile pregătite de Kate pe *Clothilde* care se încheiau — inevitabil — cu mormane de salată de peşte-tuna şi de sandvişuri cu friptură rece de vacă. Băiatul era recunoscător pentru ospitalitatea Alicei, căci ştia cît de intens muncea fata la birou, apoi şi acasă unde bătea la maşină pînă noaptea tîrziu. De aceea, evident, atenţia ei nu se concentra asupra bucătăriei. Wesley îşi zicea că ar fi de preferat ca fata să aibă succes ca scriitoare, convins fiind că în calitate de bucătăreasă şi gospodină nu ar izbuti niciodată să cîştige un premiu.

După ce isprăvi de mîncat supa consistentă şi gustoasă, cu patru felii de pîine prăjită unse din abundenţă cu unt, doamna Morison insistă să-i reumple farfuria adîncă şi îi aduse alte felii proaspete de pîine scoase atunci din cuptor.

— Am impresia că am picat la ţanc, zise Wesley zîmbind satisfăcut, după ce golise şi a doua farfurie.

Unchiul nu îi puse nici o întrebare deosebită în timpul mesei, ci doar se interesă cum a ajuns la Bridgehampton şi cum a aflat de adresa sa, dar Wesley nu se grăbi să-i satisfacă dorinţa, socotind că era de preferat să discute toate problemele cînd vor rămîne singuri, numai ei doi.

— Noi nu plănuisem desert la masă, zise doamna Morison, dar bănuiesc că aş găsi ceva în frigider pentru un tînăr membru al familiei. Am şi eu un băiat, de aceea ştiu cît de pofticioşi pot fi tinerii. Cred că mai există o bucată de plăcintă cu afine şi ştiu că am îngheţată în congelator.

Wesley hotărî în sinea sa că îi plăcea femeia aceasta şi se întrebă cum ar fi evoluat unchiul său dacă ar fi cunoscut-o înainte de a o fi întîlnit pe Jean şi s-ar fi căsătorit cu ea.

După masă femeia se scuză că trebuia să plece şi îmbrăcă o rochiţă de plajă. Rudolph o însoţi afară, lăsîndu-l singur în casă pe Wesley.

— Doamne, ce băiat frumos! exclamă cu admiraţie Helen urcînd în maşină.

— Gretchen afirmă că seamănă cu un tînăr prinţ dintr-o pictură florentină, zise Rudolph. Vrea să-l testeze pentru un rol în filmul ei.

— Ce părere are el?

— Încă nu l-am întrebat. Numai asta ne lipsea în familie — un actor de cinema!

— Totuşi a sosit la momentul nepotrivit, zise Helen, uitîndu-se galeş la Rudolph.

— Ai dreptate, conveni el. Masa a fost cu adevărat afrodisiacă, aşa cum ai promis!

Helen rîse.

— Ziua de mîine e veşnică, îl asigură ea.

— Ce-ar fi dacă diseară...

— Sînt ocupată, duc muncă de subminare a Partidului Republican. Oricum, presupun că băiatul vrea să discute mai pe îndelete cu unchiul său. N-a bătut el atîta drum doar ca să ia masa de prînz. Se aplecă şi îl sărută, apoi demară. Rudolph privi îngîndurat maşina pînă ce dispăru. Iată o femeie care ştie ce vrea, îşi zise şi se întrebă dacă şi el va ajunge să aibă un ţel precis de urmărit. Oftă şi se înapoie în casă.

Wesley se afla în faţa ferestrei şi privea marea.

— Dacă îmi fac un rost în viaţă, zise băiatul, mi-ar plăcea să mă stabilesc într-un asemenea loc, să am în faţa ochilor nesfîrşita întindere a oceanului.

— Am avut noroc să găsesc casa asta, zise Rudolph.

— Mda, făcu Wesley. Ai avut noroc! Zău că a fost o masă grozavă! E o doamnă drăguţă, nu-i aşa?

— Foarte drăguţă, conveni Rudolph vag. Despre legăturile sale cu Helen Morison şi despre calităţile ei puteau discuta mai tîrziu. Ţi-ar plăcea să înoţi? îşi îmbie nepotul. Lumea obişnuieşte să-şi lepede pe aici şorturile de baie şi cred că am găsi unul care să ţi se potrivească. Îşi dădea seama că încerca să amîne momentul cînd Wesley îi va relata problema sau problemele care îl determinaseră să străbată atîta drum pînă la el. Apa e destul de rece, dar ai tot oceanul la dispoziţie.

— Ar fi grozav să mă scald! se entuziasmă Wesley.

Ieşiră pe terasă şi coborîră la cabina cu duş unde atîrnau patru sau cinci şorturi de baie. Rudolph îl lăsă pe băiat să încerce şi să îmbrace unul,

iar el se duse pe plajă. Curînd băiatul reveni echipat, cu un prosop în jurul gîtului, iar unchiul îl însoţi pînă la marginea apei. Wesley lăsă prosopul să-i cadă pe nisip şi se opri o clipă, ezitînd să intre în apă. Avea umeri puternici, puţin aduşi, un pîntec plat, de atlet şi picioare alungite, muşchiuloase, dar trupul — deşi ceva mai înalt — era la fel ca al tatălui său. Poate — gîndea Rudolph cînd băiatul porni deodată să alerge, avîntîndu-se în talazurile înspumate, împroşcînd jerbe de stropi în jurul său — poate Gretchen avea dreptate în privinţa lui. Îl privi cum plonja într-un val, apoi cum începea să înoate voinicește, peste crestele albe, spre larg. Enid se temea încă de imensa întindere de apă şi se juca la mal, cu lopăţica, iar Rudolph nu o forţa să fie mai curajoasă. Nu intenţiona să-i imite pe acei taţi care — dezamăgiţi că nu aveau un fiu — încercau să-şi transforme fata în băiat. Cunoştea vreo două femei, din acelea muşchiuloase, şi ştia că orice ar fi spus laudativ — cu glas tare — despre taţii lor, în inimă ele îi blestemau.

Wesley se avîntă tot mai departe în larg, pînă cînd capul nu i se zări decît ca un punct pe albastrul sclipitor al apei. Rudolph începu să-şi facă griji. Era posibil, oare, ca băiatul să fi venit numai din dorinţa de a se îneca în prezenţa lui? Vechea stînjeneală faţă de nepot, sentimentul că în orice clipă tînărul era în stare să spună ceva neprevăzut sau să facă ceva periculos ori măcar nerușinat, îi reveni din nou în inimă. Dacă l-ar avea lîngă el timp mai îndelungat, nu doar cîteva ore din cînd în cînd, poate că atunci ar putea depăşi senzaţia că Wesley îl judeca mereu în raport cu o scară proprie, imposibilă, de valori. Îi trebui multă stăpînire de sine ca să nu îi facă semn cu mîna şi să nu îl cheme înapoi.

Se întoarse brusc şi se înapoie în casă.

Cam la cinci sute de metri în larg Wesley se întoarse pe spate şi făcu pluta. Îi plăcea legănatul ritmic şi senzaţia voluptoasă provocată de hula uşoară. Privea ţintă la cerul senin, azuriu, şi visa cu ochii deschişi. Îşi imagina că este cu Alice, că se scufundau şi se sărutau — înlănţuiţi — sub apă, cu trupurile imponderabile; apoi reveneau la suprafaţă şi se priveau în ochi, mîngîiaţi de undele molcome ale oceanului, bucuroşi că iubirea lor e cunoscută în apă şi pe pămînt. Adevărul era că, după ce Wesley o sărutase spontan pe fată cînd o făcuse să plîngă, tinerii nu se mai apropiaseră, nu se mai atinseseră, şi o nouă stînjeneală, o reţinere sfioasă se aşternuse între ei, modificînd caracterul relaţiilor lor, şi nu în bine.

Acum însă, moleşit de balansul ritmic al apei, se gîndea la fată cu dor, cu o melancolie pe care nu ar fi destăinuit-o nici ei, nici altcuiva.

Taică-său îi povestise că odată, cînd el încă era flăcău, făcuse dragoste cu o fată în timp ce se îmbăiau şi că experienţa fusese uluitoare. Dacă într-o simplă cadă de baie senzaţia fusese extraordinară, cum ar fi oare iubirea săvîrşită în apele Oceanului Atlantic? se întrebă Wesley.

Dacă tatăl său s-ar fi aflat pe plajă Wesley nu ar fi îndrăznit să se avînte atît de departe în larg, deoarece părintele său s-ar fi supărat foc şi l-ar fi făcut albie de porci, pentru că fiu-său voia să se grozăvească. „Să-ţi asumi

riscul, îl povăţuise Tom, numai dacă are rost, dacă urmăreşti un scop precis. Să nu te fandoseşti doar aşa, ca să te afli în treabă, să nu te făleşti faţă de tine sau faţă de nu importă cine, ca să dovedeşti ce tip nemaipomenit eşti!"

Începea să-i fie frig. Îşi reluă poziţia normală şi începu să înoate înapoi. Fluxul era destul de puternic şi îl obliga să depună eforturi pentru a ajunge la mal, acolo unde se spărgeau şi se topeau în spumă valurile. Se căţără pe creasta unui talaz care îl purtă în vîrtej la liman. Se ridică în picioare păşind pe nisipul moale şi se îndreptă spre plajă. Începu să-şi şteargă trupul cu prosopul, iar privirile i se pierdură departe în larg, la orizont, însă nu se zărea nici o navă pe tot cuprinsul oceanului.

Indiferent ce o să fac pînă la urmă, trebuie să termin cu marea, îşi zise Wesley.

Se uscă şi se îmbrăcă, după ce mai înainte făcuse duş în cabina de jos, apoi urcă pe terasă şi intră în casă, cu haina aruncată pe umăr. Rudolph vorbea la telefonul din sufragerie.

— ...dacă nu a parcurs înot tot drumul pînă în Portugalia, îl auzi spunînd. Îl zări pe Wesley în prag şi îi zîmbi. Stai aşa, tocmai a apărut, vorbi din nou în receptor. Arată parcă-i îmbibat ca un burete. Îi întinse receptorul lui Wesley. E mătuşa Gretchen, vrea să-ţi spună bună ziua.

Băiatul apucă receptorul.

— Ce mai faci? întrebă el direct.

— Sînt ocupată, răspunse Gretchen. Mă bucur că ai dat un semn de viaţă. Te caut de luni de zile, unde ai fost?

— Pe-aici, pe colo, răspunse vag Wesley.

— Ascultă, Wesley, zise Gretchen. Rudolph vine aici mîine dimineaţă cu maşina, se întîlneşte cu mine. Poţi să vii şi tu? Ard de nerăbdare să te văd. O să-ţi explice el de ce.

— Păi..., încă nu m-a poftit să rămîn la el peste noapte, răspunse băiatul.

— Consideră-te invitat, interveni Rudolph.

— De acord, o să încerc să vin, vorbi băiatul la telefon.

— Nu să încerci, să vii, insistă Gretchen. N-o să-ţi pară rău.

— Vrei să mai vorbeşti cu Rudolph?

— N-am timp, refuză Gretchen. La revedere, scumpule!

Wesley puse receptorul în furcă.

— Precis nu îţi stric seara? îl întrebă pe unchiul său.

— Dimpotrivă, îl asigură Rudolph. Mă bucur că ai să rămîi.

— A spus că o să-mi explici tu despre ce e vorba, zise Wesley. S-a întîmplat ceva?

— Ia loc. Să ne facem confortabili.

Se aşezară faţă-n faţă, la masa de la fereastră. În lumina puternică de afară, modificările intervenite pe chipul lui Rudolph erau cît se poate de vizibile. Nasul spart şi cicatricea deasupra unuia din ochi îl făceau să arate mai puţin rece, mai puţin distant. Unchiul său părea obosit, dar mult mai uman. Pentru prima dată Wesley îşi dădea clar seama că Rudolph semăna, fără

umbră de îndoială, cu tatăl său. Pînă atunci nu remarcase asemănarea dintre fraţi. Trebuie că l-au bumbăcit rău de tot tipii ăia, îşi zise el.

— Nu arăt prea rău, nu-i aşa? zise Rudolph, observînd cum îl examina nepotul.

— Nu, răspunse Wesley. Într-un fel, îmi place. Cred că sînt obişnuit cu nasurile sparte. Dau omului un aer mai domestic.

Aluzia clară, exprimată într-un mod atît de firesc, îi făcu pe amîndoi să rîdă.

— Gretchen s-a ţinut de capul meu să-l operez, dar am refuzat. I-am spus că nasul meu, aşa cum este el acum, mă face să arăt mai chipeş. Mă bucur că şi tu eşti de acord.

— Ce-i cu explicaţia aceea... la telefon?...

— O, ţi-am scris că vrea să turneze un film, nu-i aşa?

— Mda, confirmă băiatul.

— Ei bine, totul a fost pus la punct şi cam peste o lună încep filmările. Din anumite motive, Gretchen consideră că eşti băiat frumos.

— Ei, haide, unchiule, zise Wesley stînjenit.

— Oricum, gusturile nu se discută, zise Rudolph. Ea e convinsă că ai fi cel mai potrivit interpret al unui anumit rol şi vrea să facă o probă.

— Eu?! Să joc într-un film? Lui Wesley nu îi venea să creadă.

— Eu nu pot face o judecată de valoare, zise Rudolph, dar Gretchen se pricepe şi cunoaşte multe lucruri în materie de filme artistice şi de cinematografie în ansamblu. Dacă aşa zice ea...

Wesley scuturâ energic capul.

— Mi-ar face plăcere să o revăd pe Gretchen, dar n-am să fac ceea ce doreşte ea. Am o sumedenie de treburi importante şi nu intenţionez să-mi irosesc timpul. Şi nici nu vreau ca lumea de pe stradă să mă oprească, să se holbeze la mine şi să-mi spună: „Vă recunosc, domnule Jordache".

— Cam la fel gîndesc şi eu, zise Rudolph. Cred însă că ar fi politicos să o asculţi mai întîi pe Gretchen înainte de a o refuza. Oricum nimeni nu îţi va spune „domnule Jordache". În filme numele interpreţilor sînt schimbate de obicei, mai ales cînd ai un nume ca Jordache; pentru că — vor pretinde toţi — nimeni nu va şti cum să-l pronunţe.

— Asta n-ar fi o idee rea. Adică să-mi schimb numele... şi nu numai în film, zise Wesley.

Rudolph se uită cu atenţie la nepotul său: i se păreau ciudate cuvintele pe care acesta le rostise, deşi — într-o anumită măsură — îi înţelegea sentimentele. E timpul să schimbăm subiectul convorbirii, îşi zise el în gînd.

— Spune-mi ce ai mai făcut? îl întrebă el pe băiat.

— Am plecat de acasă, răspunse scurt Wesley.

— Ştiu asta, mi-ai spus la telefon.

— Am fost *invitat* să plec, asta nu ţi-am spus-o.

— Nu.

— Mama a fost cea care m-a poftit să părăsesc casa. Ştii, cred că nu prea ne împăcăm. Dar nu o învinovăţesc. Noi doi nu facem parte din

aceeaşi familie. Poate doar din aceeaşi lume... Te-a sîcîit în privinţa mea... cu mandatul de arestare şi toate celelalte chestii, nu-i aşa?

— S-a aranjat totul, răspunse Rudolph.

— Bănuiesc că tot ţie ţi se datorează rezolvarea problemelor. Glasul băiatului suna aproape acuzator.

— Cu cît mai puţin vorbim despre treaba asta, cu atît mai bine, răspunse Rudolph. Totuşi, *unde* ai fost tot timpul acesta?

— În multe locuri, răspunse evaziv Wesley. În New York şi în alte locuri.

— Nu mi-ai dat de veste niciodată. Rudolph se sili să se stăpînească, să nu pară mîhnit.

— Ai şi-aşa destule necazuri, unchiule.

— Poate că te-aş fi ajutat.

Wesley zîmbi şiret.

— Poate că te-am păstrat în rezervă, unchiule, pentru atunci cînd o să am nevoie cu adevărat de tine. Redeveni serios. Am avut noroc, am găsit un prieten, unul adevărat, zise el.

— Arăţi bine, constată Rudolph; ba chiar prosper, aş zice. Porţi un costum frumos... Deodată îi fulgeră în minte ideea că Wesley a fost racolat de vreo bandă şi e folosit pentru nişte treburi urîte, de pildă la ademenirea fetelor sărace din staţiile de autobuze pe care apoi le plasa proxeneţilor; sau poate îndeplinea rolul de curier pentru nişte traficanţi de droguri. De cînd fusese atacat şi molestat, New York-ul căpătase pentru el un aspect sinistru, i se părea că este un imens teren de vînătoare unde nimeni nu se afla în siguranţă şi fiecare cetăţean era o victimă potenţială. Iar un tînăr neexperimentat, care hoinărea prin marele oraş fără un sfanţ în buzunar... Sper că nu te-ai vîrît în vreo treabă necurată, zise el.

— Nu. Wesley rîse. Cel puţin deocamdată, nu. E vorba de cineva care lucrează la revista *Time*, o domnişoară care m-a ajutat cînd m-am dus la redacţia respectivă ca să aflu unele informaţii despre tata. M-am dus din nou la ea în nădejdea că mă poate ajuta să întîlnesc şi alţi oameni care l-au cunoscut pe tata. Adrese, chestii din astea. Se pare că cei de la revistă ştiut totul despre toată lumea. Cred că i-a fost milă de mine. Oricum, speranţa mea s-a realizat: mi-a furnizat o grămadă de nume şi adrese.

— Ea ţi-a cumpărat costumul?

— Mi-a împrumutat bani, preciză el. Ea la ales... ca şi alte lucruri.

— Ce vîrstă are? Rudolph îşi imagina o fată bătrînă şi versată care punea gheara pe tinerii naivi de la ţară, iar gîndul acesta îl deranja.

— E doar cu cîţiva ani mai mare decît mine, îl lămuri Wesley.

— Presupun că orice fată sub treizeci este O.K., zîmbi uşurat Rudolph.

— Mai are mult pînă la treizeci, îl linişti Wesley.

— Te-ai încurcat cu ea? Iartă-mă că îţi pun întrebarea aşa, fără ocol.

Wesley nu păru deloc jenat de întrebare.

— Nu, dorm pe o canapea în cealaltă cameră. Iar ea spune curioşilor că sînt vărul ei.

— Aş vrea să o cunosc pe tînăra domnişoară, îşi exprimă dorinţa Rudolph.

— O să-ţi placă. E cît se poate de drăguţă, spuse cu convingere Wesley. S-a zbătut, a făcut investigaţii pentru mine.

— Cu cine ai mai discutat? întrebă curios Rudolph.

— Cu cinci sau şase persoane, de pretutindeni. Unii l-au vorbit de bine, alţii l-au ponegrit... Prefer să păstrez pentru mine cele aflate, dacă nu ai nimic împotrivă. Trebuie să cuget, să-mi dau seama ce însemnătate au lucrurile pe care le-am aflat.

— Crezi că în felul ăsta ai izbutit să-l cunoşti mai bine pe taică-tău?

— Nu chiar, recunoscu băiatul. Ştiu că în tinereţe a avut o mulţime de încurcături şi tocmai am aflat unele amănunte despre caracterul necazurilor sale. De aceea poate că îl admir mai mult pentru modul cum s-a descurcat ulterior în viaţă, după un asemenea început... nu ştiu. Ştiu însă că *acum mi-l amintesc* mai bine. Mă temeam că o să încep să-l uit şi nu doream lucrul ăsta. Astfel, zise el avîntat, el este tot timpul cu mine. Îl am viu în minte mea, ca şi cînd ar fi de faţă şi mi-ar vorbi. Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Cred că înţeleg, răspunse Rudolph. Dar, ia spune-mi, ce te-a îndemnat să vii la mine? Apoi, rîzînd, adăugă: În afară de prînz, bineînţeles.

Wesley ezită:

— Am venit să te rog un lucru, răspunse el, privind în jos, la masă. De fapt două lucruri...

— Ce anume?

— Vreau să merg înapoi în Europa, vreau să o revăd pe Kate şi pe puştiul ei. Şi pe Bunny şi Billy Abbott. Vreau să văd cum a izbutit să supravieţuiască celălalt fiu al familiei. Şi pe alţi cîţiva oameni din Antibes. Nu mă simt acasă în America, n-am avut o zi bună de cînd m-am înapoiat aici. Glasul său avea un accent prea pătimaş ca să poţi crede că se plînge. Poate că o să-mi treacă, deocamdată însă sentimentul persistă în mine. Mi-ai spus cîndva că peste un an-doi avocatul din Antibes ar putea aranja să fiu primit din nou în Franţa. Mă întrebam dacă... dacă... ei bine, n-ai vrea să-i scrii, să vezi ce ar putea face pentru mine?

Rudolph se ridică în picioare şi se duse la şemineu.

— O să-ţi vorbesc deschis, Wesley. Dar... mi-ai spus, oare, adevăratele motive care te îndeamnă să te înapoiezi în Europa, sau...? Se opri.

— Sau ce? întrebă Wesley.

— Sau ai de gînd să-l cauţi pe individul cu care s-a bătut tatăl tău?

Wesley tăcu o bună bucată de timp, apoi admise:

— S-ar putea ca gîndul acesta să-l fi avut în minte.

— Asta ar fi o prostie, o mare prostie, Wesley! Şi cît se poate de periculoasă!

— Îţi promit că o să fiu foarte atent, unchiule, zise băiatul.

— Sper că nu va fi nevoie vreodată să-ţi amintesc această promisiune. Care-i cealaltă dorinţă?

— Asta o să fie mai greu de împlinit, răspunse băiatul, îndreptîndu-şi privirile spre mare. E vorba de bani... De-abia peste un an o să împlinesc optsprezece şi numai atunci o să capăt partea mea de moştenire. Mă întrebam dacă nu ai putea să-mi împrumuţi o mie de dolari pe care să ţi-i înapoiez la anul...

— Nu-i vorba de bani, răspunse Rudolph, deşi în sinea sa îşi spunea că, totuşi, într-un fel sau altul banii jucaseră rolul principal aproape în toate hotărîrile pe care le adoptase: atunci cînd o plătise pe mama lui Wesley pentru a o convinge să accepte divorţul; cînd o sprijinise pe Gretchen să-şi înceapă noua profesiune; cînd dorise să se împace cu tatăl băiatului acesta; cînd se mutase în casa unde locuia acum la malul Atlanticului; faptul că nu avusese destui bani în buzunare îi înfuriase teribil pe agresorii care îl bătuseră crunt în propria sa locuinţă din New York. Chiar şi eliberarea lui Wesley, pe cauţiune, din închisoarea de la Antibes, o obţinuse pentru că depusese onorariul — aşa cum îi ceruse şmecherul de avocat — în contul bancar cifrat al acestuia, din Elveţia. Nu, nu-i vorba de bani, repetă el. E vorba de viitorul tău.

— Şi eu mă gîndesc la viitorul meu, răspunse Wesley amărît. Vreau să fiu în Franţa cînd o să împlinesc optsprezece ani, cînd va veni vremea să mă încorporeze în armată. Nu vreau ca viitorul meu să-l reprezinte un mormînt în Vietnam!

— Dar asta se poate rezolva fără să părăseşti America, îi replică Rudolph. Se duse lîngă băiat şi îşi îndreptă şi el privirile spre largul oceanului. Ţi-am scris despre Academia de Marină Comercială.

— Îmi amintesc, zise el. Pare o treabă bună.

— Cum te împaci cu matematica? E important pentru ca să fii acceptat.

— Destul de bine, mi se pare uşoară, răspunse Wesley.

— Perfect. Însă trebuie să fi absolvit liceul. Şi să fii recomandat de un congresman, dar sînt sigur că pot rezolva *treaba asta*. Şi... Deodată îi străfulgeră o idee. Ai putea veni şi locui aici cu mine, nu-i un loc rău, nu-i aşa?

— Ar fi grozav, se entuziasmă Wesley.

— Sincer, mi-ar plăcea foarte mult. Şi cred că în cele din urmă ai să poţi şi tu spune că ai avut, totuşi, zile bune în America. Ai termina şi liceul aici... asta, bineînţeles, dacă mătuşa ta nu te face star de cinema...

— Să nu-ţi faci griji, îl linişti Wesley.

— Pînă la absolvirea Academiei de Marină Comercială probabil că se va termina şi războiul... Trebuie să se încheie odată!

— Cine spune asta? întrebă sceptic Wesley.

— Istoria, răspunse Rudolph.

— N-am citit cartea aia, zise băiatul pe un ton sardonic.

— O să fac rost eu pentru tine, îl asigură Rudolph fără să ţină seama de tonul lui. Nu e nevoie să iei pe loc o hotărîre. Între timp o să scriu avocatului E bine aşa?

— Cît se poate de bine, acceptă Wesley.

6

În timp ce Billy își făcea bagajul, pregătindu-se să plece din Bruxelles, mai aruncă o privire pe foaia de hîrtie pe care o primise. „Lăsat la vatră după încheierea cu cinste a serviciului militar" citi el și zîmbi trist. Vîrî hîrtia într-un plic, zicîndu-și: să nu crezi niciodată în cuvîntul tipărit.

Cealaltă foaie pe care o introduse în plic era o scrisoare primită de la tatăl său, în care acesta își exprima bucuria că Billy adoptase hotărîrea înțeleaptă de a nu se reangaja. Regreta decizia băiatului de a nu se înapoia la Chicago deși — îi scria Willie — înțelegea atracția exercitată de Europa asupra unui tînăr. La urma urmei Chicago mai putea aștepta un an sau doi. Avea veşti și de la mama lui, regiza un film artistic. Tatăl său socotea că ar trebui să-i scrie și să o felicite. Ceea ce era demn de menționat, adăugase el în scrisoare, unul din rolurile principale fusese încredințat lui Wesley, verișorul lui Billy. Un băiat cam posac, în opinia lui William Abbot, dar cei din clanul Jordache se sprijineau reciproc, aveau grijă de membrii familiei lor. Păcat că el, Billy, nu era în relații mai apropiate cu mamă-sa.

Billy mai puse în sacoșă un dicționar spaniol-englez. Un om de afaceri belgian cu care jucase tenis și care era implicat în construirea unui complex de bungallow-uri și blocuri cu apartamente individuale în Spania, într-un loc numit El Faro, lîngă Marbella, proprietarul a șase terenuri de tenis, îi oferise un contract pe timp de un an, ca să activeze ca jucător profesionist. După Bruxelles, ideea de a merge în Spania îl atrăgea, iar Chicago nu putea concura cu această ofertă. Oricum, singurul lucru pe care îl cunoștea bine era jocul de tenis, iar munca ce i se propunea era curată, în aer liber, și bine plătită, așa că Billy acceptase. Își asuma riscul de a suporta soarele. Fereşte-te de *señoritas*, îl avertizase tatăl său.

Ultima foaie de hîrtie era nedatată și semnată Heidi. Fusese pusă într-un plic netimbrat pe care îl găsise în cutia de scrisori seara precedentă. „A trebuit să plec imediat din cauza decesului unui prieten, îi scria Monika. Am aflat că nu te reangajezi. Să lași adresa ta viitoare, deși sînt sigură că o pot găsi și singură. Avem treburi neterminate de care ne vom ocupa".

Billy nu zîmbi deloc în timp ce citea aceste rînduri; rupse foaia de hîrtie în bucățele, le aruncă în toaletă și trase apa.

Nu lăsă nici o adresă, așa cum i se poruncea.

Billy se duse cu trenul la Paris. Își vînduse mașina, căci Monika o cunoștea prea bine — modelul, data de fabricație, numărul de înmatriculare. Cine știe cîte alte persoane aveau aceste date și îl puteau căuta pe toate drumurile europene.

Putea cumpăra în Franța un alt automobil, își putea permite așa ceva; îl aștepta o moștenire modestă, dar suficientă, în seiful din subsolul blindat al băncii de pe Avenue Bosquet, din arondismentul al VII-lea al Parisului.

— Stop! porunci Gretchen, iar activitatea din ziua respectivă luă sfîrşit. Imediat se făcu auzit murmurul învălmăşit al conversaţiei dintre actori şi membrii echipei tehnice. O vilă dărăpănată, căreia i se adăugase o faţadă şi i se aşternuse o pajişte ce se întindea pînă jos, în stradă — ambele false — constituise fundalul secvenţei realizate. În episodul filmat Wesley şi fata care juca rolul surorii se certaseră crunt pe tema modului de viaţă al băiatului.

Filmările se prelungiseră de-a lungul întregii zile. Unchiul Rudolph, care sosise de dimineaţă, se afla şi el acolo. Şi deşi îi făcuse doar un semn cu mîna, prezenţa lui îl făcuse pe Wesley să fie ceva mai conştiincios în scenă. Deoarece el juca rolul unui băiat taciturn şi încăpăţînat, iar fetei îi revenea principala parte a scenei, faptul nu contase prea mult.

La început, în primele zile, Wesley avusese trac şi se străduise să-şi ascundă emoţia provocată de mulţimea în faţa căreia trebuia să evolueze. Apoi însă pricepuse ce i se cerea — mătuşa Gretchen îl luase deoparte şi îl sfătuise să fie natural — şi toată treaba începuse să-i placă. Gretchen îl lăudase că se descurcă foarte bine şi, deşi făcuse acest lucru între patru ochi şi nimeni din preajmă nu auzise cuvintele ei, Wesley ştia că ea nu era o femeie care minte.

Îi plăcea atmosfera existentă în echipa de lucru compusă în majoritate din tineri voioşi, prietenoşi, glumind veşnic şi gata totdeauna să dea o mînă de ajutor unui coleg. Wesley nu avusese niciodată prilejul să aibă atîţia prieteni de seama sa în jur, de aceea se simţea destins şi pentru că nu era silit să-şi controleze orice gest mărunt sau să măsoare cu atenţie cuvintele rostite, aşa cum era obligat să facă în anturajul oamenilor vîrstnici.

Gretchen fusese de acord ca el să poarte numele de Wesley Jordan. În fond tatăl său îl folosise ca profesionist înaintea lui, aşa că din capul locului era îndreptăţit măcar pe jumătate. La început se încîntase şi acceptase oferta ce i se făcuse deoarece i se plăteau trei mii de dolari pe lună ceea ce însemna că va putea achita datoria pe care o avea la Alice şi nu va depinde de unchiul său pentru a ajunge în Europa. Curînd însă îşi dădu seama că dorea să apară pe platoul din studio chiar şi atunci cînd nu urma să joace într-o scenă anume. Toată munca desfăşurată aici îl fascina: măiestria cameramanilor, îndemînarea inginerilor de lumini şi de sunet, devotamentul actorilor pentru munca lor, calmul şi fermitatea cu care mătuşa sa organiza şi dirija totul, inclusiv oamenii, ceea ce îi aminti de tatăl său. După cum afirma Frances Miller, fata care interpreta rolul sorei şi care avea vreo douăzeci şi doi de ani, dar urcase pe scenă de la paisprezece, alte colective de filmare nu se ridicau — nici pe departe — la nivelul acestuia, isteria, nervii, încordarea erau trăsăturile dominante şi permanente; de aceea — îi spusese ea lui Wesley — ar fi preferat-o oricînd pe Gretchen ca regizoare în locul majorităţii bărbaţilor cu care lucrase pînă atunci.

Frances era o fată frumoasă. Pistruiată, cu ochii mari, adînci, pe mutrişoara-i colţuroasă cu aer capricios, dar tineresc, cu trup mignon şi rotunjimi delicioase, cu pielea catifelată care te invita parcă la cele mai

îndrăzneţe vise, frumuseţea ei era de un soi deosebit — amuzantă şi sălbatică totodată. Era sinceră cînd vorbea şi uneori chiar spurcată la gură. De asemenea, cîteodată — cînd avea prilejul — îi plăcea să bea. Mai mult decît orice însă îi plăcea să facă dragoste cu Wesley. Începuseră încă din primele zile, la Port Philip, cînd ea se dusese în camera lui de la hotel chipurile ca să repete scena pentru filmările de a doua zi şi nu mai plecase pînă în dimineaţa următoare. Frumuseţea fetei îl zăpăcise pe Wesley, iar faptul că ea îl alesese tocmai pe el îl subjugase; n-ar fi îndrăznit niciodată să facă el primul pas, căci încă nu îşi dăduse seama de farmecul şi atracţia pe care le exercita asupra sexului opus. Cînd unele femei îl ţintuiau cu privirile se simţea stînjenit: avea impresia că făcuse ceva care nu se cădea sau că ele nu erau de acord cu modul cum se îmbrăcase. Un timp oarecare îl roseseră remuşcările, căci îşi închipuia că era îndrăgostit de Alice. Însă Alice Larkin continua să-l numească verişorul ei, iar el tot pe sofaua din camera de zi continua să se culce atunci cînd se găsea la New-York. Şi-apoi, Frances făcea dragoste cu atîta abandon, cu atîta dezlănţuire fericită, încît îţi venea greu să te consideri vinovat cînd era în compania ei.

Frances era măritată cu un tînăr actor din California, locul unde de fapt şi convieţuiau. Wesley se silea să-l uite pe soţ. Din cîte îşi dădea seama, nimeni din echipă nu avea idee ce se petrecea între el şi eroina filmului. În public Frances se purta cu Wesley întocmai ca în film, adică îl trata ca pe fratele ei mai mic.

Mătuşa lui însă pricepuse — desigur — care era situaţia, iar el înţelese curînd că Gretchen ştia totul. Într-o seară îl luase la cină în doi şi cu acest prilej îl prevenise că îndată după terminarea filmărilor Frances se va înapoia în California; apoi va purcede să joace într-un nou film şi — mai mult ca sigur — se va culca cu un alt tînăr din noua echipă, care îi va cădea cu trunc; că toată lumea cunoştea această slăbiciune a ei şi de aceea — încheiase Gretchen — nu trebuia să pună prea tare la inimă această legătură.

— Vreau ca treaba asta să constituie pentru tine o experienţă de care să-ţi aminteşti cu plăcere, îi spusese Gretchen. Nu vreau ca mai tîrziu să mă urăşti pentru că te-am vîrît într-o încurcătură care te depăşeşte.

— Pot să mă descurc şi singur, răspunsese Wesley, deşi nu era deloc convins de ceea ce pretindea.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre fată, insistă Gretchen. Ea a stricat deja vieţile unor bărbaţi mai în vîrstă şi cu mai multă experienţă decît tine. Gretchen evită să-i spună că Frances Miller avusese o legătură şi cu Evans Kinsella, care durase şase luni de zile şi că Evans îi ceruse fetei să divorţeze, ca să se mărite cu el; că a doua zi, după ultimul tur de manivelă, Frances nu mai răspunsese telefoanelor lui Kinsella. De asemenea, Gretchen ascunsese cu grijă faptul că era geloasă pe Frances şi că regreta clipa cînd se hotărîse să o aleagă pe ea, socotind-o cea mai potrivită să joace rolul eronei din filmul pe care urma să-l regizeze. Ţine minte ce ţi-am spus, încheiase Gretchen.

— N-am să uit, promisese Wesley.

— Eşti scump şi vulnerabil, voinicelule, spusese Gretchen şi aplecîndu-se peste masă îl sărutase pe obraz. Apără-te, îl îndemna ea şi adăugase: Ai pătruns într-o branşă unde condiţiile nu sînt totdeauna curate, în schimb sînt foarte dure.

În noaptea aceea se iubi cu Frances aproape tot timpul, fără întrerupere, cu brutalitate, pînă fusese nevoit să-i astupe gura cu perna pentru ca gemetele şi ţipetele ei de plăcere să nu trezească tot hotelul. Frances nu era o fată care să tăinuiască plăcerea pe care o simţea.

În timp ce îşi trăgeau sufletul, vlăguiţi, întinşi în pat unul lîngă altul, băiatul gîndea triumfător că după noaptea aceasta fata nu se va mai duce la altul.

Wesley şi ceilalţi actori luau masa împreună ca de obicei, la restaurantul hotelului; Ghetchen, Ida Cohen şi unchiul ei, precum şi scenograful şi Rudolph se reuneau să mănînce în sufrageria apartamentului în care locuia mătuşa sa. După cină Wesley şi Frances hotărîră să facă o plimbare. Era o seară de toamnă răcoroasă, luna era aproape plină, iar perechea se plimba braţ la braţ, aşa cum fac toţi tinerii care şi-au dat întîlnire.

Strada principală — pustie — era luminată doar de lămpile cu neon de la vitrinele magazinelor răzleţe. Populaţia din Port Philip se adunase în faţa televizoarelor şi se pregătea să meargă devreme la culcare. Frances privea nepăsătoare la obiectele expuse în vitrinele pe lîngă care treceau.

— N-aş cumpăra nici măcar un ac de aici, zise ea cu dispreţ. Închipuieşte-ţi, să trăieşti într-o văgăună ca asta!

— Familia mea e originară din oraşul acesta, zise Wesley.

— O, Doamne! se miră sincer Frances. Bietul de tine!

— Eu n-am trăit niciodată aici, preciză băiatul. Tata, bunicul.. Se opri înainte de a apuca să spună „şi mătuşa mea, Gretchen". Nu destăinuise fetei şi nici altcuiva din echipă gradul său de rudenie cu regizoarea, iar Gretchen avea grijă să se poarte cu el aşa cum se purta cu toţi ceilalţi actori.

— Îi mai vezi pe vreunul din ei? Vreau să spun, pe careva din familia ta, atunci cînd vii pe aici? întrebă Frances.

— N-a rămas nici unul aici, s-au împrăştiat cu toţii prin toate colţurile ţării, răspunse băiatul.

— Îmi dau seama de ce. Glasul fetei suna compătimitor. Oraşul ăsta probabil că s-a dus de rîpă imediat după ce a fost construită poşta.

— Bunica i-a povestit tatălui meu că atunci cînd a venit prima dată aici, ca tînără fată, orăşelul arăta încîntător. Lui Wesley nu îi făcea plăcere că tocmai acum cînd se plimba pe străzile orăşelului de baştină o fată îngîmfată din California se exprima atît de dispreţuitor faţă de urbea unde

se născuse, crescuse şi se formase părintele său. Undeva, pe-aici, gîndea tînărul, tatăl său trebuie să-şi fi lăsat amprenta, sau vreun semn al trecerii sale. Dăduse foc unei cruci, întîmplare despre care cel puţin Theodore Boylan îşi amintea. Se întreba ce ar fi spus tata dacă şi-ar fi văzut fiul plimbîndu-se la braţ, pe străduţele învechite, cu o actriţă de cinema, frumoasă şi aproape faimoasă, şi mai ales dacă ar afla că fiul său primea trei mii de dolari pe timp de numai patru săptămîni pentru o muncă ce era mai degrabă o joacă în comparaţie cu orice meserie practicată vreodată de tatăl său. Bunica i-a spus, continuă băiatul, că pretutindeni creşteau copaci, iar casele acelea mari erau văruite, curate şi aveau curţi mari cu pajişti verzi în faţă. Tata obişnuia să se scalde şi să pescuiască în Hudson, care avea apele curate pe atunci, iar vasele fluviale obişnuiau să vină şi să ancoreze în port. Tăcu înainte de a fi apucat să-i spună că pe lîngă scăldat şi pescuit bunicul folosise fluviul ca să-şi pună capăt zilelor.

— Lucrurile s-au înrăutăţit între timp, nu-i aşa? Pun rămăşag că parcurile alea mari erau pline de perechi care se regulau. Păi, ce puteau face altceva, noaptea, fără moteluri? se întrebă fata.

— Bănuiesc că fiecare avea treaba lui.

— Şi fiecare o avea pe a ei, rîse Frances. Ca acum. Păcat că joci în filmul ăsta!

— De ce? Wesley era nedumerit.

— Dacă nu erai tu, mă pregăteam pentru *„Război şi pace"*, în nopţile astea lungi.

— Şi îţi pare rău?

— *„Război şi pace"* poate să mai aştepte. Îl strînse de braţ. Apropo, voiam să te întreb, la ce şcoală de actorie ai studiat?

— Eu? Ezită. La nici una.

— Joci de parcă ai făcut asta de cînd lumea. Fata era sinceră. Şi, aşa, ca fapt divers, cîţi ani ai?

— Douăzeci şi unu, răspunse Wesley fără şovăială de data aceasta. Greşise cînd îi spusese adevărul lui Alice, căci de atunci fata se purta cu el de parcă era un copil.

— Cum se face că nu te-au luat la armată? continuă fata interogatoriul.

— M-am accidentat la genunchi în timpul unui meci de fotbal, răspunse prompt băiatul. De cînd revenise în America învăţase să mintă spontan, fără să stea pe gînduri.

— Aha! Fata era bănuitoare. Şi unde ai jucat înainte?

— Eu? întrebă prosteşte Wesley. Păi... nicăieri. Frances cunoaştea prea multe în domeniul acesta, de aceea nu putea risca să o mintă.

— Nici măcar în sezonul de vară?

— Nici.

— Atunci cum ai obţinut rolul?

— Doamna Burke... Îi suna caraghios la ureche să vorbească despre mătuşă numind-o „doamna Burke", dar nu avea încotro. Doamna Burke m-a întîlnit în casa unui prieten şi m-a întrebat dacă nu vreau să dau o probă. De ce pui toate întrebările astea?

— E normal ca o fată să cunoască cîte ceva despre omul cu care întreţine o legătură amoroasă, nu?

— Cred că da. Wesley era măgulit de expresia pe care o folosise Frances, avea în el un nou sentiment de maturitate. Adolescenţii aveau prieteni sau prietene, cu care aranjau întîlniri.

— Cu mine e o chestie. Fata vorbea ferm. Nu mă pot culca cu un bărbat pe care nu îl respect. Pe Wesley îl stingherea faptul că ea se exprima atît de slobod la gură şi fără pic de reţinere despre legăturile sale anterioare cu bărbaţii. Dar, tot el o scuză în gînd, fata urcase pe scenă de la paisprezece ani şi atunci la ce te puteai aştepta de la ea? Totuşi, într-una din zile, îşi promise el, o să-i ceară să-şi păstreze gîndurile în legătură cu subiectul acesta. Apariţia ta a constituit o surpriză pentru mine, trebuie să recunosc, continuă Frances, veselă. Cînd mi-am aruncat ochii pe lista cu distribuţia mi-am spus că de data asta o să fiu silită să port centura de castitate.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Tu, rîse fata. Pe ceilalţi îi cunoşteam aproape pe toţi, dar Wesley Jordan era un nume nou pentru mine. Nu ştiam că tu ai să fii premiul meu la aşteptare. Apropo, ăsta-i numele tău real?

— Nu, răspunse Wesley după o uşoară ezitare.

— Care este?

— E prea lung şi prea complicat, răspunse el evaziv. N-ar arăta bine pe generic.

— Ăsta-i primul tău film, dar văd că înveţi repede, rîse din nou fata.

— Sînt un elev silitor. Pe buzele băiatului încolţi un zîmbet şiret. Începuse să-i placă din ce în ce mai mult meseria de actor de film, iar vocabularul însuşit reflecta lucrul acesta.

— Ce ai să faci după terminarea filmului? întrebă ea.

— Habar n-am, dădu din el umeri. Dacă pot, o să plec în Europa.

— Eşti grozav, iar asta nu-i numai părerea mea, îi mărturisi sincer fata. Freddie Kahn, operatorul, a revăzut secvenţele filmului şi este încîntat de tine. Ai de gînd să-ţi încerci norocul la Hollywood? Abate-te pe acolo şi îţi promit să te întîmpin cu căldură.

Wesley respiră adînc înainte de a vorbi.

— Înţeleg că eşti măritată, zise el.

— Cine ţi-a spus? se încruntă fata.

— Nu-mi aduc aminte, minţi băiatul. Cineva a menţionat în timpul unei discuţii.

— Lumea asta afurisită ar trebui să-şi ţină gura, se înfurie fata. Asta-i treaba mea. Te deranjează cu ceva? întrebă ea provocator.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş răspunde afirmativ?

— Aş zice că eşti un prost!

— Atunci n-o să spun că mă deranjează.

— Aşa e mai bine. Mă iubeşti?

— De ce mă întrebi?

— Fiindcă îmi place mai mult cînd bărbaţii se îndrăgostesc de mine.

— Bine. Sînt îndrăgostit de tine.

— Haide să bem pentru iubirea ta. E un bar prin apropiere.

— M-am lăsat de băutură, pretinse băiatul. Nu avea chef să-l întrebe barmanul cîţi ani are, de faţă cu Frances.

— Mie îmi place să beau, dar îmi plac bărbaţii care nu beau. Hai, îţi fac cinste cu o coca-cola.

În bar îi văzură pe Rudolph şi pe scenograf, un tînăr cu barbă roşcată pe care îl chema Donnelly; şedeau într-un separeu şi erau absorbiţi de o conversaţie care părea să-i intereseze profund!

— La dracu! şopti Frances. Ştabii!

Întreaga echipă — actori şi tehnicieni — ştia că Rudolph era cel care susţinea financiar filmul, că el avea trecere pe lîngă autorităţile din Port Philip la sprijinul cărora apela de cîte ori întîmpinau dificultăţi în legătură cu obţinerea vreunui permis sau aveau de executat filmări nocturne sau cînd poliţia locală trebuia să-i ajute blocînd o stradă sau alta. Bineînţeles, nimeni nu cunoştea legătura de rudenie dintre Wesley şi Rudolph. În puţinele ocazii cînd băiatul îi vorbise unchiului său i se adresa „domnule Jordache", iar acesta îi răspunsese curtenitor, dar serios, nepotului, spunîndu-i „domnule Jordan".

Frances şi Wesley trebuiau să treacă prin faţa separeului lor. Rudolph privi în sus, le zîmbi şi se ridică în picioare.

— Bună seara doamnă şi domnule, salută el.

Wesley bîigui un salut, dar Frances arboră cel mai cuceritor surîs de care era capabilă.

— Ce complotează stimaţii domni împotriva noastră, bieţii actori, în spelunca asta sordidă? întrebă ea suav.

Wesley se încruntă. Discrepanţa dintre zîmbetul gingaş şi limbajul crud îl şocase. Brusc îşi dădu seama că fata aceasta avea un mod deosebit de a vorbi cu fiecare interlocutor în parte.

— Stăteam şi lăudam arta interpretativă a tinerilor actori, răspunse Rudolph.

— Ce politicos sînteţi, ce minciuni încîntătoare ştiţi să spuneţi, chicoti hlizindu-se fata.

Donnelly mormăi şi el ceva.

— Vă rog să luaţi loc, îi invită Frances şi adăugă: La Hollywood nu prea îşi bat capul să se scoale în picioare în prezenţa noastră.

Wesley se încruntă din nou. Uneori — în afară de folosirea farmecelor personale de care nu dispunea lipsă — fata nu ezita să le amintească interlocutorilor, pe care îi considera importanţi, că avea deja în urma ei o carieră strălucită la Hollywood.

Bărbaţii se aşezară. Donnelly privea morocănos paharul din faţa sa. Nimeni nu îl văzuse zîmbind în timpul filmărilor.

— Domnule Donnelly, vorbi Frances cu acelaşi glas feciorelnic, n-am îndrăznit să vă spun mai înainte, dar acum că filmul este aproape gata aş

vrea să vă mărturisesc că decorurile pe care le-aţi realizat sînt de-a dreptul minunate. Deocamdată nu am văzut nici un metru de peliculă din ceea ce s-a turnat (se strîmbă uşor)... Noi, sărmanii actori nu sîntem invitaţi la camera de proiecţie să vedem ce a ieşit, cum arătăm pe ecran şi eventual să ne spunem părerea. În ceea ce mă priveşte însă trebuie să vă spun că niciodată nu m-am simţit atît de confortabil, niciodată nu m-am mişcat aşa de dezinvolt ca atunci cînd mi-am interpretat rolul în decorurile create de dumneavoastră pentru noi. Rîse, jenată parcă un pic pentru că îndrăznise să vorbească deschis.

Donnelly se mărgini iarăşi să mormăie ceva. Wesley observă că Frances îşi strînse buzele şi adopta o atitudine serioasă.

— N-o să vă mai deranjez, domnilor, zise ea în încheiere, în timp ce hotărîţi destinele noastre. Tînărul Wesley şi cu mine (acum vorbea de parcă băiatul care o însoţea avea zece ani) avem cîteva probleme de rezolvat în legătură cu scena pe care o vom interpreta mîine dimineaţă, aşa că ne-am gîndit să repetăm puţin acasă.

Wesley o trase de braţ, iar fata se desprinse, cu un ultim zîmbet larg, şi îl urmă. Încercă să intre în separeul de alături, însă băiatul o conduse ferm în spatele barului, în ultimul separeu, departe de urechile lui Donnelly şi ale unchiului său.

— Ce reprezentaţie idioată ai dat! zise el în timp ce se aşezau.

— Mierea atrage mai multe muşte decît oţetul, dragule, replică ea dulce. Cine ştie, poate că aceşti doi domni amabili vor mai face un film cîndva şi vor avea ultimul cuvînt la fixarea distribuţiei, hotărînd cine să fie reţinut şi cine să fie expediat cu un şut în fund.

— Ai atîtea stiluri de interpretare, remarcă Wesley. Pariez că uneori trebuie să apelezi la mămica să-ţi spună cine eşti tu cu adevărat.

— Asta e o artă, iubitule, răspunse rece fata. Te sfătuiesc să o însuşeşti dacă vrei să ajungi undeva.

— Cu un asemenea preţ nu vreau să ajung nicăieri, îi replică Wesley.

— Cîndva şi eu am spus la fel. Cînd am împlinit cincisprezece ani mi-am modificat optica. Ai cam rămas în urmă, iubitule!

— Slavă Domnului! făcu băiatul.

Chelnerul veni la masa lor. Frances comandă gin şi apă tonică pentru ea şi o coca-cola pentru Wesley. După ce chelnerul plecă, băiatul îi spuse:

— Aş vrea să nu mai bei gin.

— De ce? se miră fata.

— Fiindcă nu îmi place cum îţi miroase respiraţia după gin, îi răspunse el sincer.

— Nu-ţi face griji pentru noaptea asta, îi răspunse ea rece. Mîine dimineaţă, devreme, trebuie să mă duc la coafor, aşa că n-o să am chef de gimnastică.

Wesley tăcu, posomorît, pînă ce chelnerul sosi cu băuturile.

— Oricum, începu să vorbească Frances după ce sorbise din pahar, dacă eşti atît de sensibil faţă de nişte şmecherii nevinovate, mărunte, să ştii

că alţii sînt fascinaţi de lucrurile astea. De pildă, simpaticul domn Jordache, acela cu sacii lui de bani. Am observat cum îi scapără şi i se aprind ochii ca farurile de la automobil cînd se uită la mine.

— Eu n-am remarcat, zise Wesley sincer şocat de modul cum se exprimase fata cu privire la persoana unchiului său: „simpaticul domn Jordache".

— Eu, da, răspunse ea ferm. Pariez că s-ar prinde în plasa mea. Yankeii ăştia reci în aparenţă, pe dinafară, în interior clocotesc ca un vulcan. Cunosc eu genul!

— Pentru Dumnezeu! exclamă Wesley. E destul de bătrîn să-ţi fie tată!

— Doar dacă a păşit de timpuriu pe cărările vieţii, replică cinic Frances. Şi sînt sigură că aşa a făcut.

Wesley se sculă în picioare.

— N-am de gînd să stau şi să ascult toate prostiile care le debitezi. Plec acasă. Să te văd cum ai să te descurci cu acel „simpatic domn Jordache", cu banii lui cu tot.

— Măi, măi! Ce băiat sensibil sîntem în seara asta! zise Frances fără să se mişte din loc.

— Noapte bună, o salută Wesley.

— Noapte bună, îi răspunse fata şi adaugă: Să nu-ţi baţi capul cu plata consumaţiei, da?

Wesley trecu prin faţa separeului unde unchiul său continua să discute cu scenograful, dar nici unul din bărbaţi nu îi acordă atenţie în timp ce ieşea pe uşă afară. Se simţea jignit şi emoţionat ca un copil prost.

Cinci minute mai tîrziu Frances se ridică să plece. În drum se opri puţin şi schimbă cîteva cuvinte cu Rudolph şi Donnelly, dar aceştia nu o invitară să ia loc. Cînd ajunse la hotel, ea nu se duse pe culoar în jos, ca să deschidă uşa camerei lui Wesley, aşa cum procedase de obicei, în toate celelalte nopţi. Intră în apartamentul ei şi se privi, vreme îndelungată, în oglinda de pe masa de toaletă.

Înăuntru, în bar, bărbaţii nu discutau nimic despre film. Donnelly era un arhitect care optase pentru meseria de scenograf cînd constatase că i se ofereau lucrări neprofitabile şi neînsemnate — construirea unor locuinţe mici şi mediocre pe care le considera nedemne de talentul său. În timpul pregătirilor pentru *„Comedia restauraţiei"* Donnelly şi Rudolph se împrieteniseră, încît scenograful — la început timid, apoi cu mai mult curaj şi entuziasm chiar — îi povestise despre un proiect ambiţios în care era implicat şi el, dar pentru realizarea căruia nu găsise un investitor pînă în prezent. Acum îi relata lui Rudolph detaliile proiectului său.

— Trăim într-o perioadă, spunea el, pe care britanicii o numesc epoca excesului, a prisosinţei, nu numai din cauza noilor maşini perfecţionate sau a schimbărilor survenite în calificarea populaţiei; e o redundanţă datorată epocii, oamenii se retrag din afaceri din cauza plictiselii şi pentru că îşi pot permite sau pentru că nu mai pot suporta stresul şi încordarea de fiecare

zi sau fiindcă generaţia tînără e chemată să le ia locurile şi funcţiile. Copiii au crescut, între timp, şi au plecat, aşa că în prezent casele lor sînt prea mari numai pentru ei, oraşul în care trăiesc îi sperie sau şi-a pierdut atracţia. Pensiile sau economiile nu le mai permit să menţină servitorii de altă dată, vecinătăţile unde ar spera să găsească apartamente mici, convenabile, sînt deja ocupate de perechi tinere cu copii, care se poartă cu ei parcă ar fi invadatori dintr-un alt secol; sînt despărţiţi de prietenii de aceeaşi vîrstă, de oamenii care întîmpină aceleaşi probleme ca ei, căci aceştia s-au rostuit în alte locuri. Ei vor să-şi păstreze independenţa, dar îi îngrozeşte singurătatea. Aceştia sînt oamenii care au nevoie de un alt habitat, de o atmosferă nouă care să corespundă condiţiilor lor actuale, unde să fie înconjuraţi de concetăţeni care au aproximativ aceeaşi vîrstă, aceleaşi preocupări şi nevoi; oameni pe care să se poată bizui la ananghie, care să le impulsioneze sentimentele umanitare determinate de convingerea că şi ei, la rîndul lor, pot sări în ajutorul vecinului cînd acesta va avea nevoie de sprijin. Donnelly vorbea repede, ca un general care expune planurile sale pentru eliberarea unei garnizoane împresurate. Trebuie făurită o comunitate reală, continuă el gesticulînd elocvent cu braţele larg desfăcute, ca şi cînd ar fi aşezat deja cărămidă peste cărămidă, întinzînd cu mistria mortar între ele şi creînd spaţii vii pentru populaţie: magazine, cinematografe, un mic hotel care să poată oferi şi unele distracţii oaspeţilor, un teren de golf, piscine, terenuri de tenis, săli de lectură... Eu nu mă refer la categoria oamenilor săraci; nu ştiu cine ar trebui să se îngrijească de ei, în afară de stat, şi nu sînt atît de naiv să-mi imaginez că eu singur aş putea transforma societatea americană. Eu mă refer la acel grup social cu venituri medii, al cărui trai e afectat drastic atunci cînd capul familiei nu mai munceşte din anumite motive. Glasul său căpătă o tonalitate amară, tristă. Eu cunosc bine starea aceasta, căci a fost şi cazul părinţilor mei. Aü bani puţini — eu îi ajut cum pot — şi s-au transformat dintr-o pereche fericită, entuziastă, în nişte oameni descurajaţi, arţăgoşi, care îşi consumă ultimii ani ai vieţii în plictis şi pasivitate. Ideea pe care v-o expun nu e nouă, ea a fost încercată deja şi s-a bucurat de succes pretutindeni în ţară; pînă în prezent însă n-am reuşit să găsesc omul cu bani care să fie atras de proiectul meu, fiindcă nu va avea (dacă va avea) cine ştie ce profit din toată treaba asta. Înainte de toate însă trebuie cumpărat un teren uriaş, într-un colţişor plăcut de ţară, nu prea izolat, pentru ca atunci cînd oamenilor le va veni pofta să guste un pic din plăcerile oferite de marile metropole să nu le fie greu accesul la ele. Apoi trebuie întemeiat acolo un sătuc complet, cu căsuţe modeste ridicate pe bază de planuri bine chibzuite, dar ieftine, grupate — să zicem — cîte patru-cinci laolaltă, împrăştiate pe un teren verde, ca de parc, nişte locuinţe care să poată fi uşor întreţinute şi îngrijite de doi oameni în vîrstă; care să aibă la dispoziţie serviciu de autobuze, medici şi asistente medicale pentru a putea interveni oricînd, şi o administraţie priceputâ, dar discretă. Nu va fi un azil de bătrîni, cu disperarea care presupune în mod obişnuit o asemenea instituţie, căci aici va avea loc un continuu aflux de tineret

optimist — îi, fiice, nepoţi — plini de viaţă, o imagine a viitorului. Sora ta mi-a spus că eşti un bărbat cu simţ social şi public, că ai posibilităţi băneşti şi că eşti în căutarea unor mijloace de a-ţi umple timpul. Te-am observat şi din cîte mi-am dat seama nu cred că implicarea ta în industria filmului corespunde cu ideile tale de a te pune în slujba oamenilor şi a societăţii.

— Nu, nu chiar, admise rîzînd Rudolph.

— Mi-a mai spus soră-ta că eşti un constructor prin vocaţie, continuă Donnelly; că încă din prima tinereţe te-ai luptat şi ai pus în aplicare planurile tale de a clădi un centru comercial într-o zonă care pe atunci era — în mod practic — un maidan imens, sălbatic, şi ai ridicat pe locul acela un mic oraş. M-am dus deunăzi şi am văzut complexul Calderwood din apropiere şi am fost cît se poate de impresionat, depăşea mult vremurile sale şi dovedea bogata imaginaţie a celui care îl concepuse...

— Cînd eram tînăr, zise visător Rudolph. El nu îşi exteriorizase sentimentele în timp ce asculta, dar pledoaria lui Donnelly îi reanimase în inimă acea senzaţie şi acea emoţie deopotrivă noi şi vechi. Aşteptase ceva, nici el nu îşi dădea seama ce anume, poate că tocmai propunerea ce i se făcuse reprezenta acel „ceva".

— Am seturi întregi de desene, modele de tipuri de case pe care aş vrea să le construiesc, calcule privind costurile aproximative, totul. Donnelly pleda cu ardoare.

— Mi-ar plăcea să arunc o privire pe ele, acceptă Rudolph.

— Poţi veni mîine la New York?

— Nu văd de ce nu aş putea.

— Perfect! O să ţi le arăt atunci.

— Desigur, începu să-şi depene gîndurile Rudolph, toată treaba asta va depinde de terenul despre care ai pomenit: cît de potrivit va fi scopului propus, care va fi costul, şi altele...

Donnelly privi circumspect în jur prin barul pustiu ca şi cînd ar fi vrut să detecteze eventualii spioni.

— Am şi descoperit locul, spuse el cu voce scăzută. E o minune! O fostă fermă, părăsită acum, năpădită de bălării... şi ieftină. Se află în Connecticut, un ţinut deluros, dar la o oră cu maşina de New Heaven şi poate două ore de New York. Parcă-i anume făcut ţelului nostru. Donnelly se opri şi îl ţintui cu privirea, parcă l-ar fi suspectat, deodată, că ar urmări cine ştie ce scopuri necurate. Eşti *într-adevăr* interesat? îl întrebă el bănuitor.

— Sînt *cu adevărat* interesat, îl asigură Rudolph.

— Perfect. Ştii ceva? Glasul scenografului suna solemn. Cred că destinul m-a îndemnat să accept cînd sora ta mi-a propus să lucrez cu ea la film. Te duc acolo cu maşina, să vezi cu ochii tăi şi să apreciezi.

Rudolph lăsă o bancnotă pe masă pentru băuturile consumate.

— E tîrziu, zise el ridicîndu-se. Să mergem la hotel.

— Dacă nu te superi, eu mai rămîn... ca să mă îmbăt, răspunse Donnelly.

— Să iei două aspirine înainte de a te culca, rise Rudolph.

În timp ce ieşea din bar Rudolph îl auzi pe Donnelly comandînd încă un whisky, oferind o libaţie destinului care îl scosese în calea sa pe Rudolph Jordache.

Rudolph păşea încet, singur cu gîndurile sale, pe străzile îmbătrînite pe care le cunoştea bine încă din adolescenţă, cînd le străbătea zilnic, dis-de-dimineaţă, pedalînd de zor bicicleta cu care transporta şi livra clienţilor franzeluţele calde, coapte de tatăl său în brutăria familiei; şi, în mod absurd, simţea dominîndu-l sentimentul că era din nou tînărul întreprinzător cu planuri grandioase de viitor în cap. Ca şi atunci la Nisa, pe ţărmul presărat cu pietriş mărunt, inima îl îndemna să se avînte în noapte, să reînvie mîndria tinereţii sale cînd era cel mai bun atlet din liceu la două sute de metri garduri. Porni chiar să facă vreo cîţiva paşi săltăreţi, dar farurile strălucitoare ale unei maşini care se apropia în viteză îl determinaseră să-şi reia mersul obişnuit, demn.

Trecu prin faţa clădirii impozante care adăpostea Magazinul Universal Calderwood, privi vitrinele şi îşi aminti de nopţile petrecute pentru a le aranja cît mai atrăgător. De aici — şi nu din altă parte — se iscase norocul său, îşi spunea Rudolph. Acum vitrinele arătau ponosite, ca o bătrînică neglijent machiată, cu rujul dat anapoda, fardată fără noimă, afişînd ostentativ o tinereţe neconvingătoare, agasantă. Bătrînul Calderwrood ar fi urlat dacă vedea aşa ceva. Munca de o viaţă a unui om care a dispărut! A fost utilă, n-a fost utilă? Îşi aminti cum mărşăluise cîntînd din trompetă în fruntea coloanei de studenţi în seara zilei cînd războiul se terminase, cînd viitorul îşi deschidea larg porţile în faţa lui. Rudolph citise în ziarul din ziua precedentă că avusese loc o altă demonstraţie studenţească, la Port Philip de astă dată, însă pentru a protesta împotriva războiului din Vietnam. Tinerii lansaseră lozinci obscene, batjocoriseră pe poliţişti. Unsprezece studenţi fuseseră arestaţi şi puşi la răcoare. Pe timpul său era Truman, acum e Nixon, gîndea Rudolph. Ce decădere! Oftă. Prefera să nu îşi mai amintească nimic.

Cînd Rudolph sugerase surorii sale că Port Philip ar fi un loc potrivit pentru turnarea filmului — un oraş uitat, pierdut pe malul unui fluviu impunător, departe de trecutul său cîndva prosper şi onorabil — el era hotărît să nu aibă de a face cu mecanismul propriu-zis al producţiei şi nici măcar să nu viziteze oraşul. Dar se iscaseră probleme. Gretchen apelase la ajutorul fratelui său, silindu-l să intervină, deşi fără tragere de inimă. Rudolph discutase cu autorităţile locale, cu frica în sîn că cineva şi-ar putea aminti de grandoarea şi decăderea sa cînd, cu ani în urmă, studenţii se răzvrătiseră împotriva sa, şi îl alungaseră din fruntea primăriei.

Ce frumoasă era Jean pe atunci!

Oficialităţile actuale însă se purtaseră politicos faţă de el şi se manifestaseră dornice să vină în întîmpinarea cererilor lui de sprijin. Scandalurile erau de domeniul trecutului, generaţiile se schimbaseră, amintirile se estompaseră în ceaţa anilor.

Donnelly îi sugera tinereţea sa, aşa cum fusese el — pasionat, plin de speranţe, sigur pe sine şi încrezător în forţele sale, puternic, cu capul pe umeri, convins de ţelurile pe care şi le propunea. Se întreba ce va gîndi Donnelly peste vreo zece ani, cu o sumedenie de realizări în urma sa, cînd străzile şi totul în oraşul său natal se vor fi schimbat. Lui Rudolph îi plăcea Donnelly şi ştia că şi Gretchen îl plăcea. Se întreba curios dacă între ei doi exista ceva. Se întreba, de asemenea, dacă ideea avansată de acesta era practică şi fezabilă. Nu cumva Donnelly era prea tînăr, prea ambiţios? Se hotărî să acţioneze prudent, să verifice totul, în prealabil, cu minuţie, aşa cum procedase încă de cînd era de vîrsta lui.

Va discuta afacerea aceasta şi cu Helen Morison, o femeie cu capul pe umeri, pe părerile căreia se putea bizui. Numai că acum ea era la Washington. I se oferise şi acceptase să lucreze în colectivul unui congresman pe care îl admira, de aceea plecase în capitală. Va trebui să ia legătura cu ea, într-un mod sau altul.

Se gîndi la Jeanne. Schimbaseră cîteva scrisori, dar amintirile dulci şi emoţionante ale săptămînii petrecute pe Côte începeau să se topească; constată că aveau din ce în ce mai puţin să-şi spună, scrisorile se răriseră, şi deveniseră tot mai scurte. Poate că după ce Wesley se va duce în Franţa îl va lua drept pretext ca să o viziteze pe Jeanne. Avocatul din Antibes îi comunicase că — în cele din urmă — totul se aranjase satisfăcătoar, iar Wesley putea reveni în Franţa. Rudolph însă tăinuise răspunsul primit, hotărîndu-se să-l informeze pe băiat după terminarea filmărilor. Nu voia să rişte, nu voia să-l vadă pe Wesley lăsînd baltă treaba şi trecînd oceanul, la aflarea veştii. Băiatul nu era uşuratic, dar uneori se lăsa pradă impulsurilor necontrolate, determinate parcă de un duh imprevizibil.

Şi pe el îl bîntuise un duh — duhul părintelui său, un om deznădăjduit, un ratat înglodat în sărăcie şi cu speranţele spulberate, care sfîrşise prin a se sinucide — de aceea aproape că înţelegea sentimentele nepotului său. Curios i se părea faptul că acest tînăr interiorizat şi puţin comunicativ izbutise să devină un actor atît de sensibil.

În familia lor nu existase un membru dotat cu asemenea talent, deşi Gretchen jucase scurt timp pe scenă însă fără succes. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele, îi spusese ea lui Rudolph după ce ieşiseră din camera de proiecţie unde vizionaseră scenele cu Wesley şi se minunaseră de dezinvoltura cu care îşi interpretase el rolul. Şi nu era vorba de un talent oarecare, băiatul era plin de haruri. În America nu existau hărţi care să localizeze originea şi direcţia spre care se îndrepta fiecare. Nici un arbore genealogic nu putea fi stabilit cu certitudine.

Rudolph intră în hotelul adormit, urcă în cameră şi, după ce se dezbrăcă, se întinse în aşternutul răcoros. Nu reuşi să adoarmă, gîndurile îi fugeau la fata aceea drăguţă şi cochetă, din bar, cu blugii mulaţi pe coapsele arcuite; îşi amintea zîmbetul ei profesional care te invita parcă, oferindu-se. Cum o fi, oare, se întrebă el, trupul acela tînăr, perfect? Mai bine îl întreb pe nepot, îşi zise cu invidie; probabil că acum e în pat cu ea.

Altă generaţie! El fusese virgin la vîrsta lui Wesley. Se ruşina de sentimentele sale, deşi avea convingerea că mai tîrziu băiatul va suferi. Poate suferea chiar în clipa aceasta: părăsise singur barul, el nu era obişnuit cu şireticlurile femeieşti. Fiecare suferea cît îl cuprindea inima însă Rudolph simţea că nepotul său avea o capacitate periculos de mare de a îndura în tăcere chinurile vieţii.

Şovăi, neştiind dacă să încerce a adormi sau să se scoale. Îi era dor de un trup lîngă el în pat; dar al cui trup? Al lui Jean, Helen, Jeanne sau al altei femei pe care încă nu o întîlnise, dar care în cele din urmă va veni alături de el? Adormi în cele din urmă fără să fi găsit răspunsul satisfăcător.

Îl trezi cîntecul unui beţiv pe stradă. Recunoscu glasul lui Donnelly, aspru, strident, afon, cîntînd „Boola, boola!" Donnelly studiase la Universitatea Yale, dar nu era un absolvent tipic, gîndea Rudolph visător. Cîntecul încetă. Rudolph se răsuci în pat pînă adormi din nou.

Gretchen şedea singură în cameră şi citea scenariul pentru secvenţele care urmau să fie turnate a doua zi. Pe platoul de filmare ea îşi impunea să se menţină calm, să se arate sigură pe sine, deşi uneori îi venea să urle de furie sau durere. Cînd însă era singură, ca acum, simţea că mîinile îi tremurau de frică şi nehotărîre; atît de mulţi oameni depindeau de ea, iar orice decizie pe care o lua era ireversibilă! Acelaşi comportament îl observase la Colin Burke cînd regiza un film sau o piesă de teatru, iar Gretchen se minunase cum de reuşea — în cele din urmă — să răzbească. Acum se întreba cum izbutea o fiinţă omenească să supravieţuiască o lună întreagă — sau chiar mai mult — la o presiune chiar şi la jumătate cît aceasta pe care o suporta ea zilnic. Persoanele particulare instalate în posturi publice nu au ce căuta în industria filmelor artistice, cum spunea Auden[1].

În clipa aceea îl auzi pe Donelly urlînd: „Boola, boola!", în faţa hotelului. Clătină cu tristeţe capul, gîndindu-se la legătura strînsă între talent şi băutură existentă în rîndul artiştilor din America. Din nou îşi aminti de Colin Burke care foarte rar lua o înghiţitură de alcool în gură. Fusese o excepţie! O excepţie în multe privinţe! În aceste zile, în timp ce lucra, gîndurile ei se îndreptau adesea spre el, străduindu-se să-şi imagineze cum ar fi aşezat Colin camera de luat vederi, cum l-ar fi strunit şi îndrumat pe un actor îndărătnic, cum ar fi regizat o scenă complicată. Pe cine să plagieze dacă nu pe soţul ei decedat, îşi spunea Gretchen în chip de scuză.

Afară cîntăreţul amuţise, iar ea nădăjduia că dimineaţa Donnelly nu va fi prea mahmur. Nu pentru binele ei, ci al lui, căci Gretchen nu avea nevoie de el pentru filmările de a doua zi, însă ar fi arătat atît de ruşinat cînd ar fi apărut pe platou după tărăboiul provocat în noaptea precedentă. Zîmbi, gîndindu-se la bărbatul mohorît, complicat — dar artist adevărat — ce semăna cu un tînăr

1 W. H. Auden (1907—1973), poet şi dramaturg englez, care s-a stabilit şi a trăit în S.U.A.

colonel de cavalerie din Armata Confederată, cu barba hirsută şi ochi avizi. Lui Gretchen îi plăcea Donnelly şi îşi dădea seama că şi el se simţea atras de ea; şi, în pofida legămîntului de a nu se mai încurca vreodată cu un bărbat mai tînăr decît ea, dacă nu ar fi fost absorbită de munca ei cu filmul pe care îl realiza, cine ştie, poate că...

Se auziră ciocănituri în uşă.

— Intră, răspunse Gretchen. Uşa, pe care nu o încuia niciodată, se deschise şi Donnelly intră în cameră aproape fără să se clatine.

— Bună seara, îl primi ea.

— Am petrecut o oră memorabilă cu fratele tău, intră direct în subiect Donnelly, vorbind solemn. Îl iubesc şi mi-am zis că trebuie să ştii şi tu.

— Şi eu îl iubesc pe fratele meu, zîmbi Gretchen.

— O să ne angajăm în nişte afaceri grandioase, continuă Donnelly. Noi doi facem parte din acelaşi trib...

— Se poate, acceptă Gretcher cu bună-dispoziţie; se pare că mama noastră era irlandeză, cel puţin aşa pretindea ea. Tata însă a fost neamţ.

— Eu îi respect deopotrivă pe irlandezi şi pe nemţi, zise Donnelly sprijinindu-se de canatul uşii ca să se menţină drept. Dar nu asta vroiam să spun — mă refeream la membrii spirituali ai aceluiaşi trib. Te deranjez? se întrerupse el.

— Abia am terminat de citit, îl asigură Gretchen. Dar dacă vrei să discutăm, nu crezi că ar fi bine să intri şi să închizi uşa?

Donnelly răspunse invitaţiei: închise încet uşa, cu un aer demn, şi se rezemă cu spatele de ea.

— Vrei nişte cafea? Gretchen făcu un gest către ulciorul-termos de pe birou. Ea bea cîte douăzeci de ceşti ca să se menţină în formă şi să poată lucra.

— Toţi îmi oferă cafea, răspunse arţăgos bărbatul. Găsesc că e degradant... Şi, de altfel, nici nu îmi place cafeaua.

— Regret, dar mi-e teamă că nu am nimic mai tare de băut, zise Gretchen, deşi avea o sticlă de whisky în bufet.

— Nu-mi trebuie băutură, doamnă, respinse Donnelly şi explică: Eu am venit ca sol...

— Din partea cui? se prefăcu interesată Gretchen.

— Din parte lui David P. Donnelly, răspunse el grav.

— Păi, se amuză Gretchen, transmite mesajul; după care te sfătuiesc să faci nani.

— Jumătate din mesaj l-am transmis deja, răspunse el cu aceeaşi seriozitate: îl iubesc pe fratele tău. A doua jumătate e mai complicată: o iubesc pe sora lui.

— Eşti beat!

— Just! Cînd sînt beat îi iubesc sora, iar cînd sînt treaz tot pe ea o iubesc!

— Mulţumesc pentru mesaj, zise Gretchen, fără să se ridice de la locul ei, deşi de-abia se abţinea să nu sară de gîtul bărbatului ca să-l sărute.

— O să ţii minte ce am spus? se încruntă fioros, peste barbă, Donnelly.

— Nu voi uita, îl asigură Gretchen.

— În cazul acesta mi-am încheiat misiunea pe noaptea asta şi mă retrag, declamă el pe un ton oratoric. Noaptea bună, doamnă!

— Noapte bună şi somn uşor, îi ură Gretchen.

— Îţi promit să mă frămînt şi să mă perpelesc în aşternut. Vai mie! se lamentă bărbatul.

— Vai ţie! răspunse Gretchen ca un ecou şi rîse uşor.

Dacă Donnelly ar fi rămas încă zece secunde, Gretchen nu s-ar fi putut abţine şi l-ar fi îmbrăţişat. Dar el făcu un gest larg cu mîna, în semn de salut ceremonios, şi ieşi aproape fără să se clatine. Apoi îl auzi reluîndu-şi cîntecul: „Boola, boola!" în timp ce străbătea coridorul.

Gretchen rămase cu ochii ţintă la uşă, gîndindu-se. De ce nu, pe toţi dracii, de ce nu? Îşi scutură ea capul cu vigoare. Mai tîrziu, mai tîrziu, cînd treaba va fi terminată, îşi promise ea. Apoi, cu îndoială, adăugă: Poate.

Se apucă din nou să citească şi să facă adnotări pe marginea caietului cu scenariul. O undă de whisky plutea acum în camera liniştită.

Un etaj mai jos Wesley se chinuia să aţipească. Nădăjduise şi aşteptase să audă clanţa uşii răsucindu-se uşor, apoi să perceapă foşnetul caracteristic al rochiei în timp ce fata intra tiptil în camera lui. Dar clanţa rămase nemişcată şi nici un alt zgomot nu se auzea în afară de scîrţîitul arcurilor de la pat în timp ce se foia sub cuvertură.

Wesley afirmase că o iubeşte pe Frances. E drept că fata îl cam silise — mai mult sau mai puţin — să mărturisească sentimentul său pentru ea; dar atunci cînd îi declarase că se îndrăgostise de ea, fusese sincer. Însă cînd iubeşti cu adevărat, oare îţi mai dai seama dacă fata se preface sau chiar joacă teatru, mai îndrăzneşti să o învinuieşti că se comportă prosteşte? Lumea se referea la iubire ca la ceva sacrosanct, ca şi cînd — recunoscînd că te-ai îndrăgostit — nimic altceva nu conta. Tînărul politician, din filmul în care juca şi Wesley, o iubea necondiţionat pe eroină, o adora, nu o critica niciodată pentru purtarea ei, ci numai pentru unele din cele mai năstruşnice intrigi pe care le născocea şi le punea la cale ca să determine celelalte personaje să accepte rezolvarea problemelor aşa cum dorea ea. Se zice că iubirea e oarbă. Ei bine, mai mult ca sigur că Wesley nu fusese deloc orb în seara aceea. Sesizase că reprezentaţia dată de Frances în bar fusese idioată şi dezgustătoare şi spusese sincer, de la obraz, părerea sa. Poate că trebuia să înveţe să nu exprime cu glas tare toate opiniile sale, îşi spunea el. Dacă ar fi procedat aşa, acum nu s-ar fi chinuit, perpelindu-se singur în pat la orele două dimineaţa.

Pe Wesley îl tortura dorinţa de a-i simţi atingerea mîinii, de a gusta moliciunea ameţitoare a sînului ei catifelat cînd i-l sărută. Ce altceva putea fi iubirea dacă nu aceasta? Cînd Frances se lipea de el în pat, Wesley nu îşi putea imagina că ea se va înapoia la soţul ei sau ar putea fi atrasă de alt bărbat, în ciuda avertismentului pe care i-l dăduse mătuşa sa. Wesley se hîrjonise cu femeile pe *Clothilde* cînd soţii acestora dormeau tun, jos, în

cabine, sau erau plecaţi la cazinou; îi plăcuse ceea ce făcuse cu doamna Wertham, însă era convins că sentimentele care îl animaseră faţă de ele nu aveau nici o legătură cu iubirea adevărată. Nu trebuia să fie cel mai experimentat bărbat din lume pentru a-şi da seama că între sentimentele trăite atunci şi ceea ce simţea pentru Frances exista o deosebire esenţială. Îşi amintea clipele cînd o strîngea pe fată în braţe în patul îngust, cînd — cu trupurile înlănţuite în întuneric — Frances îi murmurase la ureche: „Te iubesc!" Ce voise să spună ea atunci? Gemu încet, de dor.

Wesley îi spuse fetei să se ducă şi să o întrebe pe maică-sa cine era ea cu adevărat. Dar el, pe cine să întrebe el pentru a afla cine era? Pe mama sa? Ea i-ar fi răspuns probabil că era la fel ca tatăl său, un monstru ce spurcase căminele creştineşti, decente. Pe unchiul său? Rudolph îl considera, mai mult ca sigur, o belea moştenită care nu ştia ce este sentimentul de recunoştinţă şi care îşi amintea de unchiul său atunci cînd avea nevoie de sprijin. Pe mătuşa sa? Gretchen ar fi spus, probabil, că Wesley constituia o ciudăţenie a naturii dotată cu un har misterios, aparte, dar care — fiind prea prost, prea lipsit de ambiţie — nu ştia cum să-l folosească în favoarea sa. Pe Alice? Fata îl socotea un băiat stîngaci, timid, care avea nevoie de compasiune, de grijă maternă. Pe Bunny? Un bun marinar, ar fi spus acesta despre Wesley, care însă niciodată nu se va ridica la nivelul omului care fusese tatăl său. Pe Kate? Fratele vitreg al fiului ei reprezenta o amintire vie şi dureroasă a soţului defunct. Cum să pună cap la cap toate bucăţelele acestea pentru a constitui un întreg?

Nu cumva starea aceasta de incertitudine, de dezorientare, se datora vîrstei salea prea crude? Frances îl învinuise — în seara aceea — că era un arierat. Dar alţi tineri de vîrsta sa nu păreau să sufere de asemenea complexe, aceştia se arătau foarte siguri pe ei. Jimmy, celălalt băiat cu care lucrase la supermagazin şi care iubea muzica, avea convingerea că mama şi surorile au o părere unică şi necomplicată despre el, care se întemeia pe dragostea lor pentru băiat. Wesley îşi aminti că mamă-sa afirma întruna că îl iubea; însă modul ei de a iubi era mai rău decît ura!

Se gîndi la Healey, soldatul rănit care însoţise şi adusese acasă trupul lui Kraler junior. Healey avea o singură certitudine în viaţă: că în confruntarea sa cu restul lumii el era totdeauna cel păgubit, că pentru el nimic nu se va schimba vreodată, că — la urma urmei — omenirea n-avea decît să se ducă în mă-sa!

Stînd întins singur în pat, în întunericul camerei, şi cugetînd, de un lucru era sigur Wesley: că *el* se va schimba. Numai că nu îşi dădea seama în ce mod se va produce această schimbare, în ce direcţie o va apuca. Se întreba dacă, printr-un miracol, s-ar putea vedea la vîrsta de douăzeci şi unu, douăzeci şi cinci sau treizeci de ani, ce ar gîndi atunci despre sine?

Poate după ce va termina cu Franţa va împlini în cele din urmă dorinţa mătuşii Gretchen, devenind actor profesionist; poate că va reuşi să adune laolaltă bucăţelele disparate ale fiinţei sale, folosindu-le în favoarea sa nu numai în faţa obiectivului camerei de filmat, ci şi în fiecare clipă a zilei.

Poate că fata sesizase dorința oamenilor de a o vedea interpretînd și le făcea pe plac.

Dimineața pe platou, Wesley trebuia să arate ca un derbedeu violent și iresponsabil. Era un rol potrivit și ușor pentru el pe care îl va interpreta, poate, timp mai îndelungat, un an sau chiar doi. Putea începe să-l joace aici sau oriunde în altă parte.

Cînd în cele din urmă adormi, visă că se afla în sufrageria apartamentului lui Alice unde mînca un sandviș cu friptură de vacă și bea o bere. Numai că în fața sa nu stătea Alice Larkin, ci Frances Miller.

7

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1971

Înapoi la mașina de scris! Cu greu te dezbari de năravuri! Aici, după masa de prînz, toată lumea își face siesta, dar eu nu m-am obișnuit să dorm în timpul zilei. Și, de vreme ce nu am pe nimeni cu care să discut, m-aș apuca să vorbesc cu mine însumi. Oricum, nu am motive să bănuiesc că poliția lui Franco m-ar suspecta și s-ar interesa de hoinărelile unui profesor american de tenis în această enclavă a bogătașilor, situată la malul mării azurii. Alta era situația în Belgia! Este oare posibil ca intimitatea în viața particulară a individului să fie mai ușor de realizat în fascism decît în democrație? Chestiunea trebuie studiată!

După Bruxelles clima din sudul Spaniei — demnă de paradis — te îndeamnă să-ți pui întrebarea: dacă oamenii ar fi avut putința de a alege s-ar fi stabilit, oare, la nord de Loara?

Am călătorit în micuțul și cochetul meu Peugeot decapotabil, cumpărat la mîna a doua, cu plăcuțe franceze TTX de tranzit, obținute la Paris, la un preț apreciabil. Îndată ce am trecut Pirineii, pe drumurile care coborau între munții verzi și oceanul albastru, am simțit o plăcere deosebită. Mi se părea că recunosc dintr-o altă viață meleagurile întîlnite în cale — sătucurile pitorești, cîmpiile întinse, apele — parcă aș fi revenit acasă după o lungă călătorie, iar aceasta era țara pe care o dorisem și o visasem! Atîta timp cît îmi țin gura închisă lumea mă poate lua drept spaniol. Este oare posibil ca pigmentul cu care a fost hărăzită epiderma familiei Abbott să fie rămășița urmelor lăsate de Armata Spaniei? Datorită, poate, unor locuitori din Andaluzia care au fost aruncați, după un naufragiu pe coastele Angliei și Scoției.

Hotelul la care am tras este nou-nouț și este capabil să înfrunte — zeci de ani de acum încolo — intemperiile climei înainte ca vîntul și marea să-l poată doborî. Deocamdată clădirea e solidă, iar eu am o cameră confortabilă și aerisită, cu vedere la mare și spre un teren de golf. În afară de începătorii și amatorii cărora trebuie să le dau lecții, există pe aici destui jucători buni care

îmi pot oferi plăcerea de a juca măcar două ore de tenis de calitate. Am devenit un om simplu, animat de gusturi simple.

Spaniolii de prin locurile acestea sînt oameni frumoşi, agreabili, curtenitori cum scrie la carte, ceea ce constituie o reală schimbare în bine după ce ai trecut prin Armata Americană. Şi ceilalţi oameni, care au venit să-şi petreacă vacanţa în zona aceasta, se poartă politicos. Pînă în prezent nu am fost insultat sau provocat la duel, nu am fost silit să privesc o luptă cu tauri şi nici solicitat să dau o mînă de ajutor la doborîrea sistemului social.

Sînt atent şi mă port cît se poate de corect cu doamnele, fie că au sau nu accent; s-ar putea să fie măritate sau să aibă tineri amorezi care suspină după ele; iar aceştia au prostul obicei de a nu se încrede în tînărul american, atlet de profesie, care petrece zilnic cel puţin o oră — îmbrăcat cît se poate de sumar — cu partenerele lor. Te trezeşti cu ei cînd nu te aştepţi la marginea terenului în timpul lecţiei, privind la tine încruntaţi, cu ochi fioroşi. Nu am chef să mă fac de ruşine şi să fiu alungat din oraş, învinuit de a fi dezonorat-o pe soţia sau amanta cine ştie cărui gentleman spaniol. Vreau să trăiesc măcar un an pe aici, fără belele.

După experienţa cu Monika, plăcerile celibatului sînt recomandabile. Scandalurile — în interiorul sau exteriorul alcovurilor — nu sînt specialitatea mea.

M-am bronzat şi mă aflu într-o formă fizică mai bună ca oricînd înainte, de aceea am început să mă admir — în pielea goală — în oglindă.

Salariul e bun, bacşişurile-s generoase. Ba chiar reuşesc să pun deoparte ceva bani, ceea ce mi se pare curios şi e un lucru nou în viaţa mea.

Pe aici se organizează o grămadă de petreceri, iar eu sînt invitat la majoritatea lor. Asta pentru că (presupun) sînt o figură tînără, nouă, în oraşul acesta. Am grijă să nu exagerez cu băutura şi să nu stau de vorbă mai mult de cincisprezece minute cu o doamnă. Am învăţat, de-acum, suficientă spaniolă pentru a înţelege temele certurilor politice crîncene care se încing noaptea tîrziu. Participanţii abordează de regulă subiecte aflate la ordinea zilei, ca, de pildă, pericolul vărsării de sînge, exproprierea, comunismul, precum şi întrebarea „ce se va alege din ţara asta cînd va răposa „bătrînul"[1]. În asemenea ocazii tac mîlc şi mulţumesc stelei mele norocoase pentru că m-a îndrumat să mă stabilesc, chiar şi pentru o perioadă scurtă, într-o ţară atît de frumoasă, care se potriveşte atît de bine temperamentului meu, fără a fi nevoit să-mi exprim convingerile politice cu mai multă ardoare decît cea pe care o folosesc cînd apuc de mîner racheta de tenis, atunci cînd mă aflu la servici.

Din nou sînt nevoit să mă îndoiesc de justeţea avertismentului pe care mi l-a dat tata, cînd mi-a atras atenţia că provin dintr-o familie de oameni ghinionişti.

---

1 Francisco Franco, dictatorul fascist al Spaniei.

Am primit mai multe scrisori de la mama; adresa mea a obținut-o, ca de obicei, de la tata căruia îi scriu presupunînd — zadarnic — că în felul acesta îl împiedic să se arunce în lacul Michigan. Tonul mamei în scrisori s-a îmblînzit. E convinsă că împotrivirea pe care ea a manifestat-o vehement a determinat hotărîrea mea de a nu mă reangaja în armată, fapt ce îl consideră drept un semn pozitiv al maturizării mele. Acum își încheie scrisorile cu cuvintele: „Cu dragoste, mama", după ce ani de zile a semnat simplu „mama", un mod de a exprima pe înțelesul meu profundul și totalul ei dezgust față de mine. Am replicat complimentului pe care mi-l făcea, iscălind unica scrisoare pe care i-am trimis-o, după ce am pus cuvintele: „Cu dragoste, Billy".

Mama mi-a scris că îi place noua ei ocupație de regizor. Ceea ce nu mă surprinde deloc, cunoscînd bine înclinația ei de a conduce și de a dirija bărbați. Mi-a relatat, cu mult entuziasm, despre talentul de actor al vărului meu Wesley. E o meserie pe care ar trebui să o am în vedere, de vreme ce pot fi la fel de sincer sau ipocrit ca oricare alt individ, doar că e prea tîrziu acum. Mi-a scris că Wesley vrea să mă viziteze și mă întreb cum să-l întîmpin: „Bun venit, fratele meu de suferință?"

Dumnezeule sfinte! Două zile după ce scrisesem rîndurile de mai sus a apărut Monika, însoțită de un magnat neamț de vîrstă mijlocie care se ocupă cu comerțul de alimente congelate. Monika pare că trăiește o perioadă de prosperitate: era îmbrăcată în haine elegante, scumpe, părul îl avea coafat. Pînă acum s-a prefăcut că nu mă cunoaște, dar s-ar putea să fie doar calmul dinaintea furtunii. Mă bate gîndul să-mi iau tălpășița, în tăcere.

Am pierdut în trei seturi, fără drept de apel, partida de tenis cu un bărbat pe care l-am bătut șase zile la rînd.

Freddie Kahn, operatorul, luase mîna lui Gretchen și o ținea ridicată în semn de victorie, așa cum se procedează cu învingătorul pe ring; în același timp dirija corul participanților care cînta cu antren: „Căci e o camaradă bună și veselă" la petrecerea tradițională organizată pe platoul studioului după încheierea filmărilor din ultima zi. Actorii, tehnicienii, prietenii și alți invitați cîntau voioși, din toată inima. Gretchen oscila între lacrimi și exaltare în timp ce muzica răsuna pe platoul împînzit cu o rețea de cabluri, de camere de filmat acoperite cu huse, de mese improvizate pline de pahare cu băuturi și tăvi cu sandvișuri, împodobite din belșug cu flori. Ida Cohen, care se coafase special pentru această ocazie, plîngea de-a binelea. Kahn oferi lui Gretchen un ceas de mînă, cadou din partea actorilor din distribuție — la care și Wesley contribuise cu cincizeci de dolari — și o invită să spună cîteva cuvinte.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc tuturor, începu Gretchen, iar glasul îi tremura ușor. Ați fost niște oameni minunați și vreau să vă felicit pe fiecare în parte și pe toți împreună, pentru că m-ați ajutat să fac — cu succes — primul

meu pas ca regizor, deşi la Hollywood circulă o glumă care spune: „Arată-mi o echipă strîns unită, iar eu o să-ţi arăt pe unul care subminează filmul!"

Un val de veselie se înălţă, punctat de cîteva glasuri care protestau: „Nu, nu este cazul la noi!"

Gretchen ridică mîna solicitînd linişte.

— Munca voastră aici s-a terminat şi nădăjduiesc că veţi obţine alte angajamente mai bune, mai importante şi că nereuşitele voastre vor fi date uitării, în schimb triumfurile vor dăinui de-a pururi... sau măcar pînă la următoarea ceremonie de acordare a Premiilor Academiei. Însă pentru o bună parte din colectivul nostru, pentru cei de la montaj şi postsincronizare, pentru compozitor şi muzicieni, precum şi pentru domnul Cohen — căruia îi revine misiunea de neinvidiat de a difuza şi de a vinde filmul, avînd grijă să nu fim jecmăniţi — munca de-abia începe. Să ne dorim numai bine, căci ne aşteaptă luni de trudă, iar ceea ce vom face de-acum înainte reprezintă diferenţa dintre succes şi eşec.

Vorbea cu modestie, dar Wesley — care stătea chiar lîngă ea — sesiză licărul victoriei din ochii ei.

— Ida, te rog încetează cu plînsul! o admonestă blînd Gretchen. Doar nu sîntem la înmormîntare. Încă.

Ida plîngea cu suspine.

Cineva îi puse în mînă lui Gretchen un pahar, iar ea îl ridică, toastînd:

— Pentru noi toţi, de la cel mai vîrstnic pînă la (se întoarse spre Wesley) cel mai tînăr.

Băiatul ridică paharul său cu whisky, din care nu băuse încă, împreună cu toţi ceilalţi din echipă. Nu zîmbea şi nu manifesta exuberanţă pe platou, căci tocmai o zărise pe Frances Miller, care stătea ceva mai la o parte şi ciocnea paharul cu soţul ei, sărutîndu-l. După ce se certaseră în barul de la Port Philip, Wesley şi Frances se împăcaseră. Fata venise din nou în camera lui de la hotel, iar cînd turnaseră scene de interior la New York îl primise în apartamentul ei mai multe nopţi la rînd. Asta se întîmplase pînă în urmă cu trei zile cînd soţul ei venise din California. Wesley nu apucase încă să facă — oficial — cunoştinţă cu acesta; frumos, blond, cu statură atletică, de fotbalist, Wesley fu silit să admită în sinea sa că bărbatul corespundea destul de bine standardelor de frumuseţe hollywoodiene. Însă modul familiar în care Frances şi soţul ei se priveau ciocnind paharele, tandreţea evidentă a sărutului lor, îl făceau să regrete că nu invocase din timp un pretext plauzibil pentru a absenta de la petrecere.

Şi Alice era acolo însă deocamdată nu o depistase în umbrele platoului. Se purta, cum îi era obiceiul, cît mai discret cu putinţă. Cînd el nu se dusese, mai multe nopţi la rînd, pe sofaua din camera ei, fata începuse să se comporte ciudat, cu eficienţă de dădacă. Cînd îi pomenise de petrecere, Alice se bucurase şi afirmase că nu avusese prilejul pînă atunci să păşească pe un platou de filmare. Wesley se silise să pară cît mai binevoitor cînd o invitase, în realitate trebuise să depună un adevărat efort. Cînd îmbătrîneşti, îşi zicea el

străduindu-se să nu privească în direcţia unde se aflau Frances şi soţul ei, poate că înveţi cum să te descurci în situaţii de felul acesta.

Luă o înghiţitură zdravănă de whisky cu sifon şi îşi aminti că ultima dată băuse o tărie ca aceasta într-o noapte la barul La Porte Rose din Cannes. Whisky-ul era bun, aşa că mai bău.

Gretchen pornise să dea roată platoului de filmare, strîngea mîinile care i se întindeau şi săruta lumea pe obraz, iar cîteva colaboratoare mai în vîrstă aveau ochii plini de lacrimi. Nimănui nu îi venea să plece, toţi doreau parcă să prelungească — cît mai mult posibil — legăturile stabilite între ei de-a lungul lunilor de muncă în comun. Wesley auzi pe o interpretă de vîrstă mijlocie spunînd mătuşii sale:

— Fii binecuvîntată, dragă, de acum încolo va fi din ce în ce mai rău!

Băiatul se minuna cum de era posibil ca simplul act de a realiza un film, care constituia — probabil — o chestiune de rutină pentru toţi aceşti profesionişti, izbutise să stîrnească atîtea emoţii în inimile lor. Şi lui îi făcuse plăcere să joace în film însă în afară de Gretchen şi de Frances nu i-ar fi păsat nici cît negru sub unghie dacă nu ar mai fi întîlnit niciodată pe nici unul din ei. Poate că el, în pofida părerii exprimată de mătuşa sa, nu avea har să devină actor.

Gretchen se apropie de el şi, sărutîndu-l pe obraz, îi spuse:

— Mulţumesc, Wesley Jordan, o să-mi lipseşti.

Wesley îşi dădu seama că mătuşa sa era sinceră.

— Ai vorbit foarte frumos, o lăudă el. Zău că te pricepi cum să-i însufleţeşti pe oameni.

— Mulţumesc, scumpule, răspunse Gretchen, privind peste umărul băiatului ca şi cînd căuta pe cineva. Wesley, întrebă ea în cele din urmă, ţi-a spus cumva Rudolph că nu poate veni sau că o să întîrzie?

— Nu.

În cursul ultimelor zile de filmare unchiul Rudolph îl informase doar despre scrisoarea primită de la bătrînul avocat din Antibes care îi comunicase că băiatul se putea înapoia în Franţa, însă nu îşi cumpărase încă bilet de avion. Nu voia să recunoască, dar avea sentimentul că nu era pregătit să părăsească America, că încă avea prea multe probleme de rezolvat.

— A trebuit să plece din nou astăzi la Connecticut, împreună cu domnul Donnelly, continuă Gretchen privind mai departe peste capetele mulţimii, dar mi-a promis că va reveni pînă la orele cinci, iar acum e trecut de şapte. Nu-i în firea lui Rudolph să întîrzie. Eu nu pot părăsi petrecerea, de aceea te rog fii drăguţ şi sună-l la hotel să verifici dacă nu a lăsat vreun mesaj pentru mine.

— Desigur, răspunse Wesley. Începu să se scotocească în buzunar după o fisă în timp ce cobora din scenă şi se îndrepta spre telefonul de afară ca să-l sune pe unchiul său la Hotelul Algonquin, unde îşi rezervase o cameră pentru cazurile cînd trebuia să rămînă peste noapte în oraş.

Fu obligat să aştepte: Frances ocupase cabina şi vorbea, chicotind din ;înd în cînd. Wesley se trase mai la o parte, discret. Fata vorbi îndelung, alimentînd mereu cu fise aparatul. Băiatul luase cu el paharul de whisky şi — pînă ce fata termină convorbirea — îl goli. Îşi simţea muşchii încordîndu-i-se în timp ce aştepta şi îi auzea timbrul glasului, fără a putea distinge cuvintele pe care le rostea; totodată era conştient şi jenat de impulsurile spasmodice determinate de nervii din regiunea vintrei şi a testiculelor. Niciodată, îşi zise el, niciodată nu o să mai fac, deşi ştia că se mintea singur.

Frances mai rîse o dată, hlizit, apoi agăţă receptorul la locul lui şi porni spre uşa din spatele scenei, dincolo de care aştepta Wesley. Îl zări pe băiat şi, aruncînd pe spate — cu un gest feminin — părul care i se revărsa pe umeri, exclamă rîzînd:

— Ah, ia te uită! Băiatul-minune stă şi mă aşteaptă!

— Vreau să telefonez, răspunse Wesley. Dar mai întîi vreau ceva. Şi, fără alte explicaţii, o prinse în braţe şi o sărută pe gură.

— Aha! zise fata. Văd că totuşi ai luat lecţii de actorie. Ai învăţat să fii pasionat în faţa soţilor. Avea vocea cam nesigură, băuse.

— Cînd o să te mai văd? Wesley o ţinea strîns de braţe ca şi cînd prin forţa mîinilor sale voia să o împiedice să fugă.

— Cine ştie? răspunse fata şi rîse uşor, ironic. Poate niciodată. Poate cînd o să mai creşti.

— Nu vorbeşti serios! Glasul băiatului reflecta chinurile din inima sa.

— Cine poate spune dacă vorbesc serios sau nu? Nici chiar eu nu ştiu. Să-ţi dau un sfat prietenesc: ne-am distrat, dar distracţia s-a terminat. Acum uită!

Uşa din spatele scenei fu trîntită de perete, brusc, iar în prag apăru soţul lui Frances. Lumina care venea din spate, de pe platoul de filmare, îi estompa trăsăturile.

— Dă-i drumul! scrîşni bărbatul. Wesley luă mîinile de pe fată şi se retrase un pas. Ştiu tot ce aţi făcut în timpul filmărilor, să nu credeţi că sînt tîmpit. Tîrîtură!

— O, Jack, potoleşte-te, te rog, zise Frances precaută.

Bărbatul o plesni peste faţă; se auzi un sunet sec, urît.

— Cît despre tine, ticălosule, îi spuse roşu de mînie lui Wesley, dacă te prind că te mai ţii de nevastă-mea, te rup în două!

— O, masculul cel viteaz! vorbi batjocoritor Frances. Nu dusese mîna la obraz, parcă soţul nici nu o atinsese. Oriunde, numai în pat nu!

Bărbatul respiră adînc, parcă se sufoca, scoţînd un sunet ca o pompă. Apoi o pălmui din nou pe femeie, cu mai multă putere de data aceasta. Totuşi nici acum nu duse mîna la obraz.

— Porcule! şuieră dispreţuitor ea. Sînteţi porci, tu şi spionii tăi!

Bărbatul o înşfăcă de braţ.

— Acum ai să te întorci acolo, zîmbind, îi porunci el cu un calm amenințător, fiindcă soțiorul tău — care a fost reținut cu treburi pe Coastă — a reușit să vină la New York ca să petreacă weekend-ul cu tine!

— Cum vrei, porcule! răspunse Frances. Îl luă de braț și, fără a se uita la Wesley, se îndreptă spre platoul de filmare de unde se auzea muzică — un pian, o trompetă, o baterie — și unde cîteva perechi dansau.

Băiatul rămase nemișcat pe coridorul slab luminat, cu mușchii feței încordați. Apoi strînse și strivi în mînă paharul gol de plastic, trîntindu-l de perete. Zăbovi două minute pînă se convinse că se putea stăpîni și că nu va sări la beregata bărbatului.

Cînd simți că era în stare să-și controleze vocea telefonă la hotel; centralista îi spuse că domnul Jordache nu lăsase nici un mesaj. Mai rămase cîteva clipe la telefon, sprijinîndu-se de perete, apoi se înapoie pe platoul de filmare și repetă mătușii sale cuvintele telefonistei. După care se duse la bar și ceru un whisky, bîndu-l pe nerăsuflate, apoi încă unul.

În timp ce își golea paharul simți că cineva îl bătea ușor pe braț. Se întoarse și o văzu pe Alice lîngă el cu binecunoscuta-i expresie de dădacă grijulie — de care începuse să-i fie frică — întipărită pe chip.

— Cred că ar fi bine dacă ți-ai îngriji un pic mutra, e mînjită toată de ruj, vorbi ea calm.

— Mulțumesc! răspunse bățos Wesley. Și, scoțînd batista din buzunar își tamponă buzele și obrajii. E mai bine așa? întrebă apoi țîfnos.

— Mult mai bine, fu de acord Alice. Acum cred că o să plec. Mi-am dat seama că petrecerile prilejuite de realizarea unui film nu sînt atît de strălucite cum ar vrea unii să convingă o biată fată.

— Noapte bună, îi ură Wesley. Ar fi vrut să-i ceară iertare, dar nu știa pentru ce anume, dorea să o determine să abandoneze privirea ei rece, dar nu știa cum să procedeze. În loc de scuze, spuse doar: „Ne vedem mai tîrziu".

— Poate, răspunse nepăsător Alice.

Iisuse! exclamă în gînd Wesley privind-o pe fata aceasta mărunțică îndepărtîndu-se cu pași siguri și pierzîndu-se printre dansatori. Iisuse! Sînt o catastrofă! Trebuie să dispar din orașul ăsta. Se duse din nou la bar ca să mai bea un whisky și tocmai lua paharul de la barman cînd apăru unchiul său.

— Te distrezi, domnule Jordan? îl întrebă Rudolph.

— De minune, răspunse Wesley și adăugă: Gretchen e îngrijorată, a întrebat de tine. Te-am căutat și la hotel, ea m-a rugat.

— Am fost reținut, îl lămuri Rudolph. Mă duc să văd unde este ea. După aceea vreau să discutăm un pic. Unde te găsesc?

— Chiar aici, răspunse Wesley.

Rudolph se încruntă.

— Ia-o ușurel, flăcăule! Rudolph era îngrijorat. Sînt convins că ai să găsești și la New York o sticlă de whisky, mîine, dacă ai să ții cu dinadinsul. Îl bătu ușurel pe braț, prietenește, apoi plecă să o caute pe Gretchen.

O găsi discutînd cu Richard Sanford, autorul scenariului *Comedia restaurației*, dincolo de spațiul unde dansau perechile. Sanford nu făcuse concesie vestimentației sale nici măcar cu prilejul acesta, cînd lumea sărbătorea realizarea operei sale, observă Rudolph. Purta uniforma sa obișuită — pulover cu guler răsfrînt și hanorac.

— Mă îngrijorează, tocmai spunea Sanford, faptul că nu au fost luate suficiente prim-planuri ale fetei. Mi-am dat seama de lucrul acesta cînd am vizionat ceea ce s-a turnat. Nu simt fiorul emoției în scenele mediane și...

— Dragă Richard, mă tem că la fel ca mulți alți autori te lași sedus de farmecele unei actrițe și nu de talentul ei. Gretchen vorbea dulce.

— Ei, haide, roși Sanford. Abia de am schimbat cîteva cuvinte cu ea.

— Ea însă a vorbit cu tine, iar lucrul acesta e prea destul cînd este vorba de o duduie ca dumneaei. Mă bucur — spre binele tău — că a fost ocupată cu altcineva.

— Mă subestimezi, răspune Sanford mînios.

— De cinci mii de ani artiștii întîmpină aceeași problemă. Ai să te obișnuiești și tu cu ea, băiețaș, îl consolă Gretchen nu fără ironie.

— Noi nu sîntem prieteni, tu și cu mine, zise Stanford. Ți-a fost ciudă pe... pe virilitatea mea. Am ghicit eu de la bun început.

— Nu despre asta-i vorba, îi replică Gretchen. Și e timpenie curată ceea ce ai afirmat. Află tinere, dacă nu ai știut pînă acum, că arta nu se zămislește din prietenie.

— Ești o femeie îmbătrînită și acrită, izbucni Sanford. Luni de nemulțumire adunată și înăbușită în inimă răzbătea din glasul său. Ție ți-ar trebui un bărbat care să te reguleze îndesat. Dar nici unul nu este suficient de politicos să se sacrifice!

Gretchen se frecă la ochi înainte de a-i răspunde.

— Ești un tînăr talentat și arogant. Vei fi mai puțin arogant și — mă tem — mai puțin talentat pe măsură ce ai să îmbătrînești.

— Nu e nevoie să mă insulți, Gretchen. Sanford era șocat.

— În profesiunea noastră, replică Gretchen, nu poate fi vorba de insulte. Mă obosești și persupun că și eu te obosesc. Dar nici despre asta nu e vorba, dragul meu Richard. Îl mîngîie pe obraz cu unghiile lungi, manichiurate, sugerîndu-i — mai în glumă, mai în serios — o amenințare. Eu îți promit că îți voi apăra interesele cum se cuvine, dar să nu-mi ceri mai mult. Îți mai promit că vei avea prim-planurile dorite, precum și toată emoția pe care o poate suporta cineva. Problema cu fata aceea este nu că ar avea prea puține, ci că are prea multe probleme.

— Tu ai răspunsuri la toate, vorbi cu ciudă tînărul. De cîte ori m-am sfădit cu tine, niciodată nu am avut cîștig de cauză. Kinsella m-a avertizat...

— Dragul de Evans! Ce face? îl întrerupse Gretchen.

— E bine. Sanford se legăna pe picioare, stînjenit. Mi-a cerut să scriu scenariul pentru următorul său film.

— Deci... te îndrepți spre Hollywood?

— De fapt... da.

— Bravo ţie! Şi bravo lui! Ştiu că o să fiţi fericiţi împreună. Acum te rog să mă scuzi, îl văd pe fratele meu care mă aşteaptă să-mi vorbească.

În timp ce Gretchen se îndrepta spre Rudolph, acesta îl văzu pe Sanford clătinînd cu deznădejde capul. Gretchen îl găsi pe fratele său rîzînd pe înfundate cînd ajunse lîngă el.

— Ce ţi-a venit? întrebă ea mirată.

— Am văzut expresia de pe figura tînărului acela cînd ai plecat şi m-a umflat rîsul, răspunse Rudolph.

Gretchen se strîmbă.

— Eram angajaţi în acea ocupaţie foarte creativă — ne înţepam reciproc. De-abia s-a realizat o ecranizare după scenariul său şi se crede deja că e demn să devină redactorul revistei *„Cahiers du cinema"*. Un suflet pierdut! Dar nu-i nici o tragedie. America e plină de asemenea talente care se irosesc după primul scenariu de film realizat. Eram îngrijorată din cauza ta. Unde ai fost? îl întrebă Gretchen.

— Ne-am împotmolit în Connecticut. Donnelly era gata să-şi taie beregata. Se pare că proiectul o să cadă baltă.

— De ce? Ce s-a întîmplat?

— O blestemată societate pentru protecţia mediului înconjurător sau ceva de genul acesta vrea să ne dea în judecată pentru a obţine o hotărîre prin care să ne împiedice să construim, răspunse Rudolph. Ne-am petrecut ziua întreagă cu avocaţii.

— Credeam că totul fusese pus la punct, zise Gretchen.

— Pînă ieri şi eu credeam acelaşi lucru. Socoteam că am cumpărat o parte dintr-o fermă abandonată şi deodată ne-am trezit că am achiziţionat o rezervaţie naturală din Connecticut, plină de păsări rare, de turme gingaşe de căprioare şi şerpi adorabili... Ba încă şi trei lincşi s-au pripăşit în zona aceea în ultimii ani! Deci în loc de semifilantropi binefăcători ai umanităţii, cum ne credeam, se pare că sîntem nişte pungaşi de orăşeni acaparatori care nu urmăresc altceva decît să polueze aerul pur al statului suveran — Connecticut... Başca am devenit duşmanii lincşilor! Rudolph scuturâ capul amuzat pe jumătate.

— Ce spun avocaţii?

— Că o să tărăgăneze ani de zile, chiar dacă în cele din urmă vom cîştiga. Donnelly aproape că a plîns de ciudă cînd şi-a dat seama cît timp vor fi blocaţi banii noştri.

— Unde e Donnelly?

— L-am vîrît în pat. Beat criţă. Mîine o să se simtă şi mai rău.

— Îmi pare nespus de rău, îşi exprimă regretul Gretchen.

— Aşa au căzut zarurile, zise Rudolph cu un aer fatalist. Dar nu vreau să-ţi stric seara asta splendidă. Încă ceva: am primit ieri un telefon din California, de la un domn pe nume Bowen.

— Îl cunosc şi eu, are o întreprindere care se ocupă de afaceri serioase, zise Gretchen.

Rudolph dădu afirmativ din cap.

— Spune că a aflat despre Wesley şi că îi poate asigura un contract gras. Dacă băiatul are de gînd să se dedice carierei de actor va avea nevoie de un agent care să-l reprezinte, iar Bowen e la fel de cinstit ca oricare altul. Trebuie să discut treaba asta cu nepotul nostru.

— Ultima oară l-am văzut la bar, mînjit de ruj pe faţă, zise Gretchen.

— Am observat şi eu. Trebuie să-i dau cîteva sfaturi de unchi înţelept. Rudolph se aplecă sărutînd-o pe obraz pe sora sa. Felicitări pentru tot ce ai realizat. Ai făcut o treabă bună, iar asta nu e numai părerea fratelui tău.

— Din fericire lucrurile s-au derulat bine. Mi-a fost teamă că vom face o treabă de amator, de la început şi pînă la sfîrşit, zise Gretchen.

— Nu fii aşa de modestă, surioară, o încurajă Rudolph, strîngînd-o uşor de mînă. Te-ai încadrat deja în categoria principală a cineaştilor.

— O să vedem. Să ţinem pumnii strînşi, răspunse Gretchen, totuşi cu modestie, dar nu îşi putu reţine un surîs plin de satisfacţie.

— Iar acum să ne ocupăm de tînărul domn, zise Rudoplh. Să-mi rezervi un dans după ce termini treaba cu el.

— N-am mai dansat de un secol, se scuză Gretchen.

— Nici eu, o încurajă Rudolph. O să le cer băieţilor să cînte lent, special pentru noi.

Apoi se duse la bar, dar Wesley nu mai era acolo. Barmanul îi spuse că băiatul plecase de cinci minute.

Alice stătea în sufragerie şi citea cînd Wesley intră în cameră. În drumul său de înapoiere se abătuse pe la două baruri ca să mai bea. Localurile erau întunecoase şi nimeni nu îi ceruse să-şi spună vîrsta. Mersul însă pe străzile oraşului — care păreau că se înclină în diferite unghiuri sub picioarele sale — se dovedise a fi o problemă şi de vreo două ori se împiedicase, la cotituri şi la colţuri.

— Bună seara, rosti el grav.

— Bună seara, răspunse fata fără a-şi ridica ochii de pe carte.

Wesley observă că nu i se pregătise, ca de obicei, culcuşul pe divan, cu cearceaf şi cuvertură. Avea senzaţia curioasă că nu pe Alice o vedea, ci oglindirea imaginii ei într-o apă vălurită. Calculă greşit distanţa pînă la scaun şi era cît pe-aci să cadă cînd voi să se aşeze. O privi intens pe Alice, iar chipul fetei continua să tremure în faţa ochilor săi.

— Nu-s bun de nimic, vorbi el în cele din urmă. Degeaba îţi faci griji din cauza mea, îţi iroseşti timpul!

— Eşti beat! ripostă fata. Şi nu-mi fac griji pentru tine, minţi ea.

— Mîine, continuă băiatul — iar glasul îi suna curios, îndepărtat, în propriile urechi — mîine o să-ţi plătesc tot ce îţi datorez, pînă la ultimul bănuţ. Apoi o să plec!

— Mergi sănătos! răspunse Alice privind mereu în carte. Sînt convinsă că ai să găseşti uşor un alt loc unde să dormi. Şi să nu-mi vorbeşti de bani. Nu-mi datorezi nici un cent. Ce-am făcut pentru tine, nu pentru bani am făcut!

Wesley o privi reglîndu-şi greu ochii.

— Te superi dacă îţi mulţumesc? o întrebă el.

— Mă supără tot ce vorbeşti, replică ea cu înverşunare subită. Beţivan de Hollywood ce eşti!

— Nu am fost niciodată la Hollywood; şi nici măcar în California, protestă Wesley prosteşte.

— Tu şi tîrfele tale! izbucni Alice. Trînti romanul de podea. De ce dracu citesc oare cartea asta blestemată? E un volum îngrozitor!

— Credeam că eşti... păi... Limba i se împleticea în gură. Ei bine, credeam că eşti sora mea.

— Nu sînt sora ta!

Wesley îşi răscolea mintea şi se chinuia să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a-şi exprima simţămintele, dar şi creierii şi limba parcă erau încleiate şi refuzau să funcţioneze.

— Tu spui că eu mor. În cartea ta, rosti el în cele din urmă. Vrei ca eu să fiu nobil şi să pier. Ceri prea mult de la mine...

— O, Doamne! Fata sări de pe scaun, se duse la el repede şi luîndu-i capul în mîini îl lipi de trupul ei. Îmi pare atît de rău! Nu vreau să mori, Wesley, trebuie să mă crezi!

— Toată lumea vrea ceva de la mine, ceva ce nu pot da. Wesley vorbea înăbuşit, cu gura lipită de rochia fetei. Nu ştiu unde sînt. Mîine să mă cauţi la Biroul de obiecte pierdute...

— Te rog, Wesley, nu vorbi aşa, şopti cu pasiune Alice.

— Spuneai cîndva că furi o bucăţică din sufletul meu. Wesley gemea vorbind. Te aud noaptea cum baţi la maşină şi-mi zic în gînd de fiecare dată că mai dispare încă o bucăţică din mine.

— Te rog, te rog, scumpule! Îi strînse cu disperare capul, presîndu-i tot mai tare de trupul ei. Mă ucizi!

— Toată lumea mă face de ruşine. Îşi suci capul într-o parte, ca să poată vorbi. Prin ce am trecut în seara asta!... Oftă. Acum tu... Pînă te-am întîlnit parcă nu am trăit, ştiu asta, dar...

— Taci, taci, dragule! murmură ea cu dragoste.

— Te iubesc, mărturisi Wesley.

Alice îl strînse şi mai tare la piept şi deodată izbucni în rîs.

— De ce naiba ţi-a trebuit atît de mult timp ca să mi-o spui? Se lăsă în genunchi în faţa lui şi îl sărută uşor. Apoi îşi trase capul puţin ca să-l poată privi în voie. Mai spune-mi o dată, îi ceru ea.

— Te iubesc! se supuse el docil.

— Arăţi groaznic, constată fata.

— *Mă simt* îngrozitor! Asta-i a doua oară în viaţa mea că mă îmbăt. Iartă mă, te rog, îmi vine să vomit...

Se ridică şi se tîrî, clătinîndu-se, în baie, dînd afară tot whisky-ul pe care îl băuse în cursul serii. Dar nici după aceea nu se simţea mai bine. Era slăbit, nesigur pe picioare. Se dezbrăcă, îşi spălă dinţii frecîndu-i două minute cu periuţa, apoi făcu un dus rece, după care parcă îşi reveni puţin;

totuşi, capul trebuia să şi-l mişte cu multă atenţie, căci ameţea, iar stomacul său parcă era plin de cuie. Îmbrăcă un halat pe care i-l dăduse Alice şi se înapoie în cameră, sprijinindu-se de pereţi.

Camera era goală, iar sofaua tot nu fusese pregătită de culcare.

— Aici sînt, se auzi din dormitor glasul lui Alice. În noaptea asta nu trebuie să cauţi alt loc de dormit.

Wesley îşi simţea trupul vlăguit, iar capul îi vuia de parcă un carusel — acompaniat de o flaşnetă — se învîrtea înăuntru. Întră în dormitor, împiedicîndu-se. O veioză mică de-abia izbutea să împrăştie umbrele din încăpere, dar o văzu pe Alice, cu imaginea încă vălurindu-se, întinsă în pat, acoperită cu o pătură.

— Vino încoace, îl chemă ea. Urcă!

Wesley vroi să se urce în pat cu halatul pe el.

— Dă jos drăcia aia de pe tine, porunci fata.

— Stinge lumina, ceru Wesley. Gîndul că Alice Larkin, fata aceea timidă, serioasă, care se purta cu el ca o adevărată doamnă, l-ar vedea în pielea goală, îl şoca.

Alice rîse pe înfundate şi stinse lumina. Băiatul lepădă halatul pe podea, se împiedică şi îşi juli fluierele picioarelor de măsuţa de toaletă, în timp ce se ducea la pat.

Alice era mignonă, avea pielea catifelată şi parfumată, cînd o înlănţui în braţele sale; dar încă se simţea groaznic.

— Nu pot să fac nimic, se lamentă el în şoaptă. Trebuia să mă fi prevenit înainte să fi înghiţit toată băutura aia.

— N-am ştiut nici eu mai devreme că aşa o să fie, se dezvinovăţi Alice. Îi sărută urechea şi se lipi mai strîns de el. Nu-i nimic, dragule! Dimineaţă ai să te simţi bine.

Şi într-adevăr, aşa cum prevăzuse fata, dimineaţa Wesley se simţi foarte bine.

8

Din jurnalul intim al lui Billy Abbott

1971

Este tot aici.

Încă nu a făcut nici un gest ca să-mi dea de înţeles că m-ar cunoaşte. Din cîte îmi dau seama nici ea şi nici fabricantul de alimente congelate din Düsseldorf — care o însoţeşte — nu vorbesc cu nimeni. Nu i-am văzut nici odată discutînd cu altcineva. El joacă golf, zilnic. Nu participă la nici o petrecere la care sînt invitaţi. Am aflat că Monika a fost înregistrată la hotel ca Señorita Hitzman, nume pe care nu îl purta cînd am cunoscut-o prima dată. Cînd se întîmplă să ne încrucişăm în drum, indiferent dacă e singură sau însoţită, ne purtăm ca doi străini care nu se cunosc, dar eu parcă simt

că mă învăluie o undă de aer glacial care îmi provoacă un frison puternic, foarte asemănător cu senzaţia pe care o capeţi cînd navighezi pe lîngă un aisberg.

În timpul plimbării uneori trece, singură sau cu amicul ei, pe lîngă terenurile de sport şi adesea se opreşte cîteva clipe pentru a privi desfăşurarea unui meci de tenis, aşa cum procedează şi alţi oaspeţi ai hotelului.

Calitatea jocului meu scade pe zi ce trece.

A apărut şi o altă complicaţie: sînt „curtat" — dacă mă pot exprima aşa — de o tînără spaniolă pe care o cheamă Carmen (oare nu există izbăvire de ecoul acela melodic?), originară din Barcelona, care joacă tenis în forţă fără a da semne de oboseală vreodată, şi al cărei tată — după cum am aflat — deţine o înaltă funcţie în oraşul amintit, din partea guvernului Franco. Este un domn cu ţinută rigidă, cu părul cărunt şi cu trăsăturile feţei aspre, care uneori o însoţeşte, alteori nu, pe fiică-sa.

Fata are douăzeci de ani, ochi negri periculoşi şi mişcări feline — în exteriorul şi interiorul terenului de sport — şi consideră că trebuie să trăiască aşa cum i-ar impune un libret de operă. În cadrul întîlnirilor de simplu mă epuizează pur şi simplu. După ce am terminat de jucat sau între seturi foloseşte cîte un prilej pentru a-mi oferi ceva de băut şi pentru a-mi face confidenţe pe care eu nu doresc să le ascult. A fost şcolită în Anglia şi vorbeşte bine engleza, deşi cu un puternic accent. Cînd sînt cu ea mă menţin în limitele rolului meu stupid de sportiv, deşi ea pretinde că citeşte pe chipul meu ca într-o carte deschisă şi mi-e teamă chiar că reuşeşte. Printre altele mi-a destăinuit că îşi înfurie părintele vorbindu-i în catalană, dar că totuşi îl iubeşte nespus de mult; şi a afirmat că nu va fi fericită decît atunci cînd steagul Cataloniei libere va flutura deasupra oraşului Barcelona, iar poeţii vor scrie în limba vorbită în această regiune pe care o numeşte patria ei. Carmen şi Monika — care de asemenea pune preţ pe diviziunea lingvistică a Europei — ar avea multe să-şi spună reciproc, deşi mă îndoiesc de Carmen că a plasat vreo bombă pînă acum. Deocamdată ea împarte broşuri care sînt sau nu îndreptate împotriva ordinii de stat. Are un trup micuţ, minunat şi nu ştiu cît timp voi fi în stare să-i rezist, deşi mi-e frică de tatăl ei care atunci cînd catadicseşte să se uite la mine — ceea ce rareori se întîmplă — simt răceala emanată de ochii săi aspri. Carmen pretinde că el îi priveşte cu aceeaşi încredere pe toţi străinii (mai ales pe americani), dar eu am senzaţia că îi citesc în ochi — atunci cînd se uită la mine — scîrbă şi dispreţ care nu sînt doar de esenţă şovină.

Carmen e genul de tînără femeie pe care ziarele spaniole o prezintă stînd în picioare la barrera[1], *în timp ce matadorul îi dedică sacrificarea taurului. Ea nu seamănă cu tinerele fete din America pe care le vezi distribuind broşuri agitatorice.*

Însă măcar într-o privinţă ea îi seamănă Monikăi: ca şi aceasta, Carmen nu va fi niciodată o soţie bună pentru nici un bărbat.

---

1 Tribună la arena de lupte cu taurii.

Ziua următoare a fost nefastă pentru Billy Abbott: Monika se prezentă la terenul de sport, însoțită de prietenul ei, și ceru să-i fie predate lecții de tenis zilnic timp de o săptămînă, începînd de la orele 11 dimineața.

Billy îi predă prima lecție: era o catastrofă, dar nu îi putu spune nimic, căci amicul ei rămase tot timpul pe tușe, fără să se miște, de-a lungul celor patruzeci și cinci de minute, cît dură lecția. Monika i se adresa formal „domnule Abbott", iar el îi răspundea foarte politicos *„señorita Hitzman"*. În timp ce îi arunca mingile, pe care de cele mai multe ori ea le rata, Billy se hotărî să o ia deoparte ca să o întrebe direct ce urmărește, căci avea convingerea că sosirea ei la El Faro nu constituia o simplă coincidență.

După-amiază Carmen aproape că îl învinse la tenis pe Billy. Fata se afla într-o dispoziție teribilă și lovea fiecare minge cu înverșunare feroce. Mai tîrziu, singuri în barul hotelului, Billy o întrebă ce s-a întîmplat cu ea.

— Ai citit ziarele de dimineață? întrebă ea în loc de răspuns.

— Nu.

— Pe prima pagină se află poza unui amiral de al vostru pe care îl decorează Franco.

Băiatul ridică nepăsător din umeri.

— Păi, pentru asta-s făcuți amiralii și nu am nimic împotrivă să fie decorați; sînt însă împotriva prezenței aici a navelor militare pe care le comandă și a forțelor noastre aeriene. Am fost mulți ani soldat și mă îndoiesc că ar fi utili în vreun fel dacă ar izbucni o conflagrație.

Carmen îl privi cu ochii scînteind.

— Ce ai vrea să vezi că se întîmplă? Rușii invadînd Europa?

— Dacă voiau, ar fi făcut-o pînă acum. Noi sîntem pe acest continent în număr suficient ca să-i irităm, dar nu destui ca să le putem face cine știe ce. Dacă se va declanșa un război vor lupta rachetele și nu armatele terestre care ar cădea jertfă încă din prima zi. Eu am fost soldat infanterist și nu am fost deloc fericit.

— Mă bucur, vorbi cu sarcasm Carmen, că am sfetnicul personal american, expert în domeniul militar, care să-mi explice faptele vieții!

— Totul este numai paradă, replică Billy. Nu știa de ce i se împotrivea și o irita. Poate pentru că ultimul set pe care îl jucaseră se încheiase cu opt-șase. Poate fiindcă se săturase să primească lecții de politică internațională din partea unor tinere atrăgătoare. O bază ici, altă bază colo, continuă el, le acordă băieților din armată posibilitatea să-și încordeze mușchii pentru a stoarce mai mulți bani de la Congres, ceea ce le-ar permite să umble în limuzine luxoase și să trăiască aici pe picior mare, de cinci ori mai bine decît oriunde la ei acasă. Apoi, mai mult ca să o necăjească mai tare și nu din convingere, adăugă: Ar fi mult mai bine pentru toți, inclusiv pentru spanioli, dacă i-am despuia de uniformă pe băieții noștri și i-am trimite înapoi pe meleagurile lor natale ca să îndeplinească munci utile.

— Cei slabi și leneși găsesc totdeauna scuze pentru a justifica defectele lor, spuse cu vehemență Carmen. Dar, slavă Domnului, nu toți americanii îți

seamănă. Orientarea ei politică, ciudată şi complicată, îl descumpănea pe Billy. Îl ura pe Franco, îi ura pe comunişti, iar acum părea că îl urăşte şi pe el, ca şi pe amiral. A te afla aici este moral, continuă ea, dar este imoral să-l laşi pe un individ ca Franco să-ţi prindă o medalie pe piept, mai ales dacă eşti american. Una este să contribui la apărarea unei ţări — în propriul tău interes, la urma urmei — şi cu totul altceva să acorzi sprijin unui regim dezgustător, ca să supravieţuiască. De-aş fi american aş scrie Congresului, Departamentului de Stat, preşedintelui, ziarelor şi aş protesta. Aşa că dacă vrei să faci o treabă bună, trimite măcar o scrisoare la *Herald Tribune*.

— Cît timp crezi că aş mai rămîne aici dacă scrisoarea mea ar fi cumva publicată? o întrebă Billy.

— Douăzeci şi patru de ore, răspunse fata fără ezitare. Însă ar merita!

— Un băiat trebuie să mai şi mănînce, replică Billy.

— Banii, mereu banii! rosti fata cu dispreţ. Pentru indivizi ca tine totul se rezumă la bani.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc, îi răspunse Billy, că eu nu am un tată bogat ca unele persoane pe care le cunosc.

— E ruşinos şi dezgustător ceea ce ai spus, se indignă fata. Măcar un lucru poţi afirma cu tărie despre spanioli: că ei nu îşi măsoară viaţa în dolari şi cenţi.

— Cunosc totuşi destui spanioli bogaţi pe aici, prin împrejurimi, care îşi dau toată silinţa să cîştige tot mai mult, să devină tot mai bogaţi, nu se dădu bătut Billy. Cumpără livezi de măslini, de exemplu, şi le transformă în capcane pentru atragerea turiştilor. Iahturile acelea splendide, ancorate în port, sînt oare proprietatea unor oameni care au făcut legămînt de sărăcie?

— Pleava! zise dispreţuitor Carmen. O părticică infimă a populaţiei care execută tot ce le poruncesc Franco şi acoliţii săi criminali numai ca să rămînă pe *fincas*, iahturile lor luxoase, şi să-şi păstreze amantele, în timp ce restul populaţiei moare de foame. Îi urăsc pe comunişti, dar cînd văd oamenii de rînd — bărbaţi şi femei — cum se chinuie şi cît de tare trebuie să trudească pentru a-şi hrăni familiile, înţeleg de ce sînt atraşi de comunism. De disperare!

— Ce vrei? Alt război civil? Alte milioane de oameni sacrificaţi? Să curgă din nou şiroaie de sînge pe străzi? întrebă patetic Billy.

— Dacă se va ajunge la aşa ceva, replică fata, lupta va fi declanşată de amicii tăi, posesorii de iahturi. Bineînţeles că nu vreau asta, însă doresc să se producă o schimbare decentă, organizată. Dacă voi, în America, sînteţi capabili de aşa ceva, de ce nu am fi şi noi în stare?

— Nu mă pasionează studiul caracterelor spaniolilor, zise Billy, dar am auzit despre concetăţenii tăi că atunci cînd vor să se amuze pot deveni cruzi, setoşi de sînge şi violenţi.

— Oh, sînt sătulă de clişeele astea! exclamă Carmen furioasă. Ca şi cînd caracteristice pentru Spania sînt numai luptele de tauri, flagelanţii şi cei care vor să răzbune onoarea familiilor lor. De ce nimeni nu spune nimic

despre caracterul germanilor ca rasă, după toate cele comise în Europa? Sau despre francezii din epoca lui Napoleon? Ca să nu mai vorbesc despre cruzimile comise de americani la vremea lor, sărmane, nefericite jucător de tenis ce eşti! Stăteau şi se înfruntau la barul hotelului. Fata semnă cu dispreţ nota pentru băuturile consumate. Aşa! zise ea. Ai economisit preţul a patru ginuri cu sifon! Nu te bucură că ai venit în sălbatica şi violenta Spanie şi că ai devenit lacheul bogătaşilor de aici?

— Cred că e mai bine să nu ne mai vedem, răspunse jignit băiatul. Caută-ţi alt partener de tenis!

— Ba ai să joci tu mai departe cu mine, fiindcă eşti plătit pentru asta! Mîine la aceeaşi oră, mai zise Carmen înainte de a părăsi barul, lăsîndu-l singur pe Billy în salonul mare şi gol.

Doamne! exclamă el în gînd. Şi eu care mă amăgeam că îmi face curte! Mai întîi Monika şi bombele ei, iar acum asta!

Dimineaţa următoare Monika se prezentă singură la ora de sport. Billy fu nevoit să admită că *arăta* ca o jucătoare de tenis, mignonă, subţirică şi cu picioare frumoase, îmbrăcată cu o rochiţă scurtă, cum nu se putea mai potrivită, şi cu bentiţă care îi ţinea strîns părul pe cap.

În timp ce intrau pe teren, Billy i se adresă şoptit:

— Monika, ce-i cu teatrul pe care îl joci? Ce urmăreşti?

— Mă numesc *señorita* Hitzman, domnule Abbott, răspunse cu răceală Monika.

— Dacă ai venit după banii pe care mi i-ai dat la Paris şi după... după restul lucrurilor din pachet, ţi le pot înapoia, zise Billy. Numai că va dura un timp oarecare, dar o să mă descurc...

— Domnule Abbott, nu ştiu despre ce vorbiţi, se prefăcu mirată Monika.

— O, haide! se enervă Billy. „Domnule Abbott!" Parcă nu aşa îmi spuneai la Bruxelles cînd ne regulam cît era de lungă după-amiaza!

— Dacă o să continuaţi aşa, domnule Abbott, o să fiu nevoită să mă plîng administraţiei hotelului pentru că irosiţi preţiosul timp în discuţii sterile în loc de a face ceea ce sînteţi obligat: să mă învăţaţi să joc tenis.

— N-ai să înveţi niciodată tenis, îi spuse Billy.

— În cazul acesta, replică fata calm, o să înregistraţi încă un eşec de care o să vă amintiţi la bătrîneţe. Acum vă rog să începem lecţia.

Billy oftă, apoi trecu la celălalt capăt al terenului de unde începu să lobeze mingile către ea. Monika nu progresase nici un pic în comparaţie cu dimineaţa precedentă şi nu izbutea să returneze mingile. Cînd terminară lecţia, Monika îi zise:„Mulţumesc, domnule Abbott" şi părăsi terenul.

După-amiază Billy o bătu-măr pe Carmen cu şase-zero, şase-trei, alternînd dinadins loburile cu lovituri căzute, făcînd-o să alerge pe tot terenul pînă se înroşi la faţă ca racul. Fata plecă înbufnată după ce rosti o singură remarcă:

— Ai jucat ca un eunuc!

Şi nu îl invită să bea un pahar cu ea, ca de obicei.

Spania devine din ce în ce mai puţin agreabilă, gîndea Billy privind-o cum se îndreaptă spre hotel, cu mersul graţios şi părul blond fluturînd în bătaia vîntului.

Sosind la Londra, Wesley luă trenul spre Bath. Privea cu nesaţ pe geam la imensele spaţii verzi — îngrijite şi curate — ale Angliei rurale. După tensiunea şi nesiguranţa din America, colindase Londra cu sentimentul odihnitor pe care i-l crea conştiinţa că nu cunoştea pe nimeni şi că nimeni nu aştepta ceva de la el. Luase masa de prînz, în picioare, la barul unei cîrciumi, iar vocea barmanului îi amintise de felul cum vorbea Kate; şi deodată îşi dădu seama cît de mult îi fusese dor de ea. Terminase sandvişul, se dusese la gară şi luase primul tren către Bath. Kate va fi surprinsă — în mod plăcut, nădăjduia — cînd îl va vedea.

Ajungînd la Bath, Wesley luă un taxi şi indică şoferului adresa lui Kate. Apoi se instală comod pe locul din spate şi începu să privească atent străzile curate şi clădirile cochete care se perindau prin faţa ochilor, gîndind: „Ăsta chiar că întrece Indianapolis-ul!"

Taxiul opri în faţa unei căsuţe văruită în alb, una din şirul lung de clădiri asemănătoare. Plăti şoferului şi sună. Cîteva clipe mai tîrziu uşa se deschise şi o femeie scundă, cu păr argintiu, purtînd şorţ peste rochie, apăru în prag.

— Bună ziua, zise ea.

— Bună ziua, doamnă. Kate e acasă? întrebă băiatul.

— Cine sînteţi, vă rog?

— Sînt Wesley Jordache, se prezentă tînărul.

— O, Doamne Dumnezeule! exclamă zîmbind bucuroasă femeia. Îi întinse mîna, iar băiatul i-o scuturâ. Avea mîna aspritâ de muncă. Mi-a povestit atîtea despre tine! Intră, băiete, intră! Eu sînt mama lui Kate.

— Încîntat de cunoştinţă, doamnă Bailey, zise Wesley.

De la uşă se intra direct în sufragerie. Pe podea, într-un ţarc, un bebeluş se tîra de-a buşilea, gîngurind.

— Iată-l pe fratele tău, Wesley, îi spuse doamna Bailey. Fratele tău vitreg, adăugă ea. Îl cheamă Tom.

— Ştiu, zise Wesley. Se uită cu atenţie la copilaş. E zdravăn şi cuminte, nu-i aşa?

— E o bomboană, răspunse doamna Bailey. E cuminţel toată ziua. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc. Aş dori să o văd pe Kate, dacă e acasă.

— E la lucru. O găseşti la cîrciuma „King's Arms", cîteva blocuri mai încolo. Doamne! Ce o să se bucure cînd te-o vedea! Rămîi la cină?

— Să vorbesc mai întîi cu Kate, răspunse Wesley. Hei, Tommy, zise el apropiindu-se de ţarc. Ce mai faci, voinicule?

Bebeluşul îi zîmbi, gîngurind. Wesley se aplecă şi îi întinse mîna cu un deget desfăcut. Copilaşul îl prinse şi se ridică pe picioruşe, clătinîndu-se, în timp ce Wesley îşi trăgea uşurel braţul. Ţîncul rîse triumfător, iar băiatul se minună de forţa cu care se ancorase de degetul său.

— Tommy, zise el cu admiraţie, strîngi vîrtos, nu glumă!

Prichindelul rîse din nou; apoi slobozi degetul şi căzu în fund. Wesley îl privea şi simţea că îl invadează o senzaţie necunoscută pînă atunci —de tandreţe — ce se împletea cu o emoţie nedesluşită. Copilul era fericit acum; poate că la vîrsta lui şi el fusese fericit. Se întrebă cît timp va dăinui această stare şi tot el îşi răspunse că — avînd-o de mamă pe Kate — probabil totdeauna.

— Acum, doamnă Bailey, dacă vreţi să-mi spuneţi cum ajung acolo, o rugă Wesley.

— Faci la stînga cum ieşi din casă şi o ţii aşa cale de trei blocuri. Localul îl găseşti la colţul străzii. Deschise uşa de la intrare. Stătea lîngă el, femeie simplă, cu chip plăcut, şi de-abia îi ajungea la umăr băiatului. Trebuie să-ţi spun Wesley, zise ea cu seriozitate, timpul pe care fiică-mea l-a petrecut cu taică-tău a fost cea mai fericită perioadă din viaţa ei şi nu o va uita niciodată. Şi acum ţi-aş cere, dacă nu socoteşti că îndrăznesc prea mult, să mă laşi să te îmbrăţişez...

Wesley o înlănţui şi o strînse în braţe cu putere, apoi o sărută pe creştet. Cînd femeia i se desprinse de la piept, băiatul îi văzu ochii umezi, deşi zîmbea.

— Să nu te înstrăinezi, zise femeia.

— O să mă întorc, promise băiatul. Trebuie să-l învăţ pe puştiulică să joace baseball în loc de cricket şi aş vrea ca eu să-i fiu profesor.

— Eşti un băiat bun, rîse doamna Bailey. Şi eşti exact cum mi te-a descris Kate.

Rămase în prag şi îl urmări cu privirile pînă cînd dispăru la colţul străzii însorite.

„The King's Arms" era o cîrciumioară cu lambriuri de culoare închisă, cu butoiaşe de sherry şi porto stivuite în spatele barului. Erau aproape orele trei, cînd se lua pauză; înăuntru nu se afla decît un bătrînel care moţăia la o măsuţă rotundă, cu o halbă în faţă. Kate clătea nişte pahare, iar un bărbat cu şorţ alb aranja mai multe sticle pe rafturi, cînd intră Wesley. Aşteptă la bar, fără să rostească un cuvînt, pînă cînd Kate îl întrebă, ridicîndu-şi ochii:

— Cu ce vă servim, domnu? Îl văzu pe băiat zîmbindu-i larg. Wesley! strigă Kate bucuroasă. De cît timp stai aici fără să vorbeşti?

— De cincisprezece minute! Şi mor de sete, răspunse băiatul.

— Vrei o bere?

— Nu. Vreau să te privesc!

— Sînt într-un hal fără de hal, se scuză femeia.

— Nu, deloc! o contrazise Wesley. Arăţi întocmai aşa cum te-am cunoscut, poate mai puţin tuciurie şi un pic mai plinuţă la chip şi la piept. Eşti frumoasă! încheie el.

Kate îl privi solemnă.

— Ştiu că nu-i adevărat, respinse ea, dar e plăcut să auzi aşa ceva.

Ceasul de deasupra barului bătu de trei ori.

— Gata, domnilor, e ora de închidere, anunţă Kate. Vă rog...

Bătrînelul de la masă se trezi imediat, dădu repede pe gît berea din halbă, apoi se ridică şi plecă.

Kate ieşi din spatele barului şi se opri la cîţiva paşi de Wesley, admirîndu-l.

— Ai devenit un adevărat bărbat, constată ea.

— Nu chiar. Era rîndul lui să nu fie de acord.

Kate îl strînse la piept şi îl sărută.

— Sînt atît de bucuroasă să te văd din nou! Cum ai ştiut unde să mă găseşti? îl întrebă ea.

— Am fost acasă la tine. Mama ta mi-a spus unde să te caut.

— Ai văzut pruncul? se interesă.

— Da. E un copilaş extraordinar! se entuziasmă Wesley.

— Nu-i chiar aşa, dar o să devină cu timpul. Wesley observă că era mulţumită. Aşteaptă să pun o haină pe mine, apoi vom face o plimbare lungă, iar tu o să-mi povesteşti pe îndelete ce ai făcut în tot timpul care a trecut. Înainte de a ieşi pe uşă îi spuse barmanului: Ne vedem la şase, Ally.

Omul mormăi ceva.

— E un oraş drăguţ, aprecie Wesley, în timp ce se plimbau sub razele blînde ale soarelui, Kate ţinîndu-l uşor de braţ. Pare un loc anume făcut pentru cei care tînjesc după o viaţă tihnită.

— Bath, ridică din umeri Kate. A avut parte de vremuri mai bune. În timpul sezonului boierii veneau aici ca să-şi petreacă vacanţa, să facă iahting, să-şi mărite fiicele sau să joace jocuri de noroc. Acum a devenit un loc de turism. Parcă ai trăi într-un muzeu. Nu ştiu unde se duc bogătaşii în ziua de azi, sau dacă mai există asemenea oameni.

— Ţi-e dor de Mediterana? o întrebă Wesley.

Kate îşi retrase mîna de la braţul băiatului şi privi gînditoare înainte, în timp ce îşi continuau drumul.

— De unele lucruri de acolo, da; de altele, nici un pic, răspunse ea. Dar să nu mai vorbim despre asta, te rog. Mai bine spune-mi ce ai făcut tu.

Colindară o bună parte din oraş în timp ce Wesley depănă povestea sa. Kate clătină capul cu tristeţe auzind ce păţise băiatul la Indianapolis şi căzu pe gînduri cînd acesta îi relată despre discuţiile avute cu diferite persoane care îl cunoscuseră pe tatăl său. Iar cînd află că tînărul interpretase unul din rolurile importante din filmul regizat de mătuşă-sa, privirile lui Kate exprimau admiraţie respectuoasă pentru Wesley.

— Actor! Cine ar fi bănuit aşa ceva?! Ai de gînd să continui? întrebă ea.

— Poate mai tîrziu. Acum am de rezolvat unele treburi în Europa, răspunse băiatul..

— Pe unde în Europa? întrebă Kate cu suspiciune. Nu cumva la Cannes, bunăoară?

— Dacă ţii să ştii, da, la Cannes!

Kate clătină capul.

— Bunny se temea că în cele din urmă asta ai să urmăreşti, spuse ea.

— În cele din urmă, repetă Wesley.

— Şi eu aş vrea să mă răzbun pe toată lumea asta blestemată, continuă Kate. Dar servesc băuturi într-un bar, vezi bine. Răzbunarea trebuie să se oprească undeva, băiatule!

— Răzbunarea trebuie *să înceapă* undeva, replică Wesley.

— Şi dacă *tu* o să fii ucis, cine o să te răzbune *pe tine*? Glasul femeii era trist şi aspru totodată.

— Dacă se va întîmpla aşa ceva, atunci altcineva o să trebuiască să se gîndească la treaba asta, răspunse Wesley.

— N-am de gînd să mă cert cu tine, semeni prea mult cu taică-tău. N-am fost în stare niciodată să-l înfrunt. Dacă nimic nu te poate opri să faci ce ţi-ai propus, îţi doresc noroc şi numai bine, îi ură Kate şi adăugă: Măcar să o faci cu cap! Şi, presupunînd că ai să reuşeşti şi că ai să te descurci în cele din urmă — ceea ce nu este sigur deloc — spune-mi ce ai de gînd să faci după aceea?

— Am reflectat şi eu la chestia asta, răspunse Wesley. Cu moştenirea pe care o voi primi şi cu banii căpătaţi ca actor de film aş aduna o sumă suficientă ca să-mi cumpăr un iaht, cum era *Clothilde*, să zicem. Şi m-aş apuca să navighez...

Kate dădu nerăbdătoare din cap.

— Tu poţi fi băiatul tatălui tău, dar *nu poţi să fii el însuşi*, îl preveni ea. Trăieşte-ţi propria viaţă, băiatule!

— O să-mi trăiesc viaţa, o asigură Wesley. Am pus la socoteală şi banii pe care o să-i primeşti tu, ca parte ce ţi se cuvine de drept din averea lăsată de tata. Poate că te asociezi cu mine, ca parteneră cu drepturi egale, şi alcătuim amîndoi un echipaj... Pînă vom izbuti să achiziţionăm vasul, puştiul, Tommy... (se împiedică rostind numele) o să fie destul de mare ca să-l luăm la bord...

— Vise, vise fără temei, zise femeia.

Continuară să meargă în linişte, în tăcere, un timp.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Wesley, rupse tăcerea Kate. Banii mei s-au dus, nu mi-a rămas nici un sfanţ!

— Cum aşa, s-au dus? Băiatului nu îi venea să creadă. Cu traiul pe care îl duci tu...

— Eu îmi dau seama foarte bine cum trăiesc: ca o proastă! zise ea cu amărăciune adîncă. E un bărbat aici în oraş care spune că vrea să mă ia de nevastă. Are cîteva autocamioane şi a înjghebat o mică afacere, înfiinţînd o reţea de transporturi în Bath. Mi-a spus că e la ananghie şi că are nevoie de economiile mele ca să nu dea faliment...

— Iar tu i-ai dat toţi bănuţii tăi?

Femeia dădu afirmativ din cap.

— Credeam că îl iubesc, zise ea. Trebuie să mă înţelegi, Wesley. Eu nu sînt soiul de femeie care poate trăi fără bărbat. O să se facă foc şi pară

diseară cînd o auzi că mi-am petrecut după-amiaza cu fiul lui Tom. *Nici nu se uită* la prunc cînd vine la noi ca să mă ia în oraş.

— Şi cu un asemenea om vrei să te măriţi?

— Nu era aşa cînd îi mergeau bine treburile. Se purta frumos cu noi toţi — cu mine, cu băieţelul, cu mama... Oftă. Eşti tînăr, Wesley, tu vezi lucrurile numai în alb sau în negru... Ei bine, astea-s veştile mele pentru tine. Nimic nu e uşor pentru o femeie de vîrsta mea, care are o familie cum este a mea, care toată viaţa ei a trudit din greu şi care — pe deasupra — nu e deloc frumoasă. Se uită la ceas. E aproape cinci, observă ea. M-am deprins să petrec măcar o jumătate de oră cu Tommy înainte de a mă reîntoarce la lucru.

Porniră înapoi spre locuinţa mamei păşind în tăcere. În faţa casei văzură parcată o maşină la volanul căreia se afla un bărbat.

— Ăsta-i el, zise Kate. Acum spumegă.

Bărbatul coborî din maşină în timp ce Kate şi Wesley se apropiau. Era un tip zdravăn, roşu la faţă şi mirosea de la distanţă a băutură.

— Unde mama mă-ti ai fost? se răsti el. Te aştept de la ora trei!

— Am făcut o plimbărică împreună cu acest tînăr domn, răspunse Kate calmă. Harry, ţi-l prezint pe Wesley Jordache, a venit să mă viziteze. Harry Dawson.

— V-aţi plimbat, ai ? Dawson ignoră prezentarea făcută şi fără altă vorbă o plesni peste faţă, cu toată forţa. Surprins de iuţeala gestului, Wesley nu avu timp să reacţioneze. Te-nvăţ eu minte să mai faci plimbări cînd eu te aştept! urlă bruta şi ridică din nou braţul.

— Aşteaptă o clipă, amice! interveni de astă dată Wesley. Şi, înşfăcîndu-l de braţ îl împinse departe de Kate care rămăsese aplecată, protejîndu-şi faţa cu mîinile.

— Dă-mi drumul, băgate-aş în mă-ta, yankeu puturos! urlă Dawson zbătîndu-se să-şi smulgă braţul.

Dar Wesley îl ţinea strîns şi îl împinse şi mai departe, cu umărul.

— Scandalul pe ziua de azi s-a terminat, domnule, rosti el calm.

Bărbatul îşi suci brusc mîna, şi-o eliberă, apoi îl lovi cu toată forţa pe băiat, drept în frunte. Luat pe neaşteptate, Wesley se clătină şi aproape căzu din cauza pumnului pe care îl încasase. În clipa următoare însă se năpusti, mugind de furie ca un taur asupra ticălosului şi îl pocni peste gură. Dawson se prinse de băiat şi amîndoi se rostogoliră, înlănţuiţi, pe pavaj. Băiatul mai încasă vreo doi pumni înainte de a reuşi să-şi doboare adversarul cu o lovitură violentă între picioare, la testicule, şi cu vreo cîţiva pumni în faţă. Dawson se prăbuşi, moale, la pămînt, iar băiatul sări pe pieptul lui şi — nebun de mînie — începu să-i toace metodic capul.

Kate, care rămăsese frîntă din mijloc şi privea în tăcere la bărbaţii încăieraţi, alergă la Wesley şi — înlănţuindu-l cu braţele — îl trase de pe adversarul care zăcea inert, pe jos.

— Ajunge! ţipă ea cu disperare. Doar nu vrei să-l ucizi, nu-i aşa?

— Ba chiar asta vreau să fac, replică băiatul tremurînd de furie nestăpînită, dar nu se opuse cînd femeia îl trase la o parte.

— Eşti rănit? întrebă Kate îngrijorată, continuînd a-l ţine în braţe.

— Nu, răspunse băiatul, deşi avea impresia că îi căzuse o cărămidă în cap. Nu-i nimic, poţi să-mi dai drumul, n-o să-l mai ating pe blestematul tău de prieten.

— Wesley, trebuie să pleci de aici. Kate vorbea precipitat. Întoarce-te la Londra. Cînd va fi în stare să se ţină pe picioare...

— N-o să mai îndrăznească să-ţi facă nici un rău, o linişti Wesley. O să ţină minte lecţia pe care i-am dat-o!

— Nu-l cunoşti, Wesley, continuă Kate cu glasul tremurînd de frică. O să se întoarcă la tine şi nu singur, ci însoţit de oamenii lui de la atelierul de reparaţii. Şi n-or să vină cu mîinile goale. Pleacă, te rog! Pleacă chiar acum!

— Şi tu?

— Să nu-ţi faci griji pentru mine, eu o să mă descurc. O să fie bine. Du-te!

— Nu-mi surîde să te las singură cu bestia asta, cu ticălosul, cu pungaşul ăsta. Se uită la Dawson care dădea semne de viaţă, deşi ochii îi avea închişi, în continuare.

— N-o să-l mai las să se apropie de mine, promise Kate. Am terminat-o cu el!

— Vrei să mă amăgeşti ca să mă vezi plecat de aici, zise Wesley bănuitor.

— Nu, îţi jur că spun adevărul! Dacă mai încearcă să se apropie de mine, chem poliţia! Îl sărută pe gură. La revedere, Tommy!

— Tommy? Wesley rîse. Rîse şi Kate, ducîndu-şi mîna la gură.

— Prea multe s-au întîmplat astăzi, zise ea. Ai grijă de tine, Wesley. Îmi pare rău că te-am amestecat în treaba asta urîtă. Acum pleacă.

Wesley se uită la Dawson care, cu privirea încă tulbure, încercă să se aşeze în fund, pipăindu-şi buzele sîngerînde. Apoi se lăsă într-un genunchi şi apucîndu-l de cravată pe Dawson, îl trase violent spre el.

— Ascultă, maimuţoiule! vorbi el cu gura aproape lipită de urechea umflată a brutei. Dacă aud că te-ai atins de ea, mă întorc la tine. Şi să ştii că porţia de care ai avut parte astăzi o să ţi se pară un mizilic pe lîngă ce ai să capeţi atunci! Ai priceput?

Dawson bîigui ceva neinteligibil printre buzele crăpate.

Fără să dea drumul cravatei Wesley îi trase o palmă răsunătoare peste faţă, iar plesnitura sună sec, urît. Şi în timp ce se ridica în picioare o auzi pe Kate icnind speriată.

— Sfîrşitul capitolului, zise băiatul. O sărută pe Kate, pe obraz, şi porni în josul străzii, fără să mai privească înapoi. Capul îl durea încă, dar avea inima uşoară şi se simţea din ce în ce mai bine şi împăcat cu lumea. La fel de bine se simţi în tren, tot timpul drumului pînă la Londra.

*

Billy tocmai juca tenis cu Carmen — fără a fi răutăcios de data aceasta — cînd un tînăr în blugi, cu părul blond în şuviţe şi cu un rucsac în spinare, apăru la marginea terenului. Rămase în picioare cîtva timp şi îi privi pe cei doi tineri sportivi, apoi lepădă raniţa de pe umeri şi se aşeză pe iarbă, continuînd să urmărească jocul. Călătorii cu rucsac nu constituiau o imagine obişnuită în El Faro, iar Billy se trezi că fără să vrea se uita cu insistenţă la tînărul străin care tocmai sosise. Acesta asista grav şi atent la meci, dar nu manifesta nici aprobare şi nici dezaprobare cînd Carmen şi Billy reuşeau un atac sau ratau o lovitură. Fata — observă Billy — părea şi ea curioasă şi îşi arunca adesea privirile către spectatorul insolit de pe tuşă.

— Ai idee cine-i băiatul acela? îl întrebă ea pe Billy în timp ce schimbau terenul la încheierea unui ghem.

— Nu l-am văzut niciodată, răspunse Billy în timp ce îşi ştergea fruntea şi faţa cu prosopul.

— E totuşi o ameliorare în comparaţie cu muierea aia, Hitzman, zise Carmen cu năduf. Monika apărea la marginea terenului puţin după 4, ora la care cei doi tineri începeau confruntarea lor zilnică la tenis şi îi urmărea, în tăcere, cu ochii. E ceva bizar cu femeia aia, continuă Carmen să comenteze, parcă nu tenisul o interesează, ci *persoanele noastre*; şi nu într-un mod plăcut!

— Îi dau lecţii şi ei în fiecare dimineaţă, încercă Billy să dea o explicaţie, dar îşi aminti că şi tatăl său exprimase aceeaşi impresie despre atitudinea Monikăi, pe care o considerase ciudată.

Continuară să joace, iar Billy cîştigă setul folosind nu lovituri „eunuce", ci „ortodoxe".

— Mulţumesc, zise Carmen, punîndu-şi puloverul. Aşa mai merge. Dar nu îl invită cu ea să bea un pahar la barul hotelului. În trecere îi zîmbi tînărului care şedea pe iarbă şi îi privea. Billy observă că acesta nu răspunse avansului făcut de fată.

Nu avea alte lecţii de predat în după-amiaza aceea, aşa că trase puloverul pe el şi porni să părăsească terenul, cînd îl auzi pe băiat strigîndu-l:

— Domnul Abbott!

— Da?! Era surprins că tînărul necunoscut îi ştia numele, cu atît mai mult cu cît nu părea a fi un potenţial elev care să-şi poată permite să ia lecţii de tenis la El Faro.

— Sînt Wesley Jordache, vărul tău, se prezentă acesta.

— Ia te uită! exclamă Billy. Am auzit atîtea despre tine!

Îşi dădură mîna, iar Billy remarcă strînsoarea viguroasă şi asprimea palmei, ca de muncitor, a vărului său.

— Şi eu am auzit multe despre tine, replică Wesley.

— De bine, sper.

— Nu chiar, zîmbi Wesley. Joci tenis în forţă, observă el.

— N-am probleme, răspunse cu modestie Billy, dar în sinea sa era măgulit de compliment.

— Iar fata aia, continuă Wesley, aleargă, nu glumă, nu-i aşa?

— E-n formă bună, acceptă Billy.

— Eu aş zice că e în *forme* bune, observă maliţios Wesley şi adăugă: E minunată, nu-i aşa?

— Superficială! califică Billy. Încă îl ricîia la inimă modul cum începuse să se poarte cu el Carmen, după cearta lor în legătură cu amiralul american.

— Nu e slujbă rea, aprecie Wesley, dacă toate persoanele cu care eşti plătit ca să joci arată ca fata aia.

— Dar nu toate sînt ca ea. Unde locuieşti? trecu la alt subiect Billy.

— Nicăieri. Sînt pe drumuri.

— Ce vînt te-a adus pe aici?

— Am venit pentru tine, răspunse cu seriozitate Wesley. Mi-am zis că ar fi o idee bună să văd — în sfîrşit — cum arată celălalt vlăstar de sex masculin din generaţia mea, care aparţine familiei Jordache.

— Şi care-i părerea ta?

— Ai un serviciu bun, iar la fileu eşti dracu gol!

Rîseră amîndoi.

— Pînă aici e bine, acceptă Billy. Ascultă, mi s-a făcut de o bere. Îmi ţii companie?

— Eşti omul meu! răspunse Wesley săltîndu-şi îndată rucsacul.

Pe drum, spre hotel, Billy decise că îi plăcea băiatul, invidiindu-i totuşi statura şi forţa demonstrată cînd aruncase sacul pe umăr.

— Unchiul meu... unchiul *nostru* mi-a spus că ai apucat să-l cunoşti pe tata, începu discuţia Wesley.

— L-am văzut o singură dată, cînd eram puştan, răspunse Billy. Am dormit împreună, în aceeaşi cameră din casa bunicii.

— Şi ce impresie ţi-a făcut? Wesley îşi continuă interogatoriul modulîndu-şi cu atenţie tonul vocii ca să nu pară deosebit de interesat.

— Mi-a plăcut, răspunse Billy. Alături de el ceilalţi păreau nişte fiinţe delicate, firave. A dus o viaţă pe care o invidiez şi pe care aş fi vrut să o trăiesc şi eu. Ştii, încăierări, călătorii pe mare în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii şi vizitarea unor meleaguri neobişnuite... Şi-apoi, zîmbi Billy, nu dormea cu pijama. Toată lumea pe care am cunoscut-o se culca îmbrăcată în pijama. Presupun că detaliul acesta a devenit pentru mine un simbol al vieţii libere.

— Ai fost un puşti ciudat, rîse Wesley.

— Totuşi n-am fost suficient de îndrăzneţ, spuse Billy.

Intrară în bar şi cerură două halbe. Carmen era şi ea acolo, la o masă, împreună cu tatăl ei; îi privi curioasă, dar nu schiţă nici un gest de bun venit sau de recunoaştere.

— Dar nu s-a nimerit cum visam, vorbi Billy sorbind berea. Nu m-am bătut niciodată, n-am vagabondat pe nicăieri şi mă culc îmbrăcat în pijama. Dădu din umeri. Altceva m-a impresionat la tatăl tău: avea un pistol la el. O, o!, mi-am zis eu, măcar un membru al familiei e tare de înger. N-am idee ce a făcut cu arma.

— Nimic, răspunse Wesley cu amărăciune. N-o avea la el cînd i-a trebuit.

Rămaseră tăcuţi cîteva clipe.

— Îmi pare rău, Wesley, vorbi cu blîndeţe Billy. De toate cele întîmplate, vreau să spun...

— Mda, făcu Wesley.

— Ce planuri ai? Adică de-acum încolo? se interesă Billy.

— Nu am încă idei închegate; să vedem ce se mai întîmplă, răspunse evaziv Wesley.

Billy avea impresia că vărul său ştia ce vroia, dar evita să răspundă clar.

— Mama, zise Billy, mi-a scris că ţi-ai putea făuri o carieră frumoasă ca actor de cinema.

— Sînt receptiv la oferte, dar nu acuma. Mai întîi să văd cum va fi întîmpinat de public filmul în care am jucat.

— Tot mama mi-a scris că filmul respectiv are şanse să fie propus pentru a fi prezentat la festivalul de la Cannes din anul acesta.

— Asta chiar este o veste nouă pentru mine, zise Wesley. Mă bucur pentru mama ta. Să ştii, Billy, e o femeie grozavă! Şi să nu te superi că mă amestec, dar cred că e timpul să te porţi mai drăguţ cu ea. Păcat că nu e mama mea, aş fi făcut orice pentru ea. Dacă într-adevăr va fi prezentat filmul ei la Cannes, ar fi bine să profiţi de prilej ca să o vizitezi, îi sugeră Wesley.

— Asta este o idee, acceptă gînditor Billy. Tu te duci?

— Da. Am şi alte treburi pe acolo, răspunse vag Wesley.

— Poate ne-am duce împreună cu maşina. Cînd are loc festivalul?

— În mai, spre sfîrşitul lunii.

— Adică peste şase săptămîni. E o vreme bună să călătoreşti pe roate.

— Te poţi desprinde de aici?

— Ai auzit de „cotul tenismanului"? zîmbi Billy.

— Da.

— Presimt că o să-mi scrîntesc cotul. O schilodeală care va necesita două săptămîni de răgaz ca să mă pot reface complet. Tu ce ai să faci între timp?

— Habar n-am! ridică din umeri Wesley. O să mă învîrt pe aici cîtva timp, dacă nu te incomodează; poate o să iau lecţii de tenis cu tine şi probabil că o să lucrez cîteva săptămîni în port.

— Ai nevoie de bişţari? se interesă Billy.

— N-am dat de fundul pungii încă, dar mi-ar prinde bine nişte părăluţe.

— Tipul care îngrijea de piscină — curăţa apa, aranja saltele, chestii din astea — şi făcea un pic pe omul de la salvamar a plecat acum două zile. Ştii să înoţi?

— Binişor.

— Vrei să mă interesez dacă slujba e încă disponibilă?

— Ar fi mişto! răspunse Wesley.

— Am putea locui împreună, sînt două paturi în camera mea, se oferi Billy.

— N-ai vreo prietenă? întrebă Wesley.

— Deocamdată nu am şi nici nu se întrevede ceva la orizont, din cîte îmi dau seama, răspunse Billy.

— N-aş vrea să te încurc.

— De aia-s făcuţi verii, să se încurce între ei, rîse Billy.

•

A doua zi Wesley începu să lucreze la piscină. Noaptea, la lumina reflectoarelor, Billy începu să-l înveţe tenis. Băiatul era ager — atlet înăscut — şi curînd lovea mingea mai vîrtos decît orice alt învăţăcel. Juca pînă la extenuare, cu chipul încordat şi cu ochii mijiţi, mînuind racheta parcă s-ar fi luptat cu un inamic feroce. Billy era mulţumit de progresele constante realizate de vărul său, mai ales că el era îndrumătorul lui, însă înverşunarea neostoită manifestată de acesta la joc îl făceau să se simtă stînjenit şi îndemnat să-i spună: „Hei, bagă de seamă, facem doar sport!". Avea impresia tulburătoare că nimic în viaţa vărului său nu fusese joacă.

Se bucura însă că îl avea în preajmă şi curînd descoperi că era un bun coleg de cameră: păstra curăţenia şi ordinea ceea ce — după Monika cea dezordonată — constituia o binefacere. Managerul hotelului era mulţumit de Wesley şi îl felicită pe Billy pentru că îl recomandase.

După ce Billy îl prezentase pe Wesley, Carmen îşi schimbase atitudinea şi începuse să-i invite pe amîndoi la masă, într-un restaurant micuţ din port, cînd tatăl ei nu se afla la hotel. Purtarea lui Wesley faţă de Carmen era corectă şi curtenitoare, iar Billy descoperi că fata, care pînă atunci nu acordase atenţie înotului, acum petrecea la piscină cea mai mare parte a dimineţilor călduroase. Iar după ce Billy îi povesti că mama sa regizase un film în care juca şi Wesley,. Carmen începu să manifeste oarecare respect faţă de profesorul ei de tenis şi faţă de părerile lui. De atunci, cînd în oraş rula un film pe care dorea să-l vadă, îi lua pe amîndoi cu ea. Pe fată o atrăgeau filmele sîngeroase, cu final trist şi îi plăcea să iasă din sala de proiecţie cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

Cea mai mare încîntare o resimţi Billy cînd, după două săptămîni, Monika îl anunţă că întrerupea lecţiile de tenis pentru că urma să plece a doua zi dimineaţa. Dar va reveni, îl asigură ea cu răceală în timp ce îi oferea un bacşiş gras, fără a-i spune cînd anume.

— O să te căutăm şi o să te găsim noi, îi mai spuse ea însă nu preciză cine erau aceşti „noi".

— Nu vrei să-ţi spun ce s-a întîmplat în rue du Gros Caillou? o întrebă Billy în timp ce fata îşi aduna lucrurile.

— Nu e nevoie, ştiu ce s-a întîmplat în rue du Gros Caillou, refuză ea. A fost ucis cine nu trebuia, pe lîngă alţii.

— Am încercat să dau de tine, îi spuse Billy cu reproş.

— Nu ţi-ai lăsat adresa unde să te găsim, să nu mai faci greşeala asta, îi răspunse ea ameninţătoare, în replică. Vrei să-ţi petreci tot restul vieţii ca un mărunt profesor de tenis în ţara asta?

— Nu ştiu ce o să fac

— Cum l-ai cunoscut pe băiatul de la piscină? îl întrebă brusc Monika.

— Pur şi simplu a apărut aici într-o dimineaţă, minţi el. Nu dezvăluise nimănui rudenia care îl lega de Wesley şi nu dorea ca vărul său să se încurce cu o femeie de teapa Monikăi.

— Nu te cred, zise fata.

— N-am ce-ţi face.

— E un băiat frumos, puternic şi pare pătimaş. Trebuie să discut cu el într-o dimineaţă; spuse Monika.

— Să nu te atingi de el, mîrîi Billy.

— Nu primesc ordine de la tine, să nu uiţi asta!

— Monika, ştiu multe lucruri despre tine şi am unele amintiri delicioase. Tu cum stai cu memoria zilelor acelea?

— Prost, foarte prost. Mulţumesc că ai avut răbdare cu mine la tenis, deşi lecţiile tale n-au prea dat rezultate, nu-i aşa?

— Aşa e. Eşti total lipsită de talent, Monika.

— Sper să ai mai mult noroc cu celelalte eleve ale tale. Cu căţeaua aia, spanioloaica blondă, de exemplu! Cît îţi plăteşte ca să-i fii partener? Trebuie să ai carnet şi pentru o asemenea profesiune în Spania.

— Nu sînt obligat să ascult şi să răspund la tîmpeniile pe care le debitezi! răspunse furios Billy.

— Ai să te obişnuieşti, băieţaş, după ce ai să joci cîţiva ani. *Adios*! Johnny!

Billy se uită lung după ea. Mîinile îi tremurau în timp ce vîra în buzunar bacşişul primit şi apuca racheta de tenis pentru a începe altă lecţie.

Cu toate acestea Billy tînjea de dorul Monikăi şi nădăjduia că fata va reveni, îi va şopti numărul camerei sale şi îi va cere să se ducă acolo după miezul nopţii.

Două săptămîni mai tîrziu Wesley scria o scrisoare la biroul din camera lor, în timp ce Billy se costuma pentru o petrecere cu dansuri flamenco. Cu acest prilej fusese angajată o orchestră de ţigani, iar oaspeţii fuseseră îndemnaţi să se îmbrace cu haine specific spaniole. Billy cumpărase o cămaşă cu volănaşe şi împrumutase — de la un membru al orchestrei — o pereche de pantaloni strînşi pe coapse, un bolero şi cizmuliţe cu tocuri înalte. Şi Wesley fusese invitat, dar băiatul refuzase politicos, explicînd că trebuia să redacteze cîteva scrisori. Şi-apoi, îi spusese în particular lui Billy, s-ar simţi caraghios costumat cu ţoale ca ale vărului său.

Primise chiar în acea dimineaţă o scrisoare de la Gretchen în care mătuşa îi comunica vestea cea bună: filmul *Comedia restauraţiei* fusese desemnat să reprezinte cinematografia americană la festivalul de la Cannes şi îl ruga pe Wesley să participe ca să facă o plecăciune în faţa publicului şi să împartă gloria, îi scria ea. Îl mai informa că va fi însoţită de Rudolph şi Donnelly, iar Frances Miller — în calitate de star al poveştii filmate — promisese că se va strădui să fie prezentă măcar trei zile la acest important festival. Cele două săptămîni promiteau să fie interesante. Gretchen îşi exprima plăcerea, în

aceeaşi scrisoare, că Wesley şi Billy se cunoscuseră în cele din urmă şi mai ales — că se înţelegeau bine. În sfîrşit, Gretchen îi scria că s-ar bucura enorm dacă Wesley l-ar convinge pe Billy să-l însoţească la Cannes.

— Billy, se adresă Wesley vărului său care se necăjea să încalţe botforii împrumutaţi. Îi scriu mamei tale. Ar vrea să mergem amîndoi la Cannes. Ce să-i răspund?

— Păi..., ezită Billy cu o cizmuliţă încălţată, cealaltă încă în mînă. Spune-i... O.K., de ce nu?

— O să se bucure, îl asigură Wesley.

— La dracu! zise Billy punîndu-şi şi cealaltă cizmuliţă şi ridicîndu-se în picioare. Presupun că măcar o dată la zece ani un băiat îi poate face plăcerea mamei sale. Cum arăt? întrebă, fandosindu-se.

— Caraghios, îi răspunse franc şi cu umor Wesley.

— Aşa gîndeam şi eu, acceptă vesel aprecierea Billy. Ei, am plecat la ţigănci, tra-la-la, la-la, cîntă şi tropăi mărunt în ritm spaniol. Riseră amîndoi.

— Distracţie plăcută, îi ură Wesley.

— Dacă nu m-am înapoiat pînă în zori vei şti că m-au răpit ţigăncile. Le cunoşti cum sînt. Dar să nu plăteşti o răscumpărare mai mare de treisprezece dolari şi cincizeci de cenţi!...

Ieşi, fluierînd aria toreadorului din „Carmen".

Ţiganii erau la înălţime cu muzica, ritmurile chitarelor şi castanietelor înfierbîntau sîngele, cîntecele triste, tînguitoare, stîrneau pasiunea, dansurile erau mîndre şi aprige, iar vinul curgea gîrlă. La fel ca atunci cînd trecuse prima dată frontiera Spaniei, Billy simţea reînviind în inimă convingerea că optase pentru ţara care se potrivea temperamentului său.

De ce să nu recunosc? îşi spunea Billy, în timp ce muzica îşi bubuia ritmurile îndrăcite, iar fetele cu trandafiri roşii în părul negru îşi înfoiau fustele şi avansau cu gesturi erotice spre partenerii lor doar pentru a-i respinge în ultima clipă, tropăind mărunt din tocurile lor groase; de ce să nu recunosc că plăcerile ce şi le îngăduie bogătaşii sînt plăceri adevărate?! Carmen rămase lîngă el mai toată noaptea; era fermecătoare în rochia ei de culoare închisă care îi scotea în evidenţă umerii splendizi şi sînii rotunzi, iar ochii îi scînteiau aţîţători. Străbătuse cale lungă — continua să gîndească Billy — de la serile dansante organizate la colegiul din Whitby şi era mulţumit că perioada respectivă aparţinea trecutului.

Unul din dansatori veni şi o luă pe fată cu el. Carmen dansa cu bucurie şi abandon, la fel de bine — constată Billy — ca oricare din dansatorii profesionişti, fluturîndu-şi părul lung strălucitor, şi arborînd pe chipul ei acea expresie tradiţională în care se împleteau deopotrivă mîndria şi sfidarea. Băiatul îşi dădu seama că orice resentimente ar fi nutrit Carmen faţă de regimul din ţara ei, muzica o tulbura, o răscolea adînc, scoţînd la

trăsăturile specifice rasei sale. Dansul se încheie, iar oaspeții — inclusiv Billy — aplaudară zgomotos. Carmen veni spre locul ei, dar nu ca să se odihnească, ci ca să-l ia pe băiat să danseze cu ea. Se dezlănțui veselia generală și lumea aplaudă sincer cînd Billy începu să danseze, imitînd cu succes performanța localnicilor. Billy era un bun dansator și izbutea să se miște aproape ca țiganii, în timp ce — cu abilă iscusință — se amuza pe seama sa, de reprezentația pe care o dădea el însuși. Carmen se prinse în jocul lui și izbucni în rîs la mijlocul unui pasaj din cele mai avîntate al dansului. Cînd muzica se opri, fata îl sărută, deși sudoarea șiroia pe chipul lui.

— Simt nevoia de aer, zise el. Hai să ieșim afară un pic.

Părăsiră sala — fără ca nimeni să le acorde atenție — și ieșiră pe terasă. Cerul era mohorît și norii negri, zdrențuiți, alunecau acoperînd chipul lunii.

— Ai fost minunat, îi spuse Carmen.

Billy o strînse în brațe, o sărută și îi șopti:

— Mai tîrziu vreau să vin în camera ta.

Fata rămase nemișcată o clipă în brațele lui, apoi se desprinse brusc, îmbrîncindu-l.

— Am să dansez cu tine, vorbi ea rece, o să joc tenis și o să mă cert cu tine, dar nu-mi trece prin gînd și n-o să mă iubesc cu tine nici peste o mie de ani!

— Dar..., se bîlbîi Billy, așa cum te-ai uitat la mine...

— Asta făcea parte din scenariu, zise fata, ștergîndu-și gura cu dispreț vădit. Totul a fost distracție și nimic altceva. Dacă ar fi vorba să fac dragoste vreodată cu cineva în locul acesta corupt, atunci l-aș alege pe tînărul de la bazin.

— Înțeleg! Billy se înecă de furie și dezamăgire. Vrei să-i transmit ce mi-ai spus acum?

— N-ai decît! răspunse ea sfidătoare.

— Așa o să fac, domnișoară! Sînt, ca de obicei, la dispoziția dumneavoastră!

— Numărul camerei mele este 301, ai să ții minte? adăugă ea pe același ton.

— Pînă în ultima zi a vieții mele!

Fata rîse. Un rîs deloc plăcut.

— Trebuie să mă înapoiez în sală, zise ea și explică: Lumea a remarcat că am plecat împreună. Țara asta e înapoiată, știi bine că se pune mare preț pe aparențe. Vii cu mine?

— Nu, refuză băiatul, țîfnos. Am de transmis un mesaj, după aceea mă culc.

— Vise plăcute, îi ură ea nepăsătoare și întorcîndu-i spatele intră în sala de unde muzica se revărsa mereu în valuri.

Băiatul porni agale spre camera lui. Afară, vîntul nopții îl făcu să simtă transpirația rece și un fior îi scutură trupul. Fereşte-te de señoritas! îl prevenise tatăl său. Știa el ce știa, bătrînul, dragul de el!

Îl găsi pe Wesley dormind şi observă cît de zbuciumat îi era somnul. Băiatul se agita şi se zvîrcolea spasmodic, din care cauză cuvertura se adunase ghem sub el. Gemea din cînd în cînd, cuprins parcă de chinuri mari pe care izbutise să le evite sau să le ascundă peste zi, dar care acum, în timpul nopţii, scăpau de sub controlul voinţei sale şi ieşeau la iveală. Billy stătea lîngă pat, privindu-şi vărul, şi nu ştia dacă trebuia să-l căineze, să-l iubească sau să-l urască.

Aproape se hotărîse să se dezbrace ca să se culce, lăsîndu-l pe Wesley în voia viselor sale triste, dar se răzgîndi, spunîndu-şi: „La naiba, doar sîntem în familie!" şi îl zgîlţîi pe băiat.

— Ce-i? tresări acesta buimac de somn.

— Abia m-am întors de la petrecere şi am veşti bune pentru tine, îl lămuri Billy. Dacă te duci la camera 301 ai să găseşti acolo o domnişoară aşteptîndu-te cu nerăbdare. O cheamă Carmen şi m-a rugat să-ţi transmit personal mesajul acesta.

Acum Wesley era treaz de-a binelea.

— Glumeşti? zise el neîncrezător.

— N-am fost în viaţa mea mai serios, îl asigură Billy.

— Ce dracu a determinat-o să-mi facă asemenea declaraţie? Lui Wesley tot nu îi venea să creadă.

— Ascultă, îi zise Billy impacientat, în locul tău n-aş despica firul în patru şi n-aş mai pune întrebări de prisos. Tu singur ai spus că fata e frumoasă. În locul tău eu aş pune gheara pe pradă cît timp se află la îndemîna mea!

— N-o iubesc! răspunse sentenţios Wesley. Părea bosumflat ca un copilaş capricios căruia i s-a poruncit să facă o treabă grea şi neplăcută. Billy pricepu însemnătatea diferenţei de şapte ani existentă între ei.

— Ascultă, ai de-a face cu oameni maturi. Asta-i o chestie în care dragostea nu joacă totdeauna un rol primordial, încercă el să-şi convingă vărul. Te duci?

Wesley se aşeză pe marginea patului, aplecat în faţă. Dormea numai în pantalonii de la pijama, iar muşchii torsului sclipeau la lumina lămpii pe care Billy o aprinsese cînd intrase în cameră. Arată ca un luptător înfrînt, îşi zise el privindu-l, un luptător care ştie că va fi doborît în repriza următoare.

— Nu vreau să mă crezi prost, răspunse Wesley, dar nu pot. Iubesc o fată minunată, din New York, pe care o aştept să vină în Europa peste cîteva săptămîni, ca să ne întîlnim. Puţin îmi pasă ce va gîndi domnişoara aia despre mine, adăugă el sfidător. Eu îmi aştept prietena!

— S-ar putea ca mai tîrziu să regreţi, îl avertiză Billy.

— Niciodată! Şi tu o găseşti minunată, o cunoşti mai bine decît mine, de ce nu te duci tu? întrebă Wesley bănuitor.

— Domnişoara şi-a exprimat clar preferinţa, răspunse Billy. Şi mi-a spus că nu i-ar face deloc plăcere să mă vadă pe mine în camera 301.

— Iisuse! exclamă Wesley. Cine ar fi crezut că o fată ca ea ar putea să mă aleagă tocmai pe mine?

— Poate că îi plac starurile de cinema, opină Billy.

— Asta nu e o chestie de glumit, răspunse cu reproş Wesley. Eu nu sînt vedetă, iar ea ştie lucrul acesta la fel de bine ca şi tine.

— Scuză-mă, am fost cam răutăcios, îşi ceru iertare Billy. Ei bine, eu mi-am făcut datoria, mă duc să mă culc.

— Şi eu, răspunse Wesley, uitîndu-se la aşternutul răvăşit şi mototolit. Ce dezordine! exclamă el. De cîte ori mă trezesc dimineaţa, patul arată ca un ring unde am boxat douăzeci de runde. Aranjă puţin cuverturile şi se vîrî în aşternut, culcîndu-se pe spate cu capul sprijinit în palmele aşezate la ceafă. Cîndva, începu să-şi exprime cu glas tare gîndurile în timp ce vărul său se dezbrăca, cîndva poate că o să-mi dau seama mai bine care trebuie să fie legătura dintre dragoste şi raporturile sexuale şi alte chestii din astea.

— Să nu te bizui pe aşa ceva, îi răspunse Billy, strecurîndu-se şi el în patul său, după ce îmbrăcase pijamaua. Vise plăcute, Wesley. Puteai să ai parte de o noapte grozavă, dar meriţi să te odihneşti.

— Mda! mormăi Wesley. Stinge naibii lumina aia!

Billy stinse lampa. Stătea întins pe spate, cu ochii deschişi aţintiţi pe tavanul întunecat, şi rămase aşa timp îndelungat, rumegîndu-şi gîndurile. După cinci minute îl auzi pe Wesley respirînd adînc şi regulat, gemînd din cînd în cînd, pe măsură ce visele puneau stăpînire din nou pe el. Billy nu putu adormi deloc şi era încă treaz cînd zorile începură să-şi filtreze lumina în cameră. Zumzetul petrecerii şi ecoul muzicii de dans continuau să se audă din depărtare. „Ora spaniolă! îşi zise Billy. Mama mă-sii de oră spaniolă!"

A doua-zi după-amiază, la orele patru fix, Carmen îşi făcu apariţia pe teren, odihnită şi senină. Urmau să joace o partidă de dublu, iar celelalte două persoane sosiseră deja. Carmen îi salută pe toţi, inclusiv pe Billy, cu acelaşi surîs radios. Adversarii — deşi erau bărbaţi — jucau slab, de aceea se învoiră ca Billy şi Carmen să facă parte din tabere opuse. Niciodată Billy nu o văzuse pe fată jucînd atît de bine. Agilă, neobosită, prelua şi lovea cu eficienţă mingea la fileu, obligîndu-şi rivalii să muncească din greu pentru fiecare punct cîştigat. Scorul era egal — patru la patru — cînd fata lobă mingea peste Billy. În timp ce se precipita spre spatele terenului băiatul remarcă — într-o frîntură de secundă — zîmbetul ironic ce flutura pe buzele fetei. Billy făcu un salt acrobatic în aer şi deşi ajunse cu greu la minge izbuti să o lovească plin de înverşunare peste cap, încercînd să o plaseze la picioarele adversarei. Carmen, care se năpustise deja la fileu, se împletici puţin, iar mingea — lansată cu forţă — o lovi în ochi, apoi ţîşni nebuneşte în afara terenului. Fata scoase un ţipăt ascuţit de durere, scăpă racheta şi se îndoi, acoperindu-şi cu mîinile ochiul rănit.

„O, Doamne! exclamă Billy în gînd sărind peste fileu, asta îmi lipsea!"

Medicul era îngrijorat. Considera că ochiul se afla în primejdie, de aceea fata trebuia dusă imediat la Barcelona ca să o consulte un specialist. Nu excludea posibilitatea unei operaţii.

— Îmi pare nespus de rău, zise Billy în timp ce o ducea cu maşina înapoi la hotel.

— N-are de ce să-ţi pară rău, replică fata aspru, deşi suferea tare, după cum îşi dădea seama Billy. N-a fost vina ta, eu n-aveam ce căuta la fileu; dar vroiam neapărat să te complexez ca să ratezi mingea. Şi nu cumva să te laşi convins de cineva că tu ai fi vinovat.

Billy se aplecă şi o sărută uşor pe obraz, iar Carmen nu îl respinse de data aceasta.

Billy ştia însă că, indiferent ce ar fi spus Carmen şi oricine altcineva, vina era a lui; căci dacă nu ar fi existat controversa din ziua precedentă, el nu ar fi lovit mingea niciodată cu asemenea forţă, trimiţînd-o în direcţia ei cînd se afla la o distanţă atît de mică.

A doua zi după amiază, managerul hotelului îl chemă pe Billy în biroul său.

— Tinere, îi zise acesta, mă tem că ai dat de bucluc. Tatăl domnişoarei mi-a telefonat adineauri, spunîndu-mi că, probabil, ochiul se va vindeca bine, iar medicul specialist nu consideră necesară o intervenţie chirurgicală. Dar era furios, iar eu nu te plătesc ca să brutalizezi oaspeţii hotelului. Tatăl insistă să te concediez şi — deşi fiica lui a sunat şi a intervenit, amenințîndu-mă că nu mă va ierta niciodată dacă fac aşa ceva — mi-e teamă că o să fiu nevoit să mă supun voinţei lui şi nu a ei. Ar fi bine să-ţi faci bagajele şi să pleci. Şi cu cît mai repede, cu atît mai bine! Scoase un plic din sertarul biroului şi îl dădu lui Billy. Ai aici salariul pe o lună, nu ţi-am reţinut nimic.

— Mulţumesc, domnule, bolborosi cu umilinţă Billy.

Managerul îi scuturâ mîna.

— Îmi pare rău că trebuie să pleci, lumea de aici te simpatiza, zise el cu sinceritate.

În timp ce Billy se îndrepta spre piscină pentru a-l informa pe Wesley despre cele întîmplate îşi aminti remarca tatălui său cu privire la norocul familiei Jordache.

Iar faptul că pe el îl chema Abbott nu avusese nici un efect asupra deznodămîntului nefericit.

În aceeaşi după-amiază porniră spre Franţa. Vremea era însorită şi plăcută, călătoreau în Peugeot-ul decapotabil. Billy încercase să-şi convingă vărul să nu facă prostia de a-şi abandona slujba, însă Wesley insistase să-l însoţească, iar Billy nu vroise să-l preseze prea tare. Începuse să ţină cu adevărat la Wesley, iar perspectiva de a străbate împreună ţinuturile binecuvîntate de o climă primăvăratică, ale Spaniei şi Franţei, îl tenta.

Maşina rula fără grabă, pe îndelete, ceea ce le permitea să admire din mers peisajele magnifice. Luau masa la iarbă verde — cîrnaţi cu pîine veche, o sticlă de vin —, la umbra măslinilor de pe marginea şoselei sau — eventual — la liziera unei vii. Aveau cu ei echipamentul necesar de tenis şi de obicei găseau un teren în oraşele prin care treceau, astfel că aveau prilejul să joace aproape zilnic cîteva seturi.

— Dacă te ţii serios de tenis, îl lăudă Billy pe vărul său, în vreo doi ani ai să reuşeşti să mă învingi.

În timp ce se îndreptau spre nord, Billy realiză că — în fond — se bucura cînd părăsise El Faro, deşi în adîncul inimii ştia că se va simţi mereu vinovat pentru modul cum trebuise să plece. Îi părea şi nu îi părea rău că părăseşte Spania, căci nu mai era silit să aştepte în fiecare zi — cu inima strînsă — apariţia Monikăi, întrebîndu-se cît timp îl va mai chinui cu tenisul ei catastrofal şi cu aluziile ameninţătoare cu privire la nişte viitoare şi nedesluşite complicaţii.

Wesley discuta mult mai deschis despre ceea ce făcuse el înainte de a sosi la El Faro. Povesti cîte ceva despre convorbirile avute cu oamenii care îl cunoscuseră pe tatăl său, povesti despre vizita sa la Bath, pomenind-o în treacăt pe Kate, trecînd însă sub tăcere încăierarea cu Dawson, apoi vorbi cu dragoste despre frăţiorul său vitreg.

— Un puştiulică drăguţ şi voinic ca un tăuraş, îl descrise el. Cînd o creşte o să semene cu taică-său... cu tatăl nostru, vreau să spun. E un copilaş fericit.

— *Tu* însă nu pari fericit, constată deschis Billy. Eşti tînăr, puternic, chipeş şi — din cîte înţeleg — te aşteaptă o carieră splendidă, numai să vrei tu. Cu toate acestea nu te comporţi ca un om fericit, repetă el.

— Sînt suficient de fericit, răspunse în doi peri Wesley.

— Dar nu şi cînd dormi, atunci nu eşti. Ştii că gemi aproape toată noaptea? întrebă Billy.

— Visele! Nu înseamnă nimic, minimaliză Wesley.

— Nu cred că tot aşa ar spune psihiatrul, replică Billy.

— Ce crezi *tu*? Vocea lui Wesley se înăspri brusc.

— Aş zice că te apasă ceva pe suflet. Ceva rău, urît. Dacă mi te-ai destăinui poate că ţi-ai uşura inima, îl îndemnă Billy.

— Poate că am să o fac. Altă dată. Acum, hai să schimbăm subiectul.

Ajunseră în Franţa şi petrecură prima noapte într-un mic hotel din Port Vendres, orientat cu faţada spre mare, imediat dincolo de frontieră.

— Am o idee grozavă, zise Billy. De-abia peste două săptămîni o să avem treabă la Cannes. Ce-ar fi să ne repezim la Paris, să ne acordăm o scurtă vacanţă acolo?

Wesley scuturâ cu hotărîre capul.

— Nu! refuză el. Trebuie să ajung la Cannes. Am tot ocolit locul acela, acum însă trebuie să ajung acolo.

— De ce?

Băiatul îi aruncă o privire stranie.

— Trebuie să-l văd pe Bunny, am fost împreună pe *Clothilde*. De fapt se află la Saint Tropez. S-ar putea să aibă nişte informaţii care mă interesează. Informaţii importante. Tu du-te la Paris. Eu o să fac autostopul.

— Ce fel de informaţii? întrebă curios Billy.

Din nou Wesley îl privi ciudat.

— Caut pe cineva, iar Bunny s-ar putea să ştie unde îl pot găsi. Atît.

— Nu poate aştepta două săptămîni, oricine ar fi ăla?

— A aşteptat deja prea mult, răspunse Wesley.

— Cine este?

— Cel care se face vinovat de somnul meu zbuciumat. Îl văd în vis în fiecare noapte, visez că îl înjunghii, că îl lovesc cu cuţitul iarăşi şi iarăşi, dar el nu cade, ci stă acolo şi îmi rîde în nas, iar cînd mă trezesc parcă îi aud încă rîsul.

— Îl recunoşti? Vreau să zic, în vis?

Wesley dădu încet din cap.

— E cel care l-a ucis pe tatăl meu.

Tonul glasului vărului său îl făcu pe Billy să simtă alunecînd un fior în jos, pe şira spinării sale.

— Ce ai să faci cînd ai să-l găseşti? întrebă el îngrijorat.

Wesley respiră adînc.

— În cele din urmă tot o să trebuiască să spun cuiva, de ce nu ţie? O să-l ucid! răspunse el cu înverşunare.

— O, Iisuse! exclamă Billy.

Tăcură, privind marea.

— Cum plănuieşti să o faci? întrebă într-un tîrziu Billy.

— Nu ştiu. Wesley ridică din umeri. O să văd cînd va sosi timpul. Cu un cuţit, probabil.

— N-ai o armă?

— Nu, nu am.

— El are vreuna?

— Probabil.

— Ai să fii ucis!

— O să mă păzesc să nu fiu, răspunse Wesley cu ferocitate.

— Iar dacă ai să reuşeşti să-l dobori tu ai să fii primul pe care o să-l bănuiască poliţia, nu pricepi?

— Ba cred că da, admise Wesley.

— Şi să te consideri norocos dacă ai să scapi cu douăzeci de ani de puşcărie! Asta vrei?

— Nu.

— Şi tot ţii să te duci la Cannes, să-ţi pui planul în aplicare?

— Da.

— Ascultă, Wesley, zise Billy, te îndrepţi singur spre prăpastie şi nu pot admite aşa ceva. Lasă-mă să te ajut!

— Cum?

— Am un pistol cu surdină pitit undeva în Paris.

— Cred că ar fi folositor. Wesley dădu din cap cu gravitate.

— Te-aş putea ajuta să înfăptuieşti... ăă... crima. Billy se poticni cînd rosti cuvîntul. Eu sînt soldat instruit, vorbesc franceza mai bine decît tine şi ştiu să mînuiesc o armă. O să-ţi destăinuiesc ceva care trebuie să păstrezi numai pentru tine: cînd eram în armată m-am alăturat unui grup de terorişti din Bruxelles.

— Tu?! Wesley era uluit.

— Da, eu. Am fost racolat cînd m-am dus cu treabă la Amsterdam, la biroul de turism spaniol. Mă pricep să asamblez o bombă. Băiete, nu puteai găsi un partener mai bun pentru o asemenea treabă. Să-ţi spun ce o să fac, continuă el. În timp ce tu te duci la Saint Tropez, eu merg la Paris, iau arma, apoi ne întîlnim fie la Saint Tropez, fie la Cannes sau unde vrei tu. E bine aşa?

Wesley îl scrută bănuitor.

— Nu cumva intenţionezi să mă tragi pe sfoară?

— Ei, haide, Wesley, zise Billy pe un ton care voia să pară jignit. Mă înapoiez în sud peste cîteva zile. Cu pistolul. Şi cu muniţie suficientă ca să te poţi antrena. Ţi se pare că vreau să te înşel?

— Cred că nu, răspunse Wesley, şovăind totuşi. Bine, acceptă el în cele din urmă. Să-mi dai de ştire unde ai să tragi la Paris, am să te caut şi o să-ţi comunic unde mă găseşti.

— Cred că putem bea o bere, propuse Billy.

— De acord, aprobă Wesley.

A doua zi porniră spre Nîmes de unde Billy urma să cotească spre nord, către Paris. Billy rămase la volanul maşinii parcată la umbra unui plop în timp ce vărul său lua rucsacul din automobil şi îl aruncă pe umăr. Se înţeleseră ca Billy să trimită o telegramă post-restant la Saint Tropez pentru ca Wesley să ştie unde să-l caute.

— Ei bine, zise Wesley, să ai grijă de tine.

— Iar tu, răspunse Billy, nădăjduiesc că n-ai să faci vreo prostie cît timp n-o să fiu cu tine!

— Nu, îţi promit. Îşi dădură mîna. O să-mi lipsească tenisul, rînji Wesley.

— Să ţii minte că în puşcăriile franceze se practică foarte rar sportul alb, replică Billy.

— N-am să uit, răspunse Wesley dîndu-se înapoi cîţiva paşi.

Billy porni motorul şi flutură mîna, în timp ce maşina — construită special pentru petrecerea vacanţelor însorite — îşnea de sub umbra plopilor şi se aşternea la drum. În oglinda retrovizoare Billy văzu imaginea înaltă şi uscăţivă a vărului său care pornea pe jos spre Cannes.

Cînd ajunse la Paris, Billy trase la un hotel de pe malul stîng al Senei, după care prima lui grijă fu să telefoneze în America. Cînd obţinu legătura şi auzi glasul unchiului său la capătul celălalt al firului, Billy vorbi:

— Unchiule Rudolph, sînt eu, Billy Abbott. Mă aflu la Paris, la Hotel Alembert. Am nevoie de ajutor. Urgent! Ceva groaznic i se va întîmpla lui Wesley şi probabil şi mie, numai dacă... Se opri.

— Dacă ce, Billy? întrebă Rudolph.

— Numai dacă putem împiedica să se întîmple anumite lucruri, răspunse băiatul. Nu-ţi pot spune mai mult la telefon!

— Sosesc mîine la Paris, răspunse prompt Rudolph.

— O, Doamne! oftă Billy. Ce plăcut e să te aud spunînd asta.

Puse receptorul în furcă, apoi se întinse obosit, în pat, şi cîteva clipe mai tîrziu adormi buştean.

9

— Acum explică, îi ceru Rudolph lui Billy în timp ce intrau pe şoseaua ce ducea de la aeroport la Paris.

— E vorba de Wesley, începu acesta, conducînd foarte atent în continuare. Ploua, iar luminile farurilor de la automobilele întîrziate în noapte se reflectau, sclipind, pe suprafaţa udă a şoselei. E în sudul Franţei şi îl caută pe tipul care spune că e autorul moral al uciderii tatălui său. Suci volanul şi trecu pe banda din dreapta deoarece şoferul care venea din spate semnaliza nervos, cerînd să i se facă loc. Maşina trecu în goană pe lîngă ei pulverizînd o perdea fină de ploaie care se aşeză pe parbriz, reducînd vizibilitatea cîteva secunde.

— Bestia! exclamă Billy furios. În sinea sa însă era bucuros că putea folosi acest incident ca o diversiune care îi permitea să se desprindă măcar o clipă de subiectul abordat.

Rudolph împinse pălăria puţin pe ceafă şi îşi trecu palma pe frunte, vroind parcă să înlăture durerea cuibărită în spatele ei.

— De unde ştii toate astea? întrebă el posac.

— Chiar el mi-a destăinuit. După ce a venit în Spania am locuit împreună în aceeaşi cameră şi ne-am împrietenit la cataramă; şi zău că m-am bucurat sincer, îl lămuri Billy. Dormea foarte agitat, parcă se afla într-un adăpost, iar artileria îi bubuia întruna la ureche. Mi-am dat seama că ceva îl chinuia în subconştient şi m-am îngrijorat. În cele din urmă n-am mai răbdat şi l-am întrebat direct, iar el mi-a povestit toată tărăşenia.

— Crezi că vorbea serios?

— Nu încape îndoială! Glumele lipsesc din repertoriul băiatului ăsta. Chiar şi în modul lui de a juca tenis detectezi ceva care parcă te înfricoşează. În privinţa asta nu arată deloc ca alţi tineri sau bărbaţi pe care i-am cunoscut.

— E zdravăn la cap?

— Da. În afară de amănuntul pe care l-am menţionat.

— Crezi că un psihiatru l-ar ajuta?

Billy cugetă cîteva clipe.

— Oricum, nu i-ar dăuna dacă l-ar consulta, răspunse el în cele din urmă. Ar fi bine dacă l-ai convinge să stea potolit un an sau doi, însă mă îndoiesc că ai să reuşeşti.

Rudolph mormăi ceva nedesluşit.

— Ei bine... Billy era stingherit. Asta-i o parte a poveştii. I-am spus că o să-l ajut.

— Cum?

Băiatul se foii şi mai încurcat pe locul său strîmt şi schimbă priza mîinilor pe volan.

— I-am spus, mărturisi el în cele din urmă, că o să mă gîndesc la o modalitate de a face împreună toată treaba, că o să găsesc eu o cale de a ne descurca fără ca să fim prinşi. I-am îndrugat ceva legat de instrucţia militară pe care am căpătat-o, chestii din astea...

— Dar *tu* eşti zdravăn la cap?

— Aşa am crezut totdeauna.

— Vorbeşti *seriós*?

— N-am idee dacă am crezut cu adevărat ceea ce i-am spus atunci, dar dacă ajungeam la momentul critic bănuiesc că îl ajutam, răspunse sincer Billy. Şi nu trebuie să te porţi cu mine ca un poliţai care îşi interoghează victima, unchiule Rudolph!

Rudolph scoase o exclamaţie de exasperare.

— Doi ţicniţi! zise el. Doi tineri trăsniţi! A tunat şi i-a adunat!

— Măcar sîntem în familie! replică Billy, ofensat de etichetările făcute de unchiul său. Bun sosit în oraşul trăsniţilor, secţia europeană, unchiule, adăugă el sarcastic.

— De ce ai venit la Paris, lăsîndu-l singur acolo ca să se implice în cine ştie ce încurcături tîmpite? Pe măsură ce vorbea glasul lui Rudolph creştea în intensitate de furie.

— I-am spus că am un pistol cu surdină ascuns undeva aici şi că o să-l aduc, răspunse Billy.

— Pe toţi dracii, Billy, în ce porcării te-ai băgat în toţi anii aceştia?! Rudolph era exasperat.

Din nou Billy se foii stînjenit pe locul său.

— Prefer să nu-ţi spun. Cred că e mai bine pentru amîndoi dacă nu afli, răspunse Billy.

Rudolph respiră adînc şi oftă.

— Sînteţi cumva căutaţi de poliţie? întrebă el îngrijorat.

— Nu. Cel puţin din cîte mi-am dat seama nu ne urmăreşte nimeni, răspunse Billy, bucuros că este obligat să se concentreze asupra drumului şi deci nu putea vedea expresia de pe faţa unchiului său.

Obosit, Rudolph îşi frecă faţa cu palmele, iar gestul său dădu naştere unui sunet aspru pe obrazul său nebărbierit.

— Mai bine îmi dai mie pistolul, zise el.

— I-am promis că o să i-l dau lui, peste o zi sau două, răspunse Billy.

— Ascultă, Billy, se înfurie Rudolph străduindu-se din răsputeri totuşi să-şi stăpînească glasul, tu m-ai rugat să vin urgent în ajutorul tău, am luat primul avion şi am alergat la tine, aşa că ori faci ceea ce îţi spun, ori... Se întrerupse brusc.

— Ori ce? întrebă băiatul.

— Nu ştiu, răspunse franc Rudolph. Încă. Spune-mi precis, unde anume e Wesley în clipa aceasta? Astăzi? Acum?

— În Saint Tropez. Ne-am înţeles să-i comunic telegrafic unde mă poate găsi aici, la Paris, ca să-mi spună unde să ne întîlnim cînd mă înapoiez în sud.

— *Ai trimis* telegrama?

— Chiar în dimineaţa asta.

— De ce te-ai grăbit? De ce n-ai aşteptat sosirea mea? Poate că era mai bine să nu ştie unde să dea de tine.

— Şi aşa e destul de bănuitor faţă de mine, se apără Billy. Dacă nu mă duc, cum i-am promis, ca să preiau o parte din treabă, o să se apuce să o facă de unul singur, ceea ce ar însemna sfîrşitul lui Wesley Jordache!

— Poate că ai dreptate, acceptă Rudolph argumentul nepotului său, dar adăugă: Poate. Te-a căutat deja?

— Nu.

— Bine. Cînd ţi-o telefona să nu-i spui că am venit în Europa. Tergiversează şi spune-i că o să dureze mai mult decît ţi-ai închipuit iniţial, ca să pui mîna pe blestematul ăla de pistol.

— La ce ar ajuta minciuna asta?

— Mi-ar da răgaz mai mare să cuget, la asta m-ar ajuta, replică furios Rudolph. Şi ai face bine să-ţi pui şi tu capul la contribuţie puţin! Acum te rog să taci un timp, drumul m-a obosit teribil şi vreau să închid ochii cîteva clipe, în nădejdea că fulgerul inspiraţiei ne va lumina sau măcar ne va sugera o idee salutară înainte de a sosi la hotel.

După ce ajunseră la hotel şi urcară în cameră, Rudolph zise:

— Şi să ţii minte: vreau mîine să-mi dai arma aceea. De un lucru sînt absolut sigur: *Wesley nu o va vedea niciodată.*

— Atunci o să folosească un cuţit sau o să facă treaba cu mîinile goale, replică Billy. N-ai idee cum e el!

— E adevărat, răspunse Rudolph. Îmi pare rău, de-abia acum îmi dau seama de realitate.

— Ascultă, îi zise Billy, dacă nu vrei să fii implicat în afacerea asta, o să încerc să mă descurc singur. Poţi oricînd uita ce ţi-am spus.

Rudolph se uită gînditor la nepot, cîntărind parcă avantajele sau dezavantajele pe care le-ar avea dacă uita toată afacerea, aşa cum îl povăţuia Billy. Apoi scutură energice capul.

— Poate că eu ar fi trebuit să-l caut pe Danovic, răspunse el. Demult. Numai că pînă în noaptea asta nu mi-a trecut prin cap. Nu, nu cred că uitarea constituie soluţia problemei. Noapte bună, Billy. Dacă între timp îţi vine vreo idee, trezeşte-mă. Oricum nu o să am un somn liniştit. Îşi frecă

frecă din nou faţa cu mîinile şi se îndreptă, călcînd apăsat, către lift. Nu mi-am dat seama cît de mult a îmbătrînit, gîndea Billy în timp ce uşa ascensorului se deschidea, apoi se închidea în spatele unchiului său.

Dimineaţa următoare luară micul dejun împreună în sala de mese a hotelului. Posac, cu faţa trasă şi cu cearcăne la ochi, Rudolph bău ceaşcă după ceaşcă de cafea, fără a rosti un cuvînt.

— Du-te şi adu... obiectul acela, în după-amiaza asta chiar, vorbi într-un tîrziu el. Şi să mi-l dai mie!

— Eşti sigur că vrei să..., începu Billy.

— De un lucru sînt convins, îl întrerupse Rudolph: că nu vreau să mă cert cu tine.

— Bine, unchiule, tu eşti şeful, acceptă supus Billy. Răsuflă uşurat pentru că răspunderea hotărîrii nu îi revenea lui.

Funcţionarul de la recepţie apăru în sala de mese şi, apropiindu-se de Billy, îi spuse în franceză:

— Sînteţi chemat la telefon, domnule Abbott. La cabina din hol.

— Mulţumesc! Şi, ridicîndu-se în picioare, îi spuse unchiului său: El este. Nimeni altcineva nu ştie că mă aflu aici.

— Să fii atent, îl preveni Rudolph. Ai grijă cum vorbeşti cu el, ca totul să pară plauzibil.

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă, dar nu garantez nimic cînd e vorba de băiatul ăsta, zise Billy. În timp ce părăsea sala de mese şi străbătea holul spre cabina telefonică îşi simţi deodată gura acră de pe urma cafelei băute.

— Billy, îl auzi pe Wesley la capătul firului, iar glasul i se păru subţire. Poţi să vorbeşti? întrebă Wesley.

— Nu prea, răspunse Billy.

— Sînt la Les Pinèdes, în Saint Tropez. Cînd soseşti aici? întrebă Wesley.

— Mă tem că nu prea repede, Wesley. Au intervenit complicaţii la achiziţionarea mărfii. Lui Billy propria voce îi suna fals în urechi.

— Ce încurcături? întrebă aspru Wesley.

— O să-ţi spun cînd ne vedem, se eschivă Billy.

— Ai să o obţii sau nu?

— Am să o obţin, nici o grijă, îl linişti Billy. Numai că va mai dura puţin.

— Ce înseamnă „puţin"?

— Vreo patru-cinci zile.

— Dacă nu apari în următoarele cinci zile, plec la Cannes. Singur! Ai priceput?

— Păstrează-ţi cumpătul, fac tot ce pot, încercă Billy să-l potolească.

— Astea-s pretexte, respinse Wesley fără menajamente afirmaţiile vărului său.

— Nu sînt pretexte, Wesley. Îţi spun că au apărut niste chestii neprevăzute, încercă din nou Billy să-şi calmeze vărul.

— Sper că eşti sincer, replică Wesley şi îşi întrerupse brusc legătura.

Billy reveni, păşind încet şi gînditor, în sala de mese.

— Este la Les Pinèdes, în Saint Tropez, îl informă pe unchiul său, în timp ce se aşeza. Nu a părut satisfăcut de povestea pe care i-am îndrugat-o. Mi-a acordat cinci zile răgaz.

Rudolph dădu din cap.

— Sper că nu i-ai spus că sînt aici?

— Nu, îl asigură Billy.

— La noapte iau trenul de Antibes. Nu vreau să trec pe la vama aeroportului. Mă găseşti la Colombe d'Or, în Saint-Paul- de-Vence, dacă vrei să dai de mine.

— Ţi-a venit vreo idee între timp? se interesă Billy.

— Poate. Rudolph zîmbea încruntat.

— Nu vrei să-mi spui şi mie? insistă nepotul.

— Nu. Cum spuneai tu aseară, e mai sănătos pentru amîndoi dacă nu ştii ce idee mi-a venit.

— Sîntem o familie grozavă cînd e vorba să păstrăm o taină unul faţă de altul, nu? zise sarcastic Billy.

— Pînă la un anumit punct, îşi exprimă acordul Rudolph, ridicîndu-se în picioare. Astăzi vreau să mă distrez vizitînd oraşul. S-ar putea să mă duc şi la Luvru. Ne vedem aici la cinci. Să nu faci vreo prostie pînă atunci!

— O să mă străduiesc, promise Billy. Ne vedem la cinci.

După ce unchiul său plecă, Billy luă un taxi pînă la banca din colţul străzii St. Dominique. Nu dorea să-l observe vreun nepoftit poate chiar în clipa cînd schimba plăcuţa cu numărul de înmatriculare. Luă cu el sacul de tenis, iar cînd slujbaşul de la camera blindată răsuci cheile în broaştele seifului şi se înapoie la locul lui, Billy strecură iute în sac pistolul, cutiile cu muniţii şi ceea ce rămăsese din zece mii de franci. Apoi urcă scările şi îl informă pe funcţionarul băncii că renunţa la *coffre-fort*, drept pentru care îi înapoie cele două chei.

Se înapoie cu un alt taxi la hotel, aruncă sacul pe patul din camera sa, apoi se aşeză alături şi rămase nemişcat, dus pe gînduri, pînă la ora cinci.

Rudolph coborî din tren la Antibes. Maşina pe care o comandase la Hertz îl aştepta la gară. În timp ce semna luarea în primire a maşinii ţinea piciorul lipit — cu prudenţă — de valijoara încuiată.

Ajunse la Colombe d'Or, intră în hotel cu valijoara în mînă şi — după formalităţile de înregistrare — îl urmă îndeaproape pe băiatul care îl conduse la camera lui, ducîndu-i şi valijoara.

După ce rămase singur în cameră, Rudolph îi telefonă bătrînului avocat din Antibes şi fixă o întîlnire la biroul acestuia, pentru aceeaşi dimineaţă

la unsprezece. Se bărbieri şi făcu o baie fierbinte, moţăind îndelung în cadă. La New-York erau orele două dimineaţa, iar trupul său nu pierduse încă reflexele fiziologice. Se mişca letargic în timp ce îmbrăca lenjerie proaspătă şi ceru să i se trimită în cameră o ceaşcă mare de cafea tare. Era aceeaşi cameră de altă dată, unde îl vizitase Jeanne, iar amintirea clipelor petrecute cu ea treziră dorinţe vechi în el. Luă o foaie de hîrtie şi scrise: „Dragă Jeanne, mă aflu din nou la hotelul nostru şi mă întreb dacă eşti liberă..." Se opri, mototoli hîrtia şi o aruncă în coş. Totul se petrecuse cu atît de mult timp în urmă! Gata!

La zece şi jumătate încuie valijoara şi porni spre Antibes cu maşina închiriată, conducînd cu atenţie.

Bătrînul îl aştepta la imensa lui masă bine lustruită, cu marea albastră şi însorită înrămată parcă în fereastra din spatele său.

— Putem discuta în siguranţă aici? întrebă Rudolph în timp ce lua loc pe scaun.

— E un loc absolut sigur, răspunse avocatul.

— Vreau să spun, preciză Rudolph, nu sînt magnetofoane sau alte aparate de genul acesta în funcţiune?

— Am unul, recunoscu avocatul, dar îl folosesc numai la cererea clientului.

— Nu doresc să vă jignesc, domnule avocat, dar v-aş ruga să-l puneţi pe masă ca să fim convinşi amîndoi că nu înregistrează, îi ceru Rudolph.

Bătrînul se încruntă.

— Cum doriţi, domnule, acceptă el cu răceală. Trase un sertar şi scoase aparatul, punîndu-l pe colţul mesei.

Rudolph se ridică şi examină atent cu ochii: magnetofonul nu era pus în funcţiune.

— Mulţumesc, domnule, zise el, aşezîndu-se la locul său. De asemenea, v-aş fi recunoscător dacă nu veţi lua notiţe, nici acum şi nici după ce plec.

Bătrînul avocat aprobă din cap.

— Nu voi lua notiţe, promise el.

— Mă aflu aici la dumneavoastră din motive cît se poate de delicate, începu Rudolph. Apoi preciză: e vorba de siguranţa nepotului meu, fiul fratelui meu care a fost ucis.

Avocatul dădu iarăşi din cap.

— Tristă întîmplare, îşi aminti el. Sper că rănile s-au cicatrizat oarecum.

— Oarecum, fu de acord Rudolph.

— Şi că testamentul a fost pus în aplicare cu minimum... ăă... de dificultăţi...

— Maximum, replică Rudolph.

— Păcat, îşi exprimă regretul avocatul. Chestiunile acestea de familie...

— Nepotul meu se află în sudul Franței, continuă Rudolph. Dar nu știe că sînt și eu prin împrejurimi și nici nu aș vrea să afle de prezența mea. Deocamdată, cel puțin.

— Prea bine.

— A venit ca să-l caute și să-l găsească pe Danovic, preciză Rudolph.

— Ah! exclamă cu gravitate bătrînul domn.

— Și intenționează să-l ucidă, cînd va da de el, merse drept la țintă Rudolph.

Avocatul tuși ca și cînd s-ar fi înecat. Scoase la iveală o batistă mare și își șterse buzele.

— Iertați-mă, se scuză el. Acum înțeleg de ce ați afirmat că e vorba de o chestiune delicată.

— Nu vreau să-l găsească pe Danovici, spuse ferm Rudolph.

— Înțeleg dorința dumneavoastră, dar nu înțeleg cum aș putea să vă fiu de folos? își exprimă nedumerirea avocatul.

Rudolph respiră adînc.

— Dacă Danovic este ucis — prin alte mijloace, să zicem — atunci problema e rezolvată, explică el.

— Aha! se dumiri avocatul. Tuși din nou și din nou își scoase batista. Și cum socotiți că v-aș putea ajuta să vă îndepliniți dorința?

— Bănuiesc, domnule, că de-a lungul carierei dumneavoastră ați avut cazuri în care erau implicați membrii *milieu*-lui din zona coastei...

Avocatul dădu din cap aprobator.

— Da, zise el, de-a lungul carierei mele...

— Dacă ați vrea să mă puneți în legătură cu cineva care ar fi în stare să-l găsească pe Danovic... și care ar putea fi convins să preia sarcina, aș fi gata să-i plătesc foarte bine serviciile, expuse propunerea sa Rudolph.

— Înțeleg, zise avocatul.

— Bineînțeles, continuă Rudolph, sînt gata să depun o sumă considerabilă în contul din Elveția pentru serviciile dumneavoastră.

— Bineînțeles, încuviință avocatul și oftă. Rudolph nu se lămuri dacă acesta oftase din cauza riscurilor pe care și le-ar fi asumat sau datorită sumei considerabile care urma să fie depusă în contul său elvețian.

— Va trebui să acționăm cît mai repede, băiatul e nerăbdător și nechibzuit, continuă să pledeze Rudolph.

Avocatul dădu din cap în semn că pricepuse.

— Împărtășesc îngrijorarea dumneavoastră și am toată înțelegerea pentru poziția pe care vă situați, monsieur Jordache, dar după cum vă puteți imagina — nu este o problemă care să fie rezolvată peste noapte, chiar dacă...

— Sînt dispus să plătesc douăzeci de mii de dolari, rosti apăsat Rudolph, întrerupîndu-l.

Din nou avocatul tuşi, din nou îşi scoase batista.

— Afurisita asta de tuse, vorbi el, arţăgos, n-am fumat în viaţa mea şi tot nu mă lasă. Îşi suci scaunul rotativ şi se întoarse cu faţa spre marea liniştită ca şi cînd din direcţia aceea putea aştepta răspunsuri la întrebările care îl frămîntau.

În cameră se aşternu o linişte care se prelungi cîteva clipe. Rudolph se gîndea cu durere la ceea ce era pe cale să facă. Toată viaţa crezuse în justiţie şi moralitate, iar acum el însuşi se angaja să înfăptuiască o fărădelege. Dar oare de ce se pregătea să comită o faptă aşa de rea? Pentru a preveni să se întîmple ceva şi mai rău, îşi zise el. Moralitatea putea fi o capcană la fel ca oricare alt cuvînt cu conţinut nobil. Întrebarea era, ce trebuia să prevaleze: principiile sau legăturile de sînge? Ei bine, el unul rezolvase această dilemă, cel puţin în sufletul său. Iar de suferit pentru fapta sa va suferi mai tîrziu, dacă va fi nevoie.

Calmul din cameră se destrămă cînd, fără să se întoarcă spre Rudolph, bătrînul jurist vorbi.

— Voi vedea ce pot face, zise el. Sper, în cel mai bun caz, să contactez un domn care s-ar putea să fie interesat de cazul dumneavoastră, şi să-l determin să ia legătura cu dumneavoastră. Nădăjduiesc însă că acesta va fi începutul şi sfîrşitul misiunii mele.

— Înţeleg, răspunse Rudolph sculîndu-se în picioare. Locuiesc la Columbe d'Or, în Saint-Paul-de-Vence. Voi aştepta telefonul dumneavoastră.

— Nu vă promit nimic, stimate domn. Se întoarse din nou cu faţa la Rudolph şi zîmbi trist. Ca să fiu cinstit pînă la capăt cu dumneavoastră, aş prefera să-l convingeţi pe nepotul dumneavoastră să renunţe la planul său nechibzuit.

— Acelaşi lucru îl doresc şi eu. Dar mă îndoiesc că voi reuşi.

Avocatul clătină capul, posac.

— Ah, tinerii aceştia! zise el. Ei bine, voi vedea ce pot face.

— Mulţumesc. Rudolph se ridică şi porni spre ieşire. Bătrînul avocat privea din nou marea. Nu îşi strînseră mîinile la despărţire.

Puterea banilor! gîndea Rudolph conducînd maşina de-a lungul portului. Oare Hamlet i-ar fi plătit pe Rosenkrantz şi Guildenstern ca să-l lichideze pe unchiul său, regele, dacă ar fi avut florinii necesari?

După ce se înapoie la Colombe d'Or îl căută la telefon pe Billy şi din fericire îl găsi la Hotel Alembert din Paris. Rudolph nu ştia însă că tînărul nu părăsise camera, cu excepţia drumului făcut pînă la bancă, în ziua precedentă.

— Billy, zise Rudolph, avem o rază de speranţă. Nu îţi pot spune despre ce e vorba şi nici să nu încerci să afli, nici acum şi nici altă dată. Putem totuşi nădăjdui. Tot ce trebuie să facem e să cîştigăm timp. Sarcina ta e să-l calmezi pe Wesley. Mă auzi bine?

— Te aud chiar foarte bine, răspunse Billy. Şi ce ar trebui să fac ca să-l potolesc?

— A cincea zi du-te la Saint Tropez şi inventează ceva, că doar eşti băiat isteţ...

— Toată lumea îmi spune acelaşi lucru, replică acru Billy.

— Să stai tot timpul cu el, să nu-l pierzi din ochi, să ştim în fiecare clipă unde se află, pricepi? zise Rudolph. Nu vreau să dispară, aşa, deodată!

— E clar, răspunse Billy, fără entuziasm.

— Dacă va fi absolut nevoie, îi poţi spune că mă aflu aici. Aş prefera să nu ştie, dar dacă nu există altă ieşire ca să-l împiedicăm, o să mă implic direct în chestia asta. Şi să mă ţii la curent.

— Cît timp crezi că trebuie să-l ţin aşa, sub observaţie? întrebă Billy.

— Cît mai mult timp posibil, răspunse unchiul.

— E un răspuns foarte lămuritor, aprecie cam ironic nepotul.

— Fără vorbe de duh, îl puse la punct, sever, Rudolph. Eu fac treaba mea, tu să ţi-o faci pe a ta, e clar?

— Da, domnule! O să petrec următoarele zile ca să înjghebez o poveste plauzibilă, răspunse milităros Billy.

— Aşa te vreau, fiule!

— O să mă străduiesc să-l conving pe ţicnitul ăla să creadă povestea pe care i-o voi îndruga.

— Îţi urez noroc, încheie convorbirea Rudolph şi închise telefonul.

Clothilde se afla la dană, nu departe de Chris-Craft, iahtul pe care îşi făcea serviciul Bunny, în portul Saint-Tropez. Wesley ţinuse să arunce o privire asupra navei de care îl legau atîtea amintiri, iar Bunny socotise înţelept să nu îl lase singur.

— Ai văzut destul iahtul ăsta, spuse prudent Bunny.

— Să nu-ţi faci griji, n-o să izbucnesc în lacrimi şi nici scandal n-o să provoc. A fost singurul cămin în viaţa mea unde m-am simţit cu adevărat bine. O să-l privesc şi o să-mi imaginez cum era bătrînul cînd urca pe punte. De atunci încoace am văzut lucruri cu mult mai triste...

În aşteptarea lui Billy, Wesley hoinărise zile şi nopţi prin porturile de la Saint Tropez şi Cannes şi frecventase localurile de noapte din ambele localităţi. Nu îl putea întreba despre Danovic pe Bunny, căci acesta s-ar fi dezlănţuit şi l-ar fi certat aprig. Nu putea întreba nici pe altcineva fiindcă nu voia să-l alarmeze pe iugoslav şi nici să alerteze — în cele din urmă — poliţia, dînd în vileag prezenţa sa în zonă. Dar trebuia să-l caute şi chiar îl căutase, deşi fără succes. Nu se îndoia însă că, dacă va avea timp suficient la dispoziţie, Danovic va apărea în cele din urmă. Ei bine, timp avea berechet! Surprinzător, plimbările prin cele două porturi în cursul acestei luni potolite, premergătoare sezonului estival, îl calmau. Dormise chiar mai bine, iar visele violente — care îi chinuiseră atît de mult somnul nu reveniseră.

Cînd ajunseră acolo unde se afla ancorat iahtul, se opriră şi îl contemplară în tăcere. *Clothilde* părea a fi un vas demodat, dar confortabil, iar Wesley se bucură văzînd că era curat şi bine întreţinut. L-ar fi durut dacă vasul ar fi fost murdar, neîngrijit.

— Au grijă de el, constată mulţumit Wesley.

— Sînt nemţi, explică Bunny. Poţi să te aşezi pe jos şi să iei masa direct pe punte. Vrei să urcăm, să aruncăm o privire? Au montat şi un pilot automat.

Wesley clătină capul.

— Nu, îmi ajunge atît, refuză el. Îmi pare bine că l-am revăzut, dar e suficient.

Se înapoiară la Chris-Craft, unde pe Wesley îl aştepta un rasol de peşte care continua să fiarbă molcom pe plită. La masă urmau să fie trei persoane: Bunny se împrietenise cu o fată care lucra la un boutique din port şi care lua zilnic masa de prînz cu el. Era o franţuzoaică drăguţă, mărunţică, brunetă, vorbea destul de bine englezeşte; Bunny o iubea la nebunie, iar ea îi împărtăşea întrîu totul sentimentele, după cum îşi dădu seama Wesley. Fata venea pe iaht şi după terminarea lucrului, rămînînd uneori cu Bunny peste noapte. Încetul cu încetul, observă Wesley, Bunny îşi pierduse parte din gesturile sale efeminate. El şi iubita sa plănuiau să se căsătorească, apoi să se angajeze amîndoi pe un vas mai mare. Bunny, mai remarcă Wesley, împrumutase unele din manierele lui Tom şi — conştient sau nu — îşi făurea viaţa pe care o trăiseră împreună Kate şi tatăl său.

Lui Wesley îi făcea plăcere constatarea, considerînd că în felul acesta se aducea un prinos de recunoştinţă şi preţuire părintelui său, din partea bărbatului care îl cunoscuse mai bine decît oricare alt om aflat în viaţă. Totodată socotea că în felul acesta se infirmau părerile negative despre Tom, exprimate faţă de Wesley de către Boylan şi Schultz, de la Azilul Evreiesc de Bătrîni din Bronx.

A fost un prînz minunat, stropit cu o sticlă de vin de la gheaţă. Wesley îl rugase pe prietenul său să nu dezvăluie faptul că el era unul din interpreţii filmului american ce urma să fie prezentat la Cannes. Bunny promisese, dar cînd fata, pe care o chema Nadine, îl întrebase pe tînăr ce meserie avea, nu se putuse abţine şi îl luase gura pe dinainte.

— E un nenorocit actor de film, sărise el. Cum îţi place? Cum îţi place... de vechiul meu camarad?

Ei bine, îşi zise Wesley, dacă în felul acesta Bunny creşte în ochii prietenei sale, nu văd nimic rău că m-a desconspirat.

— E adevărat? îl privi cu neîncredere Nadine.

— Mă tem că da, confirmă Wesley. Dar după ce va fi prezentat filmul, s-ar putea să devin un fost actor de cinema.

— Nu cumva rîdeţi de mine, băieţi? Fetei tot nu îi venea să creadă.

— Ai să constaţi cu ochii tăi. E starul unui film care o să ruleze la festival, repetă cu mîndrie Bunny.

— Nu sînt starul filmului, protestă băiatul. Am şi eu acolo un rolişor...

Nadine îl scrută cu atenţie.

— Îmi spuneam eu că prea este chipeş pentru un om obişnuit, *un nimeni*.

— De doi bani duzina, zise modest Wesley. În adîncul inimii tot marinar am rămas...

— Am o colegă care lucrează cu mine, zise Nadine. De fapt este prietena mea cea mai bună, căreia îi plac la nebunie filmele. E o fată teribil de drăguţă; ce ar fi dacă aş invita-o diseară la cină?

— Rămîn puţin timp în Cannes, se scuză prudent Wesley, care nu uitase promisiunea făcută de Alice de a veni măcar pentru două săptămîni în Europa şi nu vroia să fie dus în ispită de vreo franţuzoaică micuţă şi nostimă.

— Vorbeşte bine englezeşte, pledă convingător Nadine.

— De fapt, continuă să se scuze Wesley, diseară am o întîlnire la care nu vreau să lipsesc. Era a cincea zi, şi vroia să fie la hotel cînd (şi dacă) va reveni Billy.

— Ce-ai zice atunci de mîine seară? nu se dădu bătută fata.

— Mîine seară s-ar putea să fiu la Cannes. Cu altă ocazie, poate..., răspunse tînărul.

— Vii înapoi de la Cannes după festival? se interesă Nadine.

— Depinde, răspunse vag Wesley.

— Abia s-a despărţit de prietenul ei, îşi continuă tenace pledoaria Nadine. Ai fi cel mai potrivit ca să o înveseleşti.

— Nu prea mă pricep să înveselesc pe alţii. Întreabă-l pe Bunny, răspunse Wesley.

— E un băiat serios, e capabil să se distreze singur, interveni cu umor Bunny.

— Dacă venim la Cannes, ne poţi face rost de bilete să vedem şi noi filmul în care joci tu? întrebă fata.

— Cred că da, o să-l vestesc pe Bunny unde mă găseşte, răspunse băiatul. Christoase! exclamă apoi în gînd. Asta-mi lipseşte! Să mă trezesc nas în nas cu Danovic, cu două franţuzoaice fîşneţe atîrnate de gîtul meu!

— N-ai să uiţi, nu-i aşa? insistă Nadine, pregătindu-se să plece înapoi la boutique-ul ei.

— Nu, n-o să uit, minţi acesta.

Nadine îl sărută pe Bunny şi plecă. Bărbaţii o priveau cum păşea iute de-a lungul cheiului, o fată micuţă cu trup armonios şi mers unduios.

— Ce părere ai? îl întrebă Bunny pe prietenul său.

— E foarte drăguţă, răspunse Wesley.

— Oare nu e prea fluşturatică să poată deveni o soţie bună? întrebă el din nou, cam neliniştit de data asta.

— Cred că e o fată minunată, Bunny, îşi exprimă părerea Wesley. Nu voia să se implice sub nici o formă într-o chestiune atît de serioasă cum era căsnicia. De-abia am cunoscut-o.

— Să-ţi spun ceva, continuă Bunny, cu înfăţişarea pe care o ai, cu ceea ce ai învăţat de la taică-tău şi — în ultimul timp — din meseria de actor de cinema şi alte chestii din astea, sînt convins că te pricepi la femei de o mie de ori mai mult decît mine. Ştii bine că femeile nu au constituit punctul meu forte şi nu vreau să mă amăgesc. Ai avut cumva impresia că îţi făcea ochi dulci sau ceva asemănător? întrebă el suspicios.

— Ei, haide, Bunny! Wesley era de-a dreptul şocat.

— Nu vreau să-mi leg viaţa de o femeie fluşturatică, care face avansuri prietenilor mei! Glasul lui Bunny suna vehement.

— Ia-o uşurel, amice, îl potoli băiatul. N-am sesizat nimic care să-ţi dea dreptul să vorbeşti aşa, nici cea mai uşoară clipire a genelor...

— Mă bucur să aud ceea ce ai spus, se lăsă convins Bunny. Acum, despre tine...

— Ce-i cu mine? se adresă Wesley.

— Am impresia că n-ai venit pe Côte d'Azur doar ca să-l vizitezi pe vechiul tău camarad de pe vas şi nici ca să vizionezi nenorocitul ăla de film...

— Ţi se pare. Eu..., încercă să protesteze băiatul.

— Nu mi se pare nimic! îl întrerupse ferm Bunny. Te cunosc eu bine şi simt ceva. Ştiu cînd eşti cu inima deschisă şi cînd ascunzi ceva... Iar în clipa asta tu ascunzi ceva! Te-am pîndit, te-am observat cînd nu erai atent şi nu mi-a plăcut expresia feţei tale, Wesley.

— Rahat! replică grosolan acesta. Încetează! Pălăvrăgeşti ca o babă!

— De un lucru sînt sigur, continuă imperturbabil Bunny. Taică-tău ar fi fost cît se poate de nefericit văzînd cum îţi cauţi beleaua cu lumînarea, şi încă belea mare, dacă e vorba de individul ăla, Danovic. Mă asculţi, Wesley?

— Te ascult.

— Te-a iubit mult şi dorinţa sa aprigă a fost ca tu să ai parte de o viaţă bună, liniştită. Iar asta pentru mine a devenit literă de lege. Nu vreau să te vizitez la închisoare, la spital sau — şi mai rău — la morgă!

— Nu mă face să-mi pară rău că am venit să te văd, Bunny, vorbi calm Wesley.

— Nu-mi pasă dacă n-ai să mă vezi niciodată, numai să izbutesc să-ţi vîr minţile în cap. Ai în faţă o viaţă luminoasă şi să nu-ţi baţi joc de ea! Tatăl tău e mort şi gata! Să-i respecţi memoria, atîta pretind de la tine.

— Trebuie să mă înapoiez la hotel, aştept un telefon...

Bunny rămase la pupa iahtului, privindu-l, rece, pe Wesley în timp ce acesta încăleca şi pornea duduind motoreta de un cilindru pe care o închiriase, îndreptîndu-se spre hotel.

În faţa hotelului Wesley zări parcat Peugeot-ul decapotabil. Se grăbi să intre în clădire şi, în timp ce lua cheia de la recepţie, fu informat că un domn îl aştepta la bar. Îl găsi pe Billy singur în încăperea pustie, sorbindu-şi berea şi privind afară spre promontoriul pe care fusese construit hotelul. Prăbuşit în scaun, cu hainele mototolite şi cu părul răvăşit de vînt în timpul călătoriei, Billy arăta mic şi neajutorat. Lungul drum străbătut pînă la Paris şi înapoi în maşina decapotabilă adăugase două-trei nuanţe întunecate tenului său şi aşa destul de tuciuriu, care îl făcea să semene cu un arăbuţ pişicher, gîndea Wesley în timp ce se apropia de vărul său. Billy se ridică în picioare şi cei doi tineri îşi strînseră mîinile.

— Ei bine, vere, spuse Wesley, era timpul!

— Pentru Dumnezeu, Wesley, iar ai de gînd să începi?! exclamă arţăgos Billy.

— Haide la mine în cameră, acolo putem vorbi în linişte, propuse Wesley uitîndu-se la barmanul care decojea lămîi la celălalt capăt al încăperii.

— Ai putea măcar să mă laşi să-mi termin berea... Şi cred că nici ţie nu ţi-ar strica o halbă, se oţărî Billy.

— Sînt o mulţime de lucruri care mi-ar prii şi mai mult, replică Wesley şi adăugă: Bine, termină-ţi berea.

Billy privi în jurul său.

— E un locşor grozav de luxos, constată el. Cred că te costă o avere.

— Am crezut că o să rămîn numai cîteva zile aici. N-am ştiut că o să stau tot sezonul, se justifică Wesley. Ţi-ai terminat berea?

— Da, răspunse Billy, dar să mi-o plătesc.

— Puneţi bătura domnului în contul meu, ceru Wesley barmanului care se afla tot la celălalt capăt al încăperii.

— Mulţumesc, zise Billy şi se ridică de la locul său ca să-l urmeze pe Wesley.

— Măcar atîta să fac şi eu pentru preţiosul meu văr, răspunse sarcastic Wesley.

Cînd ajuseră în camera lui, acesta se întoarse spre Billy şi îl întrebă pe un ton aspru:

— L-ai adus?

— Lasă-mă să-ţi explic. Omul care îl avea în păstrare pentru mine nu era la Paris, iar prietena lui nu ştia unde a plecat, dar spunea că o va căuta la telefon şi ...

— Cînd? i-o tăie scurt Wesley.

— N-a putut să precizeze, dar spunea că foarte curînd...

— Cît de curînd? De 4 Iulie[1]? De Crăciun?

---

1 Ziua naţională a S.U.A

— Doamne Iisuse! exclamă prefăcîndu-se amărît Billy. Nu e drept să vorbeşti aşa cu mine! Mi-am dat toată silinţa. Crezi că este atît de simplu, ca şi cînd ai cumpăra o cutie cu bomboane?

— Ştii ce cred, Billy? Wesley vorbea pe un ton egal. Cred că mă minţi!

— Eşti al naibii de suspicios, Wesley, eu m-am oferit singur să te ajut, nimeni nu m-a silit cu pistolul la tîmplă, nu-i aşa? Am vrut să-ţi fiu de folos, doar atît.

— Aiurea! replică dispreţuitor Wesley. Tu ştii prea bine unde e arma, dacă există cu adevărat aşa ceva...

— Există! răspunse ferm Billy. Îţi jur!

— Atunci ai să-mi spui chiar acum unde se află. Cu o săritură de panteră Wesley îşi doborî vărul şi începu să-l strîngă de gît. Billy se zbătea cu disperare, căutînd să apuce şi să înlăture mîinile care ameninţau să-l sugrume. Încercă să-l lovească în testicule cu genunchiul însă nu reuşi, căci Wesley — cu peste douăzeci de kilograme mai greu decît vărul său — îl ţintuise de podea şi nu îl lăsa să se mişte. Tinerii continuau să lupte în cameră fără să facă gălăgie prea mare. Billy, care la un moment dat izbuti totuşi să se desprindă de adversar, alunecă şi căzu la podea. Din nou Wesley sări pe vărul său doborît, din nou degetele sale se încleştară în jurul gîtului victimei. Calm, fioros, apăsa tot mai puternic pînă în clipa cînd simţi că Billy era pe punctul să leşine.

— Ai de gînd să-mi spui sau nu? întrebă el ameninţător, slăbind brusc strînsoarea degetelor.

— Cerule! gîfîi Billy, trăgînd aer în piept. Erai să mă ucizi!

— Foarte probabil că am s-o fac, scrîşni Wesley şi punînd în aplicare ameninţarea începu să-l strîngă din nou de gît.

— Rudolph, izbuti să rostească greu Billy, înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Wesley slăbi imediat apăsarea. Este la Saint Paul-de-Vence, la hotelul Colombe d'Or, spuse Billy cît putu de repede. Acum vrei să te dai jos de pe mine? îi ceru el după ce îşi trase puţin sufletul.

Încet, Wesley îi dădu drumul, se ridică în picioare, apoi îl ajută şi pe vărul său să se'scoale. Billy se prăbuşi pe un scaun şi începu să-şi frece de zor gîtul.

— Eşti dat în mă-ta de puternic, zău, zise Billy.

Wesley stătea ameninţător în continuare, în faţa vărului său.

— Cum se face că a apărut în scenă unchiul Rudolph? Şi să nu-mi îndrugi baliverne! îi porunci el lui Billy.

— Eu i-am telefonat, la New York, mărturisi Billy. M-am gîndit că este singura persoană pe lumea asta care te poate ajuta. Am făcut-o pentru tine, nu pentru mine, ce părere ai?!

— Ba ai făcut în pantaloni de frică, laşule! Şi l-ai chemat pe Moş Crăciun în ajutor! Tonul glasului lui Wesley era profund dispreţuitor. Trebuia să ghicesc eu la ce dracu mă pot aştepta de la un nenorocit de

tenisman. Du-te înapoi la fiţele tale fandosite, nemernicule! Doar să le faci curte şi să te ţii de fustele lor te pricepi!

— Du-te la Saint Paul-de-Vence şi încearcă să-l sugrumi pe unchiul Rudolph, dacă eşti în stare, criminal idiot ce eşti! izbucni Billy.

— Poate că am să încerc s-o fac! răspunse sfidător Wesley. Şi acum, ieşi afară din camera mea! Şi să dispari din oraş! Dacă te prind pe aici s-ar putea să regret că ţi-am dat drumul!

— Data viitoare cînd ne-om întîlni să ştii că o să am un cuţit la mine, te avertizez! replică Billy.

— Mulţumesc, o să ţin minte, răspunse nepăsător Wesley.

La uşă, Billy se opri şi se întoarse.

— Încă o vorbă: indiferent ce crezi, sînt totuşi prietenul tău, zise el şi ieşi.

Wesley dădu din cap, posac.

Cînd ajunse jos, Billy îi telefonă unchiului său la Saint-Paul- de-Vence, povestindu-i tot ce se întîmplase.

— O, Doamne! exclamă Rudolph. E aşa de rău?

— Nu e rău, e dement! răspunse Billy. Ai face bine să te muţi la un alt hotel, dacă vrei să eviţi o nouă repriză de sugrumare în familie, îl sfătui el pe unchiul său.

— Nu plec nicăieri de aici. N-are decît să poftească, răspunse calm Rudolph.

— Numai să nu-l primeşti singur, continuă să-şi exprime îngrijorarea Billy, admirînd totodată stăpînirea de sine a unchiului său. Cînd te întîlneşti cu băiatul ăsta e bine să ai mulţi martori în jurul tău.

— O să mă întîlnesc aşa cum doreşte el.

— Ai găsit vreo soluţie? se interesă Billy.

— Poate, răspunse evaziv Rudolph. Vom vedea.

— Permite-mi să-ţi sugerez ceva: debarasează-te de obiectul cu pricina înainte ca să ajungă la tine. Aruncă-l în mare!

— Nu, respinse gînditor Rudolph, nu cred că o să fac aşa ceva. S-ar putea să ne fie util. În viitorul nu prea îndepărtat.

— Succes! îi ură Billy.

— Ne vedem la Cannes săptămîna viitoare, la festival, răspunse Rudolph. Am reţinut camere la Holtel Majestic, pentru noi toţi, şi te-am plasat în aceeaşi cameră cu Wesley. Însă date fiind circumstanţele... Se întrerupse şi rîse pe înfundate, un rîs straniu. Date fiind circumstanţele, cred că o să te mut... la alt etaj.

— Te gîndeşti la toate, nu-i aşa, Rudolph? Tonul lui Billy era sarcastic.

— Aproape la toate, admise Rudolph.

Billy închise telefonul şi, prezentîndu-se la recepţie, îi spuse funcţionarului:

— Vă rog să treceţi în contul domnului Jordache convorbirea mea telefonică.

Wesley nu îl căută pe Rudolph nici în ziua respectivă şi nici a doua zi. În schimb îl căută avocatul din Antibes.

— Am veşti pentru dumneavoastră, îi comunică acesta. Domnul la care mă gîndisem că ar fi bun pentru slujba ce i-aţi oferit-o ieri nu este disponibil pentru moment: se află la închisoarea din Fresne. Dar va fi eliberat peste două săptămîni şi imediat după aceea este aşteptat la domiciliul său din Marsilia. O să iau legătura cu el şi o să-i comunic unde să vă găsească.

— Voi fi la Hotel Majestic din Cannes, spuse Rudolph.

— Regret întîrzierea, se scuză avocatul.

— Nu avem ce face. Vă mulţumesc pentru străduinţa depusă. Aştept telefonul dumneavoastră, zise Rudolph, apoi puse receptorul în furcă. Ar fi un titlu potrivit pentru povestea vieţii mele: „Nu ai ce să-i faci!" gîndea el.

10

Omul care se ocupa de publicitate pentru filmul lui Gretchen la festival lansase în presă o poveste despre femeia a cărei primă realizare ca regizor fusese desemnată să reprezinte cinematografia americană la Cannes, de aceea pe aeroportul din Nisa sosiseră numeroşi reporteri şi fotografi de la ziare, aşteptînd aterizarea avionului cu care călătorise ea. Fotografii o surprinseră pe peliculă în clipa coborîrii din avion, apoi din nou cînd — după ce trecuse prin vamă — o întîmpinară Rudolph şi Billy. Gretchen avea ochii umezi cînd, strîngîndu-l la piept, îi şopti lui Billy cu glas tremurător:

— Ce mult timp a trecut, dragul meu!

Stînjenit de această demonstraţie de dragoste maternă în faţa publicului, în timp ce blitzurile fulgerau neîncetat, Billy se desprinse uşor, dar ferm, din braţele mamei.

— Să amînăm pentru mai tîrziu scena revederii, te rog, mamă, zise el cît mai blînd cu putinţă.

Îl indispunea gîndul că imaginea sa la pieptul mamei putea să apară, cu sau fără publicitate, în vreo gazetă din ziua următoare. Billy văzu buzele ei căpătînd binecunoscuta trăsătură aspră, rece, cînd se dădu înapoi un pas şi rosti formal:

— Billy, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Donnelly. El a creat decorurile pentru filmul meu.

— Încîntat de cunoştinţă, domnule, zise Billy scuturînd mîna tînărului cu barbă roşcată. Altul, nu renunţă niciodată, îşi spuse el în gînd, remarcînd cum Donnelly o ţinea de braţ — posesiv şi protector — pe mama sa, în timp ce îşi croiau drum prin mulţimea care se înghesuia la ieşirea din vamă. Billy intenţionase să se poarte prevenitor, drăgăstos chiar, la această reîntîlnire după o lungă perioadă de despărţire însă îl tulburase imaginea mamei — mai frumoasă ca oricînd în taiorul albastru, de călătorie — însoţită ostentativ la coborîrea din avion de un bărbat care nu părea să fie

mult mai în vîrstă decît el. Apoi se ruşină de sentimentele care îl frămîntau. La urma urmelor, mama era o femeie matură şi nu îl privea pe el modul cum ea îşi folosea timpul şi nici gusturile ei la alegerea partenerilor. În timp ce păşea alături de ea spre limuzina — cu şofer la volan — trimisă special pentru a o lua de la aeroport, Billy o strînse afectuos de mînă, nădăjduind că în felul acesta va atenua impresia proastă creată de observaţia sa cu privire la scena revederii. Gretchen îl privi cu surprindere, apoi zîmbi larg.

— O să petrecem două săptămîni grozave, zise ea.

— Sper. De-abia aştept să-ţi văd filmul, răspunse Billy.

— Sînt semne bune. Toţi cei care l-au văzut au rămas foarte încîntaţi, îl informă Gretchen.

— Ba mai mult decît atît, interveni Rudolph. Lumea este entuziasmată. Mi s-a oferit deja un profit de sută la sută pentru partea mea dacă o cedez, dar am refuzat.

— Frăţiorul meu drag şi credincios, rosti Gretchen recunoscătoare, cu glas dulce. Investeşte acolo unde îl îndeamnă inima. Apoi se încruntă. Ce-i cu tine? i se adresă fratelui ei. Nu arăţi bine deloc, parcă n-ai dormit de o săptămînă!

Rudolph rîse stînjenit.

— N-am nimic Poate că am rămas prea tîrziu la cazinou, minţi el.

— Ai cîştigat? se interesă Gretchen.

— Ca de obicei, pretinse Rudolph.

În timp ce şoferul şi hamalul puneau valizele în maşină, Gretchen zise:

— Sînt puţin dezamăgită.

— De ce? se miră Rudolph.

— Speram că va veni să mă întîmpine şi Wesley, răspunse ea. Rudolph şi Billy schimbară iute o privire scurtă. Nu stă la hotel cu noi?

— Nu, răspunse Rudolph.

— E la Cannes, nu-i aşa? După ce va fi prezentat filmul, reporterii de la ziare şi de la televiziune o să-l asalteze, pentru interviuri şi va trebui *să se comporte* ca un actor adevărat, chiar dacă el nu se consideră ca atare.

— Gretchen, vorbi moale Rudolph, noi nu ştim unde se află în prezent Wesley. Ultima oară era la St. Tropez, dar a dispărut de acolo.

— S-a întîmplat ceva? se alarmă Gretchen.

— Din cîte ştim, nu. Nu trebuie să-ţi faci griji, sînt sigur că o să apară, o linişti Rudolph.

— Ar fi bine, spuse Gretchen, în timp ce urca în maşină împreună cu Donnelly. Dacă nu, alertez poliţia pentru dispariţie de persoană!

După ce încărcară bagajele, iar Gretchen şi Donnelly urcară în maşină, nu mai rămase spaţiu pentru alte persoane. Rudolph şi Billy se îndreptară spre locul unde fusese parcat Peugeotul decapotabil.

— Pînă una-alta să născocim o poveste pentru ea, zise Rudolph în timp ce urcau în automobil.

— De data asta îţi las ţie privilegiul, răspunse Billy scoţînd maşina din parcare. Ultima oară cînd am încercat eu să inventez un basm era cît pe-aci să fiu ucis!

— Poate că va ieşi la iveală cînd va vedea poza lui Gretchen în ziare. În timpul filmărilor Wesley începuse să ţină din ce în ce mai mult la ea, zise Rudolph.

— Ştiu, mi-a spus şi mie, dar nu m-aş bizui pe o asemenea posibilitate. În clipa aceasta dorinţa lui cea mai arzătoare este să dea de urma unui anumit iugoslav. Îşi întoarse ochii spre Rudolph şi îl privi curios. Ceva nou pe frontul tău, unchiule? întrebă el.

— De-abia peste cîteva zile o să ştiu.

— Tot nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?

— Nu. Te rog să nu mai insişti şi să nu te amesteci! îl puse la punct cu hotărîre Rudolph.

Cîteva minute Billy îşi concentră atenţia asupra drumului. Dăduse la spălat maşina, se îmbrăcase cu haine curate, bine călcate pentru a o întîmpina cu solemnitatea cuvenită pe mama sa. Îi părea rău că absenţa lui Wesley umbrise oarecum acest eveniment deosebit.

— Sper, zise Billy, că oriunde se află şi indiferent ce face în clipa asta Wesley, nu va tulbura prilejul de mare bucurie pentru mama. Părea extrem de bine-dispusă la aeroport, nu-i aşa?

— Cu excepţia momentului cînd ai făcut remarca ta neroadă, inutilă şi gratuită despre amînarea scenei familiale, spuse posac Rudolph.

— Forţa obişnuinţei, încercă să se scuze Billy, mai în glumă, mai în serios.

— Ei bine, să te dezbari de obişnuinţa ta neghioabă!

— O să încerc, răspunse prudent Billy. Cît priveşte impresia proastă despre care vorbeai, află că în drum spre maşină am mai dres-o un pic şi sper că ea şi-a mai schimbat părerea.

— Ţi se pare că e aspră, dar te înşeli: nu este deloc şi în nici un caz nu cu tine, asta ţi-o spun eu.

— Voi încerca, promise din nou Billy. E frumoasă, nu-i aşa?

— Foarte frumoasă!

Încă o dată Billy întoarse capul şi îşi privi curios unchiul, apoi întrebă:

— Ce-i între ea şi tipul ăla, Donnelly?

— N-am idee, răspunse tăios Rudolph. Au colaborat bine împreună, iar acum Donnelly e asociat cu mine la o afacere. Şi te rog, să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala!

— Întrebam şi eu aşa... Grija firească a fiului pentru binele mamei. Ce fel de om este?

— Unul din cei mai buni: talentat, ambiţios, cinstit... Doar că îi cam place să bea...

— Ei, rîse Billy, mama e obişnuită cu treaba asta încă de pe vremea cînd trăia cu tata. Mă refer la chestia aia cu băutul.

— L-a invitat şi pe Willie, taică-tău, să vină la Cannes, dar el a pretins că are o slujbă nouă şi că nu poate pleca din Chicago. Poate că s-a pus pe picioare, în cele din urmă, îi zise Rudolph.

— N-aş prea crede, îşi exprimă scepticismul Billy. Totuşi tata a făcut ceva bun. Pentru fiul său.

— Ce anume? Rudolph era curios.

— M-a determinat să nu mă apropii de băutură! Din nou Billy rîse uşor, pe înfundate. Ascultă, zise el deodată, mi-a venit o idee, nu în legătură cu mine sau cu tata, ci cu Wesley.

— Ce idee?

— Ştii, cînd te înregistrezi la hotel trebuie să completezi nişte formulare pe care apoi le ia poliţia.

— Da.

— Nu cred că Wesley stă în gazdă la vreun particular, căci nu cunoaşte pe nimeni la Cannes, explică ideea sa — cu vioiciune — Billy. Aşa că, mai mult ca sigur, a tras la un hotel din oraş. Ce ar fi să apelăm la poliţie ca să ne dea informaţii despre el? Este una din vedetele filmului şi am putea pretinde că e solicitat de presă pentru interviuri şi fotografii, chestii din astea!

— Am putea, dar nu vom face aşa ceva, respinse Rudolph ideea nepotului său. Cu cît mai puţin se interesează poliţia de el, cu atît mai bine pentru noi toţi.

— A fost doar o sugestie, se scuză Billy.

— Va trebui să-l descoperim noi singuri pe Wesley. Să ne învîrtim prin port, să intrăm prin barurile de noapte şi în general să fim cu ochii-n patru, zise Rudolph. Între timp tu spune mamei că vărul tău e un tip cam timid, că ţi-a mărturisit ţie lucrul acesta, din care cauză se fereşte de publicitate pînă nu va fi prezentat filmul la sală spectatorilor; că îi e teamă să nu rîdă lumea, neapreciind jocul său, şi că tocmai pentru a nu fi silit să înfrunte o astfel de situaţie preferă să nu fie de faţă...

— Crezi că va înghiţi gogoaşa asta? îşi exprimă îndoiala Billy.

— Poate. Gretchen ştie că Wesley e un tînăr cam ciudat şi este posibil să-l creadă în stare de aşa ceva, spunîndu-şi că de la el te poţi aştepta la orice.

— Mă surprinde însă că nu te-a căutat şi nici măcar nu a încercat să te contacteze, se miră Billy.

— Pe mine nu mă surprinde deloc. Eram aproape sigur că nu o să se arate, replică Rudolph. El ştie că de la mine nu va obţine niciodată ceea ce vrea el.

— Îl mai ai? Pistolul? întrebă Billy.

— Da.

Billy rîse uşor.

— Pariez că eşti singurul participant la festival care are un pistol cu surdină în camera sa din hotel, zise el.

— E o distincţie la care aş renunţa bucuros, răspunse posomorît Rudolph.

În noianul afişelor multicolore ce anunţau filmele care vor fi prezentate la festival în următoarele două săptămîni, Rudolph observă unul pe care figura *Comedia restauraţiei* şi numele lui Gretchen scos în evidenţă cu litere de o şchioapă.

— Cred că a crescut inima mamei tale cînd a văzut afişul ăsta, zise Rudolph.

— Nu-mi ajungeau necazurile pe care le am deja, acum trebuie să fiu atent cum mă comport, că — deh! — sînt fiul unei mame celebre de-acum, nu-i aşa? glumi Billy. Ce să le spun gazdelor dacă mă întreabă cum mă simt în situaţia aceasta?

— Spune-le că te simţi grozav, îl sfătui Rudolph.

— Următoarea întrebare, domnule William Abbott, continuă să glumească Billy: „Consideraţi că mama v-a neglijat în favoarea carierei sale? Care-i opinia dumneavoastră?" Răspuns: „Numai zece ani din ultimii cincisprezece!"

— Ascultă, Billy, poţi să glumeşti cu mine pe tema asta, dar nu cu altcineva, ai priceput? îl admonestă, cu răceală, Rudolph.

— Da, domnule! răspunse milităros Billy. Glumeam, bineînţeles!

— Oricum, continuă Rudolph, mama ta încă nu este celebră. Într-un domeniu ca acesta astăzi te poţi bucura de faimă, iar a doua zi te trezeşti din nou anonim. Gretchen străbate o perioadă grea, amăgitoare, de încordare emoţională şi trebuie să fim foarte atenţi cu ea.

— Voi fi alături de ea mereu şi o voi sprijini neabătut ca un stejar falnic, de neclintit. N-o să-şi mai recunoască îndărătnicul ei fiu, pe care îl va privi uluită. Billy nu renunţa la tonul său frivol.

— Poate că într-adevăr nu bei ca taică-tău, Billy, replică Rudolph, dar se pare că ai moştenit de la el neputinţa de a convinge lumea că eşti în stare să iei ceva în serios vreodată.

— E un mijloc de autoprotecţie transmis din tată-n fiu pentru a nu dezvălui sufletul sensibil şi tandru care se ascunde sub pojghiţa înşelătoare de cinism, răspunse calm Billy.

— Lasă din cînd în cînd să apară la suprafaţă sensibilitatea şi tandreţea cu care te lauzi. Te asigur că nu ai să păţeşti nimic rău din cauza asta, încheie discuţia Rudolph.

Intrară în salonul hotelului: Rudolph se interesă la recepţie dacă se primise un mesaj pentru el, dar răspunsul fu negativ.

Gretchen se afla într-un colţ al salonului înconjurată de jurnalişti şi fotoreporteri. Marii mahări ai cinematografiei încă nu apăruseră la Cannes, iar persoana care se ocupa de publicitatea pentru *Comedia restauraţiei* profita din plin de această situaţie favorabilă. Rudolph observă cum sora sa vorbea calm, dezinvolt, şi zîmbea stăpînă pe sine.

Gretchen îi zări şi le făcu semn să vină lîngă ea. Billy scuturâ capul şi se eschivă.

— Eu mă duc afară, să dau o raită prin împrejurimile portului în căutarea îngerașului nostru rătăcit. Spune-i mamei că o iubesc, dar am o misiune de îndeplinit.

Rudolph își făcu drum prin grupul de presă, iar Gretchen îl prezentă jurnaliștilor pe fratele ei, subliniind că el era unul din cei care finanțează filmul. Nu se interesă unde dispăruse Billy.

În timpul unei scurte pauze, cînd avalanșa întrebărilor se întrerupsese, un fotoreporter îi ceru să pozeze împreună cu fratele, iar Rudolph profită de prilej, întrebînd-o unde era Donnelly.

— Ghici! răspunse ea și zîmbi profesional spre fotoreporter.

Rudolph se duse direct la bar, unde îl găsi pe Donnelly aplecat — posomorît — peste paharul cu whisky de pe tejghea.

— Ce faci? Agitația și veselia ce însoțesc faimosul festival nu te amuză? îl întrebă Rudolph.

Donnelly se încruntă furios.

— Ducă-se-n mă-sa! izbucni el. Cred că era mult mai bine dacă nu veneam...

— De ce? se miră sincer Rudolph.

— Puștiul ăla..., fiu-său, Billy! Mi-a aruncat o privire... parcă vroia să mă sfîșie... acolo, la aeroport, explică Donnelly.

— Ți s-a părut, încercă — fără convingere — să-l liniștească Rudolph.

— Nu mi s-a părut deloc, răspunse hotărît Donnelly. Mă tem că din pricina mea o să-i facă zile amare lui Gretchen. Ce-i cu el, e gelos?

— Nu, minți Rudolph și căută să explice: Poate că e îngrijorat pentru că ești mult mai tînăr decît ea și îi e teamă să nu sufere maică-sa.

— Mi-a vorbit despre el. Donnelly goli paharul și făcu semn să i-l umple la loc. Era al naibii încă de mic... ca un ghimpe-n fund!...

— A început o nouă pagină în viață, mi-a mărturisit chiar el, încercă să pledeze Rudolph.

— Iar eu îți spun că n-a început nici o pagină nouă! Mi-am dat seama încă la aeroportul din Nisa, respinse din nou, vehement, Donnelly. Și unde-i puștiul celălalt... Wesley? Gretchen spunea că era vorba să vină amîndoi, împreună, cu mașina, din Spania.

— E pe-aici, prin împrejurimi, răspunse evaziv Rudolph.

— Unde prin împrejurimi? întrebă țîfnos Donnelly. Nu l-am văzut la aeroport cînd am sosit, deși blestematul trebuia să fie prezent, după tot ce a făcut Gretchen pentru el. Sorbi cu sete din paharul proaspăt umplut. Pun rămășag pe un dolar contra unui bănuț fals că fiu-său e amestecat în treaba asta!

— Nu-ți pierde firea doar din cauza unei simple priviri surprinse la aeroport, se străduí să-l calmeze Rudolph. Te asigur că totul va fi în regulă.

— Ar fi bine să fie așa cum susții tu, acceptă cu greutate Donnelly. Că dacă băiatul ăsta îi amărăște mamei sale următoarele două săptămîni,

îi rup oasele, zău! Poţi să-i spui asta, din partea mea. Şi-i mai poţi spune că i-am cerut maică-sii să se mărite cu mine!

— Ea ce ţi-a răspuns? se interesă Rudolph.

— A rîs!

— Felicitări!

— Sînt nebun după ea, nu mai judec ca lumea lucrurile! mărturisi posomorît Donnelly.

— Ai să-ţi revii. Rudolph ciocăni uşor, cu vîrful degetelor, paharul de pe tejghea şi adăugă: Dacă ai să renunţi un pic la asta!

— Şi *tu* ai de gînd să mă baţi la cap?! se înfurie Donnelly.

— Deduc că şi Gretchen ţi-a pomenit ceva, măcar în treacăt, în privinţa asta, zise Rudolph.

— E adevărat. Şi i-am promis că dacă se mărită cu mine o dau numai pe vin.

— Ce ţi-a răspuns?

— A rîs.

Rudolph rîse şi el, pe înfundate.

— Distracţie plăcută în Cannes, zise el.

— O să mă distrez, fii liniştit, răspunse Donnelly şi imediat adăugă: Numai dacă şi ea se va distra. Apropo, în preziua plecării din New York mi-a telefonat avocatul şi mi-a spus părerea sa că sînt şanse bune să încheiem favorabil, înainte de finele anului, afacerea din Connecticut.

— Totul o să se termine aşa cum dorim noi, flăcăule! îl încurajă Rudolph. Numai încetează să fii morocănos ca un irlandez!

— Amurgul celtic pe Coasta de Azur, zise Donnelly, iar buzele sale schiţară — în sfîrşit! — un vag surîs. Văd demoni în crepusculul gaelic!

Rudolph îl bătu uşor pe braţ, cu un gest prietenesc, şi părăsi barul.

În sală conferinţa de presă se încheiase, observă Rudolph, deşi cel care organiza publicitatea pentru Gretchen — un american, Simpson pe nume, ce reprezenta la Paris diferite companii cinematografice din ţară — se afla încă acolo, adunînd ziarele.

— Cum a mers? se interesă Rudolph.

— Minunat! Ea ştie să-şi folosească farmecele faţă de tipii ăştia, răspunse cel întrebat. Ştii, am văzut filmul la Paris şi cred că avem de-a face cu un premiant.

Rudolph dădu din cap. Nu auzise niciodată pînă atunci un agent de publicitate care să afirme, chiar în prima săptămînă a activităţii sale, că are de a face cu o operă sortită eşecului.

— Aş vrea să te ocupi în mod deosebit de difuzarea fotografiei lui Wesley Jordan, îi ceru Rudolph agentului de publicitate.

— Nici o problemă, îl asigură acesta. Am dat deja sfoară-n ţară că este un artist deosebit. Iar aspectul lui exterior susţine afirmaţia mea.

— S-a dat la fund undeva prin împrejurimi şi vreau ca lumea să-l recunoască, să-l putem găsi pentru interviurile şi reclama obişnuite, premergătoare proiecţiei filmului.

— Se rezolvă, îl asigură iar agentul de publicitate. O să folosesc şi cîte ceva din amănuntele pe care le deţin în legătură cu persoana lui.

Rudolph îi mulţumi, apoi urcă în camera sa. Valijoara se afla acolo unde o lăsase, pe un scaun. Combină cifrul încuietorii şi o deschise: revolverul se afla la locul lui. Ce instrument dizgraţios! îşi zicea Rudolph, în timp ce încuia valijoara. Urca de zece ori pe zi în apartament ca să controleze dacă nu cumva a dispărut arma.

Se duse în baie şi înghiţi două tablete de Miltown. Pentru întîia oară în viaţa sa era mereu nervos şi de cînd sosise la Paris se trezise cu un tic — un spasm al pleoapei de la ochiul drept — pe care se străduia să-l camufleze, cînd era cu cineva, frecîndu-şi ochiul şi prefăcîndu-se că îi intrase ceva care îl deranja. De fiecare dată medicamentul îl ajuta, iar efectul lui dura o oră sau două.

Cînd reveni în cameră telefonul începu să sune. Ridică receptorul şi auzi o voce feminină întrebînd:

— Domnul Rudolph Jordache?

— Eu sînt.

— Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, domnule Jordache. Sînt prietena lui Wesley şi mă numesc Alice Larkin, se prezentă vocea.

— A, da, Wesley mi-a vorbit despre dumneata. De unde vorbeşti? întrebă Rudolph.

— Din New York. Wesley e cu dumneavoastră?

— Nu.

— Ştiţi cumva unde îl pot găsi?

— Îmi pare rău, pentru moment nu ştiu.

— Trebuia să mă sune încă de săptămîna trecută. M-am străduit să-mi aranjez concediul în aşa fel încît să pot petrece la Cannes cîteva zile şi cred că voi izbuti. Mîine o să mă lămuresc şi aş dori să aflu dacă mai ţine să vin acolo.

— Cred că ar fi bine să mai aştepţi înainte de a lua o hotărîre, o sfătui prudent Rudolph. Ca să fiu sincer, Wesley a dispărut! Cînd s-o ivi, o să-i comunic că l-ai căutat.

— Are necazuri? se nelinişti Alice.

— Nu, din cîte ştiu. Rudolph vorbea cu atenţie. Deşi este greu să-ţi dai seama: e un băiat imprevizibil.

— Puteţi să şi repetaţi! Fata era furioasă. Oricum, dacă întîmplător îl vedeţi, spuneţi-i că îi doresc numai bine.

— O să-i transmit, promise Rudolph.

Puse, încet, receptorul la loc. Dorea ca medicamentul să-şi facă mai repede efectul. Wesley îl obseda, iar povara obsesiei îl apăsa şi îl observase. Poate, îşi zicea Rudolph, o să apară şi atunci o să-i dau afurisita de armă, spălîndu-mă pe mîini de afacerea asta păcătoasă. Se duse la fereastră şi

privi marea albastră, calmă, lumea care se plimba fără griji pe Croisette şi se bucura de soare, de priveliştea multicoloră a steagurilor ce fluturau festiv la vîrfurile catargelor, mîngîiate de briza călduţă, dulce. O clipă simţi că invidiază pe fiecare trecător în care ar fi dorit cu ardoare să se regăsească pe sine însuşi.

Spre asfinţit, Billy reveni în camera sa de la hotel. Hoinărise toată după-amiaza prin port, cercetînd cu ochii navele ancorate şi vizitînd o mulţime de baruri şi restaurante, fără nici un succes însă: nu găsise nicăieri nici urmă de Wesley. Încercă să ia legătura cu mama, dar telefonista de la centrală îl informă că doamna Burke nu dorea să fie deranjată. O fi la aşternut cu bărbosul ei... dar mai bine să nu mă gîndesc la asta, îşi zise el.

Se dezbrăcă şi intră în baie. Fusese o zi toridă de aceea rămase mult timp sub jetul răcoros al duşului care îl ajuta să uite totul, să nu mai simtă nimic, cu excepţia senzaţiei delicate şi delicioase provocate pe piele de stropii fini de apă.

Cînd ieşi din baie auzi ciocănituri la uşa camerei. Înfăşură un prosop în jurul şoldurilor, apoi se duse — lăsînd urme ude pe covor — şi o deschise: Monika stătea zîmbitoare în prag, îmbrăcată cu o rochie de bumbac pe care o purtase şi în Spania.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Billy.

— Văd că eşti gata echipat să primeşti oaspeţi. Pot intra? întrebă dezinvolt Monika.

Billy aruncă o privire pe coridor, peste umărul ei, să vadă dacă era singură.

Monika sesiză îngrijorarea băiatului.

— Poţi să fii liniştit, nu sînt însoţită. Îţi fac doar o vizită de plăcere. Intră, frecîndu-se uşor de el. Măi, măi! vorbi ea cu admiraţie ironică, privind în jur la camera imensă, elegant mobilată. Urcăm, urcăm pe treptele societăţii, nu-i aşa? Asta întrece de departe Bruxelles-ul, ce să mai vorbim! Văd că îţi prieşte capitalismul, flăcăiaş!

— Cum m-ai găsit? Billy ignoră consideraţiile şi comparaţiile pe care fata le făcuse între starea lor din Bruxelles şi actuala lui situaţie înfloritoare.

— A fost uşor pentru că de data aceasta ţi-ai lăsat adresa unde ai plecat, îl lămuri ea.

— Trebuie să fiu atent să nu mai fac prostia asta. Ce vrei? Glasul băiatului se înăspri. Stătea acolo ca un caraghios, ud leoarcă, cu prosopul înfăşurat precar în jurul şoldurilor.

— Am vrut doar să-ţi spun „bună". Monika se aşeză picior peste picior, surîzînd suav către el. Te supără dacă fumez?

— Şi dacă ţi-aş spune că mă supăr, ce ai face?

— Aş fuma! Rîse provocator şi scoase o ţigară din poşetă, fără să o aprindă.

— Mă duc să pun ceva pe mine, nu obişnuiesc să primesc în ţinuta asta doamnele care mă vizitează. Vroi să se ducă la baie, unde avea atîrnaţi pantalonii şi cămaşa, dar fata abandonă ţigara din mînă şi îl apucă de braţ.

— Nu-i nevoie, îl opri ea. Nu îţi sînt chiar străină, nu-i aşa? Şi-apoi... cu cît eşti mai despuiat, cu atît mai bine arăţi. Îşi retrase mîna, dar îl înlănţui în braţe, lăsîndu-şi capul pe spate.

— Dă-mi un pupic! porunci ea.

Billy încercă să se desprindă, dar fata îl ţinea strîns şi nu îl lăsa.

— Ce mai vrei acum? rosti el aspru, dar simţea deja furnicăturile acelea binecunoscute răscolindu-l între picioare.

Monika rîse uşor, aţîţător.

— Păi... ştii tu..., acelaşi lucru de odinioară, răspunse ea provocator.

— Parcă uitaseşi cu totul lucrul acela, în Spania, îi reaminti Billy, blestemînd în gînd erecţia bruscă şi spontană ce împungea clar prosopul, pe dedesubt.

— Pe atunci mă preocupau alte treburi... Şi nici nu eram singură, îi aminti ea. Acum sînt singură, sînt în vacanţă şi totul e ca altă dată, cu mine. Cred că ţi-am spus cîndva că la Noua Stîngă orgasmele sînt puţine şi mult mai rare. În privinţa asta nu s-a schimbat nimic. Cu o mişcare agilă vîrî mîna sub prosop, înşfăcînd avidă penisul băiatului. Rîse uşor, din nou. Văd că nici aici nu s-a schimbat nimic, constată ea cu satisfacţie. Începu să-l mîngîie iute, dulce, degetele ei acţionînd cu îndemînarea bine cunoscută.

— Oh! Cerule! oftă Billy, convins că va regreta ceea ce urma să facă.

— Păi, cam aşa gîndeam şi eu, zise Monika. Se ridică în picioare şi se sărutară. Mi-a fost dor de tine, şopti ea. Întinde-te în pat şi aşteaptă pînă îmi scot rochia şi restul.

Billy se culcă, aşa cum i se poruncise, în patul imens, cu prosopul încă înfăşurat în jurul şoldurilor, uitîndu-se la fată în timp ce îşi trăgea peste cap rochiţa drăguţă. Nu purta sutien, iar imaginea sînişorilor ei minunaţi îi provocă un junghi plăcut. Închise ochii.

Pentru ultima oară, la dracu! se încurajă singur. Un etaj mai sus mamă-sa făcea probabil acelaşi lucru. Aşa mamă, aşa fiu! Grozavă seară pentru întreaga familie! Auzi clicul întrerupătorului, apoi paşii Monikăi apropiindu-se de pat. Billy azvîrli prosopul, iar fata se prăvăli peste el cu un geamăt plin de dorinţe, lăsîndu-se înlănţuită de băiat.

Mai tîrziu, în întunericul călduţ al încăperii, Billy stătea întins pe spate, epuizat, cu braţul petrecut pe după umerii fetei care i se cuibărise la piept, cu un picior petrecut peste trupul partenerului.

— Cel mai plăcut lucru din lume! oftă adînc Billy. Cine este de acord să spună: „Am înţeles, să trăiţi!"

— Am înţeles, să trăiţi! se execută Monika. De-acum încolo să nu uiţi să-mi laşi adresa ta!

— Am înţelea, să trăiţi! răspunse Billy, deşi nu era deloc convins că va face ceea ce i se cerea. O cunoştea prea bine şi îşi dădea seama că numai în pat se simţise bine şi în siguranţă cu ea.

— Care e adresa ta acum? o întrebă el.

— Ce te interesează?

— S-ar putea să trec întîmplător prin faţa hotelului şi să mă apuce, aşa, deodată, o dorinţă irezistibilă de tine, răspunse Billy.

— O să ne întîlnim aici cînd eu o să fiu cuprinsă de o dorinţă irezistibilă, replică fata. Şi ai să ai parte destul de des de mine, dar numai în camera asta. Nu vreau să fim văzuţi împreună.

— Fir-ar al dracului să fie! Billy îşi retrase furios braţul şi se ridică în pat. De ce trebuie să fii tu cea care dă totdeauna semnalul?

— Fiindcă aşa îmi place mie să operez, răspunse Monika agresiv.

— Să operezi! Nu-mi place cuvîntul ăsta! Billy era iritat de-a binelea.

— Obişnuieşte-te, băieţaş, obişnuieşte-te! îi puse la punct fata. Se întinse şi luă pachetul lăsat pe noptieră, scoase o ţigară din ea, aprinzînd-o. Licărul flăcăruii de la chibrit îi lumină cîteva clipe faţa şi ochii.

— Parcă ziceai că eşti în vacanţă, îi aminti Billy.

— Vacanţele au şi un sfîrşit.

— Dacă nu-mi spui unde te pot găsi, ăsta e sfîrşitul, o ameninţă furios Billy.

— Ne vedem mîine aici, la aceeaşi oră, zise Monika, de parcă nici n-ar fi auzit ce îi spusese Billy.

— Căţea!

— Totdeauna m-a amuzat vocabularul tău ales, răspunse nepăsător fata, inhalînd fumul ţigării. Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace, iar ţigara constituia singurul punct vizibil în întunericul din cameră. Apropo, azi după-amiază l-am zărit pe vărul tău ieşind dintr-un hotel, zise ea. Ştii, băiatul acela cu care obişnuiai să joci tenis...

— Serios? se prefăcu mirat Billy. Cine ţi-a spus că e vărul meu? întrebă curios.

— Am căutat în *Who's Who,* îl zeflemisi fata.

— Ironică, aşa cum ţi-e obiceiul, nu? La care hotel l-ai văzut?

Monika ezită.

— Nu stă cu voi?

— Nu. La ce hotel se află? Trebuie să-l găsim, răspunse imprudent de sincer Billy.

— Cine-s aceia care trebuie să-l găsească? întrebă Monika bănuitoare.

— Ce te interesează? Billy se străduia să nu ridice tonul.

— Nu se ştie niciodată. Cine sînt aceia care trebuie să-l găsească? insistă ea.

— Las-o baltă! se înfurie de-a binelea Billy.

— De fapt nici nu îmi amintesc numele hotelului, pretinse Monika.

— Minţi!

— Probabil, rîse ea. Dacă ai să mă aştepţi mîine seară ca un băiat cuminte, s-ar putea să-mi amintesc.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. Deocamdată mă interesează un alt membru al familiei tale.

— Doamne! se exasperă Billy. Te pricepi de minune să complici relaţiile sexuale!

— Relaţiile sexuale? Cîndva obişnuiai să foloseşti cuvîntul „dragoste".

— Cîndva, răspunse posomorît Billy.

— Cum pofteşti, flăcăiaş, răspunse cu nepăsare Monika. Pentru moment. Şi un ultim compliment: eşti mai bun la pat decît pe terenul de tenis.

— Mulţumesc.

— *Pour rien*, cum spun francezii. Aruncă ţigara, se duse la el şi — aplecîndu-se brusc — îi sărută cocoşelul. Noapte bună, băieţaş, trebuie să plec, mai spuse şi ieşi.

Billy rămase culcat, cu ochii aţintiţi la tavanul întunecat. Altă problemă! Trebuia să se hotărască dacă să-i spună sau nu lui Rudolph că Wesley fusese văzut chiar în dimineaţa aceea ieşind dintr-un hotel din Cannes, că nu ştia numele hotelului, dar s-ar putea să-l afle mîine. Atunci însă ar fi fost nevoit să precizeze de unde aflase şi de ce trebuia să aştepte pînă a doua zi. Iar el nu ar fi putut explica nimic fără a pomeni de Monika. Apoi, dacă îi menţiona numele, ar fi fost silit să relateze cît de cît ceva despre ea. Se agită nervos, în pat. Rudolph avea şi-aşa destule pe cap fără a-l împovăra cu necazurile provocate de Monika.

Telefonul sună. Era unchiul său care îi aminti că urmau să se întîlnească, jos, la bar, cu toţii, peste o jumătate de oră, înainte de a se duce la cină. Billy făcu încă un duş. Nu voia să duhnească urît, ca unul care tocmai participase la o orgie. Se întrebă dacă şi mamă-sa făcea acelaşi lucru, la etajul superior.

11

— Nu, spunea Gretchen, nu vreau nici o petrecere după prezentarea filmului. Tot ce doresc este să mă trîntesc pe pat şi să dorm patruzeci şi opt de ore fără întrerupere. Se afla în salonul micului ei apartament de la hotel, împreună cu Rudolph şi Donnelly. Fratele ei sugerase ca după reprezentaţia de gală a *Comediei restauraţiei* să marcheze evenimentul organizînd o masă festivă la care să invite juriul festivalului şi cîţiva din reprezentanţii principalelor companii de difuzare, deopotrivă cu o parte din gazetarii cu care el şi Gretchen se împrieteniseră — mai mult sau mai puţin — în ultimele zile. Gretchen manifesta semne tot mai acute de nervozitate, pe măsură ce ziua fatidică se apropia, iar o petrecere ar putea să o ajute să se mai destindă, gîndise Rudolph.

— Dacă ar mai fi fost altcineva în afară de noi trei, zise Gretchen, poate că o asemenea petrecere ar fi avut rost. Dar nu vreau ca doar eu să mă bucur de lauri, *dacă vor fi* lauri, şi nici să fiu singura care înfruntă spectatorii din jur, cu feţe prelungi, dacă filmul va înregistra un eşec. Măcar de ar fi venit Frances Miller şi Wesley, atunci aş fi spus „da". Însă scîrba aia mică nu a catadicsit să se deranjeze, voi nu aţi izbutit să daţi de urma băiatului, iar eu — oricum — sînt mult prea bătrînă pentru asemenea celebrări...

— De acord, acceptă Rudolph. Renunţăm la petrecere. O să cinăm în patru — noi trei şi cu Billy — şi ne vom felicita reciproc. Îşi privi ceasul. Se face tîrziu. Te sfătuiesc să te culci şi să încerci să dormi. O sărută pe obraz şi plecă spre uşă.

— Vin cu tine, zise Donnelly, şi eu am nevoie de odihnă. Numai dacă vrea Gretchen să rămîn...

— Nu, mulţumesc, ne vedem mîine dimineaţă.

Pe coridor, în timp ce se îndreptau spre lift, Donnelly zise:

— Trebuie să-ţi vorbesc despre ea, Rudy. Sînt îngrijorat. Pune prea mult la inimă problemele, prea le ia în serios pe toate. De aceea nu poate dormi, se îndoapă cu tot soiul de pilule şi are accese nebuneşti de plîns cînd rămîne singură cu mine, iar eu nu ştiu cum să o potolesc...

— Aş vrea ca şi eu să fi fost femeie, să-mi cedeze nervii şi să fac crize de plîns, zise Rudolph.

— Credeam că ai o părere bună despre filmul lui Gretchen! Donnelly era surprins.

— Sigur că am o părere bună, nu acesta-i motivul. Ceea ce ţi-am spus nu are legătură cu opera realizată de Gretchen, îl linişti Rudolph.

— Atunci ce este? întrebă curios Donnelly.

— Las-o pe altă dată.

— Te pot ajuta cu ceva? se oferi Donnelly.

— Da. Ai grijă de Gretchen.

— Poate că n-ar fi rău, zise îngîndurat Donnelly, dacă după prezentarea pe ecran a filmului ne-am urca într-o maşină şi am porni să facem o plimbare turistică, să fugim — măcar pentru cîteva zile — de balamucul de aici!

— Susţin ideea ta, aprobă Rudolph, dacă reuşeşti să o convingi şi pe ea.

— O să încerc mîine dimineaţă, promise Donnelly.

— Eşti un băiat de treabă, spuse Rudolph, în timp ce liftul îşi deschidea uşile în faţa lor. Noapte bună, David. Şi somn uşor.

Donnelly făcu calea întoarsă, oprindu-se în faţa uşii lui Gretchen. Dinăuntru nu se auzea nici un sunet. Ridică mîna ca să ciocănească, dar se opri. Noaptea asta, îşi zise el, poate e mai bine să doarmă singură. Reveni la ascensor, coborî la parter şi se duse la bar. Ezită puţin cînd barmanul îl întrebă ce doreşte să bea, apoi ceru un whisky. Cura de vin n-avea decît să mai aştepte.

Telefonul suna cînd Rudolph descuie uşa camerei sale. Se grăbi să ridice receptorul.

— *Monsieur* Jordache...? Era vocea unui bărbat. *L'avocat d'Antibes, m-a dit que vous voulez me parler*, continuă glasul.

— Vorbiţi englezeşte? întrebă Rudolph. Dacă era omul de care avea nevoie trebuia să înţeleagă fiecare cuvînt rostit de acesta. Poate că în cele din urmă va pune la punct o crimă, ducînd tratative în engleză, însă niciodată nu va izbuti să realizeze aşa ceva cu franceza sa de liceu.

— Niţel, răspunse omul de la capătul firului. Avea vocea groasă, răguşită. Avocatul din Antibes zice că poa' facem o afacere împreună.

— Cînd ne putem vedea? întrebă Rudolph.

— Acum, veni prompt răspunsul.

— Unde?

— *Á la gare*. O să fiu la bufet de la bar.

— În zece minute ajung acolo. Cum o să te recunosc?

— Sînt îmbrăcat după cum urmează: *pantalons* albaştri, haină maro. Sînt mărunt, cu burtă mare.

— Bine. Zece minute, repetă Rudolph. Închise telefonul. Pantaloni albaştri, haină maro, burtă mare! Ei bine, nu îşi alegea omul pe criteriul frumuseţii şi nici a gusturilor sale în materie de îmbrăcăminte! Deschise valijoara: pistolul se afla la locul lui. O închise şi o încuie, apoi coborî.

Ajuns jos, intră în biroul casierului, din spatele recepţiei, şi ceru să i se deschidă seiful. Banca sa din New York îi trimisese zece mii de dolari pe care el îi transformase în franci francezi. Oricare ar fi fost desfăşurarea viitoare a evenimentelor, ştia că îl va costa bani. Privi pachetele de bancnote frumos stivuite, socoti cîteva clipe, apoi luă cinci mii de franci. Puse restul de bani înapoi în seif, îl încuie şi ieşi din hotel. Angajă un taxi. „*Á la gare*" ceru el şoferului, străduindu-se să nu se gîndească la nimic în timpul scurtei călătorii la destinaţie. Se scotoci în buzunar şi scoase cîteva bancnote de cîte zece franci, iar mîna îi tremura uşor în timp ce lua restul, după ce lăsase şoferului bacşişul de rigoare.

Îl zări pe omuleţul pîntecos în pantaloni albaştri şi haină maro stînd la bar cu un pahar de pastis în faţă.

— Bună seara, *monsieur*, îl salută Rudolph, apropiindu-se de el.

Bărbatul se întoarse spre el şi îl privi cu atenţie. Avea pielea tuciurie, faţa plinuţă cu ochi albaştri, pătrunzători, iar buzele îi erau groase şi umede. O pălărie ciudată, de sport, din bumbac bleu, prea mică pentru capul lui, dată pe ceafă, lăsa vederii fruntea boltită şi ridată. Faţa lui, nici plăcută şi nici atrăgătoare, nu inspira încrederea şi — în alte condiţii — Rudolph ar fi ezitat să aibă de a face cu el.

— Poa' mergem să ne plimbăm, propuse individul. Lumina aici face rău la ochi.

Ieşiră şi se îndepărtară de gară, apucîndu-o pe o străduţă întunecoasă şi pustie. Parcă s-ar fi aflat la o mie de mile depărtare de aglomeraţia zgomotoasă şi agitaţia permanentă a festivalului.

— Ascult propunerea, zise omul.

— Cunoşti pe cineva cu numele de Danovic? întrebă Rudolph. Un iugoslav. Un ticălos şi un huligan!

— Uligan? Ce-i ăla un uligan?

— *Voyou*, îi traduse cel întrebat.

— Aha!

— Îl ştii?

Bărbatul făcu vreo zece paşi în tăcere, apoi scutură capul.

— Poa' sub alt nume. Unde este?

— La Cannes, mai mult ca sigur. Ultima dată a fost văzut într-un club de noapte de aici — La Porte Rose.

Omul dădu din cap.

— Loc rău, zise acesta. Loc foarte rău!

— Da.

— Dacă îl găsesc, ce se întîmplă?

— Ai să capeţi o anumită sumă de bani după ce îl lichidezi.

— Lichidezi? Individul era nedumerit.

— După ce îl ucizi, preciză brutal Rudolph. Sfinte Dumnezeule! El rostise cuvintele acestea? se întrebă în sinea lui.

— *Compris*, se lămuri omul. Acum discutăm bani. Ce înseamnă o anumită sumă?

— Să zicem... cincizeci de mii, răspunse Rudolph. Cam zece mii de dolari, dacă vrei.

— Cît avans? Acum? Ca să găsesc pe tip?

— Am la mine cinci mii de franci. Pot să ţi-i dau.

Individul se opri din mers şi întinse mîna dolofană.

— Iau banii acum, zise el scurt.

Rudolph se opri şi el. Scoase din portofel teancul de bancnote pe care i-l dădu, apoi privi în timp ce omul număra atent banii la lumina slabă a becului de la stîlp, la vreo zece metri mai încolo. Mă întreb ce figură ar face dacă i-aş cere chitanţă, gîndea el, şi era cît pe-aci să izbucnească în rîs la această idee năstruşnică. Se angajase în afaceri într-o lume unde singura garanţie era răzbunarea.

Bărbatul îndesă teancul de bani în buzunarul interior al hainei.

— Cînd îl găsesc, cît mai primesc? întrebă el.

— Înainte sau după... treabă?

— Înainte.

— Douăzeci de mii, adică jumătate din toată suma, răspunse Rudolph.

— *D'accord*, acceptă omul. Şi după, cum mă asiguri că o să plăteşti?

— Oricum doreşti.

Tipul se gîndi o clipă.

— Cînd spun că îl găsesc, începu să explice el, tu pui douăzeci de mii de franci în mînă la avocat. Avocat citeşte în *Nice-Matin* că el este... ce cuvînt ai folosit?

— Lichidat, zise Rudolph.

— Lichidat, repetă individul. Un prieten la mine merge la avocat pentru restul de bani. Batem palma, încheiem afacere?

Rudolph bătuse palma cu mulţi parteneri cu care încheiase tot felul de afaceri, după care sărbătoriseră evenimentul. De data aceasta însă nu va avea loc nici o petrecere.

— Să stai lîngă telefon, îl sfătui tipul şi, întorcîndu-se, porni repede spre gară.

Rudolph respiră adînc. Păşea încet spre Croisette, îndreptîndu-se către hotelul său. Îşi aminti de cei doi tîlhari care îl atacaseră în vestibulul propriei locuinţe din New York şi care se înfuriaseră teribil pentru că un bărbat cu aspect atît de prosper nu avea asupra sa decît vreo cîţiva dolari pentru a le răsplăti efortul şi riscul pe care îl asumaseră. Dacă vreun bandit ar fi încercat să-l jefuiască acum, în noaptea aceasta, pe una din străzile întunecoase din Cannes, probabil că l-ar fi omorît în bătaie, descoperind — după ce l-ar fi scotocit — că de-abia avea la el suficienţi bani ca să plătească o călătorie cu taxiul.

Billy se trezi brusc, cineva bătea la uşă. Se sculă din pat, somnoros, şi — desculţ, în pijama — se duse la uşă: Monika stătea în prag, fumînd, cu o haină de ploaie aruncată pe umeri, ca o pelerină. Intră repede, iar băiatul închise uşa aprinzînd lumina.

— Bună, zise Billy. Mă întrebam cînd ai să mai dai pe aici. Trecuseră patru zile de la ultima lor întîlnire.

— Ţi-a fost tare dor de mine? Monika lepădă impermeabilul şi se aşeză pe patul desfăcut, cu rufăria mototolită, privindu-l surîzătoare.

— O să-ţi spun mai tîrziu. Cît e ceasul?

— Douăsprezece şi jumătate, răspunse Monika.

— Ai nişte ore de lucru foarte ciudate, remarcă băiatul.

— Mai bine mai tîrziu decît niciodată, replică fata. Nu eşti de acord?

— O să-ţi răspund mai tîrziu şi la întrebarea asta. Totuşi, mărturisesc că îmi plac mai mult după-amiezele.

— Ce european ai devenit! O uşoară ironie se distingea în glasul ei.

— Ce dracu faci *tu* după-amiezele?

Monika zîmbi cu prefăcută sfială.

— Curiozitatea a omorît pisica, răspunse ea cu maliţiozitate.

— Văd că e noaptea parabolelor, mîrîi Billy. Ţi-ai amintit numele hotelului unde l-ai zărit pe vărul meu?

— Mă străduiesc din răsputeri şi uneori îmi stă pe vîrful limbii, răspunse fata.

— O, rahat! izbucni cu obidă Billy.

— Ce cuvînt drăguţ! Aruncă ţigara jos, pe covor, şi o strivi cu piciorul. Billy se încruntă, şocat. Gustul ei la alegerea toaletei se ameliorase simţitor, dar spiritul de femeie gospodină rămăsese la acelaşi nivel pe care îl avusese la Bruxelles. Se ridică, se duse la el şi, înlănţuindu-l cu braţele, îl sărută apăsat. Limba ei se strecură insidios şi dulce în gura lui. Billy încercă să se gîndească la altceva: dacă era cazul să schimbe uleiul la maşină, dacă a doua zi va juca sau nu tenis, dacă trebuia să-şi calce smochingul pentru reprezentaţia de gală a filmului *Comedia restauraţiei*; care urma să aibă loc peste două zile — dar în zadar!

— Haide la pat, murmură el cu glasul gîtuit.

— Mă întrebam cît o să mai dureze pînă o să aud propunerea asta, chicoti Monika, sigură de atracţia pe care o exercita asupra băiatului.

— Nu e rău nici noaptea, nu-i aşa? constată fata o oră mai tîrziu. Billy o sărută pe gît. Ea se strecură agilă din braţele lui şi se dădu jos din pat. Trebuie să plec.

— De ce naiba nu rămîi şi noaptea? Billy era dezamăgit. Măcar o dată!

— Din cauza angajamentelor anterioare, răspunse Monika, începînd să se îmbrace, ceea ce nu îi luă prea mult timp. Îşi trase chiloţeii — albi şi simpli, ca de fetiţă — peste picioarele sculpturale, bronzate, apoi îmbrăcă rochiţa. Băiatul o privea cu jind pe cînd fata încălţa pantofiorii ca de balerină şi începu să-şi aranjeze părul, în faţa oglinzii. Apropo, zise ea, ne-am hotărît să facem socoteala obligaţiilor noastre.

Băiatul simţi un fior rece scurgîndu-i-se pe şira spinării şi trase păturile peste el.

— Ce vrei să spui? întrebă Billy, silindu-se să-şi menţină tonul calm.

— Datoria de la Paris, preciză fata, continuînd să se pieptene. Ţii minte, nu?

Billy tăcu şi rămase nemişcat.

— Să-ţi explic ce ai de făcut, zise fata tot descîlcindu-şi părul. Peste două nopţi ai să te duci la barul *Voil Vert*, pe rue d'Antibes, la şase seara. Acolo o să te aştepte un bărbat, cu două publicaţii — *L'Express* şi *Le Nouvel Observateur*. Îl va citi pe primul, iar celălalt se va afla pe masă, în faţa lui. Ai să te aşezi şi tu la aceeaşi masă şi ai să comanzi un pahar cu vin. Bărbatul o să-ţi întindă pe sub masă, iar tu ai să iei de la el un aparat de filmat de şaisprezece milimetri.

— Numai că nu o să fie un aparat obişnuit, ghici cu amărăciune Billy.

— Văd că înveţi repede, îl ironiză Monika, pieptănîndu-se mereu.

— Pentru Dumnezeu, încetează cu pieptănatul! exclamă nervos Billy.

Fără să se tulbure, fata continuă..

— Ai să te duci cu aparatul de filmat la salonul festivalului în seara desfăşurării galei; ai să scoţi din cutie ceea ce o să găseşti înăuntru şi o să-l

plasezi — fără să fii observat — într-un loc ferit. Aparatul o să fie programat să explodeze la zece fără un sfert. În sfîrşit, Monika întrerupse pieptănatul şi îşi înfoi părul cu amîndouă mîinile, sucindu-se în aşa fel încît să-şi poată examina profilul în oglindă.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, zise Billy, cu păturile încă trase pînă sub bărbie. La ora aceea o să ruleze filmul mamei mele!

— Exact şi tocmai de aceea nimeni nu te va bănui, explică Monika. Sute de reporteri cu tot soiul de aparate fotografice şi de filmat vor mişuna pe acolo. Poţi colinda toată clădirea fără ca să fii băgat în seamă. De aceea a fost ales tu pentru treaba asta. Şi să nu îţi faci griji: nu vor fi victime.

— Vrei să spui că o să fie o bombiţă drăguţă, curată şi prietenoasă, nu-i aşa?

— Ar fi trebuit să mă cunoşti bine de-acum şi să păstrezi pentru tine sarcasmul. Monika se întoarse de la oglindă şi îl privi în faţă. La nouă fix un anonim va telefona şi va alerta poliţia, informînd-o că o bombă — care va exploda curînd — a fost ascunsă undeva în clădire. În cinci minute sala o să fie pustie! Noi nu vrem să ucidem pe nimeni. De data asta!

— Ce vreţi *voi* să obţineţi? Lui Billy îi era ruşine de tremurul vocii sale.

— Publicitate, răspunse calm Monika. Va fi o demonstraţie căreia i se va face o publicitate uriaşă, cu ziarişti, echipe de televiziune şi personalităţi cu faimă internaţională, care se vor îmbulzi şi învălmăşi căutînd să scape din locul acela. Nu cred că există o adunătură mai dezgustătoare şi mai reprezentativă pentru tot sistemul acesta putred.

— Ce se întîmplă dacă spun „nu", dacă refuz?

— Atunci o să fim nevoiţi să ne ocupăm de tine, răspunse calm Monika şi continuă. Cînd totul se va termina spre satisfacţia noastră, cred că o să-mi amintesc hotelul unde l-am văzut pe vărul tău. Între timp nădăjduiesc că n-ai să uiţi *Le Voile Vert*, cele două reviste, ora şase după-amiaza. Noapte bună, flăcăiaş! Îşi luă geanta, aruncă pe umeri haina de ploaie şi plecă.

În timp ce urca scările spre sala mare a festivalului — împreună cu Gretchen, Donnelly şi Rudolph — pentru a asista la proiecţia *Comediei restauraţiei*, Billy spuse:

— Cred că o să cobor la parter ca să vizionez filmul, înconjurat de vulg.

Ceilalţi aveau locuri rezervate la balcon. Îşi sărută mama pe obraz şi îi şopti *„merde!"*

— Ce vrea să însemne asta? se miră Gretchen.

— Este cuvîntul pe care îl folosesc francezii cînd vor să ureze cuiva noroc, o lămuri Billy.

Gretchen zîmbi şi îl sărută cu gingăşie.

— Sper să-ţi placă filmul, zise ea.

— Şi eu sper, răspunse cu gravitate băiatul.

Prezentă biletul la control şi pătrunse în sala care era deja aglomerată, deşi filmul urma să înceapă de-abia peste zece minute. Un loc obişnuit, care nu atrage atenţia, îşi zise Billy. Privea şi i se părea că descoperă pretutindeni colţişoare discrete ce puteau servi drept ascunzători perfecte. Se duse la toaleta bărbaţilor care, pentru moment, era goală. Un coş pentru colectarea şervetelor de hîrtie folosite îi atrase atenţia. Treizeci de secunde i-ar fi fost deajuns ca să deschidă aparatul de filmat, să scoată dinăuntru maşina infernală şi să o pitească în coş, sub hîrtiile folosite. Numai de ar dispune de treizeci de secunde!

Uşa toaletei se deschise şi un bărbat în cămaşă înflorată intră, ducîndu-se la pisoar. Billy începu să-şi spele de zor mîinile, rupse un şervet de hîrtie şi se şterse, după care se înapoie în sală, aşezîndu-se în partea din faţă unde mai existau cîteva fotolii libere. În starea în care se afla nu avea certitudinea că va fi sau nu capabil să reziste pînă la sfîrşitul proiecţiei, motiv pentru care preferase să nu rămînă lîngă mamă-sa. Dar cînd începu să se desfăşoare acţiunea filmului pe ecran, Billy fu captivat la fel ca toţi spectatorii din jur, ba chiar rîse la unison cu aceştia, la scenele mai amuzante. Modul cum Wesley îşi interpretase rolul îl uimea. Era Wesley, nu încăpea îndoială, dar un Wesley deosebit, care se transformase prin adoptarea şi însuşirea trăsăturilor de caracter ale altor persoane; devenise un tînăr rezervat, care înfrunta asalturile soartei, dezvăluind puţin cîte puţin personalitatea sa — în rarele clipe ale acţiunii pătrunse de emoţie — cu ajutorul unei priviri fugare, al unui simplu gest cu capul, a unei monosilabe murmurate; un tînăr brutal de chipeş, în care ghiceai că există, totuşi, o undă de gingăşie şi sensibilitate vulnerabile, chiar şi atunci cînd scenariul îi indica să adopte o comportare cinică, violentă.

După ultima secvenţă a filmului izbucniră aplauze puternice, prelungite, mai multe decît la peliculele prezentate anterior în deschiderea festivalului. Apoi, ca la un semn, spectatorii se întoarseră cu feţele la balcon, fără a conteni aplauzele, iar Billy îşi dădu seama că ovaţiile erau adresate mamei sale care stătea la balustrada balconului şi accepta — cu un surîs înfiorat pe buze — dovezile de preţuire ale publicului pentru opera pe care o realizase. Cu ochii aproape în lacrimi, Billy se lăsă antrenat de entuziasmul general, bătînd din palme fără preget. Şi, în timp ce părăsea sala, impresionat de succesul covîrşitor dobîndit de mama sa, se întreba ce îl determinase să se poarte atît de urît cu ea în toţi anii aceştia.

Afară, pe Croisette, zări un grup de tineri adunaţi ciorchine în jurul unei persoane de la care solicitau autografe. Billy nu îşi dădea seama cine era individul, căci îl acoperea cu totul un băiat înalt şi spătos, îmbrăcat în blugi. Curios, se apropie de grup şi se opri brusc: Wesley dădea autografe pe carneţele, programe, bucăţi de hîrtie! Billy rînji. Cabotinul! îşi zise el; trebuia să-mi dau seama că nu va rezista să nu se admire! Îşi croi drum, cît mai politicos cu putinţă, printre tinerii ce se înghesuiau în jurul lui

Wesley, care tocmai semna în carneţelul întins de o fată mărunţică în fustă-gipsy.

— Domnule Jordan, vorbi peltic Billy, cu vocea subţiată, feminină, vă rog să-mi acordaţi un autograf pe programul meu. Aţi fost extraordinar!

Wesley îşi ridică ochii de pe carneţelul fetei.

— Du-te-n mă-ta, Billy! îl înjură el, dar faţa îi sclipea de bucurie.

Billy îl apucă de braţ, cu putere, pe Wesley.

— Gata, fetelor şi flăcăilor! Domnul Jordan trebuie să meargă sus, la conferinţa de presă, anunţă el cu glas tare. Poftiţi cu mine, domnule, i se adresă lui Wesley, şi porni fără a-i da drumul braţului. Wesley ezită o clipă, apoi se lăsă în voia lui.

— Tocmai de tine are nevoie acum mama şi nu trebuie să o decepţionezi, zise Billy.

— Mda, răspunse Wesley. Apoi, exclamă: Iisuse! E splendidă! Mama ta. Nu-i aşa?

— Este, aprobă Billy. Şi tocmai de aceea să i-o spui tu, cu gura ta! Dar şi tu te-ai prezentat bine acolo, să ştii, mai spuse el concesiv.

— Nu prea rău, consimţi binevoitor Wesley, cu zîmbetul întipărit permanent acum pe faţă.

În timp ce aşteptau liftul ca să urce la sala unde urma să aibă loc conferinţa de presă, Billy întrebă în şoaptă:

— Ai avut noroc, l-ai depistat pe omul tău?

Wesley scuturâ capul, negativ.

— Nu crezi că e cazul să-l dai dracului?!

Zîmbetul se şterse de pe faţa lui Wesley.

— Nu, nu e timpul, răspunse el rar.

— Starurile de cinema nu se apucă să ucidă oameni, îi atrase atenţia Billy.

— Eu nu sînt star, răspunse scurt Wesley.

— Toată lumea din Cannes îţi cunoaşte mutra acum. N-ai să poţi rămîne singur nici măcar cît să striveşti o muscă, darămite să ucizi un om! Billy se întrerupse, căci alte două persoane li se alăturară în aşteptarea ascensorului.

Gretchen tocmai începea să vorbească în faţa mulţimii constituită din jurnalişti şi operatori de cinema, cînd Billy şi Wesley îşi făcură apariţia în sală. Îi recunoscu şi se întrerupse.

— Doamnelor şi domnilor, se adresă ea cu glas tremurător asistenţei. Vreau să vă împărtăşesc o surpriză din cele mai plăcute: vă prezint pe unul din cei mai promiţători tineri actori pe care i-am cunoscut şi care tocmai a păşit aici, în sală. Wesley, te rog, vrei să vii lîngă mine? îl chemă Gretchen.

— Iisuse! murmură băiatul cu răsuflarea tăiată.

— Du-te, cretinule! îl înghionti Billy, împingîndu-l spre estrada — anume ridicată în scopul conferinţei — pe care se afla Gretchen. Încet,

băiatul îşi croi drum şi se urcă pe platformă. Gretchen îl sărută pe obraz, apoi se adresă asistenţei:

— Am onoarea să vi-l prezint pe Wesley Jordan.

Aplauze furtunoase izbucniră, blitzurile clipiră din toate părţile, iar zîmbetul — puţin crispat de data aceasta — reapăru pe chipul acestuia. Billy profită de prilej şi părăsi sala, îndreptîndu-se în grabă spre ascensor, în timp ce din sala de conferinţe se auzeau necontenit aplauze.

O dată ajuns afară, Billy părăsi Croisette şi intră într-un local unde comandă o halbă de bere. Luă o înghiţitură, apoi ceru barmanului să-i dea o fisă, după care coborî scările către locul unde se afla cabina telefonică. Căută în cartea de telefoane *la préfecture de police* şi formă numărul. Auzi o voce răspunzîndu-i „alo".

— În seara aceasta la şase, la cafeneaua *Voile Vert* de pe rue d'Antibes, vorbi Billy într-o franceză cu puternic accent de Midi pe care îl folosea numai cînd voia să amuze lumea la vreo petrecere, se va afla un domn citind *L'Express* şi cu un exemplar din *Le Nouvel Observateur* pe masă, în faţa sa...

— O clipă!... Cine sînteţi? Ce doriţi? Poliţistul era tulburat, în mod evident, căci aproape se bîlbîia.

— Sub masă, pe podea, contină Billy fără să acorde atenţie întrebărilor, o să găsiţi o bombă!

— O bombă?! ţipă poliţistul. Ce spuneţi? O bombă? De ce?

— Va fi programată să explodeze la zece fără un sfert, diseară, spuse Billy, apoi repetă: la şase seara, la *le Voile Vert*.

— O clipă, trebuie să..., ţipă disperat poliţistul.

Billy întrerupse convorbirea, se înapoie la bar şi termină de băut berea.

Se adunaseră cu toţii la Gretchen în salon, după proiectarea filmului în cursul serii, ca să bea şampanie. Simpson, agentul care se ocupa de publicitate, le spunea celor de faţă:

— O să colectăm şi o să ducem acasă totul: şi premiul pentru cel mai bun film, şi premiul pentru cea mai bună actriţă, şi premiul pentru cel mai bun actor cu rol secundar. Vă garantez! Era un bărbat uscăţiv, veşnic posomorît, cu fruntea brăzdată de riduri, care îşi agita necontenit braţele cînd vorbea. De obicei, am tendinţa să văd mai degrabă partea rea a lucrurilor, de data asta însă... Îşi scutură capul, apăsat parcă de imensitatea şi de valoarea nepreţuită a poverii ce i se încredinţase şi care depăşea capacitatea lui de înţelegere. De cincisprezece ani particip cu regularitate la Cannes şi vă rog să mă credeţi — entuziasmul manifestat anul acesta de publicul spectator a depăşit tot ce am văzut în trecut. Cît despre dumneata, tinere — se întoarse spre Wesley care stătea împreună cu Billy pe o mică sofa, îmbrăcat cu un smoching prea scurt şi prea strîmt, pe care Simpson îl împrumutase anume pentru el în seara aceasta — cît despre dumneata, tinere, pun rămăşag pe mintea ce mi-a mai rămas în tărtăcuţă, că ai să te înapoiezi şi tu cu un premiu acasă...

Wesley tăcea, în mînă cu o cupă de şampanie şi cu acelaşi zîmbet crispat pe buze. Billy se ridică şi îşi umplu pentru a cincea oară cupa. Tot timpul cît rulase filmul privise fără să priceapă acţiunea care se desfăşura pe ecran, fără să înţeleagă dialogurile, cuvintele rostite părînd că ţîşnesc ca nişte şuvoaie nedesluşite de pe buzele interpreţilor. Îşi privise mereu ceasul pînă la zece fără un sfert, apoi se cufundase în fotoliu şi închisese ochii.

Gretchen, palidă şi trasă la faţă, se juca nervos cu inelul pe care îl scotea şi îl vîra în neştire pe deget. Cupa umplută pentru ea de Billy rămăsese neatinsă la capătul mesei de lîngă ea. Aproape nu scosese un cuvînt toată seara. Rudolph, care şedea alături pe canapea, se întindea din cînd în cînd şi o mîngîia încurajator pe braţ. Donnelly stătea în picioare, sprijinit de şemineu, şi se trăgea — mecanic — de barbă, plictisit parcă de optimismul debordant al agentului lor de publicitate.

— Mîine, zise acesta, va fi o zi grea pentru tine, Gretchen, şi pentru tine, Wesley. Toată lumea, dar toată lumea!, va dori să vă vorbească şi să se fotografieze cu voi. O să-ţi dau programul mîine dimineaţă la nouă, Gretchen...

Rudolph şi Donnelly schimbară iute o privire. Rudolph se sculă în picioare şi îl întrerupse pe Simpson.

— Dacă va fi o zi cum spui tu, cred că Gretchen ar trebui să se odihnească. Să o lăsăm, deci, singură acum, propuse el.

— E o idee bună, îl susţinu Donnelly.

— De acord, acceptă Simpson. Sînt însă atît de emoţionat de tot ce se petrece aici încît...

— Te înţelegem, bătrîne, zise Rudolph. Se aplecă şi o sărută pe Gretchen. Noapte bună, surioară!

Gretchen zîmbi trist către fratele său. În timp ce bărbaţii se pregăteau să părăsească salonul, se ridică în picioare şi ducîndu-se la Donnelly, îl luă de mînă.

— David, ai putea să mai rămîi? îl rugă ea.

— Sigur, răspunse prompt Donnelly, aruncînd o privire fioroasă spre Billy.

Băiatul se strădui să surîdă.

— Îţi mulţumesc, mamă, pentru ziua aceasta minunată pe care ne-ai dăruit-o, îi zise el, sărutînd-o pe obraz.

Gretchen îi strînse cu putere braţul şi izbucni în plîns.

— Iertaţi-mă, se scuză ea impresionată. Este... este... pentru mine tot ce se petrece aici este prea mult! Mîine dimineaţă o să mă simt bine.

Wesley era pe punctul de a ieşi, cînd Gretchen îl chemă.

— Wesley, n-ai de gînd să dispari din nou, sper.

— Nu, doamnă, o asigură el şi adăugă: Camera mea e două etaje mai jos, dacă aveţi nevoie de mine.

Rudolph intenţionase, totuşi, să-l cazeze împreună cu vărul său, dar Billy se împotrivise spunînd că îi era frică să doarmă în aceeaşi cameră cu

Wesley, că nu ştiai niciodată la ce te puteai aştepta de la un ţicnit ca el, chiar şi într-o noapte ca aceasta. Billy se ferise să-i spună unchiului său motivul real al fricii sale şi nădăjduia că norocul va fi de partea sa, iar Rudolph nu va afla adevărul.

După ce ieşiră pe culoar, Rudolph zise:

— Mie nu mi-e somn. Am o sticlă de şampanie în cameră. Nu vreţi să mă ajutaţi să o golim?

— Trebuie să mă întîlnesc cu cîţiva oameni mîine dimineaţă, se scuză Simpson. Însă voi, băieţi, beţi cu plăcere! Stătea lipit de peretele din fund al ascensorului, uscăţiv, întunecat la faţă, sortit toată viaţa să proslăvească pe alţii şi niciodată pe sine. Ridică mîna către unchi şi cei doi nepoţi, în semn de salut la despărţire, lăsîndu-i să continue şi să prelungească sărbătorirea cu încă o sticlă de şampanie, în timp ce el se pregătea pentru a doua zi dimineaţă.

Pe cînd se lupta cu dopul de la sticlă, Rudolph îl observă pe Wesley care privea ţintă la geanta încuiată de pe scaunul de la fereastră.

— Pun pariu, vorbi băiatul chiar în clipa cînd pocnea dopul, iar Rudolph începea să toarne în cupe lichidul auriu şi spumos, pun pariu că este acolo...

— Ce anume? se prefăcu a nu pricepe Rudolph.

— Ştii prea bine despre ce e vorba, replică Wesley.

— Bea-ţi şampania! Rudolph ridică paharul. Wesley îl puse pe al său, ostentativ, pe masă, scotoci în buzunarul smochingului împrumutat şi scoase la iveală un pistol micuţ.

— Nu-mi mai trebuie al tău, n-ai decît să ţi-l păstrezi ca amintire, zise el.

— Eşti nebun, ca totdeauna! exclamă Billy.

— Beau pentru ceea ce ai spus, replică Wesley.

Băură cu toţii.

Wesley vîrî pistolul înapoi în buzunar.

— Deci, zise Rudolph, ai stat tot timpul acolo în sală şi te-ai admirat pe ecran cu chestia aia în buzunar.

— Exact, răspunse Wesley. Nu ştii niciodată de unde sare iepurele!

Rudolph patrula, încruntat, prin cameră.

— Wesley, ce ai spune dacă ţi-aş dezvălui că problema va fi rezolvată fără ca tu să fii obligat să te implici?

— Ce vrei să spui? Cum o să fie rezolvată problema fără mine?

— Vreau să spun că exact în clipa de faţă, pe cînd noi bem şampanie, un ucigaş de profesie e pe urmele omului tău...

— Aş răspunde că nu vreau ca altcineva să se ocupe de treaba asta care mă priveşte numai pe mine! vorbi cu răceală Wesley. Şi nici daruri nu mai vreau din partea ta! Sau a altcuiva!

— Intenţionez să rămîn la Cannes pînă la finele festivalului, adică încă vreo zece zile, vorbi calm Rudolph. Dacă treaba nu se termină pînă atunci,

plec şi abandonez totul. Vreau numai să-mi promiţi că între timp nu ai să faci ceva nesăbuit. După aceea n-ai decît să te descurci!

— Nu promit nimic, răspunse cu hotărîre băiatul.

— Wesley..., încercă să intervină Billy.

Wesley se întoarse violent spre vărul său.

— Tu să nu te bagi! se răsti el. Şi-aşa te-ai amestecat prea mult.

— Potoliţi-vă! Amîndoi! interveni Rudolph. Şi încă ceva, Wesley. Ieri a telefonat prietena ta, domnişoara Larkin. Am impresia că îi datorezi ceva...

— Mai mult decît îţi poţi imagina! Ce vroia să-mi transmită? întrebă Wesley.

— Vrea să vină aici. Crede că va reuşi să se învoiască pentru două săptămîni de la serviciul ei. A spus să-i telefonezi.

Wesley îşi goli paharul.

— Să aştepte, zise el.

— Spunea că şi tu doreşti ca ea să vină şi că ar putea apărea...

— Credeam că pînă atunci termin treaba. Ei bine, n-am terminat-o, am să o văd altădată!

— Ah, la dracu! exclamă cu năduf Rudolph. N-am de gînd să mă transform în dădacă! Haideţi să terminăm sticla. Vreau să dorm.

— Ce ai să faci acum? îl întrebă Billy pe Wesley, după ce ieşiseră de la Rudolph şi se găseau în faţa hotelului.

— Rondul de noapte, răspunse Wesley. Vii cu mine?

— Nu.

Wesley îl privi pătrunzător pe Billy.

— Ce părere ai de toată tărăşenia asta? întrebă el.

— Fac pe mine de frică! recunoscu sincer Billy. Mi-e frică. Pentru noi toţi.

Wesley dădu din cap cu solemnitate.

— Te însoţesc pînă la parcare, am uitat să desfac tenda şi am impresia că o să plouă, zise Billy.

Wesley îl ajută să întindă acoperişul maşinii, iar Billy închise geamurile.

— Wesley, zise Billy, cred că ar fi o idee bună dacă ne-am duce amîndoi, cu maşina, la Paris, oprindu-ne din cînd în cînd pe drum ca să jucăm cîte o partidă de tenis. Îi poţi comunica prietenei tale să vină şi să te întîlnească acolo. O să te scoată din minţi ăştia în următoarele zece zile. Ce mai contează zece zile după ce a trecut atîta vreme?

— O să joc bucuros tenis cu tine, Billy. Însă aici. Noapte bună, amice.

Billy se uită după silueta aceea înaltă care se îndepărta, cu buzunarul hainei vizibil umflat. Clătină capul, apoi se înapoie la hotel. Urcă în camera sa şi încuie uşa de două ori.

Se trezi dimineaţa devreme şi ceru să i se aducă presa. Băiatul de serviciu veni cu un teanc de ziare — ediţii speciale despre festival — printre care şi *Nice Matin*. Pe prima pagină se afla fotografia unui om care i se

părul cunoscut. Individul purta ochelari şi era încadrat de doi poliţişti, totuşi Billy îl recunoscu: era prietenul Monikăi, fabricantul de hrană congelată din Düsseldorf. În articolul însoţitor se preciza că individul fusese arestat în urma unui denunţ telefonic anonim, fiind surprins cu o bombă ascunsă în cutia unei camere de filmat. Informatorul, preciza în continuare articolul, avea un puternic accent din Midi.

Billy zîmbea în timp ce citea: Wesley nu era singurul actor din familie, gîndea satisfăcut.

În dimineaţa următoare se duseră cu maşina lor decapotabilă la un club liniştit din Juan-les-Pins ca să joace tenis. Wesley, în blue-jeans, bluză decolorată de bumbac şi haină de tweed cu manşetele roase, nu prea semăna cu un actor aplaudat recent de toată presa care scrisese despre el că e un tînăr pe care îl aştepta o carieră strălucită. Billy atinsese cu dezgust umflătura de la buzunarul hainei lui Wesley şi îi spusese:

— Nu poţi lăsa acasă drăcia aia afurisită nici măcar cînd joci tenis? Mă ia cu fiori! Am senzaţia că ai să o scoţi şi ai să tragi în mine dacă îndrăznesc să lansez prea mulţi aşi!

Wesley zîmbi blajin.

— Trebuie să mă însoţească oriunde mă duc, răspunsese el. Iar atunci cînd se duceau pe teren îşi punea haina peste bluza de sport şi, înainte de începerea partidei, o scotea aşezînd-o cu grijă pe o bancă din apropierea plasei, pentru a o avea permanent în faţa ochilor.

În prima zi Wesley continuă să joace cu înverşunarea pe care o cunoştea Billy. Lovea mingea cu furie sălbatică, trimiţînd-o de cele mai multe ori în afara terenului, dincolo de tuşa din fund.

După două ore Billy interveni.

— Ajunge pentru astăzi, zise el. Dacă interpretai rolul cum joci tenis, cred că nu te-ar fi primit în sală să-ţi vizionezi filmul nici dacă îţi plăteai biletul.

— Avîntul tinereţii! rînji Wesley, îmbrăcînd haina peste bluza leoarcă. Îţi promit să mă schimb.

— Cînd?

— Începînd de mîine.

Cînd se duseră să facă duş, Wesley insistă, deşi nu se afla nimeni în vestiar, ca Billy să rămînă şi să-i păzească haina, pînă termina el mai întîi să se spele.

— Am făcut eu destule tîmpenii la viaţa mea, dar este prima dată cînd sînt angajat păzitor de haine, se plînse Billy. Se aşează pe bancheta din faţa dulăpioarelor din vestiar şi începu să admire, în timp ce Wesley se dezbrăca, muşchii imenşi, fusiformi, de pe spinarea acestuia, precum şi picioarele sale lungi, dar perfect proporţionate.

— Dacă eu aş avea trupul tău, medită Billy invidios, cu glas tare, aş ajunge fără îndoială în finalele de la Wimbledon.

— Nu le poţi avea pe toate. În schimb tu ai cap, răspunse Wesley.

— Dar tu?

— Eu nu mă pot lăuda cu aşa ceva.

— Ai să ajungi departe în meseria aleasă, zise Billy.

— Încă nu mi-am ales-o, îi aminti Wesley, intrînd în cabina de duş. După cîteva secunde clipocitul apei se împletea cu glasul băiatului care cînta: „Stropi de ploaie îmi picură pe creştet...!" Avea o voce puternică, plăcută, şi un talent înnăscut de a fraza versurile. Asta se adaugă la celelalte talente ale sale, gîndea Billy. Cert este că dacă ar intra cineva întîmplător aici, continuă să gîndească el, şi l-ar auzi cîntînd atît de voios, nu ar bănui nici peste o mie de ani că băiatul ăsta umblă permanent cu un pistol în buzunar.

Mai tîrziu, pe cînd se duceau în spatele clubului unde parcaseră maşina la umbra copacilor, Billy îl preveni pe Wesley:

— Dacă ai să te apuci să pălăvrăgeşti şi ai să dai în vileag toată tărăşenia asta, mama n-o să te ierte. Şi nici eu!

Wesley nu răspunse. Se cuibări mai comod în scaunul maşinii şi începu să fluiere o arie din filmul său.

A doua zi Wesley respectă promisiunea de a juca relativ mai calm. Părea că dintr-o dată redobîndise echilibrul spiritual şi simţul tacticii cumpătate, calculînd loviturile fără a încerca să facă praf fiecare minge. Totuşi, după două ore Billy era frînt de oboseală, deşi cîştigase toate cele patru seturi. În schimb Wesley părea proaspăt ca la început şi nici măcar respiraţia nu i se accelerase, cu toate că alergase de două ori mai mult pe teren decît rivalul său. Din nou îl puse pe Billy să-i păzească haina în timp ce făcea duş.

A treia zi jucară doar o oră, fiindcă Billy promisese că se vor înapoia devreme pentru ca Gretchen şi Donnelly să se poată duce cu automobilul la Mougins şi să prînzească împreună în linişte. De cînd începuseră să prezinte filmul ei la Cannes, Gretchen nu avusese parte nici măcar de zece minute liniştite şi resimţea din plin urmările stresului.

Primul set dură exact o oră, iar Billy trebui să lupte intens pentru fiecare punct, deşi cîştigă cu şase la trei.

— Pfiu! făcu el în timp ce se îndreptau spre vestiar, parcă îmi pare rău că ţi-am cerut să te potoleşti. Dacă ai să o ţii tot în ritmul ăsta, ai să mă scoţi din circulaţie!

— Joacă de copii! răspunse nepăsător Wesley.

Făcuseră duş şi tocmai se îmbrăcau cînd auziră explozia de afară.

— Ce dracu a fost asta? tresări intrigat Billy.

— Probabil vreo conductă de gaze, ridică din umeri Wesley.

— Asta n-a fost conductă de gaze. Billy simţea că îi tremură mădularele şi fu nevoit să se aşeze. Şedea încă, fără cămaşă pe el, cînd directorul clubului intră valvîrtej pe uşă.

— *Monsieur* Abbott, se bîlbîi acesta ţipînd emoţionat cu glasul ascuţit de frică. Ar trebui să veniţi repede! Era maşina dumneavoastră! Arată îngrozitor!

— Vin imediat, îl asigură Billy, dar nu se urni din loc. Din depărtare se auzea apropiindu-se sirena poliției. Billy își puse cămașa și începu să o încheie cu meticulozitate, în timp ce Wesley îmbrăca blugii.

— Wesley, îl preveni Billy, să nu te duci acolo!

— Cum adică să nu mă duc acolo? Wesley nu pricepea ce vrea să-i spună vărul său.

— M-ai auzit ce am spus. Poliția o să ajungă în cîteva secunde la fața locului! Billy vorbea precipitat, dar pronunța răspicat fiecare cuvînt. O să-ți apară mutra în toată presa, așa că stai aici și ascunde pistolul ăla nenorocit într-un loc cît mai ferit. Dacă te întreabă cineva ceva, nu știi nimic!

— Păi..., chiar că nu știu nimic. Wesley era din ce în ce mai intrigat.

— Perfect, ține-o așa, zise Billy. Acum trebuie să mă duc să văd ce s-a întîmplat. Termină de încheiat cămașa și ieși — fără să se grăbească — din vestiar.

Lumea din blocurile învecinate începuse să curgă șuvoi spre copacii din spatele clubului unde fusese parcat automobilul. O mașină mică a poliției intră, cu sirena urlînd, prin poarta parking-ului, și stopă — cu roțile scrîșnind — pe pietrișul de pe drum. Doi polițiști săriră de la locurile lor și alergară spre ruinele mașinii încă fumegînde. Între timp se apropie și Billy și văzu dezastrul: explozia făcuse bucățele automobilul, roțile din față fuseseră smulse, iar capota zăcea dezmembrată la cîțiva metri depărtare. Lumea care se îmbulzea în jurul rămășițelor îl împiedica să cuprindă cu ochii toată priveliștea, dar vedea și auzea o femeie care țipa isteric și gesticula povestind polițiștilor că tocmai trecea prin fața porții, astfel că văzuse capota mașinii ridicată și un bărbat trebăluind aplecat deasupra motorului, iar după cîteva secunde auzise explozia asurzitoare.

În vălmășagul discuției generale dominată de tulburare, Billy îl auzi pe unul din polițiști întrebîndu-l pe directorul clubului cine era proprietarul mașinii distruse, iar pe acesta răspunzîndu-i, apoi întorcîndu-se spre el, ca să-l arate. Billy își făcu loc prin mulțime și de-abia după ce se apropie de locul dezastrului zări cadavrul unui bărbat, plin de sînge și cu trupul sfîrtecat, care zăcea cu fața în jos, lîngă ceea ce fusese cîndva radiatorul Peugeot-ului.

— *Messieurs*, zise Billy, este automobilul meu. Dacă directorul, care îl auzise vorbind franțuzește, nu s-ar fi aflat la fața locului, s-ar fi prefăcut că nu știe decît englezește.

Cînd polițiștii apucară cadavrul ca să-l răstoarne cu fața în sus, Billy își întoarse capul în altă direcție. Lumea, care pînă atunci se îmbulzise ciorchine, începu să dea înapoi, iar o femeie se porni să țipe isteric.

— *Monsieur*, îl întrebă unul din polițiști pe Billy, îl cunoașteți pe individul acesta?

— Prefer să nu mă uit, răspunse Billy, cu privirile încă îndreptate în altă parte.

— Vă rog, *monsieur*, insistă poliţistul, un tînăr care îngălbenise de groază, trebuie să ne spuneţi dacă îl cunoaşteţi pe omul acesta. Altminteri mai tîrziu veţi fi obligat să vă prezentaţi la morgă ca să-l identificaţi.

Al doilea poliţist care între timp se lăsase în genunchi lîngă cadavru şi scotocise prin ceea ce se presupunea că erau buzunarele pantalonilor, se ridică în picioare şi scutură capul.

— Nimic, zise el. N-are acte.

— Vă rog, *monsieur*, pledă tînărul poliţist.

Încet, Billy îşi întoarse capul, lăsînd privirile să alunece mai întîi pe feţele speriate ale curioşilor adunaţi acolo, apoi peste vîrful copacilor, pe cerul senin, şi în cele din urmă coborî ochii spre cadavrul întins pe pămînt. O gaură roşie se căsca pe locul unde ar fi trebuit să se afle pieptul, iar faţa mutilată mai păstra pe buzele carbonizate un rînjet schimonosit, lăsînd vederii dinţii sparţi. Billy recunoscu totuşi victima: era individul pe care îl cunoscuse la Bruxelles sub numele de George.

— Regret, *monsieur*, scutură el negativ capul, nu l-am văzut niciodată pe omul acesta.

1

Billy şedea la biroul său din redacţia aproape pustie şi privea ţintă la maşina de scris. Se făcuse noapte tîrziu, iar el s-ar fi putut duce acasă pentru că îşi rezolvase problemele pe ziua respectivă. Dar „acasă" însemna o garsonieră micuţă, neprimitoare, din aprorpierea universităţii, unde nu se afla nici un suflet de om care să-l întîmpine. Încă înainte de a părăsi Juan-les-Pins, Billy luase hotărîrea de a evita legăturile de orice fel, cu membrii familiei sau cu altcineva.

Pe birou zăcea de trei zile, nedesfăcut, un plic burduşit, primit de la Cannes, de la unchiul său. Prea multe scrisori îi trimitea Rudolph! Şi toate cu descrieri atrăgătoare despre viaţa fascinantă, susţinută de un salariu consistent, care îl aştepta pe un tînăr strălucit, capabil, la Washington unde, acum, unchiul său petrecea bună parte a timpului său, preocupat de diverse activităţi neremunerate însă, după toate aparenţele, foarte. importante pentru Partidul Democrat. Oricum, numele lui începuse să apară în unele reportaje din presa de la Washington, legat cîteodată de cel al Helenei Morison şi al senatorului de Connecticut, pe care îl însoţea în călătoriile ce le întreprindea în Europa.

Billy întinse mîna să apuce plicul cu pricina, cînd începu să sune telefonul de pe birou.

— Aici Abbott, vorbi el în receptor.

— Hello, Billy, sînt Rhoda Flynn, se auzi o voce feminină răspunzînd, pe fundal de muzică de dans şi vălmăşag de glasuri conversînd.

— Hello, Rhoda, zise Billy.

Rhoda Flynn era o fată drăguţă, proaspăt angajată la ziar, care se descurca mult mai bine decît el şi căreia i se afectase deja o rubrică permanentă cu drept de semnătură. De cîte ori se întîlneau întîmplător fata îi făcea avansuri şi încerca să flirteze cu el.

— Am organizat o petrecere la mine, dragă, şi am avea nevoie de cîţiva băieţi în plus. M-am gîndit că, poate, dacă nu ai altă treabă...

— Iartă-mă, Rhoda, o întrerupse Billy. Am de lucru încă. Altă dată, poate.

— Cu altă ocazie, poate, îl îngînă fata. Era dezamăgită. Ai grijă, dragă, nu te epuiza, îl sfătui ea. Ştiu cu cît te plătesc şi nu cred că e cazul să-i răsfeţi.

— Mulţumesc pentru povaţă, Rhoda, dar nu mi s-a părut că ar avea impresia că i-aş răsfăţa.

Aşeză receptorul la loc şi îşi plimbă din nou ochii pe maşina de scris. Doar ţăcănitul îndepărtat al unui telex tulbura liniştea, iar glasurile vesele

pe care le auzise în receptor îi răsunau încă în ureche. I-ar fi plăcut să se ducă la petrecere, să facă curte unei fete drăguțe; cu toate acestea nu își putea da seama ce dorește în realitate.

La dracu! exclamă în gînd Billy. Dacă nu sînt capabil să vorbesc unei fete, pot conversa măcar cu mine!

Puse o foaie de hîrtie în mașină și începu să dactilografieze.

Rîndurile de mai jos fac parte din însemnările mele pe 1972. Din diferite motive nu am notat nimic în caiet încă de cînd mă aflam în Spania. Acum sînt în Chicago, singur, anonim, speriat și socotesc că un om din generația mea, cu o carieră atît de specifică, ar avea ce povesti și împărtăși din experiența de viață acumulată în nădejdea că, eventual, se vor găsi tineri care vor citi, cîndva, cu interes gîndurile așternute pe foaia aceasta de hîrtie. Mesajele lansate de pe poziții atît de însemnate ar trebui lăsate acolo unde supraviețuitorii — dacă vor mai exista — să le poată găsi.

Billy se opri, reciti rîndurile scrise și își aminti că auzise despre colonelul său că fusese propus să fie avansat, conferindu-i-se prima sa stea de general, și că se retrăsese în Arizona unde putea juca tenis după pofta inimii, tot timpul anului. Apoi reîncepu să bată cu mare viteză la mașina de scris.

Încep să mă neurastenizez. Sau poate că nu! Am senzația că sînt urmărit în permanență. Mi se năzărește că întîlnesc prin restaurante bărbați și femei pe care nu i-am văzut niciodată înainte, dar care mă fintuiesc — în mod ciudat — cu privirile. Mi-am făcut obiceiul de a mă întoarce brusc din mers, pe stradă, mi-am schimbat locuința de patru ori în ultimele șase luni. Pînă acum nu am surprins nimic suspect care să mă îngrijoreze în mod deosebit. Poate că subconștientul meu prevede și mă avertizează despre primejdia ce mă poate aștepta. Poate că timpul se scurge în cerc și nu în spirală, poate că cineva vine din sensul opus, în interiorul cercului. Aceasta este nevroza lui Billy Abbott jr., pe care știința nu a fost în stare să o lămurească pînă în prezent.

Dacă voi fi ucis sau dacă mor în mod misterios, vinovată va fi o femeie care spunea că o cheamă Monika Wolner — pe vremea cînd lucra ca translatoare la N.A.T.O., iar eu făceam armata la Bruxelles — și, respectiv, Monika Hitzman, cînd am reîntîlnit-o mai tîrziu la clubul El Faro, în apropiere de Malaga, în Spania. Era, și presupun că este încă, membra unei organizații teroriste care operă, și probabil că operează, în toată Europa, avînd posibile legături cu grupări similare din America.

Pe individul care a murit accidental la Juan-les-Pins, Franța, de bomba care a explodat în momentul cînd o monta la mașina mea, îl cunoscusem cîndva sub numele de George și era șeful celulei din care făcea parte și Monika Wolner-Hitzman. Tipul era expert în arme mici și pînă în

clipa accidentului fatal fusese considerat as în fabricarea mașinăriilor infernale.

Scriu toate acestea în biroul meu de la redacția ziarului Chicago Tribune, unde am fost angajat și lucrez de șase luni, datorită relațiilor de prietenie ale tatălui meu cu unul din redactori. Tata va ști unde să găsească acest jurnal, destul de stufos, împreună cu cîteva cărți, documente, haine uzate și unele fleacuri pe care le-am adunat în cursul peregrinărilor. Caietul cu însemnări îl țin într-un cufăr la subsolul apartamentului său, fiindcă în cămăruța mea nu am spațiu. Tata știe că păstrez acolo niște pagini scrise de mine pe care însă nu le-a citit niciodată pînă în prezent; iar eu l-am lăsat să creadă că este o schiță a romanului pe care el mă încurajează neabătut să-l scriu.

După ce am părăsit Cannes — unde am fost supus unui riguros interogatoriu de către poliția franceză care, pe drept cuvînt, presupunea că există o legătură între mine și persoana pe care o cunoscusem sub numele de George, dar care nu a izbutit să dovedească nimic — nu m-am întîlnit cu nici unul din membrii familiei mele, mai mult de teamă să nu pățească ceva rău dacă apăreau în compania mea, decît din lipsă de afecțiune. Gîndul că la douăzeci de minute după explozie urma să împrumut mamei mele și prietenului ei Peugeot-ul ca să se ducă să ia masa în oraș, încă mă obsedează și mă hăituiește, deși pentru întîia oară mi-am regăsit cutezanța să pun pe hîrtie ceea ce s-a petrecut pe Coasta de Azur.

Se opri iar din scris, rememorînd orele petrecute cu cei doi polițiști, interogatoriul pe care aceștia i-l luaseră, la început politicos și cu aparentă înțelegere, apoi aspru și cu vădită ostilitate, amenințîndu-l că îl vor aresta. Billy știa însă că polițiștii blufau, de aceea se ținuse tare repetînd: „Pot doar să vă spun, ca răspuns la întrebările voastre, că nu l-am văzut niciodată pe individul acela și că nu cunosc să am dușmani. Bănuiesc că tipul a făcut o eroare tragică."

În cele din urmă poliția se dăduse bătută și îi permisese să plece, nu înainte de a-l avertiza că dosarul cazului nu a fost închis și că între Franța și Statele Unite funcționa un tratat de extrădare.

Rudolph îl privise straniu însă — după episodul pistolului cu surdină — așa ceva era de așteptat din partea lui.

— Ești un băiat norocos, îi spusese el a doua zi la aeroport, înainte ca nepotul să se fi îmbarcat în aeronava care urma să-l ducă acasă, la New York. Ține-o tot așa.

— Să nu-ți faci griji, unchiule, încercase să-l liniștească Billy.

Wesley, care se afla de față și care nu mai zîmbea, îi scuturase mîna cu sobrietate, fără a spune nimic.

Gretchen leșinase și căzuse la pat după ce aflase despre explozia care distrusese mașina lui Billy (nu izbutiseră să țină ascuns de ea această

întîmplare); de aceea nici nu fusese în stare să se deplaseze la aeroport. Medicul care o consultase nu reuşise să precizeze diagnosticul, dar consemnase existenţa unei febre rebele şi îi ceruse să nu se dea jos din pat cel puţin cinci zile.

Billy fusese şocat de imaginea mamei cînd intrase la ea ca să-şi ia rămas bun. În răstimpul doar a cîtorva ore chipul ei devenise alb-vînăt, iar glasul de-abia i se auzise atunci cînd îi spusese:

— Te rog, Billy, ai grijă de tine, de dragul meu.

— O să am, mamă, promisese el, aplecîndu-se ca să sărute fruntea fierbinte a mamei care stătea rezemată de perne, în pat.

Băiatul scuturâ capul la amintirile care îl năpădiseră, apoi reîncepu să bată la maşină.

Dacă aş fi putut dezvălui poliţiei tot adevărul, probabil că mi s-ar fi decernat Legiunea de Onoare, căci — de fapt — eu am deţinut rolul principal în destrămarea sau măcar anihilarea unei bande periculoase de asasini ce teroriza întreaga Europă. Bineînţeles că tot ce am făcut s-a datorat şi hazardului, dar şi hazardul contează, uneori poate mai mult decît orice altceva. Întreaga istorie a familiei mele se întemeiază pe întîmplări, bune sau rele, mai mult poate decît la alţii.

În ciuda faptului că par a evita contactul cu rudele mele, ele îmi scriu adesea şi mă ţin la curent cu evenimentele din viaţa lor. Le răspund redactînd scrisori pe un ton vesel şi plin de duh, mintindu-i că tata e treaz mai tot timpul, iar eu mă descurc de minune la ziar. De vreme ce am sarcina de a urmări cazurile mărunte de care se ocupă poliţia şi micile potlogării care ajung spre rezolvare la judecătoriile locale, nu îmi vine greu să mă prefac.

Faţă de tata nu pretind că romanul pe care îl schiţez — cel puţin în teorie — va fi o nouă epopee ca, de pildă, „Război şi pace" sau măcar ca „Noul roman american", dar îmi exprim încrederea că începe să se contureze spre satisfacţia mea.

Unchiul Rudolph, care este liantul, conştiinţa, salvatorul şi îngerul păzitor al întregii familii şi care acum, în eternul său zbucium de a face fapte bune, se deplasează frecvent între Long Island, Connecticut, Washington şi capitalele din Europa, găseşte totuşi timp să ne trimită scrisori lungi cu poveţe şi avertismente de care nici unul dintre noi nu ţine seama. Este cel mai înfocat partener de corespondenţă şi datorită lui aflu ce fac el şi mama — devenită acum doamna Donnelly — sau vărul Wesley care a rămas la Cannes, unde s-a angajat ca simplu marinar pe un iaht. Uchiul Rudolph îşi face timp ca să-l viziteze acolo, în legătură cu treaba aceea care...

Se opri şi se ridică, ocolind biroul. Reveni şi se aşeză la locul său în faţa foii din maşina de scris, începînd să ţăcăne din nou, mai rar de data aceasta.

Chiar şi acum consider că ar fi de preferat să nu abordez subiectul care constituie obsesia lui Wesley. Toţi — mama, unchiul şi eu — am încercat să-l convingem să plece de pe Coasta de Azur. Nici unul din noi nu a acumulat impresii plăcute din această regiune, ca să nu spun mai mult. Pînă şi festivalul filmului s-a dovedit a fi o deziluzie. Contrar previziunilor formulate de Simpson, agentul de publicitate, juriul nu a acordat nici o distincţie peliculei realizate de Gretchen. Iar domnul Simpson se poate spune că a avut noroc, nimeni neluînd în serios declaraţia sa că este gata să pună pariu că Wesley se va întoarce acasă cu un premiu. Mama, care va începe turnarea noului ei film, afirmă că Wesley a refuzat rolul pe care i l-a oferit — şi, implicit, însemnatele sume de bani aferente — precum şi alte roluri importante propuse de diferite companii cinematografice. Acum Wesley este fără îndoială, ca să mă exprim aşa, cel mai bogat marinar din Mediterana. În ultima scrisoare pe care mi-a trimis-o îmi mărturiseşte că atunci cînd va termina cu — ceea ce sînt nevoit să numesc în continuare — „afacerea lui de pe Coastă", se va implica suficient ca actor de film pînă va reuşi să adune destui bani ca să-şi cumpere o navă şi să se rostuiască, la fel ca tatăl său odinioară, în calitate de căpitan de iaht-charter. Judecînd după tonul voios al scrisorilor, Wesley pare să fie relaxat, dar s-ar putea să simtă ca mine, cînd scriu familiei. Totuşi, el ar avea un motiv anumit pentru a fi bine-dispus, pe care eu nu îl am. La optsprezece ani i-a picat o pleaşcă de treizeci de mii de dolari (minus o sumă grasă reţinută de către autorităţi drept taxă de moştenire), iar prietena lui s-a transferat cu slujba la Paris, la biroul ziarului Time, de unde zboară cu avionul cît mai des posibil la Cannes pentru a se întîlni cu el. Wesley mi-a mai scris că joacă tot timpul mult tenis, exceptînd lunile de vară, şi că acum ar fi în stare să mă bată măr, dacă ar avea prilej să mă înfrunte. Eu nu m-am mai atins de rachetă de cînd mă aflam încă la Juan-les-Pins.

Poliţia nu a descoperit niciodată adevăratul nume al lui George şi nici locul lui de origine. Am senzaţia, de care nu mă pot dezbăra, că într-o zi îmi voi ridica ochii de pe birou şi am să o văd pe Monika stînd zîmbitoare în faţa mea. O visez tot timpul, iar visele mele sînt fericite, erotice; cu atît mai mare este disperarea mea atunci cînd mă trezesc.

Billy se opri din scris şi se încruntă. „La dracu!" exclamă el, cu voce tare. Scoase foaia de hîrtie din maşină şi o puse, împreună cu celelalte două, într-un plic mare pe care vroia să-l ia acasă la el. Se ridică, îmbrăcă haina şi se pregătea să plece cînd zări din nou pe birou scrisoarea voluminoasă pe care o primise de la unchiul său, din Cannes. Tot trebuie să o citesc, îşi zise el, aşa că mai bine mă apuc chiar acum. Desfăcu plicul şi scoase dinăuntru o notiţă prinsă cu clama de o foaie de ziar împăturită

de mai multe ori. Mai era o a doua însemnare prinsă de spatele aceleiași foi de ziar. „Citește articolul încercuit cu roșu, apoi vezi notița de pe cealaltă parte" îi scria unchiul său.

Billy scutură capul, plictisit. Fleacuri! își zise el. Curios, totuși, căci nu era în firea lui Rudolph să procedeze așa, Billy se reașeză la biroul său astfel ca lumina veiozei să cadă din plin pe pagina de ziar. În colțul din stînga-sus era tipărit MARSEILLES cu litere de o șchioapă și *page deux* cu litere mai mici. Articolul intitulat *Faits divers* era încercuit cu creion roșu.

Mort d'un voyou, citi Billy, constatînd că încă se putea descurca în franceza lui.

„Noaptea trecută a fost descoperit, pe cheiul din Vieux Port *cadavrul unui bărbat care ulterior a fost identificat de poliție ca fiind Janos Danovic, de naționalitate iugoslavă. Individul, asasinat cu două gloanțe în cap, era știut că făcea parte din* milieu-*ul de pe Coasta de Azur și din Marsilia. A fost arestat în repetate rînduri pentru proxenetism și tîlhărie cu arma în mînă, dar nu a putut fi condamnat niciodată din lipsă de probe. Poliția crede că este vorba de o reglementare de conturi între bande adverse, asemenea incidente reținînd atenția în ultimele săptămîni.*

Billy lăsă, încet, ziarul din mînă. Iisuse! exclamă el în gînd, Rudolph trebuie că și-a ieșit din minți dacă a fost în stare să expedieze așa ceva în plic, prin poștă! Dacă scrisoarea s-ar fi rătăcit, sau plicul ar fi fost deschis din greșeală de vreun curios, acesta s-ar fi putut întreba de ce consilierul unui senator american se preocupa de moartea unui criminal mărunt din Marsilia și ar fi întreprins niște investigații pe cont propriu. Billy era gata să rupă în bucățele pagina, cînd își aminti de notița de pe verso. Întoarse foaia și desprinse din agrafă hîrtia pe care scria: „Vezi data ziarului!" Billy căută, așa cum îl sfătuia unchiul său, în partea de sus a paginii: era *Le Meridional*, cu data *Samedi, 24 Octobre, 1970.* Danovic era mort de șase luni deja cînd Wesley revenise în Europa! Billy își sprijini coatele de birou și își cuprinse capul în mîini, apoi începu să rîdă, mai încet la început, apoi din ce în ce mai tare, pînă la isterie. Cînd în cele din urmă izbuti să se potolească, apucă receptorul și ceru telefonistei de serviciu să formeze numărul Rhodei Flynn. O auzi pe fată răspunzînd la capătul firului și o întrebă:

— Hello, Rhoda, petrecerea continuă?

— Da, dacă vii și tu, îi răspunse fata.

— Pornesc într-acolo. Care-i adresa ta? Rhoda i-o dădu, iar Billy adăugă: Pregătește ceva tare de băut. Am nevoie în seara asta!

Părăsi clădirea ziarului Tribune şi o luă în jos, pe Michigan Avenue, în căutarea unui taxi. I se păru că este urmărit, se întoarse brusc şi privi, dar nu văzu decît două perechi, la o jumătate de bloc în urma sa.

Poate că ar fi o idee, îşi zise el, să-l întreb pe Rudolph dacă mai are la el revolverul acela. S-ar putea să-mi prindă bine.

Apoi zări un taxi, îl opri şi urcă în el, pornind spre locuinţa fetei, unde se desfăşura petrecerea.

SFÎRŞIT

editura constelația

CERŞETOR — HOŢ este povestea generaţiei tinere a familiei Jordache, ale cărei avataruri cititorul le-a urmărit în OM BOGAT — OM SĂRAC. Prietenie sinceră, dragoste pură şi gelozie, erotism juvenil, ură dublată de dorinţa aprigă de răzbunare, sunt sentimente care îi animă şi le motivează acţiunile celor doi tineri, ce ne poartă cu ei în culisele N.A.T.O., în lumea terifiantă a terorismului internaţional sau cea mirifică de pe platourile cinematografice, precum şi în avanscena faimosului festival de la Cannes.

AGOP BEZERIAN

Lei 1000

ISBN 973-95513-9-4